

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1

New York Times
Bestselling
Author

John Sandford

"Sleek and nasty....A big, scary, suspenseful read, and I loved every minute of it".
STEPHEN KING

RULES

A LUCAS DAVENPORT NOVEL

OF PREY

WITH A NEW INTRODUCTION BY JOHN SANDFORD

RULES OF PREY

JOHN SANDFORD

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YABAN KURALLARI

Bir *Berkley* Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı© 1989 *John Sandford*

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı izin alınmaksızın teksir veya başka bir yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın elektronik kopyalarının yapılması veya dağıtılması telif hakkı ihlali teşkil eder ve ihlali gerçekleştiren kişiyi cezai ve hukuki sorumluluğa maruz bırakabilir.

Bilgi için adres:

The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Putnam Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi

<http://www.penguinputnam.com>

ISBN: 1-101-14621-4

BİR *BERKLEY* KİTABI®

Berkley Books ilk olarak Penguin Putnam Inc. şirketinin bir üyesi olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmıştır, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Berkley ve "B" tasarımı Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

Elektronik baskı: Mayıs, 2002

John Sandford'dan Berkley Kitapları

AVIN KURALLARI
GÖLGE AV AVIN
GÖZLERİ SESSİZ AV
KIŞ AVI GECE AVI
ZIHIN AVI ANI AV
GİZLİ AV BELİRLİ AV
GECE
MÜRETTEBATI
İMPARATORİÇE
DOSYASI APTALIN
KAÇIŞI

İçindekiler

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

BÖLÜM

1

Çatıdaki bir reklam panosu stüdyonun pencerelerinden titrek mavi bir ışık yayıyordu. Işık cam ve paslanmaz çelikten sekiyordu: tozla çevrili boş bir kristal tomurcuk vazosu, bir kalemıraş, bir mikrodalga fırın, çizim kalemleri, boya fırçaları ve boya kalemleriyle dolu fıstık ezmesi kavanozları. Kuruşlar ve ataçlarla dolu bir kül tablası. Poster boyası kavanozları. Bıçaklar.

Pencere pervazında dikdörtgen silüetlerden oluşan bir müzik seti belli belirsiz görünüyordu. Dijital bir saat sessizliğe kırmızı elektronik dakikalar ekliyordu.

Deli köpek karanlıkta bekledi.

Nefes alışını duyabiliyordu. Koltuk altlarındaki gözeneklerden damlayan teri hissedebiliyordu. Akşam yemeğinden arta kalanları tadabiliyordu. Kasıklarındaki kirli sakalı hissetti. Seçilmiş'in bedeninin kokusunu alabiliyordu.

Uzun bir sapın son anlarındaki kadar canlı olmamıştı hiç. Bazı insanlar için, babası gibi insanlar için, her saatin her dakikası böyle olmalı: varoluşun daha yüksek bir düzleminde yaşam.

Deli köpek sokağı izledi. Seçilmiş bir sanatçıydı. Pürüzsüz zeytin rengi teni, sıvı kahverengi gözleri, düzgün göğüsleri ve ince bir beli vardı. Depoda yasadışı olarak yaşıyor, geceleri geç saatlerde koridorun sonundaki ortak dinlenme odasında banyo yapıyor, bina yöneticisi işten ayrıldıktan sonra gizlice mikrodalga yemek pişiriyordu. Küçük bir depoda, art-deco bir haçın altında, terebentin ve keten tohumu buharlarına dalmış dar bir yatakta uyuyordu. Şimdi dışarıdaydı, mikrodalga yemekleri için alışveriş yapıyordu. Eğer almazsa mikrodalga saçmalığı onu öldürecek, diye düşündü deli köpek. Muhtemelen ona bir iyilik yapıyordu. Gülümsedi.

Sanatçı Şehir'deki üçüncü, hayatındaki beşinci cinayeti olacaktı.

İlki, Doğu Teksas'ın ormanlık kireçtaşı tepelerine doğru arka otlağından çıkan bir çiftlik kıızıydı. Kot pantolon, kırmızı-beyaz kareli bir gömlek ve kovboy çizimleri giymişti. Western eyerinde yüksekte oturuyor, dizginlerden çok dizleri ve başıyla at sürüyordu.

elinde. Kadın, tek sarı saç örgüsü arkasında salınarak doğruca ona doğru geldi.

Deli köpek bir tüfek taşıyordu, .270 Winchester Remington Model 700 ADL. Ön kolunu çürüyen bir kütüğe dayadı ve kadın kırk metre uzaktayken onu vurdu. Tek atış göğüs kemiğini delip geçti ve onu attan düşürdü.

Bu farklı türden bir cinayetti. O Seçilmiş değildi; bunu kendisi istemişti. Öldürülmeden üç yıl önce, deli köpeği dinlerken, onun kırmızı solucanlar gibi dudakları olduğunu söylemişti. Nehir kayalarının altında bulunan kıvrımlı kırmızı solucanlar gibi. Bunu liselerinin koridorunda söylemişti, etrafında bir grup arkadaşı duruyordu. Birkaçı omuzlarının üzerinden, on beş adım ötede, her zamanki gibi tek başına duran ve kitaplarını dolabının üst rafına iten deli köpeğe baktı. Duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. En genç günlerinde bile gizlenme konusunda çok başarılıydı, ancak çiftlik kızı öyle ya da böyle umursuyor gibi görünmüyordu. Deli köpek sosyal bir hiçti.

Ama dikkatsiz konuşmasının bedelini ödedi. Onun yorumunu üç yıl boyunca göğsünde tuttu, zamanının geleceğini biliyordu. Ve geldi de. Kadın atın sırtından düşmüş, hızla genişleyen bakır kovanlı bir av kurşunuyla taş kesilerek ölmüştü.

Deli köpek ormanın içinden hafifçe koştu ve alçak bir bataklık çayırını geçti. Silahı, bir yolun bataklıkla kesiştiği paslanmış demir bir menfezin altına attı. Menfez, silahı aramak için kullanılacak herhangi bir metal dedektörünü şaşırtabilirdi, ancak maddog bir arama beklemiyordu - geyik mevsimiydi ve orman şehirlerden gelen, tepeden tırnağa silahlı ve öldürmeye hazır manyaklarla doluydu. Mevsim, silah zulası, hepsi çok önceden belirlenmişti. Üniversite ikinci sınıftayken bile, deli bir planlamacıydı.

Kızın cenazesine gitmişti. Yüzüne dokunulmamıştı ve tabutun üst yarısı açık bırakılmıştı. Koyu renk takım elbisesiyle olabildiğince yakın oturdu, kızın yüzünü izledi ve gücün yükseldiğini hissetti. Tek üzüntüsü, ölümün yaklaştığını bilmediği, böylece acının tadını çıkarabileceği ve onun geçişinin tadını çıkaracak zamanı olmadığı içindi.

İkinci cinayet gerçekten Seçilmişlerin ilkiydi, ancak bunu artık bir olgunluk eseri olarak görmüyordu. Daha çok bir deney miydi? Evet. İkinci cinayette, ilkinin eksikliklerini gidermişti.

Kadın bir fahişeydi. Onu hukuk fakültesindeki ikinci yılının, yani kriz yılının bahar tatilinde kaçırmıştı. İhtiyacın uzun zamandır orada olduğunu düşünüyordu. Hukuk fakültesinin entelektüel baskısı bunu daha da arttırmıştı. Ve Dallas'ta serin bir gecede, bir bıçakla, servetini bulmak için şehre gelen Mississippi'li bir çiftlik kızının soluk beyaz bedeninde geçici bir soluklanma kazandı.

Çiftçi kızın vurularak ölümü bir av kazası olarak anıldı. Ailesi yas tuttu ve başka şeylerle uğraşmaya başladı. İki yıl sonra deli köpek kızın annesini bir konser salonunun dışında gülerken gördü.

Dallas polisi fahişenin infazını uyuşturucu bağlantılı bir sokak cinayeti olarak değerlendirdi. Çantasında Quaaludes buldular ve bu yeterliydi. Ellerindeki tek şey bir sokak ismiydi. Onu bir fakir mezarına koydular ve yeri işaretleyen küçük demir levhaya da bu ismi, yanlış ismi yazdılar. On altıncı yılını hiç görmemişti.

İki cinayet tatmin ediciydi ama tam olarak hesaplanmamıştı. Şehirlerdeki cinayetler farklıydı. Titizlikle planlanmışlardı, taktikleri bir düzine cinayet soruşturmasının profesyonelce incelenmesine dayanıyordu.

Maddy zeki biriydi. Baronun bir üyesiydi. Kurallar türetmişti.

Asla tanıdığın birini öldürme.

Asla bir nedenin olmasın.

Asla fark edilebilir bir model izleme.

Kullanıldıktan sonra asla silah taşımayın.

Kendinizi rastgele keşiflerden izole edin.

Fiziksel kanıt bırakmaktan sakının.

Daha fazlası vardı. Onları bir meydan okumaya dönüştürdü. Elbette deliydi. Ve bunu biliyordu.

Dünyaların en iyisinde, akli başında olmayı tercih ederdi. Delilik beraberinde büyük ölçüde stres getiriyordu. Artık hapları vardı, yüksek tansiyon için siyah olanlar, uyumasına yardımcı olmak için kırmızımsı kahverengi olanlar. Akli başında olmayı tercih ederdi ama sana dağıtılan eli o y n a r d ı n . Babası öyle derdi. Bir erkeğin işareti.

Yani deliydi.

Ama polisin düşündüğü gibi değil.

Kadınları bağlayıp ağızlarını tıkadı ve onlara tecavüz etti.

Polis onu bir seks manyağı olarak görüyordu. Soğuk bir ucube. Cinayetler ve tecavüzler konusunda acele etmiyordu. Kurbanlarla konuştuğuna, onlarla alay ettiğine inanıyorlardı. Dikkatli bir şekilde profilaktik kullanıyordu. Kayganlaştırıcı profilaktikler. İlk iki Cities kurbanının ölüm sonrası vajinal yaymalarında kayganlaştırıcı izine rastlandı. Polisler prezervatifleri hiç bulamadıkları için, onları yanında götürdüğünü düşündüler.

Psikolojik profil çıkarması için tutulan danışman psikiyatristler, deli adamın kadınlardan *korktuğuna* inanıyordu. Muhtemelen baskın bir anneyle geçen gençlik hayatının sonucudur, dediler, dönüşümlü olarak zalim ve sevgi dolu, cinsel imalar içeren bir anne. Muhtemelen deli AIDS'ten korkuyordu ve muhtemelen - sonsuz olasılıklardan bahsettiler -Esasen homoseksüeldi.

Muhtemelen, dediler, profilaktiklerde biriktirdiği spermlele *bir şeyler yapabilirdi*. Psikiyatristler bunu söylediğinde polisler birbirlerine baktılar. Bir şey yapmak mı? Ne yapacaktı? Sno-Cones yapmak mı? Ne?

Psikiyatristler yanıliyordu. Hepsi hakkında.

Kurbanlarına sataşmadı, onları rahatlattı; *katılmalarına* yardımcı oldu. Prezervatifleri öncelikle kendini hastalıktan korumak için değil, polisten korumak için kullandı. Meni, tıbbi araştırmacılar tarafından dikkatle toplanan, incelenen ve tiplendirilen bir kanıttır. Maddog, bir kadının iki dilenciden biri tarafından saldırıya uğradığı, tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü bir vakayı biliyordu. Her iki adam da diğerini suçlamıştı. Sperm tiplemesi, katilin izole edilmesinde çok önemliydi.

Maddy lastikleri saklamamış. Onlarla *bir şey yapmadı*. Onları, kanıt niteliğindeki yükleriyle birlikte kurbanlarının tuvaletlerine attı.

Annesi de bir zorba değildi.

Yazları patiska elbiseler ve geniş kenarlı hasır şapkalar giyen, küçük, mutsuz, siyah saçlı bir kadındı. O ortaokuldayken ölmüştü. Yüzünü zar zor hatırlıyordu ama bir keresinde boş boş aile kutularını karıştırırken babasına yazılmış ve kurdeleyle bağlanmış bir yığın mektupla karşılaşmıştı. Nedenini tam olarak bilmeden zarfları kokladı ve onun hafif, kalıcı kokusuyla, eski yaban gülü yaprakları ve Paskalya leylaklarının anıları gibi bir kokuyla boğuldu.

Ama o hiçbir şey değildi.

Hiç katkıda bulunmamıştı. Hiçbir şey kazanmadı. Hiçbir şey yapmadı. Babasına ayak bağı oluyordu. Babası ve onun büyüleyici oyunları ve o da onlara ayak bağı oluyordu. Bir keresinde babasının ona bağırıldığını hatırlıyordu: *Çalışıyorum, çalışıyorum ve ben çalışırken bu odadan uzak duracaksın, konsantre olmalıyım ve sen buraya gelip sızlırırsan bunu yapamam, sızlan...* Mahkemelerde ve hapishanelerde oynanan büyüleyici oyunlar.

Maddy homoseksüel değildi. Sadece kadınlara ilgi duyuyordu. Bir erkeğin kadınlarla yapabileceği tek şey buydu. Onları arzuluyor, ölümlerini görüyor ve kendini aşkın bir an olarak patlarken hissediyordu.

İç gözlem yaptığı anlarda, deliliğinin kökenini bulmak için ruhunun derinliklerine inmişti. Bunun bir anda ortaya çıkmadığına, *giderek büyüdüğüne* karar verdi. Babası Dallas'ta oyun oynarken, annesiyle birlikte çiftlikte geçirdiği o yalnız haftaları hatırladı. Deli köpek 22'lik tüfeğiyle yer sincaplarını vurmaya çalışırdı. Eğer bir sincabı tam isabetle vurursa, arka kısmından vurursa, onu deliğinden uzaklaştırırsa, sincap çırpınır, cıvılda ve ön patileriyle kendini sürükleyerek yuvaya geri dönmeye çalışırdı.

Bitişik deliklerdeki diğer tüm yer sincapları, inlerinden çıkardıkları kum tepelerinin üzerinde durur ve izlerlerdi. Sonra bir ikincisini vururdu, bu da bir üçüncüsünü getirirdi, ta ki bütün koloni yarım düzine yaralı yer sincabının kendilerini yuvalarına sürüklemeye çalışmasını izleyene kadar.

Yüzüstü pozisyonda ateş ederek altı ya da yedi tanesini yaralıyor, sonra ayağa kalkıp yuvalara doğru yürüyor ve çakısıyla işlerini bitiriyordu. Bazen canlı canlı derilerini yüzüyor, ellerinde çırpınırken derilerini yüzüyordu. Bir süre sonra kulaklarını ipe dizmeye başladı ve ipi bir makine kulübesinin çatı katında sakladı. Bir yazın sonunda üç yüzden fazla kulak dizisi olmuştu.

Genç hayatının ilk orgazmını bir saman tarlasının kenarında yüzükoyun yatmış yer sincaplarını avlarken yaşadı. Uzun spazm ölümün kendisi gibiydi. Daha sonra kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve ıslak meni lekelerine bakmak için iç çamaşırının önünü açtı ve kendi kendine, "Oğlum, bu yaptı ... oğlum, bu yaptı" dedi. Bunu tekrar tekrar söyledi ve ondan sonra çiftlikte avlanırken bu tutku daha sık geldi.

Ya farklı olsaydı, diye düşündü. Diyelim ki oyun arkadaşları vardı, kızlardı ve barakalardan birinde doktorculuk oynamaya gitmişlerdi. *Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim.* Would bir fark yaratabilir miydi? O bunu bilmiyordu. On dört yaşına geldiğinde artık çok geçti. Akli başından gitmişti.

Yolun bir mil aşağısında bir kız yaşıyordu. Ondan beş ya da altı yaş büyüktü. Gerçek bir çiftlik sahibinin kızıydı. Bir keresinde annesi traktörle çektiği bir samanlığa binmişti, kızın üzerinde terden sıırıslık olmuştur bir tişört vardı ve göğüs uçları kirli kumaşın üzerinde büzülmüştü. Deli on dört yaşındaydı ve güçlü bir arzusun kıpırdanışını hissetti ve yüksek sesle, "Onu sever ve öldürürdüm," dedi.

Delirmişti.

Hukuk fakültesindeyken kendisi gibi olan diğer erkekler hakkında okumuş, bir topluluğun parçası olduğunu öğrenince büyülenmişti. Bunu, o boşalma ve ölüm anının güçlü yüceliğini anlayan erkeklerden oluşan bir topluluk olarak düşündü.

Ama mesele sadece öldürmek değildi. Artık değildi. Artık entelektüel bir heyecan da vardı.

Deli köpek oyunları hep sevmişti. Babasının oynadığı oyunları, odasında tek başına oynadığı oyunları. Fantezi oyunları, rol yapma oyunları. Satrançta iyiydi. Liseler arası satranç yarışmasını kazanmıştı.

turnuvasına üç yıl üst üste katıldı, ancak turnuvalar dışında başkalarına karşı nadiren oynadı.

Ama daha iyi oyunlar da vardı. Babasının oynadığı gibi. Ama babası bile gerçek oyuncunun, yani masadaki diğer adamın, yani sanığın yerine geçiyordu. Gerçek oyuncular sanıklar ve polislerdi. Deli köpek asla polis olamayacağını biliyordu. Ama yine de bir oyuncu olabilirdi.

Ve şimdi, yirmi yedinci yaşında, kaderine yaklaşıyordu. Oynuyor ve öldürüyordu ve bu eylemin verdiği keyif vücudunu zevkten şarkı söyler hale getiriyordu.

Nihai oyun. En büyük bahis.

Onu yakalayamayacaklarına dair hayatı üzerine bahse girmişti. Ve poker fişleri gibi kadınların hayatlarını kazanıyordu. Erkekler her zaman kadınlar için oynardı; onun teorisi buydu. Onlar en iyi oyunların kazançlarıydı.

Polisler tabii ki oyunla ilgilenmiyordu. Polislerin sıkıcı olduğu bilinirdi.

Oyun kavramını anlamalarına yardımcı olmak için her cinayetin yanına bir kural bıraktı. Minneapolis gazetesinden dikkatlice koparılmış sözcükler, kısa bir cümle Scotch Magic bantla defter kağıdına yapıştırıldı. İlk Şehir *cinayeti* için, "*Asla tanıdığınız birini öldürmeyin*" yazıyordu.

Bu onları çok şaşırtmıştı. Kağıdı kurbanın göğsüne yerleştirdi, böylece onu oraya kimin bıraktığı konusunda hiçbir şüphe kalmayacaktı. Neredeyse şakayla karışık bir sonradan düşünme olarak imzaladı: *maddog*.

İkincisinin *asla bir nedeni olmamalıydı*. Bununla, bir amacı olan bir adamla karşı karşıya olduklarını anlayacaklardı.

Ter içinde kalmış o l s a l a r da, polisler hikayeyi gazetelerden uzak tuttular. Maddy basını özlüyordu. Hukukçu meslektaşlarının günlük haberlerde soruşturmanın gidişatını takip etmelerini izlemek istiyordu. Onunla, onun hakkında konuştuklarını bilmek, kendisinin "O" olduğunu asla bilmemek.

Bu onu heyecanlandırıyordu. Bu üçüncü koleksiyon işe yaramalıydı. Polisler hikâyeyi sonsuza kadar gizleyemezdi. Polis departmanları normalde kevgir gibi sızıntı yapardı. Sırrı bu kadar uzun süre saklamalarına şaşırmıştı.

Bu üçüncüsü *asla fark edilebilir bir model izlemeyecekti*. Çarşafı tezgahın üzerine bıraktı.

Burada bir çelişki vardı elbette. Deli bir entelektüeldi ve bunu düşünmüştü. Fanatizm derecesinde dikkatliydi: Hiçbir ipucu bırakmayacaktı. Yine de onları kasıtlı olarak yaratmıştı. Polis ve psikiyatristleri, seçtiği kelimelerden onun kişiliği hakkında bazı çıkarımlarda bulunabilirlerdi. Kurallar koyduğu gerçeğinden. Oyun oynama dürtüsünden.

Ama bunun için yardım yoktu.

Önemli olan tek şey *öldürmek* olsaydı, bunu yapabileceğinden ve yanına kâr kalacağından şüphe duymuyordu. Dallas bunu kanıtlamıştı. Düzinelerce yapabiliirdi. Yüzlerce. Los Angeles'a uçar, indirim mağazasından bir bıçak alır, bir fahişeyi öldürür, aynı gece eve dönerdi. Her hafta farklı bir şehir. Onu asla yakalayamazlardı. Asla *bilmeyeceklerdi* bile.

Bu fikrin bir çekiciliği vardı ama sonuçta entelektüel açıdan kısırdı. Gelişiyordu. *Yarışmayı* istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Deli köpek karanlıkta başını salladı ve yüksek pencereden aşağıya baktı. Islak caddede arabalar tıslayarak geçiyordu. İki blok kuzeydeki I-94'ten alçak bir gümbürtü geliyordu. Yürüyen kimse yoktu. Çanta taşıyan kimse yoktu.

Pencere boyunca volta atarak, sokağı izleyerek bekledi. Sekiz dakika, on dakika. Yoğunluk artıyordu, titreşim, basınç. Kız neredeydi? Ona ihtiyacı vardı.

Sonra onu gördü, aşağıdaki caddeden geçiyordu, koyu renk saçları cıva buharlı ışıklarda sallanıyordu. Tek başınaydı ve tek bir market poşeti taşıyordu. Tam altından geçip gözden kaybolduğunda, orta sütuna doğru ilerledi ve ona yaslandı.

Maddy kot pantolon, siyah bir tişört, lateks cerrah eldivenleri ve mavi ipek bir kar maskesi giymişti. Kadın yatağa bağlandığında ve adam soyunduğunda, kadın saldırganın tıraş olduğunu görecekti: Adam beş yaşındaki bir çocuk kadar kasık kıllarından arınmıştı. *İlginç* hissettirmesine rağmen sapık olduğu için değil. Ama laboratuvar uzmanlarının bir kadının kanepesinde yarım düzine kasık kılı bulduğu ve bunları bir kadından alınan örneklerle eşleştirdiği bir vaka görmüştü.

Saldırgandan. Arama izniyle saldırgandan örnekleri aldık. Güzel dokunuş. Temyizde onaylandı.

Titriyordu. Hava serindi. Ceket giymiş olmayı diledi. Evinden çıktığında hava sıcaklığı yetmiş beşti. Hava karardığından beri on beş derece düşmüş olmalıydı. Lanet olası Minnesota.

Maddog iri yarı ya da atletik sayılmazdı. Babası onu zayıf olarak nitelendirse de, gençliğinde kısa bir süre için kendini zayıf olarak düşünmüştü. Şimdi ise aynaya baktığında şişko olduğunu kabul ediyordu. Bir metre on santim boyunda, kıvrırcık kızıl saçlar, gıdı başlangıcı, göbeğin alt kısmında bir yuvarlaklık... kırmızı solucan gibi dudaklar... ..

Asansör eskiydi ve yük taşımak için tasarlanmıştı. Bir, iki kez inledi ve çalışmaya başladı. Deli köpek ekipmanlarını kontrol etti: Tıkaç olarak kullanacağı Kotex sağ kalça cebindeydi. Ağzını bağlamak için kullanacağı bant sol cebindeydi. Silah kemerinde, tişörtünün altındaydı. Tabanca küçük ama çirkindi: bir Smith & Wesson Model 15 revolver. Onu ölmek üzere olan ve sonra da ölen bir adamdan almıştı. Ölmeden önce tabancayı satışa çıkardığında, ölmek üzere olan adam karısının tabancayı korunmak için saklamasını istediğini söylemişti. Adamdan onu satın aldığından bahsetmemesini istemiş. Bu onların sırrı olacaktı.

Ve bu mükemmeldi. Silahın onda olduğunu kimse bilmiyordu. Eğer kullanmak zorunda kalırsa, izi sürülemeyecek ya da sadece ölü bir adama kadar takip edilebilecekti.

Silahı çıkarıp yanında tuttu ve sıralamayı düşündü: yakala, yüzüne silah daya, yere yatır, tabancayla tokatla, sırt üstü diz çök, başını geriye çek, ağzına Kotex tıka, bantla, yatağa sürükle, kollarını başlığa, ayaklarını süpürgeliğe bantla.

Sonra rahatla ve bıçağa geç.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Maddy'nin midesi sıkıştı, tanıdık bir his. Hoş, hatta. Ayak sesleri. Anahtar kapıda. Kalbi çarpıyordu. Kapı açıldı. Işıklar. Kapı kapandı. Silah elinde sıcaktı, kabzası sertti. Kadın geçiyordu.

Deli köpek saklandığı yerden fırladı.

Bir anda kadının yalnız olduğunu gördü.

Onu sardı, silah yüzünün yanındaydı.

Market poşeti patladı ve kırmızı-beyaz Campbell's çorbası kutuları zar gibi ahşap zemine düştü, bej-kırmızı tavuk nibbles ve mikrodalga lazanya paketleri ayak altında çitirdadı.

"Çığlık at," dedi adam en sert sesiyle, ses kayıt cihazıyla iyi pratik yapmıştı, "ve seni öldüreceğim."

Beklenmedik bir şekilde kadın ona doğru gevşedi ve deli köpek de istemsizce onunla birlikte gevşedi. Bir an sonra, kadının ayağının topuğu adamın ayak bileğine çarptı. Acı dayanılmazdı ve adam çığlık atmak için ağzını açtığı anda, kadın silahı görmezden gelerek adamın kollarında döndü.

"Aaaah," dedi, kısıp bir yarı çığlık, yarı korku çığlığı.

Zaman onlar için neredeyse durmuş, saniyeler dakikalara bölünmüştü. Çılgın köpek onun elinin yukarı kalkışını izledi ve bir silah olduğunu düşündü ve kendi silah elinin onun vücudundan yanlış yöne doğru gittiğini hissetti ve "Hayır" diye düşündü. Bir sonraki kristal zaman parçasında kadının elinde bir silah değil, ince gümüş bir silindir olduğunu fark etti.

Kadın ona bir Mace patlamasıyla vurdu ve zaman akışı çılgınca ileri sarıldı. Adam çığlık atarak Smith'le ona vurdu ve aynı anda elinden kaçırdı. Diğer elini savurdu ve beceriden çok şansa bağılı olarak çenesinin yan tarafına denk geldi ve kadın düşüp yuvarlandı.

Adam yarı kör, elleri yüzünde, ciğerleri gerektiği gibi çalışmıyor - astımı vardı ve topuz kar maskesini ıslatıyordu- ve kadın yuvarlanıp tekrar topuzla üzerine geliyordu ve şimdi çığlık atıyordu:

"Pislik, pislik..."

Adam kadına tekme attı ve ıskaladı, kadın adama tekrar sprey sıktı ve adam tekrar tekme attı, kadın tökezledi ve yuvarlanıyordu ve hala göz yaşartıcı sprey elindeydi ve adam silahı bulamadı ve kadına tekrar tekme attı. Yine şanslıydı ki, topuzlu eliyle temas etti ve küçük kutu uçtu gitti. Tabancanın arpacığı tarafından taranan alnından kanlar akıyordu, yırtık kesikten akıyordu

Gözlerine ve ağzına inmiş, dişlerine değmiş ve çığlık atıyormuş:

"Pislik, *pislik*."

Adam tekrar saldırıya geçmeden, kadın eline parlak paslanmaz çelik bir boru aldı ve softball liglerinde zaman geçirmiş bir kadın gibi ona doğru savurdu. Adam onu savuşturdu ve geri çekildi, hâlâ silahı arıyordu ama silah gitmişti ve kadın geliyordu ve deli köpek, vermek için eğitildiği türden bir karar verdi.

Kaçtı.

Koştı ve kadın arkasından koşup bir kez daha sırtına vurdu ve yarı tökezleyip döndü ve yumruğunun altıyla çenesine vurdu, zayıf, etkisiz bir yumruktu ve kadın sekip boruyla geri geldi, ağzı açıktı, dişleri görünüyordu, çığlık atarken onu tükürük ve kan yağmuruna tutuyordu ve adam kapıdan geçip arkasından sarsarak kapattı.

"... *pislik* ..."

Koridordan merdivenlere indi, neredeyse maskenin içinde boğuluyordu. Kadın peşinden gitmedi ama kapalı kapının önünde durup o güne kadar duyduğu en delici çığlığı attı. Bir yerde bir kapı açıldı ve körlemesine merdivenlerden inmeye devam etti. En altta maskeyi çıkarıp cebine soktu ve dışarı çıktı.

Dolaşmak, diye düşündü. Gezinmek.

Hava soğuktu. Lanet olası Minnesota. Ağustos ayıydı ve o donuyordu. Onun çığlıklarını duyabiliyordu. Önce hafifçe, sonra daha yüksek sesle. Kaltak pencereyi açmıştı. Polisler yolun hemen karşısındaydı. Deli köpek omuzlarını kamburlaştırdı ve arabasına doğru biraz daha hızlı yürüdü, içeri girdi ve uzaklaştı. Minneapolis'e dönüş yolunun yarısında, hâlâ ölümcül korkunun pençesinde, soğuktan titrerken, arabalarda ısıtıcı olduğunu hatırladı ve çalıştırdı.

Yaralandığını fark etmeden önce Minneapolis'teydi. Lanet boru. Omuzlarında ve sırtında büyük çürükler olacak, diye düşündü. Kaltak. Silah sorun olmamalıydı, izi sürülemezdi.

Tanrım, acıttı.

BÖLÜM 2

Karşıdaki adam deri dergilerinden oluşan bir duvarın arkasında barikat kurmuştu. Sigara, çikolata ve selofan çuvallar dolusu peynir topları, taco cipsleri, domuz kabukları ve diğer kanserojen maddeler yan tarafını koruyordu. Kasanın yanında, beyaz düğmelerle dönen bir stand asılıydı; her düğme, her bir müşterinin varoluşsal motifini yansıtacak şekilde tasarlanmış bir mesaj taşıyordu. *Balinaları Kurtarın-Şişko Hatunu Zıpkınlayın* çok satıyordu. *Artık Bay İyi Adam Yok-Dizlerinin Üstüne çök, Kaltak* da öyle.

Tezgâhtar ona bakmıyordu. Bakmaktan yorulmuştu. Sineklerle dolu ön pencereden dışarı bakıyor ve başını sallıyordu.

Lucas Davenport elinde *Daily Racing Form*'la dükkânın derinliklerinden çıktı ve tezgâhın üzerine iki dolar on iki sent bıraktı.

"Lanet olası çocuklar," dedi tezgâhtar, sokağın ilerisini görebilmek için boynunu bükerek kimseye bir şey söylemeden. Lucas'ın parasının tezgâha çarptığını duydu ve döndü. Basset tazısı suratı sırtmaya çalıştı ama kırışmakla yetindi. "Nasıl gidiyor?" diye hırıldadı.

"Neler oluyor?" Lucas tezgâhtarın yanından sokağa bakarak sordu.

"Kaykay kullanan birkaç çocuk." Tezgâhtar amfizem hastasıydı ve tıkalı ciğerleri ancak kısa cümleler kurabiliyordu. "Bir otobüsün arkasına biniyorlar." Düdük. "Eğer bir rögar kapağına çarparlarsa . . ." Nefes al. "Ölürler."

Lucas tekrar baktı. Sokakta hiç çocuk yoktu.

"Gitmişler," dedi tezgâhtar asık suratla. *Yarış Formunu* eline aldı ve baş makalenin ilk paragrafını okudu. "Satış masasını kontrol ettiniz mi?" Wheeze. "Adamın biri şiirler getirmiş." "Pomes" diye telaffuz etti.

"Öyle mi?" Lucas tezgâhın yanına doğru yürüdü ve masanın üzerindeki yıpranmış kitapları kontrol etti. Yirminci yüzyıl edebiyatı üzerine ciltli iki araştırmanın arasına sıkışmış bir şekilde

Emily Dickinson'ın şiirlerinden oluşan ince, bez ciltli bir kitap. Lucas asla şiir avına çıkmazdı; asla yeni bir şey satın almazdı. Tesadüfen bulmayı beklerdi ve şaşırtıcı bir şekilde çoğu zaman da bulurdu; yetim şarkılar, termoelektrik mühendisliği ya da biyokimya üzerine yazılmış metinlerin arasına karışırdı.

Bu *Emily Dickinson*, 1958 yılında New York'ta Altıncı Cadde'de bulunan belirsiz bir yayınevi tarafından basıldığında bir dolara mal olmuştu. Otuz yıl sonra St Paul'deki University Avenue kitapçısında seksen sente satıldı.

"Peki ya bu midilli?" Gurgle. "Bu Wabasha Savaşçısı mı?" Tezgâhtar *Yarış Formu*'na dokundu. "Minnesota'da yetiştirilmiş."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi

Lucas. "Ne?"

"Minnesota'da yetiştirilmiş. Kıçını kırbaçlayıp Alpo fabrikasına götürmeliler. Tabii ki bunda da bir hayır vardır."

Tezgâhtar bekledi. Karşılıklı konuşacak nefesi yoktu. "Lucas, "Eğer Warrior herhangi bir gözde oğul eylemi yaparsa," dedi.

kazanan için bahis oranlarını

yükseltmek." "Bu ... olacak."

"Sun and Halfpence'i deneyin. Garantisi yok ama rakamlar doğru." Lucas seksen sent etiket fiyatı ve beş sent vergisiyle *Emily Dickinson*'ı tezgâhın karşısına itti. "Kitabını aramadan önce dükkândan çıkmama izin ver, tamam mı? Komplo kurmaktan tutuklanmak istemiyorum."

"Nasıl i s t e r s e n ." Berbat. "Teğmenim," dedi tezgâhtar. Saçının ön kısmını çekti.

Lucas *Emily Dickinson*'ı Minneapolis'e geri götürdü ve Belediye Binası'nın karşısındaki halka açık garaja park etti. Berbat derecede çirkin, eski, ciğerimsi granit yığınının etrafından dolaştı, başka bir sokaktan geçti, yansıtma havuzunu geçti ve Hennepin County Hükümet Merkezi'ne girdi. Yürüyen merdivenle kafeteryaya indi, otomattan kırmızı bir elma aldı, tekrar yukarı çıktı ve binanın uzak tarafındaki çimlere çıktı. Sıcak Ağustos güneşinin altında beyaz huş ağaçlarının arasındaki çimlere oturdu, elmasını yedi ve kitap okudu:

*. . ama gelgit basit ayakkabımı geçene
kadar kimse beni kımıldatmadı
Önlüğümü ve kemerimi de
geçtim, korsajımı da geçtim,
Ve beni bir çiy gibi yiyip
bitirecekmiş gibi yaptı.
Bir karahindibanın kolunda
Ve sonra ben de başladım.*

Lucas gülümsedi ve elmayı çıtırdattı. Kafasını kaldırdığında koyu renk saçlı genç bir kadın çift kişilik bir bebek arabasını iterek meydandan geçiyordu. İkizlere birbirinin aynısı pembe giysiler giydirilmişti ve anneleri onları meydandan geçirirken bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı. Annenin büyük göğüsleri ve küçük bir beli vardı ve siyah saçları ipek bir perde gibi güzel yanaklarında ileri geri sallanıyordu. Erik rengi bir etek ve ipeksi bej bir bluz giymişti ve o kadar güzeldi ki Lucas tekrar gülümsedi, içinden bir zevk dalgası geçti.

Sonra karşı yönden bir başkası geçti; kısa, serseri bir saç kesimi ve açık saçık bir örgü elbisesi olan bir sarışın. Lucas onun yürüyüşünü izledi ve ritmiyle iç geçirdi.

Lucas'ın üzerinde beyaz bir tenis gömleği, haki pantolon, baldırları aşan mavi çoraplar ve uzun deri bağcıklı terlik ayakkabılar vardı. Silahı görünmesin diye tenis gömleğini pantolonunun dışına giymişti. İnce yapılı ve esmerdi, düz siyah saçları şakaklarında ağarmıştı ve çarpık bir gülümsemenin üzerinde uzun bir burnu vardı. Orta üst kesici dişlerinden biri kırılmıştı ve hiç kapattırmamıştı. Mavi gözleri dışında bir Kızılderili olabilirdi.

Gözleri sıcak ve bağışlayıcıydı. Bu sıcaklık, saç çizgisinden başlayıp sağ göz çukuruna kadar inen, gözün üzerinden atlayıp yanağından ağzının köşesine kadar devam eden dikey beyaz yara iziyle bir şekilde vurgulanıyordu. Yara izi ona serseri bir hava veriyordu ama *Captain Blood*'daki Errol Flynn gibi masum bir dokunuş da bırakıyordu. Lucas, genç kadınlara bu yara izinin

Yara izi daha önce hiç gitmediği Subic Körfezi'nde ya da Bangkok'ta bir bar kavgasında kırılan bir şişeden kaynaklanmıştı. Yara izi St. Croix Nehri'nde çürüyen bir takozdan kopan bir balıkçı oltasından gelmişti ve bunu onlara söylemişti. Bazıları ona inandı. Çoğu ise Süveyş'in doğusundaki bir bar kavgası gibi bir şeyi örtbas ettiğini düşünüyordu.

Gözleri sıcak olsa da gülümsemesi ona ihanet ediyordu.

Bir keresinde St. Paul'de bodrum katındaki tuvaletlerde banliyö çocuklarına kokain dağıtılan bir gece kulübüne hayvan bakıcısı bir kadınla gitmişti. Kulübün dışındaki otoparkta Lucas, hapiste olduğunu sandığı Kenny McGuinness'le karşılaştı.

McGuinness geri çekilerek, "Benden uzak dur Davenport," dedi. Otopark birden elektriklendi, sakız ambalajlarından atılmış çeyrek gramlık kokain poşetlerine kadar her şey iğne keskinliğinde odaklandı.

Lucas gülümseyerek, "Dışarıda olduğunu bilmiyordum, sik kafalı," diye cevap verdi. Hayvan bakıcısı gözlerini kocaman açmış onu izliyordu. Lucas diğer adama doğru eğildi, iki parmağını gömleğinin cebine soktu ve sanki anılarını paylaşan eski dostlarmış gibi hafifçe çekiştirdi. Lucas kısık sesle fısıldadı: "Şehri terk et. Los Angeles'a git. New York'a git. Gitmezsen sana zarar veririm."

McGuinness, "Şartlı tahliye edildim, eyaletten ayrılamam," diye kekeledi. "Öyleyse Duluth'a git. Rochester'a git. Bir haftan var," dedi Lucas.

fısıldadı. "Babanla konuş. Büyükkannenle konuş. Kız kardeşlerinle konuş. Sonra da git."

Hayvan bakıcısına döndü, hâlâ gülümsüyordu, McGuinness görünüşe göre unutulmuştu.

Kulübün içine girdiklerinde kadın, "Ödümü kopardın," dedi. "Bu da neydi şimdi?"

"Kenny genç oğlanlardan hoşlanır. On yaşındaki kızlarla uyuşturucu takası yapıyor."

"Oh." Böyle şeyler duymuştu ama bunlara sadece kendi ölümlülüğüne inandığı gibi inanıyordu: henüz incelenmesi gerekmeyen uzak bir olasılık.

Daha sonra, "O gülümsemeyi sevmedim. Gülümsemi. Hayvanlarımdan birine benziyordun."

Lucas ona sırtıttı. "Öyle mi? Hangisine? Lemur mu?"

Alt dudağını kemirdi. "Ben bir Wolverine düşünüyordum," dedi.

Gülümsemesinin soğukluğu bazen gözlerinin sıcaklığını bastırsa da bu sosyal bir handikap haline gelecek kadar sık olmuyordu. Lucas şimdi serseri sarışının Hükümet Merkezi'nin köşesini dönmesini ve gözden kaybolmadan hemen önce ona bakıp sırtmasını izliyordu.

Lanet olsun. Onun kendisini izlediğini biliyordu. Kadınlar her zaman bilirdi. Kalk, diye düşündü, peşinden git. Ama yapmadı. Onlardan o kadar çok vardı ki, hepsi de iyiydi. İçini çekti ve çimlere yaslanıp *Emily Dickinson*'ı eline aldı.

Lucas memnuniyetin resmiydi. Bir resimden daha fazlası. Bir fotoğraf.

Fotoğraf, Güney Yedinci Cadde'nin karşısına park edilmiş zeytin rengi bir minibüsün arkasından çekiliyordu. İçişlerinden iki polis, tek yönlü camın arkasında, tripoda monte edilmiş film ve video kameralarıyla ter içinde çalışıyordu.

Kıdemli polis şişmandı. Ortağı ise zayıftı. Bunun dışında, fırça kesim saçları, pembe yüzleri, sarı kısa kollu gömlekleri ve J. C. Penney'den alınmış çift örgü pantolonlarıyla birbirlerine çok benziyorlardı. Birkaç dakikada bir içlerinden biri 300 mm'lik objektife bakıyordu. Objektife takılı olan Nikon F3 fotoğraf makinesi, 2100 yılına kadar doğrulukla programlanmış pille çalışan bir saate sahip olan bir Data Back ile donatılmıştı. Polisler fotoğraflarını çektiklerinde, kesin saat ve tarih fotoğraf çerçevesine yazılıyordu. Gerekirse fotoğraf, gözetlenen kişinin faaliyetlerinin yasal olarak etkili bir kaydı haline gelirdi.

Lucas çifti gözetim başladıktan bir saat sonra, yani neredeyse iki hafta önce görmüştü. Neden izlediklerini bilmiyordu ama onları görür görmez muhbirleriyle, arkadaşlarıyla ve diğer polislerle konuşmayı bırakmıştı. Bir tecrit havuzunda yaşıyordu ama nedenini bilmiyordu. Öğrenecekti. Kaçınılmaz olarak.

Bu arada açıkta olabildiğince çok zaman geçiriyor, gözcüleri sıcak, hapsedici vagonlarında saklanmaya, yemek yiyememeye ve işeyememeye zorluyordu. Lucas kendi kendine gülümsedi, o tatsız

gölümsedi, porsuğun gülümsemesi, *Dickinson*'ı bıraktı ve *Yarış Formu*.

"Bu orospu çocuğunun sonsuza kadar orada oturacağını mı sanıyorsun?" diye sordu şişman polis. Adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Yerleşmiş gibi görünüyor."

"Bir Rus yarış atı gibi işlemem lazım," dedi şişman olan.

"O kolayı içmemeliydin. Kafein yüzünden oluyor." "Belki kayarak dışarı çıkıp işeyebilirim..."

"O hareket ederse, ben de peşinden giderim. Eğer geride kalırsan, Bendl taşaklarını alır."

"Sadece ona söylersen, pislik."

"Aynı anda hem araba kullanıp hem de fotoğraf çekemem."

Şişman polis rahatsız bir şekilde kıvrandı ve olasılıkları hesaplamaya çalıştı. Lucas'ın çimenlere yerleştiğini görür görmez gitmeliydi ama o zaman o kadar da kötü işlemek zorunda kalmamıştı. Şimdi Lucas'ın gitmesi beklendiği için mesanesi kendini basketbol topu gibi hissediyordu.

"Şuna bak," dedi bir dürbünün arkasından Lucas'a bakarak. "Kedinin geçişini izliyor. Sence onu bu yüzden mi izliyoruz? Kedi ile ilgili bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Garip bir şey. Kimse bir şey söylemiyor."

"Şefle ilgili bir şeyi olduğunu duydum. Lucas'ın var."

"Öyle olmalı. Hiçbir şey yapmıyor. O Porsche ile şehirde dolaşıyor ve her gün piste gidiyor."

"Ceketi iyi görünüyor. Takdirnameler falan." "Bazı iyi baskınları var," diye itiraf etti zayıf polis. "Bir sürü," dedi şişman adam.

"Evet."

"Birkaç adam öldürdü."

"Beş. Teşkilattaki bir numaralı silahşör o. Başka kimse ikiden fazla yapmadı."

"Hepsi iyi atışlar."

"Basın onu seviyor. Lanet olası Wyatt Earp."

"Çünkü parası var," dedi şişman adam otoriter bir tavırla. "Basın paralı insanları sever, zengin adamları. Para istemeyen bir muhabirle hiç karşılaşmadım."

Bir an muhabirler hakkında düşündüler. Muhabirler polisler e çok benziyordu ama ağızları daha hızlıydı.

"Sence ne kadar kazanıyordur? Davenport mu?" diye sordu şişman olan.

Zayıf polis yetersiz dudaklarını büzdü ve soruyu düşündü. Maaş önemli bir konuydu. "Rütbesi ve kıdemiyle muhtemelen şehirden kırk iki, belki kırk beş alır," diye cüret etti. "Sonra oyunlar, duyduğuma göre bir tanesini tutturduğunda yüz bin dolar falan kazanıyormuş, ne kadar sattığına bağlı."

"O kadar mı?" dedi şişman olan, hayretle. "Eğer o kadar kazansaydım, işi bırakırdım. Bir restoran satın alırdım. Belki göllerden birinde bir bar."

Zayıf olan, "Çık dışarı," diye onayladı. Bu konuşmayı o kadar sık yapmışlardı ki, yanıtlar otomatikleşmişti.

"Acaba neden onu tekrar çavuş yapmadılar? Yani, onu soygundan aldıklarında?"

"İstifa etmekle tehdit ettiğini duydum. Geriye gitmek istemediğini söylemiş. Onu tutmak istediklerine karar verdiler - şehirdeki her barda ve berber dükkanında kaynakları var - bu yüzden onu rütbesiyle bırakmak zorunda kaldılar."

"Amir olarak tam bir baş belasıydı," dedi şişman adam.

Zayıf adam başını salladı. "Herkes mükemmel olmak zorundaydı. Kimse mükemmel değildi." Zayıf adam başını salladı. "Bir keresinde bana bunun yaptığı en kötü iş olduğunu söylemişti. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu ama duramıyordu. Adamın biri bir santim bile hata yapsa Davenport anında üzerine çullanırdı."

Bir dakika daha konuşmayı kestiler, tek yönlü camdan konularını izliyorlardı. "Ama patronun olmadığı sürece kötü bir adam değil," diye önerdi şişman polis yön değiştirerek. Gözetleme polisleri konuşma oyunlarında uzmanlaşmıştı. "Bir keresinde bana oyunlarından birini vermişti. Bilgisayar dehası oğlum için. On metrelik hamamböcekleri gibi uzaylıların ışın silahlarıyla birbirlerini vurdukları bir resim vardı."

"Çocuk beğendi mi?" Zayıf polisin pek umurunda değildi. Şişman polisin çocuğunun aşırı korunduğunu ve hatta belki de bir peri olduğunu düşünüyordu.

asla öyle söyleme.

"Evet. Dükkâna geri getirdim ve ondan imzalamasını istedim. Tam kutunun üzerine, Lucas Davenport."

"Adam koltuk değilmiş," dedi zayıf olan. Beklentiyle durakladı. Bir dakika sonra şişman olan anladı ve gülmeye başladılar. Gülmek mesaneye yardımcı olmaz. Şişman polis yine kıpırdandı.

"Dinleyin, gitmem gerek yoksa bacağıma işeyeceğim," dedi sonunda. "Eğer Davenport dükkândan başka bir yere giderse, arabasını almak zorunda kalacak. Döndüğümde burada olmazsan, koşup seni rampanın dışından alırım."

"Bu senin kığın," dedi ortağı, uzun mercekten bakarak. "*Yarış Formunu* daha yeni başlattı. Belki birkaç dakikan vardır."

Lucas şişman polisin minibüsten inip Pillsbury Binası'na daldığını gördü. Kendi kendine sırtıttı. Minibüsteki polisin onu takip edip şişman adamı yakalamak zorunda kalacağını bildiği için oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama bu sorun yaratabilirdi. Onları emin olduğu yerde tutmayı tercih ederdi.

Şişman polis dört dakika sonra geri döndüğünde minibüs hâlâ oradaydı. Ortağı ona baktı ve "Bir şey yok," dedi.

Lucas henüz bir şey yapmadığı için çektikleri fotoğraflar hiç banyo edilmemişti. Eğer banyo edilmiş olsalardı, Lucas'ın orta parmağının slaytların çoğunda belirgin olduğunu görecekler ve Lucas'ın onları gördüğüne karar verebilirlerdi. Ama film hiçbir zaman banyo edilmeyeceği için bunun bir önemi yoktu.

Şişman polis minibüse geri dönerken ve Lucas çimlerin üzerine yayılmış, şiirleri tekrar karıştırırken, gözetimin sonuna çok yaklaşmışlardı.

Lucas *Yılan* adlı şiiri okuyordu ve deli katil bir tane daha okuduğunda şişman adam Nikon'un merceğinden ona bakıyordu.

BÖLÜM

3

Onunla ilk kez bir ay önce, ilçe yazı işleri müdürlüğünün kayıt bölümünde konuşmuştu. Kısa kesilmiş kuzguni siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Narin kulak memelerinden altın halka küpeler sarkıyordu. Hafif bir koku ve sıcak kırmızı bir elbise giymişti.

"Burhalter-Mentor hakkındaki dosyayı görmek istiyorum," dedi bir memura. "Numarası bende yok. Geçen ay içinde olmalıydı."

Deli köpek göz ucuyla onu izledi. Kadın kendisinden on beş yirmi yaş büyüktü. Çekici.

Deli henüz sanatçıya gitmemiştir. Günleri onun düşünceleriyle renkleniyor, geceleri onun yüzünün ve vücudunun görüntüleriyle tükeniyordu. Onu alacağını biliyordu; aşk şarkısı çoktan başlamıştı.

Ama bu seferki ilginçti. İlginçten de öte. Farkındalığının genişlediğini hissetti, ince ön kolunun şeftali tüyleri arasındaki ışık oyunundan zevk aldı. Ve sanatçıdan sonra bir başkası daha olmalıydı.

"Bu bir hukuk davası mı?" diye sordu katip kadına.

"Nokomis'in aşağısındaki bir apartman kompleksi için bir sürü haciz var. Çözüldüklerinden emin olmak istiyorum."

"Tamam. Burkhalter ..."

"Burkhalter-Mentor." Onun için heceledi ve katip dosya odasına geri döndü. Kadın bir emlakçı, diye düşündü deli köpek. Adamın dikkatini çekti ve ona baktı.

"Siz emlakçı mısınız?" diye sordu.

"Evet, öyleyim." Ciddi, hoş, profesyonel. Pembe ruj, sadece bir dokunuş.

"Minneapolis'te yeniyim," dedi deli köpek, biraz daha yaklaşarak. "Felsen-Gore'da avukatım. Emlakla ilgili bir soruya cevap vermek için birkaç saniyeniz var mı?"

"Elbette." Artık arkadaş canlısıydı, ilgileniyordu.

"Buranın güneyindeki göllere bakıyordum, Adalar Gölü, Nokomis Gölü gibi."

"Oh, çok güzel bir mahalle," dedi heyecanla. Gülümsediğinde bembeyaz dişlerini gösteren, plastik cerrahların tam ağız dediği bir görüntüsü vardı. "Şu anda piyasada bir sürü ev var. Bu benim uzmanlık alanım."

"Apartman dairesi mi yoksa ev mi istediğimden emin değilim..." "Bir ev değerini daha iyi korur."

"Evet, ama biliyorsun, ben bekarım. Büyük bir bahçeyle uğraşmak istemiyorum."

"Gerçekten ihtiyacınız olan şey küçük bir arsa üzerinde, fazla bahçesi olmayan bir bungalov. Bir apartman dairesinde olduğundan daha fazla alana sahip olursun ve ayda otuz dolara bir çim servisine kaydolabilirsin. Bu, çoğu apartman dairesinin bakım ücretinden daha ucuza gelir ve yeniden satış değerini korursunuz."

Maddy dosyasını aldı ve kadın hacizlerin fotokopisini alana kadar bekledi. Koridor boyunca birlikte asansörlere doğru ilerlediler ve birinci kata indiler.

"Şey, hmm, bak, Dallas'ta bir şey vardı, adı çoklu liste miydi neydi?" dedi maddog.

"Evet, çoklu liste hizmeti," dedi.

"Yani arabayla dolaşıp bir yer bulursam seni arayabilirim ve sen de bana gösterebilirsin, öyle mi?"

"Elbette, bunu her zaman yaparım. Size kartımı vereyim."

Jeannie Lewis. Kartını cüzdanına yerleştirdi. Arkasını dönüp onun fiziksel varlığından uzaklaşır uzaklaşmaz, sanatçıyı, St. Paul sokaklarında yürürken yüzünü ve bedenini tekrar gördü. Onu arzuluyordu ve emlakçı neredeyse unutulmuştu. Ama tam olarak değil.

Sonraki hafta boyunca cüzdanını cebinden her çıkardığında kartı gördü. Kuzgun saçlı Jeannie Lewis. Kesin bir aday.

Ve sonra fiyasko.

Ertesi sabah morarmış ve gıcırdayarak uyandı. Yarım düzine ekstra güçlü aspirin tableti aldı ve banyo aynasında sırtına bakmak için dikkatlice döndü. Çürükler geliyordu ve kötü olacaktı, sırtında ve omuzlarında uzun siyah çizgiler.

Sanatçıya olan saplantısı kırılmıştı. Duştan çıktığında aynada, buğulu yüzeyin arkasında süzülen tuhaf bir yüz gördü. Bu daha önce de olmuştu. Uzandı ve havlusunun bir köşesiyle aynayı sildi. Bu Lewis'ti, ona gülümsüyordu, çıplaklığıyla meşguldü.

Ofisi Güney Göller Bölgesi'nde, büyük pencereli eski bir vitrindeydi.

Mahalleyi dolaşarak bir görüş noktası aradı. Lewis'in ofisinin hemen köşesindeki park bulvarında buldu. Arabasında oturup vitrinin camından

Lewis'i izleyebiliyordu, o da o d a s ı n d a oturmuş telefonla konuşuyordu. Bir hafta boyunca onu izledi. Çarşamba hariç her öğleden sonra saat on iki buçuk ile bir arasında elinde bir torba öğle yemeği ile geliyordu. Evrak işlerini yaparken masasında yemek yiyordu. Saat iki buçuktan önce nadiren dışarı çıkıyordu. Büyüleyiciydi. En çok kalçalarını kullanarak uzun ve akıcı adımlarla yürümesini seviyordu. Geceleri rüyasında onu, Jeannie Lewis'in çöl çimenlerinde çıplak bir şekilde kendisine doğru yürüdüğünü görüyordu. Perşembe günü onu almaya karar verdi. Güzel bir yer buldu-

Ofisinden altı blok ötede, yeniden gelişmekte olan bir mahalledeki dar bir sokaktaki eve bakıyordu. Sokağın tam karşısında hiç ev yoktu. Araba yolu çimenlerin içine birkaç metre gömülmüştü ve merdivenler yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir perdenin arkasından ön kapıya çıkıyordu. Lewis'le birlikte eve gitse, Lewis arabayı garaj yoluna çekse ve o da yolcu tarafından inse, sokaktan neredeyse görünmez olurdu.

Evin kendisi de boş gibiydi. Ofisinde müfettişler tarafından kullanılan çapraz referans kitaplarını kontrol etti ve komşuların isimlerini buldu. Defterdeki ilk komşuyu aradı ve meraklı yaşlı bir adamla görüştü. Emlakçıları devre dışı bırakarak ev için doğrudan bir teklif yapmak istediğini söyledi. Komşu, ev sahiplerinin nerede olduğunu biliyor muydu? Neden, evet. Arizona'da. Ve işte numara; Noel'e kadar dönmeyecekler, sonra da sadece iki haftalığına.

Çevreyi araştıran deli köpek, evden birkaç blok ötedeki bir Standart istasyonunun karşısında küçük bir süpermarket buldu.

Perşembe günü ekipmanlarını arabasının bagajına yerleştirdi ve bol cepli tüvit bir spor ceket giydi.

Lewis'in evde olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra süpermarkete gitti, arabasını kalabalık bir yere park etti ve ankesörlü telefonda onu aradı.

"Jeannie Lewis," dedi kadın. Sesi hoş ve soğuktu.

"Evet, Bayan Lewis?" dedi deli köpek, "miz" diye telaffuz ederek. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Bir ay önce mahkeme katibinin ofisinde size rastladım. Göller bölgesindeki evler hakkında konuşuyorduk?"

Hattın diğer ucunda bir anlık tereddüt oldu ve deli köpek onu unuttuğundan korktu. Sonra şöyle dedi: "Evet, sanırım hatırlıyorum. Asansörle birlikte mi inmiştik?"

"Evet, o benim. Dinle, uzun lafın kısası, buralarda dolaşıp bir şeyler arıyordum ve arabamda sorun çıktı. Bir benzin istasyonuna girdim ve birkaç saat süreceğini, su pompası takmaları gerektiğini söylediler. Neyse, dolaşmak için dışarı çıktım ve çok ilginç bir ev buldum."

Elindeki adresin yazılı olduğu kâğıda bir göz attı ve kâğıdı ona verdi. "Bakmak için bir zaman ayarlayabilir miyiz acaba?"

"Hâlâ o Standart istasyonunda mısın?"

"Caddenin karşısındaki telefon kulübesindeyim."

"Şu anda hiçbir şey yapmıyorum ve sadece beş dakika uzaklıktayım. Diğer emlakçıya uğrayabilirim, buradan sadece iki dakika uzaklıkta, anahtarı alır ve gelip seni alırım."

"Şey, sizi rahatsız etmek istemem. . ."

"Hayır, sorun değil. O evi biliyorum. Çok bakımlıdır. Henüz gitmediğine şaşırdım."

"Şey ..."

"On dakika içinde orada olurum."

On beş dakika sürdü. Süpermarkete gitti, bir dondurma aldı, telefon kulübesinin yanındaki otobüs bankına oturdu ve dondurmayı yaladı. Lewis kahverengi bir steysin vagonla geldiğinde, kadın onu hemen tanıdı. Renkli ön camdan ona gülümserken dişlerini görebiliyordu.

Yolcu tarafındaki kapıyı açarken "Nasılsınız?" diye sordu. "Avukat olan sizsiniz. Seni görür görmez hatırladım."

yüz."

"Evet. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Kendimi tanıtmış mıydım? Ben Louis Vullion." Deli katil "Loo-ee Vul-yoan" diye telaffuz ediyordu ama ailesi ona "soğan" ile kafiyeli olsun diye "Loo-is Vul-yun" demişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Öyle de görünüyordu.

Eve gitmek üç dakika sürdü, kadın mahallenin avantajlarını gösterdi. Göller geceleri koşabileceği kadar yakındı. Trafikten rahatsız olmayaacağı kadar uzakta. Satmak isterse evin satış değerini artıracak kadar yakın okullar. Çocukların sorun olacağı kadar yakın değil. Komşuların birbirini tanımasına ve mahalleye gelen yabancıların fark edilmesine yetecek kadar istikrarlı bir konut.

"Buradaki suç oranı şehirdeki diğer mahallelere kıyasla oldukça düşük," dedi. Tam o sırada Minneapolis-St. Paul Uluslararası Havaalanı'na iniş yapmak üzere olan bir jet alçaktan kükredi. Bundan bahsetmedi.

Vullion da bahsetmedi. Sadece doğru yerlerde başını sallayacak kadar dinledi. Daha derinde, görselleştirme rutinini uyguluyordu. Bu kez, sanatçıda olduğu gibi işi berbat edemezdi.

Oh, evet, bunun suçunu üstlenmişti; bundan kaçmak yoktu. Hata yapmıştı ve kaçtığı için şanslıydı. İyi durumda olan yüz otuz kiloluk bir kadın zorlu bir rakip olabilirdi. Bunu bir daha unutmuyacaktı.

Lewis'e gelince, hata yapamazdı. Bir kez saldırdığında ölmek zorundaydı, çünkü yüzünü görmüştü, kim olduğunu biliyordu. Bu yüzden evinde, banyo kapısındaki kancaya asılı bir basketbol topuna vurarak elinden geldiğince alıştırmayı yapmıştı. Sanki bir kafaymış gibi.

Ve şimdi hazırды. İçi büyük bir Idaho fırın patatesiyle dolu bir spor çorabını ceketinin sağ cebine sokmuştu. Çıkıntı görünüyordu ama fazla değildi. Herhangi bir şey olabilirdi, bir randevu defteri, bir simit. Sol cebinde bir Kotex ped, bant ve bir çift lateks cerrah eldiveni vardı. Parmak izi alabilecek hiçbir şeye dokunmayacaktı ta ki eldivenleri giyene kadar. düşündü bu konuda ,

Bunu zihninde prova etti ve Lewis'in satış konuşmasının doğru noktalarında "Ah, evet?" dedi.

Arabayı sürerlerken farkındalığının arttığını hissetti; küçük bir tiksintiyle kadının muhtemelen sigara içtiğini fark etti. Kadında hafif bir nikotin kokusu vardı.

Garaj yoluna girdiklerinde, tıpkı ressam ve diğerlerinde olduğu gibi midesi b u l a n m a y a başladı. "Dışarıdan bakınca güzel bir yer," dedi.

"İçini görene kadar bekle. Banyolara çok güzel bir bakım yapmışlar."

Herdem yeşil ağaçlarla sokaktan perdelenmiş ön kapıya doğru ilerledi. Anahtar kapıyı açtı ve içeri girdiler. Ev tamamen döşenmişti ama ön odada uzun zamandır yokmuş gibi hazırlanmış, fazla düzenli bir hava vardı. Hava durgun ve hafif küflüydü.

"Biraz dolaşmak ister misin?" Lewis başını kaldırıp ona baktı.

"Elbette." Mutfağa bir göz attı, ön tarafa doğru yürüdü.

odaya girdi, yatak odası katına çıkan üç merdiveni çıktı ve her odaya baktı. Aşağı indiğinde, kadın çantasının askısını önünde tutmuş, şömine şöminesinin üzerindeki kristal lambayı ilgiyle inceliyordu.

"Ne kadar istiyorlar?" "Yüz beş dolar."

Başını salladı ve mutfağın kenarındaki bodrum kapısına doğru baktı.

"Orası bodrum mu?"

"Evet, sanırım öyle."

Kadın kapıya doğru döndüğünde, adam cebinden çorabı çıkardı. Kadın bodrum kapısına doğru bir adım daha attı. Adam çorabı bir topuz gibi savurarak Idaho'lu fırıncının kafasının arkasına, sol kulağının hemen üstüne çarptı.

Darbe kadının ayaklarını yerden kesti ve Vullion kadının sırtına düşerek onu tekrar yere serdi. Bu seferki o kaltak sanatçı gibi değildi. Kollarında hiç güç olmayan bir ofis çalışanıydı. Bir kez inledi, sersemlemişti ve adam başının tepesindeki saçları tutup başını geriye doğru çekti ve Kotex'i içine soktu. Çekti

eldivenlerini giydi, yan cebinden bandı çıkardı ve hızla başını sardı. Sonunda ona karşı mücadele etmeye başladığında, onu ters çevirdi, bileklerini çaprazladı ve bantladı. Kendine gelmeye başlamıştı, gözleri artık yarı açıktı ve onu merdivenlerden yukarı sürükleyerek ilk yatak odasına götürdü ve yatağa attı. Önce kollarını yatak başlığına, sonra da bacaklarını ayrı ayrı yatağın köşe direklerine bantladı.

Zor nefes alıyordu ama ereksiyonun kasıklarına vurduğunu, heyecanın boğazında düğümlendiğini hissedebiliyordu.

Geri çekildi ve ona baktı. Bıçak, diye düşündü.

Umarım iyi bir tane vardır. Mutfağa bakmak için aşağı indi.

Arkasındaki yatakta Jeannie Lewis inliyordu.

BÖLÜM 4

Twin Cities'in at pisti, bir pasta şefi tarafından tasarlanmış Greyhound otobüs terminaline benziyor. Mimarlık eleştirmeni olmayan şişman polisin hoşuna gitmişti. Kucağında bir dilim pepperoni pizza, bir elinde Diet Pepsi, diğerinde taşınabilir radyosuyla güneşin altında oturuyordu. İkinci yarıştan hemen önce telsizden bir çağrı aldı.

"Şimdi mi?"

"Şu anda." Parazit olsa bile, ses bir ekmek bıçağı kadar net ve yırtık pırtıktı.

Şişman polis zayıf olana baktı.

"Tanrım, lanet olası şef. *Telsizde*."

"Prosedürü berbat." Zayıf polis son sosisli sandviçini yiyordu ve spor ceketinin önünden aşağıya salya akıtmıştı. Elindeki küçük boy peçeteyle sildi.

"Davenport'u istiyor," dedi şişman olan.

"Bir şey olmuş olmalı," dedi zayıf olan. Dışarıda, güvertedeydiler. Lucas aşağıda, iki bölüm ötedeki kara döşeli verandadaydı. Tembel tembel tahta bir bankın üzerine yayılmıştı, tam tote tahtasının önünde ve pistin karanlık toprağından otuz metre uzaktaydı. Bankın diğer ucunda kovboy çizimleri giymiş güzel bir kadın oturmuş plastik bir bardaktan bira içiyordu. İki polis koridordan tribünün tepesine çıktı, merdivenlerden indi ve basamakların dibindeki küçük kalabalığı iterek geçti.

"Davenport? Lucas?"

Lucas döndü, onları gördü ve gülümsedi. "Selam. Nasılsın? Yarışlarda bir gün, ha?"

"Şef seninle konuşmak istiyor. Hem de hemen." Şişman polis son dakikaya kadar bunu düşünmemişti ama bunu açıklamak zor olabilirdi.

"Gözetim altına mı aldılar?" Lucas sordu. Dişlerini gösteriyordu.

"Bundan haberin var mıydı?" Şişman polis bir kaşını kaldırdı.

"Bir süredir. Ama nedenini bilmiyordum." Beklentiyle onlara baktı. Zayıf polis omuz silkti. "Biz de bilmiyoruz."

"Hey, siktir git Dick..." Lucas yumruklarını sıkarak ayağa kalktı ve zayıf polis bir adım geri çekildi.

"Tanrı aşkına Lucas, biz de bilmiyoruz," dedi şişman olan. "Her şey gizli kapaklı oldu."

Lucas dönüp ona baktı. "Hemen şimdi mi dedi?" "Hemen şimdi dedi. Sesi de bunu kastetmiş gibi geliyordu."

Lucas'ın gözleri odaklandı ve piste doğru dönerek oval alan boyunca altı adımlık başlangıç kapısına baktı. Jokeyler atlarını kapıya doğru itiyordu ve kalabalık avludan aşağı, bitiş çizgisine doğru sürüklenmeye başlamıştı.

Lucas bir süre sonra, "Bu deli katil," dedi. "Evet," dedi şişman polis. "Olabilir."

"Olmak zorunda. Lanet olsun, bunu istemiyorum." Birkaç saniye daha düşündü ve sonra aniden gülümsedi. "Bu yarış için atınız var mı?"

Şişman polis belli belirsiz tedirgin görünüyordu. "Skybright Avenger'a iki dolar yatırdım."

"Tanrı aşkına, Bucky," dedi Lucas öfkeyle, "kazanırsa iki dolar kırk sent geri almak için iki doları riske atıyorsun. Ve kazanamayacak."

"Şey, bilmiyorum..."

"Eğer nasıl oynanacağını bilmiyorsan ..." Lucas başını salladı. "Bak, git Pembroke Dancer'a on dolar yatır. Kazanmak için."

İki polis birbirlerine baktı.

"Gerçekten mi?" dedi zayıf olan. "Bu bir bakire, bilemezsin..."

"Hey. Bahse girmek istiyorsan sana kalmış. Ve ben yarış için kalıyorum."

İki içişleri polisi birbirlerine ve Lucas'a baktılar, sonra dönüp aceleyle en yakındaki bahis pencerelerine gittiler. Zayıf olan on dolar yatırdı. Şişman olan tereddüt etti, cüzdanına baktı, dudaklarını yaladı, üç onluk çıkardı, dudaklarını yaladı

ve onları tezgâhın diğer tarafına itti. "Pembroke Dancer'a 30," dedi. "Kazanmak için."

Lucas yine banka yayılmıştı ve kovboy çizmeli kadınla konuşmaya başlamıştı. Gözetleme polisleri geri döndüğünde kadına doğru ilerledi ama polislere döndü.

"Bahse var mısın?" diye sordu. "Evet."

"Bu kadar gergin görünme, Bucky. Bu tamamen yasal."

"Evet, evet. Öyle değil."

"Atınız var mı?" Kovboy çizmeli kadın öne doğru eğildi ve bankın üzerinden Lucas'a baktı. Menekşe rengi gözleri vardı.

"Sadece bir tahmin," dedi Lucas tembelce. "Bu özel bir tahmin mi?"

"Pembroke Dancer'a hepimiz birkaç dolar yatırdık," dedi Lucas.

Menekşe gözlü kadının yanındaki bankta bir *Yarış Formu* vardı ama ona bakmak yerine gökyüzüne baktı ve dudakları sessizce kıpırdandı, sonra başını çevirip, "Altı furlongda müthiş bir antrenman yaptı. Pist hızlı olarak belirtilmişti ama muhtemelen o kadar da iyi değildi."

"Hmm," dedi Lucas.

Birkaç saniye tote tahtasına baktı ve "İzninizle, gidip burnumu pudralamalıyım," dedi.

Aceleyle oradan ayrıldı. Şişman polis hâlâ dudaklarını yalıyor ve tote tahtasını izliyordu. Pembroke Dancer'a verilen oran yirmiye birdi. Diğer üç at, Stripper's Colors, Skybright Avenger ve Tonite Delite, son üç hafta içinde güçlü yarışlar çıkarmıştı. Pembroke Dancer iki hafta önce Arkansas'tan gönderilmişti. İlk yarışında altıncı oldu.

"Bu atın hikayesi nedir?" diye sordu şişman polis.

"Bir arkadaşşımdan tüyo aldım." Lucas başparmağıyla omzunun üzerinden basın tribününe doğru bir işaret yaptı. "Bahisçilerden biri Vegas'tan bir telefon aldı. Adam yarım saat önce bir at salonuna girdi ve

on bin üzerinde Pembroke Dansçı için
Kazan. Birisi bir şeyler biliyor."

"Tanrım. Peki neden son yarışını bu kadar kötü kaybetti?" "Kadın."

"Ha?"

"Kız. Dancer bir kısrak. Ve neden kaybettiğini bilmiyorum. Herhangi bir şey olabilir. Belki de sporcu ayak sürüyordu."

Tahta titredi ve Pembroke Dancer'a verilen oran yirmi ikiye bire çıktı.

"Ne kadar koydun Lucas?" diye sordu şişman polis.

"Bu bir exacta. Dancer'ı diğer dokuz atla birlikte oynadım. Her yöne yüzer at, yani dokuz yüz atım var."

"Tanrım." Şişman adam yine dudaklarını yaladı. Cüzdanında bir yirmilik daha vardı ve bunu düşündü. Yolun karşısında, atlardan ilki kapıdan içeri sokuldu ve şişman polis arkasına yaslandı. Otuz zaten çok fazlaydı. Eğer kaybederse, bir hafta boyunca Cheetos ile öğle yemeği yiyecekti.

"İyi bir şey bulabildin mi?" diye sordu Lucas. "Billy Case ve çaylak hakkındaki şu şey neydi?"

Şişman polis güldü. "Lanet olası Case."

"Bir kadın avukat varmış," dedi zayıf olan, "bir gün ofisinin penceresinden dışarı bakmış, ofis olarak kullandıkları eski bir evin arka tarafındaymış. Ofisinin arka tarafı bir sonraki sokaktaki iş hanlarının arka tarafına bakıyormuş. Aslında, bu binaların arasındaki yürüyüş yoluna bakıyor. Bu geçidin diğer ucunda, geçidi sokaktan ayıran, içinde kapı olan bir çit var. Yani caddeden geçidin içini göremezsiniz. Ama avukatın ofisinden görebiliyorsunuz. Neyse, aşağıya baktı ve işte bu polis, tam üniformasıyla, bu kürekçi kız tarafından aleti parlatılıyordu.

"Avukat izliyordu ve adam inip fermuarını çekti ve kürekçi kızla birlikte küçük çitteki kapıdan geçip sokağa çıktılar. Avukat sakın, belki de birbirlerine aşık olduklarını düşünüyor. Ama ertesi gün, ikisi de polis ve kürekçi piliç, ikisini de parlatıyor. Şimdi avukat kızgın. Kocasından dev bir kamera alır ve ertesi gün

Günün birinde başka bir hatunla, bu sefer beyaz bir kızla geri döndüler. Avukat birkaç fotoğraf çeker ve bu Kodachrome rulosunu şefe getirir."

Atlardan ilki kapının arkasına götürüldü ve kilitlendi. Menekşe gözlü kadın geri döndü ve bankın ucuna yerleşti. Zayıf polis konuşmaya devam etti. "Amir laboratuvara gönderdi," dedi, "ve bunlar sadece birinin çektiği en iyi fotoğraflar gibiydi. Tanesini on dolara satabilirdim. Böylece şef ve savcılar kanıt zincirinde bir sorun olduğuna karar verdiler ve kendimizi bir video ünitesi olan bu avukatın ofisinde bulduk. Yeterince eminim, işte geliyorlar. Ama bu sefer hem kürekçi kızı hem de beyaz kızı yakaladılar. Bu Cinemascope gibi bir şey. Panavision."

"Peki ne olacak?" Lucas sordu. Şişman olan omuz silkti. "Gittiler." "İçeride ne kadar zamanları vardı?"

"Case'in altı yılı vardı ama umurumda değil. Kötü bir ceketı vardı. Birkaç ay önce bir güvenlik görevlisiyle birlikte bir Sears deposundan müzik seti ve CD çalar çaldığını düşünüyoruz. Ama çaylak için üzüldüyorum. Case ona sokakta işlerin böyle yürüdüğünü söylemiş. Ara sokaklarda iş çevirmek."

Lucas başını salladı.

"Tam sokakta, gün ışığında," dedi şişman polis.

Son at kapının arkasına itildi, kilitlendi ve kapı çarparak açılıp spiker "Hepsi sıraya girdi ... ve gidiyorlar, Pembroke Dancer dışarıda kopuyor, ardından ..." diye seslenmeden önce bir saniye süren bir duraklama oldu.

Dancer gruptan kaçtı, dönüşte iki boy, son düzlükte dört boy, telleri geçerken sekiz boy fark attı.

"Vay anasını," dedi şişman polis saygıyla. "Altı yüz dolar kazandım."

Lucas ayağa kalktı. "Ben gidiyorum," dedi. Tote tahtasına bakıyor, hesap yapıyordu. Tatmin olduğunda diğer ikisine döndü. "Siz arkadan mı geliyorsunuz? Ben yavaş sürerim."

"Hayır, hayır, işimiz bitti," dedi şişman polis. "Teşekkürler, Lucas."

"Artık bırakmalısın," dedi Lucas. "Bu yarışların geri kalanı çöp. Onları anlayamazsın. Ve Bucky?"

"Evet?" Şişman polis kazandığı bileten başını kaldırıp baktı.

"IRS'e altı yüz doları söylemeyi unutmazsın değil mi?"

"Tabii ki unutmam," dedi polis gücenmiş bir ifadeyle. Lucas sırtarak uzaklaşırken şişman polis, "Domuz gözüyle," diye mırıldandı. Tekrar biletime baktı ve sonra menekşe gözlü kadının Lucas'ın peşinden aceleyle geldiğini fark etti. Kadın onu içeri girmeden hemen önce yakaladı ve birlikte binaya girerlerken şişman polis Lucas'ın sırtıttığını gördü.

"Şuna bak," dedi zayıf polise. Ama zayıf polis elindeki tahtaya bakıyor ve dudakları sessizce kıpırdıyordu. Şişman polis ortağına baktı ve "Ne?" dedi.

Zayıf polis soruyu engellemek için elini kaldırdı, dudakları hâlâ kıpırdıyordu. Sonra durdular ve dönüp Lucas'a baktı.

"Ne?" dedi şişman polis de aynı yöne bakarak. Lucas ve menekşe gözlü kadın gözden kaybolmuştu.

"Bu at yarışı saçmalığı hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi zayıf polis, "ama tote board'u doğru okuyorsam, bu exacta ödemesi, Davenport yirmi iki bin iki yüz elli dolar aldı."

Polis şefinin ofisi Belediye Binası'nın birinci katında, bir köşedeydi. Caddeye bakan iki duvarda pencereler hakimdi. Diğer iki duvar ise çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı; bazıları renkli, bazıları siyah beyaz olan bu fotoğraflar kırklı yıllara kadar uzanıyordu. Daniel ailesiyle birlikte. Son altı Minnesota valisiyle. Son altı senatörün beşiyle. Hepsi belli belirsiz aynı görünen uzun ve anonim bir yüzler zinciri, büyük politikacıların tavuk yemeklerinde yer kaplayan yüzler. Şefin hemen arkasında Minneapolis Polis Departmanı'nın kalkani ve görev başında öldürülen polisleri onurlandıran bir plaket vardı.

Lucas şefin masasının tam önünde duran deri koltuğa yayıldı. Şaşırılmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Kadınlar dışında herhangi bir şey onu şaşırtmayalı uzun zaman olmuştu.

"Kızgın mısın?" Quentin Daniel cam masasının üzerine eğilmiş, Lucas'ı izliyordu. Daniel bir polis şefine o kadar çok benziyordu ki, şu anda başka bir iş yapan bazı eski siyasi düşmanları onun bu işi yüzüne bakarak aldığını düşünme hatasına düşmüşlerdi. Yanılmışlardı.

"Evet. Kızgıyım. Çoğunlukla sadece şaşırdım." Lucas Daniel'dan pek hoşlanmazdı ama onun teşkilattaki en zeki adam olabileceğini düşünürdü. Şefin de kendisi hakkında tam olarak aynı şeyi düşündüğünü bilmek onu yine şaşırtacaktı.

Daniel pencerelere doğru yarı dönmüş, başını eğmiş, hâlâ onu izliyordu.

"Nedenini anlayabilirsin," dedi. "Benim yaptığımı mı düşündünüz?"

"Cinayet masasından birkaç kişi senin incelenmeye değer olduğunu düşünmüş," dedi Daniel.

"En başından başlasan iyi olur," dedi Lucas.

Daniel başını salladı, sandalyesini masasından uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve fotoğrafların olduğu duvara doğru yürüdü. Hubert Humphrey'nin yüzünü sanki yeni lekeler arıyormuş gibi inceledi.

Humphrey'nin yüzünü incelemeye devam ederken, "İki hafta önce adamımız St. Paul'lü bir kadına, Carla Ruiz adında bir sanatçıya saldırdı," dedi. "Kadın onu defetmeyi başarmış. St. Paul oraya vardığında, görevli çavuş onu bir nota bakarken bulmuş. Arkasında bıraktığı kurallardan biriydi."

"Bu Ruiz hakkında hiçbir şey duymadım," dedi Lucas.

Şef döndü ve sandalyesine geri döndü, acelesi yoktu, elleri cebindeydi. "Evet. Bu çavuş zeki bir adam ve ilk iki cinayetle ilgili notlardan haberi var. St. Paul cinayet masası şefini aradı ve onlar da olayı kapattılar. Bilenler sadece St. Paul şefi ve onun cinayet masası şefi, çağrıyı alan iki üniformalı, buradaki cinayet masasından birkaç kişi ve ben. Ve ressam. Ve şimdi de sen. Ve her sallanan sike, eğer bu sızarsa, toprak dolgusunda yeni ayak vuruşları olacağı söylendi."

"Peki bu beni nasıl gösterdi?" Lucas sordu.

"Göstermedi. Hemen değil. Ama adamımız sanatçı bayanla kavga ederken silahını düşürdü. Yaptığımız ilk şey onu basmak oldu."

çalıştırdım. Parmak izi yok, kabuklar dahil her şeyi kontrol ettik. Mülkiyet konusunda daha şanslıydık. On dakika içinde indirdik. Fabrikadan Hennepin Caddesi'ndeki bir silah dükkanına, oradan da David L. Losse adında bir adama gitmiş-"

"Bizim David L. Losse?"

"Davayı hatırlıyor musun?"

"Oğlunu vurdu, kaza olduğunu mu söyledi? Birinin eve zorla girdiğini mi düşündü?"

"Bu o. Muhtemelen düpedüz cinayet olmasına rağmen kasıtsız adam öldürmekten ceza aldı. Altı yıl ceza aldı, dört yıl yatacak. Ama hala bir temyiz süreci var. Temyiz nedeniyle, kanıtlar sözde emlak odasındaydı. Gidip baktık. Silah gitmiş. Ya da katil onu düşürene kadar gitmişti."

"Kahretsin." Eşya odasında daha önce de bir şeyler kaybolmuştu. Beş gram kokain dört gram olmuştu. Yirmi esaret dergisi on beş olmuştu. Lucas'ın bildiği kadarıyla ilk kez bir silah kayboluyordu.

"Kanıt odasına birkaç kez girmiştin. Ryerson davası sırasında ve Chicago'daki hırsızlık çetesiyle ilgili sorun sırasında. Cinayetler ve tanıklarla ilgili elimizdeki her şeyi karşılaştırdık. Zamanlar, yerler, ressamın tarifi. Odaya girebilen tüm kadınları şüpheli olarak eleyebildik. Cinayetler işlendiğinde görevde olduğu teyit edilen polisleri eleyebiliriz. Her üç vardiyada da insanlar öldürüldü ya da saldırıya uğradı. Her neyse, temelde senin ismine ulaştık. Doğru boyuttasın. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Sen bir oyun manyağısın ve bu adam da görünüşe göre bir çeşit oyun oynuyor. Ve silah mülk odasından çıktı. Senin o kişi olduğunu hiç düşünmemiştim ama... nasıl olduğunu görüyorsun."

"Evet, anlıyorum," dedi Lucas ekşiyerek. "Çok teşekkürler."

"Hey, sen olsan ne yapardın?" Daniel savunmaya geçercesine sordu. "Tamam."

"Artık temiz olduğunu biliyoruz," dedi şef. Sandalyesinde arkasına yaslandı, gerindi ve bacak bacak üstüne attı. "Çünkü adamımız bir tane daha yaptı. Dört ila altı saat önce. Çimenlerin üzerinde oturup o elmayı yediğin zamana denk geldiğini düşünüyoruz."

Lucas başıyla onayladı. "Bu nerede?"

"Nokomis Gölü'nün aşağısında. Gölün hemen batısında, şu tepelerde."

"Onu zapt edebilir misin?"

"Hayır." Daniel başını salladı. "Bu üç. Eğer onu kontrol altına almaya çalışırsak yarın öğleden sonra paslı bir musluk gibi sızıntı yapar. Bu, onunla ön tarafa çıkmamızdan daha fazla soruna neden olur. Bu akşam saat dokuz için bir basın toplantısı ayarladım bile. Böylece televizyon kanalları saat 10 haberlerini yayınlayabilecekler. Burada olmanızı istiyorum. Cinayetleri özetleyeceğim, yardım çağrısında bulunacağım, hepsi bu. Ve seni tam zamanlı olarak bu davaya atıyorum."

"Bunu istemiyorum," dedi Lucas. "Cinayet masası beni sıkıyor. Bütün gün etrafta dolaşıp hiçbir şey bilmeyen sivillerle konuşuyorsun. Bu işi daha iyi yapan başka adamlar var. Ve bu uyuşturucu işinde bir sürü işim var. Yarım düzine adam seçtim."

"Evet, evet, evet, bu kesinlikle harika ama bu ucubeyi yakalayamazsak medya hepimizi taşaklarımızdan asacak," dedi Daniel, Lucas'ın sözünü yarıda keserek. "Birkaç yıl önce park rampalarında öldürülen iki kadını hatırlıyor musun? İki, üç hafta arayla, farklı adamlar? Tamamen tesadüf müydü? Medyanın nasıl çılgına döndüğünü hatırlıyor musun? Televizyon kanallarının nasıl kendini savunma seminerleri verdiğini hatırlıyor musunuz? Her gece gelişmelerle ilgili nasıl haber yaptıklarını? Tüm bunları hatırlıyor musun?"

"Evet." Bir kâbus gibiydi.

"Bu daha kötü olacak. Park rampalarındaki o adamlar, birini aynı gün yakaladık, diğerini de yaptıktan birkaç gün sonra yakaladık. Hâlâ histeri var. Bu adam üç kişiyi öldürdü, bir diğerine saldırdı, tecavüz etti ve bıçakladı ve hâlâ serbest."

Lucas başını salladı ve parmak uçlarıyla çenesini ovuşturdu. "Haklısın. Çılgına dönecekler," diye itiraf etti.

"Garanti ederim. İkiz Şehirler'de böyle şeyler olmaz. O yüzden sikeyim çatlağı. Seni bu işte istiyorum. Tek başına çalışacaksın, cinayet masası da paralel çalışacak. Medya bunu sevecek. Senin bir tür dahi olduğunu düşünürler."

"Cinayet masası benim bu işte çalışmam hakkında ne düşünüyor?" Lucas sordu.

"Birkaç adam bu konuda sızlanacaktır, çünkü her zaman sızlanırlar ama kabul edeceklerdir. Ayrıca ne düşündükleri umurumda değil. Onların kışları tehlikede değil. Benimki tehlikede. Gelecek yıl yeni dönem için geliyorum ve bunun sırtımda durmasına ihtiyacım yok," dedi Daniel.

"Tam erişimim var mı?"

"Lester'la konuştum. İşbirliği yapacak. Gerçekten yapacak." Lucas başıyla onayladı. Frank Lester soruşturmalardan sorumlu şef yardımcısıydı ve eski bir hırsızlık-cinayet masası şefiydi.

"Bu sanatçıyla konuşmak istiyorum," dedi Lucas.

Daniel başını salladı. "Kadının işeyecek bir kabı bile yok. Saldırıya uğradıktan iki gün sonra ona bir telefon almak zorunda kaldık. Adam peşinden gelirse diye. İşte numarası ve adresi." Lucas'a bir kâğıt uzattı.

Lucas kâğıdı pantolonunun cebine soktu. "Nokomis cinayetini şimdi mi inceliyorlar?"

"Evet."

"Oraya gitsem iyi olacak." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi, durdu ve yarım döndü. "Gerçekten benim yaptığımı düşünmedin mi?"

Daniel başını salladı. "Seni kadınların etrafında gördüm. Onlara bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ama emin olmam gerekiyordu."

Lucas tekrar arkasını dönmeye başladı ama Daniel onu

durdurdu. "Ve Davenport?"

"Evet?"

"Basın toplantısı için burada ol, tamam mı? Aynen böyle giyin, tenis tişörtü ve hakiler. Kot pantolonun var mı? Kot daha iyi olabilir. Hani şu asitli kotlar var ya?"

"Dönüş yolunda değiştirebilirim. Taşlanmış kotum var."

"Her neyse. O televizyon kedisinin sokak polisi rutinine nasıl gittiğini biliyorsun. Unvanınız neydi?"

"Özel İstihbarat Ofisi."

Şef parmaklarını şıklattı, başını salladı ve masasındaki deftere "OSI" yazdı. "Dokuzda görüşürüz," dedi.

Jeannie Lewis daracık yatakta, elleri başının üzerinde bağlı bir şekilde yatıyordu. Yüzünde tarifsiz bir ıstırap ifadesi vardı, ağzı çenesinin arasına sıkıştırılmış Kotex pediyle kilitlenmişti, gözleri o kadar geriye kaymıştı ki yarı kapalı kapakların altından beyazlardan başka bir şey görünmüyordu. Bağların baskısından sırtı kavislenmişti, küçük göğüslerinin meme uçları sağa sola dönüktü, ölümden neredeyse bembeyaz kesilmişlerdi. Ayak bilekleri yatağın ayak ucundaki karşı köşelere bağlanmıştı ama kendini korumak için son bir çabayla ince bacaklarını içe doğru kıvrımayı başarmıştı. Bıçak hâlâ karnının üst kısmından, göğüs kemiğinin hemen altından çıkıntı yapıyordu ve sapı neredeyse karnına yaslanmıştı. Kemik ya da kaslara zarar vermeden kalbi daha doğrudan delmek için keskin bir açıyla içeri sokulmuştu.

Adli tabip yardımcısı, "İçeri itmiş ve oynatmış," dedi. "Otopside sonra daha fazla şey söyleyebiliriz ama öyle görünüyor. Sadece küçük bir giriş yarığı, ama kalbin etrafında çok fazla hasar var."

"Profesyonel mi?" diye sordu Lucas. "Bir doktor mu?"

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Seni yanlış yönlendirmek istemem. Ama ne yaptığını bilen biri. Kalbin nerede olduğunu biliyor. Merkeze gidip birkaç fotoğraf ve röntgen çekene kadar bıçağı yerinde bırakmak istiyoruz ama sapına bakılırsa, bu iş için en verimli bıçak olduğunu söyleyebilirim. Dar uçlu, keskin, sert bıçak, oldukça ince. Tam içine girecek."

Lucas yatağa yaklaştı ve bıçağın sapına baktı. Pürüzsüz, işlenmemiş bir ahşaptı. Tahtanın üzerinde "County Cork Cutlery" yazıyordu.

"County Cork Çatal Bıçak Takımı mı?"

"Boş ver onu. Mutfakta bir çekmece dolusu var." "Yani buradan almış."

"Sanırım öyle. Öldürdüğü ilk kadını ben öldürdüm, Lucy, adı neydi? Onu plastik saplı bir bıçakla öldürmüştü, buna hiç benzemiyordu."

"Not nerede?"

"Torbanın içinde, çekmecenin üstünde. Laboratuvara gönderiyoruz, bakalım çıktısını alabilecekler mi?"

Lucas sandığın yanına gitti ve nota baktı. Sıradan bir defter kâğıdı. Şüphelinin evinde bundan altı tane olsa bile hiçbir şey kanıtlamazdı. Sözler bir gazeteden kesilmiş ve seloteyle kâğıda yapıştırılmıştı: *Kullanıldıktan sonra asla silah taşımayın.*

Adli tabip, "Bu kurallara göre yaşıyor," dedi. "Bırakın bir yere taşımayı, bıçağı bile çıkarmadı."

"Not temiz görünüyor."

"Pek sayılmaz. Bir saniye bekleyin," dedi adli tabip. Giydiği plastik eldivenleri çıkardı, yerine daha ince bir çift cerrah eldiveni taktı, poşeti açtı ve notu yarıya kadar dışarı çıkardı.

"Bandın altındaki şu komik yarım daireyi görüyor musun?" "Evet. Baskı mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz ama bakarsanız iz olmadığını görebilirsiniz. Ama keskin bir şekilde tanımlanmış. Sanırım-" parmaklarını Lucas'a doğru salladı.

-"Cerrah eldiveni giyiyordu." "Yine doktor yazıyor."

"Olabilir. Hemşire, hasta bakıcı ya da teknisyen de olabilir. Bu tür şeyleri hırdavatçılardan alabildiğinize göre, bir hırdavat satıcısı da olabilir. Her kimse, bence evde oturup bu notları yazarken bile eldiven takıyor. Artık başka bir şey daha biliyoruz: O zeki bir saksocu."

"Tamam. Güzel. Teşekkürler, Bill."

Adli tabip notu çantasına geri koydu. "Onu alabilir miyiz?" diye sordu, başını Lewis'in cesedine doğru eğerek.

"Cinayet masasının işi bittiyse bana uyar." Swanson adında bir cinayet masası polisi mutfakta bir masada oturmuş, Big Mac, patates kızartması ve malt yiyordu. Lucas yatak odasının kapısından içeri girip ona seslendi. "İşim bitti. Onu alabilirler mi?"

"Götürün," dedi Swanson bir ağız dolusu patates kızartmasının ardından.

Adli tabip hareketi denetledi, Swanson da izlemeye koyuldu. Bıçaktan dikkatle kaçınarak çantayı kafasına geçirdiler ve onu sedyeye kaldırdılar.

Kum çuvalı gibi, diye düşündü Lucas.

"Altında bir şey yok mu?" diye sordu Swanson.

"Hiçbir şey yok," dedi adli tabip. Hepsi bir süre çarşaflara baktı; sonra adli tabip yardımcılara başıyla işaret etti ve sedyeyi yatak odasının kapısından dışarı ittiler.

"Laboratuvar vakumla geliyor. Mobilyaları henüz basmadılar," dedi Swanson. Demek istediği şuydu: Hiçbir şeye dokunmayın. Lucas sırtıttı. "Analiz için çarşafları indirecekler."

"Ben hiç leke görmüyorum."

"Hayır, temizler. Saç teli olduğunu da sanmıyorum. Yakından baktım ama tırnaklarında kırık yoktu, tırnaklarının altında toplanmış bir şey görünmüyordu, deri ya da kan yoktu."

"Kahretsin."

"Evet."

"Burayı biraz kurcalamak istiyorum. Kritik bir şey var mı?" "Patates var. . ."

"Patates mi?"

"Çorabın içinde patates. Oturma odasında." Lucas onu oturma odasına kadar takip etti ve Swanson ayağıyla piyano sırasının altını işaret etti. Bir ucunda yumru olan sıradan bir baklava desenli çorap vardı.

Swanson, "Onunla kafasına vurduğunu düşünüyoruz," dedi. "Gelen ilk polis bunu gördü, içine baktı, sonra da laboratuvara götürmek üzere bıraktı."

"Sizce neden onunla vurdu?" Lucas sordu.

"Çünkü çorabın içindeki patates bunun içindir," dedi Swanson. "Ya da en azından eskiden öyleydi."

"Ne?" Lucas'ın kafası karışmıştı.

"Muhtemelen senin zamanından önceydi," dedi Swanson. "Eskiden, yıllar önce, erkekler Loring Park'a gidip ibneleri ya da Washington Caddesi'ne gidip ayyaşları yuvarlardı. Yanlarında patates taşırlardı. Patateste yasadışı bir şey yoktu. Ama çorabın içine bir tane koyarsan, çok iyi bir blackjack elde edersin. Yumuşak olduğu için dikkatli olursanız kimsenin kafasını kırmazsınız. Elinizde bir cesetle kalmazsınız, herkes sizi arar."

"Peki o adam bunu nereden biliyor? Eşcinsel mi?"

Swanson omuz silkti. "Olabilir. Ya da bir polis olabilir. Pek çok eski sokak polisi patates kullanmayı bilir."

"Bu kulağa doğru gelmiyor," dedi Lucas. "Ben hiç *eski* bir seri katil duymadım. Eğer bunu yapacaklarsa genç yaşta başlarlar. Gençler, yirmiler, belki otuzlar."

Swanson ona dikkatle baktı. "Bunu tespit edecek misin?" diye sordu.

"Amaç da bu," dedi Lucas. "Bir sorunun mu var?"

"Benim yok. Tanıştığım adamlar arasında bir şey tespit edebilen tek kişi sensin."

Bu sefer ona ihtiyacımız olacakmış gibi bir his var içimde."

"Peki diğer cinayet masası elemanları ne düşünüyor?"

"Birkaç yeni eleman senin işe burnunu soktuğunu düşünüyor. Eskilerin çoğu fırtınanın kopmak üzere olduğunu biliyor. Sadece bu işi bitirmek istiyorlar. Senin için sorun olmaz."

"Buna minnettarım," dedi Lucas. Swanson başını salladı ve uzaklaştı.

Lewis arka yatak odasında başka bir emlakçı tarafından bulunmuştu. Öğleden sonra bir randevusu vardı ve gelmeyince diğer emlakçı endişelenip onu aramaya çıkmıştı. Lucas geldiğinde, evin yanında ve sokağın karşısındaki çimenliklerde bekleyen komşuların oluşturduğu kasvetli çemberin içinden geçerken Swanson ona Lewis'in geçmişi hakkında bilgi verdi.

"Sadece evi satmaya çalışıyor," diye sözlerini tamamladı. "Ev sahipleri nerede?"

"Yaşlı bir çift. Komşular Phoenix'te olduklarını söyledi. Orada bir yer satın almışlar ve burayı satmaya çalışıyorlarmış."

"Lewis'in evine giden oldu mu?"

"Evet, Nance ve Shaw. Orada bir şey yok. Komşuları onun iyi bir kadın olduğunu söyledi. Bahçeyle ilgilenirmiş, evinin arkasında büyük bir bahçesi varmış. Babası 3M için çalışıyormuş, beş ya da altı yıl önce kalp krizinden ölmüş. Kendi başına çalışmaya başlamış, gayet iyi gidiyormuş. Komşuları böyle söylüyor."

"Erkek arkadaşı mı?"

"Birinin. Komşulardan bir kadın onu tanıyormuş ama eve gelmemiş ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Başka bir komşu da onun bir tür profesör ya da başka bir şey olduğunu düşünüyor."

Üniversite. Kontrol ediyoruz. Ve her zamanki gibi komşularla konuşuyoruz, gelip giden birilerini görmüşler mi diye."

"Garaja baktınız mı?" "Evet.

Araba yok."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Swanson omuz silkti. "Bence onu arıyor ve bir eve bakmak istediğini, onunla bir yerde buluşacağını söylüyor. Ona iyi olduğunu düşündürecek bir şey söylüyor ve buraya geliyorlar, içeri giriyorlar. Onunla yatıyor, arabasını dışarı çıkarıyor, atıyor ve yürüyor. Arabayı arıyoruz."

"Ofisinde takvimlerini kontrol eden var mı?"

"Evet, aradık ama patronu masasında hiçbir şey olmadığını söyledi. Yanında bir randevu defteri taşıdığını söyledi. Onu bulduk ve üzerinde sadece '12:45' yazıyor. Onunla tanıştığı saatin bu olabileceğini düşünüyoruz."

"Çantası nerede?"

"Ön kapının yanında."

Lucas evin içinde dolaşırken cüzdanı tekrar gördü ve yanına eğildi. Lewis'in hesap cüzdanının bir köşesi dışarı çıkmıştı ve onu hafifçe çekip açtı. Para. Kırk dolar ve bozukluklar. Kredi kartları. Kartvizitler. Lucas bir demet plastik şeffaf resim zarfı çıkardı ve onları çevirdi. Resimlerin hiçbiri yeni gibi görünmüyordu. Etrafına bakınırken Swanson'ın yatak odasının kapısında durmuş, gözden uzak biriyle konuştuğunu gördü. Fotoğraflardan birini zarfından çıkardı. Lewis başka bir kadınla birlikte çimenlerin üzerinde durmuş, ikisinin de elinde bir çeşit plaket vardı. Lucas cüzdanı kapatıp çantasına geri koydu ve fotoğrafı cebine koydu.

Cinayet mahallinden ayrıldığında hava soğuktu. Arabasından naylon bir ceket aldı, üzerine geçirdi ve bir süre sürücü koltuğunda oturup çevredekileri izledi. Kimse yerinde değildi. Olabileceğini hiç düşünmemişti.

İstasyona dönerken nehri geçip St. Paul'e girdi, evinde durdu, kot pantolonunu giydi ve naylon ceketini mavi keten bir spor c e k e t l e değiştirdi. Bunu birkaç kez düşündü.

Sonra masasındaki gizli raftan küçük bir .25 kalibrelik otomatik tabanca ve bir ayak bileği kılıfı alıp sağ ayak bileğine bağladı ve kot pantolonunun bacağına aşağı çekerek kılıfı kapattı.

Lucas polis merkezine döndüğünde televizyonun uzaktan yayın kamyonları belediye binasının önünde yığılmıştı. Caddenin karşısındaki garaja park etti ve Belediye Binası'nın amansız çirkinliğine bir kez daha hayret etti. Arka kapıdan girip ofisine gitti.

Soygun görevinden alındığında, yönetimin onu koyacak bir yer bulması gerekiyordu. Rütbesi bir tür ofis gerektiriyordu. Lucas bunu kendisi bulmuştu, bodrum katında çelik kapılı bir depo odası. Hademeler odayı temizlemiş ve kapısına bir numara yazmışlardı. Ofiste kimin çalıştığına dair başka bir belirti yoktu. Lucas böyle olmasını seviyordu. Kilidi açtı, içeri girdi ve Carla Ruiz'in telefon numarasını çevirdi.

"Ben Carla." Hoş, boğuk bir sesi vardı.

"Benim adım Lucas Davenport. Minneapolis Polis Departmanı'nda teğmenim," dedi. "Sizinle görüşmem gerekiyor. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Tanrım, bu gece olmaz ..."

"Bir cinayet daha işlendi."

"Oh, hayır. Kimdi o?"

"Minneapolis'te bir emlak satıcısı. Her şey saat 10 haberlerinde olacak."

"Benim televizyonum yok."

"Peki, bak, yarına ne dersin? Saat 1'de uğrasam nasıl olur?"

"Bu iyi olur. Tanrım, diğer kadın için çok üzüldüm." "Evet. Yarın görüşür müyüz?"

"Seni nasıl tanıyacağım?"

"Dişlerimde bir gül olacak," dedi. "Ve altın bir rozet."

Brifing odası ekipmanlar, kablolar, küfür eden teknisyenler ve sıkılmış polislerle doluydu. Kameramanlar ışıklandırma düzenlemelerini görüşüyor, muhabirler katlanır sandalyelere yayılıyordu.

televizyon muhabirleri, rakiplerine üstünlük sağlayacak bilgi kırıntıları ya da söylentiler bulmak için koşuşturuyorlardı. Bir düzine mikrofon odanın önündeki podyuma tutturulmuş, tripoda monte edilmiş kameralar ise arka tarafta yarım daire şeklinde dizilmişti. Telaşlı bir hademe Amerikan bayrağını taşıyan kırık bir direği tamir ediyordu. Bir diğeri podyumla kameralar arasına birkaç katlanır sandalye daha sıkıştırmaya çalışıyordu. Lucas bir an kapı aralığında durdu, arka tarafa yakın boş bir sandalye gördü ve ona doğru bir adım attı. Arkadan bir el ceketinin kolunu yakaladı.

Annie McGowan'a baktı. Kanal Sekiz. Koyu renk saçlı, mavi gözlü, kalkık burunlu. Geniş, hareketli bir ağız. Dünya standartlarında bacaklar. Harika bir diksiyon. Bir istiridyenin beyni.

Lucas gülümsedi.

"Neler oluyor Lucas?" diye fısıldadı, ona yakın durup kolunu tutarak.

"Şef beş dakika içinde burada olacak."

"Dört dakika sonra bir haberimiz var. Eğer neler olup bittiğini zamanında öğrenip haber verebilirsem çok minnettar olurum," dedi. Utangaç bir şekilde gülümsedi ve kapıdan çıkan kablolarla başıyla işaret etti. Basın toplantısı doğrudan haber merkezine aktarılıyordu.

Lucas etrafına bakındı. Kimse onlara özel bir ilgi göstermiyordu. Başını kapıya doğru eğdi ve dışarı çıktılar.

"Eğer isimimden bahsedersen başım belaya girer," diye fısıldadı. "Bu seninle benim aramda iki yönlü kişisel bir anlaşma."

Kadın renk değiştirdi ve "Anlaştık" dedi.

"Bir seri katilimiz var. Bugün üçüncü kurbanını öldürdü. Onlara tecavüz ediyor ve sonra bıçaklayarak öldürüyor. İlki yaklaşık altı hafta önceydi, sonra bir ay önce bir tane daha. Hepsi Minneapolis'te. Onu yakalamayı umarak sessiz kalmaya çalışıyorduk ama şimdi bunu kamuoyuna duyurmaya karar verdik."

"Oh, Tanrım," dedi. Döndü ve kabloları takip ederek koridordan çıkışa doğru yarı koşar adımlarla ilerledi.

"O kaltağa ne söyledin?" Jennifer Carey kalabalığın arasından çıktı. Onları izliyordu. Uzun boylu, sarışın bir kadındı.

Dudakları ve yeşil gözleriyle Stanford'dan ekonomi diploması ve Columbia'dan gazetecilik yüksek lisansı aldı. TV3 için çalışıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Lucas. Sert bir tavır takınmak en iyisiydi.

"Saçmalık. Bir haberimiz var..." Saatine baktı. "İki buçuk dakika. Beni yenerse ne yaparım bilmiyorum ama çok zekiyimdir ve çok ama çok pişman olursun."

Lucas tekrar etrafına bakındı. "Tamam," dedi parmağıyla onu işaret ederek, "ama ona bir borcum vardı. Eğer bunu sana da sızdırdığımı söylersen benden tek kelime daha duyamazsın."

"Tamamdır," dedi kadın. "Ne oldu?"

O gece geç saatlerde Jennifer Carey, Lucas'ın yatağına yüzüstü uzanıp onun soyunmasını ve saklandığı silahın kayışını çözmesini izledi.

"O şeyi hiç kullanıyor musun yoksa kadınları etkilemek için mi takıyorsun?" diye sordu.

"Bunun için çok rahatsızım," diye yalan söyledi Lucas. Jennifer bazen onu sinirlendiriyordu. Kafasının içine baktığını hissediyordu. "İşe yarıyor. Demek istediğim, bir adamdan içki alıyorsan silah taşıyor olamazsın. Seni bir polis ya da belki de bir tür kaçık soyguncu psikopat sanırlar ve hizmet etmezler, anlaşma yapmazlar. Ama garip bir yerde saklanıyorsanız ve ihtiyacınız varsa, onlar ne yaptığınızı anlamadan silahı suratlarına tutabilirsiniz."

"Kulağa Minneapolis gibi gelmiyor."

"Etrafta bazı kötü insanlar var. Ne zaman o kadar çok paran olsa ..." Çoraplarını çıkardı ve şortunun içinde ayağa kalktı. "Duş mu aldın?"

"Evet. Sanırım." Yavaşça dönüp yataktan kalktı ve onu banyoya kadar takip etti. Yatak örtüsünün desenleri karnına ve kalçalarına vurmuştu.

"McGowan'ı eve getirebilirdin, biliyorsun," dedi adam suyu açıp ayarlarken.

"Bana biraz asılıyordu," diye kabul etti Lucas.

"Öyleyse neden olmasın? Yeni şeylerden sıkılmış değilsin ya."

"O aptalın teki." Lucas onun sırtına sıcak su döktü ve ardından plastik bir şişeden sıvı banyo sabunu fışkırttı. Sırtına ve poposuna sürmeye başladı.

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı," dedi kadın.

Lucas keselemeye devam etti. "Dışarı çıkardığım kadınlardan bazılarını biliyorsun. Bana aptalca bir tane söyle."

Jennifer bunu düşündü. "Hepsini tanımıyorum," dedi sonunda.

"Örüntüyü göreceğ kadar tanıyorsunuz onları," dedi. "Ben tanımıyorum.

aptallarla çıkmak."

"Bana akıllı bir insan gibi konuş Lucas. Bu katil kadınları öldürmeden önce onlara işkence etti mi? Daniel oldukça kaçamak cevaplar verdi. Sence onları tanıyor mu? Onları nasıl seçiyor?"

Lucas onu çevirdi ve işaret parmağını kadının yüzüne bastırdı.

Dudaklar.

"Jennifer, bana pompa yapma, tamam mı? Eğer beni hazırlıksız yakalarsan ve ben

ağzından bir şey kaçırırsan ve bunu kullanırsan, başım büyük belaya girebilir."

Kadın ona spekülatif bir şekilde baktı, su göğsünden sekiyordu, yumuşak mavi gözleri ihtiyatlı bir şekilde karardı.

"Sana söylemeden kullanmazdım," dedi. "Ama sen hiçbir şeyi ağzından kaçırmazsın. Ağzından kaçırmayı planlamadığından değil. Sen kurnaz bir orospu çocuğusun, Davenport. Seni üç yıldır tanıyorum ve hâlâ ne zaman yalan söylediğini anlayamıyorum. Ve tanıdığım herkesten daha fazla rol yapıyorsun. Artık ne zaman yaptığını bildiğini bile sanmıyorum."

"Psikiyatrist olmalıymışsın," dedi başını hayıflanarak sallayarak. Suyu kesti ve duş kapısını iterek açtı. "Şu büyük havluyu bana ver. Bacaklarını senin için kurulayayım."

Yarım saat sonra Jennifer boğuk bir sesle, "Bazen acıya çok yaklaşıyor," dedi.

"İşin sırrı da bu," dedi Lucas. "Çizgiyi aşmamak."

"Çok yaklaştın," dedi kadın. "Nerede durman gerektiğini anlamadan önce çizgiyi çok aşmış olmalısın."

İki saat sonra Lucas'ın gözleri karanlıkta açıldı. Biri onu izliyordu. Bunu düşündü. Bileğindeki silah masanın üzerindeydi. Sonra Jennifer onu dürttü ve sesin nereden geldiğini anladı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Uyanık
mısın?"

"Şimdi
uyandım."

"Bir sorum var." Tereddüt etti. "Beni diğerlerinden daha mı çok
seviyorsun yoksa hepimiz sadece et miyiz?"

"Oh, Tanrım," diye inledi.

"Söyle."

"Sevdiğimi biliyorsun. Senden daha çok
hoşlanıyorum. Bunu kanıtlayabilirim." "Nasıl?"

"Diş fırçan mı? Banyo dolabında benimkinden başka bir tek o var."

Bir an sessizlik oldu ve sonra onun koluna sokuldu. "Tamam," dedi.
"Uyumaya git."

BÖLÜM

5

İlk yirmi çalma boyunca duracağını umdu. Yirmi birinci zil sesinde yataktan kalktı ve yirmi beşinci zil sesinde ahizeyi kaldırdı.

"Ne?" diye hırladı. Ev soğuktu ve çıplaktı, kollarının arkasında, sırtında ve bacaklarında tüyleri diken diken olmuştu.

"Ben Linda," dedi ilkel bir ses. "Şef Daniel saat tam sekizde bir toplantı düzenleyecek ve sen de orada olacaksın."

"Tamam."

"Tekrar eder misin, Lucas?"

"Saat sekizde şefin ofisinde."

"Bu doğru. İyi sabahlar." Kadın gitmişti. Lucas bir süre ahizeye baktı, sonra ahizeyi kancaya bıraktı, esnedi ve yatak odasına geri döndü.

Şifonyerin üzerindeki saat yedi on beşi gösteriyordu. Jennifer'a doğru uzanıp çıplak poposuna vurdu ve "Buradan çıkmam gerek," dedi.

"Tamam," diye mırıldandı kadın.

Hâlâ çıplak olan Lucas koridordan oturma odasına doğru yürüdü, ön kapıyı hafifçe açtı, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra paravan kapıyı açtı ve verandadaki gazeteyi aldı. Mutfakta bir kâseye biraz Cheerios çalkaladı, üzerine süt döktü ve gazeteyi açtı.

İlk sayfanın başında, *Pioneer Press* tabelasının hemen altında çift katlı bir manşet olan deli köpek vardı. Haber, Ruiz denen kadından hiç bahsetmeden, olduğu gibi ve doğru bir şekilde aktarılmıştı. Şef hayatta kalanlar hakkında konuşmamıştı. Aslında yalan söylemişti; katilin bilinen tek saldırısının ölümle sonuçlanan üç saldırı olduğunu söylemişti. Notlardan da bahsetmemişti.

Lucas'ın soruşturmaya dahil olmasıyla ilgili kısa, ayrı bir hikaye vardı. Cinayet masasından bağımsız ama paralel çalışacaktı. Tartışmalı. beş adamı görev sırasında öldürdü.

Övgüler. Tanınmış oyun mucidi. Minnesota'da işe Porsche ile giden tek polis.

Lucas hikâyeyi ve Cheerios'u aynı anda bitirdi, tekrar esnedi ve banyoya yöneldi. Jennifer ecza dolabının aynasında kendine bakıyordu ve o içeri girdiğinde başını çevirdi.

"Görünüş konusunda erkeklerin işi kolay, biliyor musun?"

"Doğru."

"Ben ciddiğim." Tekrar aynaya döndü ve dilini dışarı çıkardı. "Karakolda biri beni böyle görse çıldırırdı. Yüzümün her yerinde makyaj var. Saçlarım Kurt Adam'inkine benziyor. Kızım acıyor. Bilmiyorum..."

"Evet, beni içeri alın, tıraş olmam lazım."

Bir kolunu kaldırdı ve koltuk altındaki koyu renkli kirli sakala baktı. "Benim de öyle," dedi asık suratla.

Lucas toplantıya on dakika geç kalmıştı. Daniel içeri girdiğinde kaşlarını çatı ve boş sandalyeyi işaret etti. Soruşturmalardan sorumlu şef yardımcısı Frank Lester onun tam karşısında oturuyordu. Diğer altı sandalyede hırsızlık ve cinayet masası dedektifleri oturuyordu; aralarında cinayet masasının kilolu başkanı Lyle Wullfolk ve zayıf yardımcısı Harmon Anderson da vardı.

"Bir program üzerinde çalışıyoruz," dedi Daniel. "En azından bir kişinin olan biten her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Lyle'in yönetmesi gereken bir bölümü var, o yüzden Harmon burada olacak."

Daniel cinayet masası şef yardımcısına başıyla onay verdi. Anderson kırmızı plastik bir kürdanla dişlerini karıştırıyordu. O da başını sallayacak kadar durdu. "Memnun oldum," diye homurdandı.

"Seni o yönetmeyecek Lucas, kendi başına olacaksın," dedi Daniel. "Eğer bir şey öğrenmek istersen Harmon sana söyleyecektir."

"Bu sabah medya ile işler nasıl gitti?" Lucas sordu.

"Her yerdeler. Bit gibi. Beni sabah programına çıkarmak istediler ama onlara bir toplantım olduğunu söyledim. Sonra da toplantıyı çekmek istediler. Onlara gidip kendilerini becermelerini söyledim."

"Belediye başkanı çıktı," dedi Wullfolk. "Üzerinde çalıştığımız bazı ipuçları olduğunu ve önümüzdeki birkaç hafta içinde adamı yakalamayı umduğunu söyledi."

"Lanet olası aptal," dedi Anderson.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Daniel kasvetle. "Sen kamu hizmetindesin." "Sende mürekkep var," dedi Anderson, gözlerini kısarak Lucas'a bakarak.

Lucas başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Peki ya eşya odasındaki silah?"

Anderson dişlerini karıştırmayı bıraktı. "Bir liste hazırladık," dedi. "Silahı almış olabilecek polis ve sivil otuz dört kişi var. Muhtemelen bilmediğimiz birkaç kişi daha vardır. Lanet olası hademelerin sürekli oraya girdiğini öğrendik. Sanırım bazı kanıtları içiyorlar. Herkes onun temiz olduğunu söylüyor. IAD bu konuyu araştırıyor."

"Onlarla, otuz dört kişiyle konuşmak istiyorum," dedi Lucas. "Hepsiyle birden. Bir grup halinde. Sendikadaki adamı da buraya getirin."

"Ne için?" Wullfolk sordu.

"Onlara silaha ne olduğunu bilmek istediğimi ve bana söyleyeni teslim etmeyeceğimi söyleyeceğim. Ve şef IAD soruşturmasını iptal edecek ve başka bir şey olmayacak. Onlara, kimse benimle konuşmazsa, kovalamacaya devam edeceğimizi ve er ya da geç kim olduğunu bulacağımızı ve sonra o orospu çocuğunu cinayete iştirakten yargılayacağımızı ve kışını Stillwater'a atacağımızı söyleyeceğim."

Anderson başını salladı. "Adamın yerinde olsam buna inanmazdım." "İkna edici bir şeyin var mı?" diye sordu Daniel.

Lucas başını salladı. "Sanırım öyle. Sorgunun nasıl geçeceğini ana hatlarıyla anlatacağım ve onlara haklarını ya da başka bir şey okumayacağımı söyleyeceğim, böylece yargılanmış olsalar bile her şey tuzak olacak ve dava düşecek. Sanırım bunu adamın satın alacağı şekilde yapabiliriz."

Anderson ve Daniel birbirlerine baktılar ve Anderson omuz silktili. "Denemeye değer. Bize hızlı bir şeyler kazandırabilir. Öğleden sonra için bir şeyler ayarlayacağım. Elimden geldiğince çok adam bulmaya çalışırım. Saat dörtte?"

"Güzel," dedi Lucas.

"Ofisimde bir veri tabanı kurduk, her şeyi yazıp çıktısını alan bir kızımız var. Bu işte çalışan herkes, geliştirdiğimiz her kâğıt parçasını, her görüşmeyi içeren bir defter alacak," dedi Anderson. "Bu insanlar hakkında bildiğimiz her şeyi gözden geçireceğiz. Eğer bir bağlantı ya da şablon varsa, onu bulacağız. Herkesin her gece dosyaları okuması gerekiyor. Bir şey gördüğünüzde bana söyleyin. Dosyaya koyarız."

"Şimdiye kadar elimizde ne var?" diye sordu Lucas.

Anderson başını salladı. "Pek bir şey yok. Kişisel veriler, bazı gevşek kalıplar, bu tür şeyler. Bir numara Lucy Bell, on dokuz yaşında bir garson. İki numara bir ev kadını, Shirley Morris, otuz altı yaşında. Üç numara onunla dövüşen sanatçı Carla Ruiz. Otuz iki yaşında. Dört numara emlakçı kadın Lewis, kırk altı yaşında. Biri evliydi, diğer üçü evli değildi. Diğer üçünden biri, sanatçı olan, boşanmış. Emlakçı kadın duldu. Garson kız rock-'n'roll'cuydu, bir punk. Emlakçı kadın erkek arkadaşıyla klasik müzik konserlerine gidiyordu. Böyle devam ediyor. Görünen tek şey hepsinin kadın olması."

Herkes bir dakika düşündü.

"Cinayetler arasındaki aralık nedir?" diye sordu Lucas.

"İlki, Bell, 14 Temmuz'da, sonra Morris 2 Ağustos'ta, aralarında on dokuz gün var; sonra Ruiz 17 Ağustos'ta, Morris'ten on beş gün sonra; sonra Lewis 31 Ağustos'ta, on dört gün sonra," dedi Anderson.

"Giderek kısalıyor," dedi polislerden biri.

"Evet. Bu sadist katillerde görülen bir eğilimdir, eğer o da sadistse," dedi Wullfolk.

"Daha hızlı gelmeye başlarsa, onları kafasının üstünden yapacak, o kadar dikkatli değil," dedi polislerden bir diğeri.

"Bunu bilemeyiz. Onları altı ay öncesinden seçiyor olabilir. Elinde bunlardan oluşan bir dosya da olabilir," dedi Anderson.

"Günlerde başka bir düzen var mı?" diye sordu Lucas.

"Bu bir şey, hepsi hafta içinde. Bir Perşembe, bir Salı, bir Çarşamba ve bir Çarşamba daha. Hafta sonu yok."

"Pek bir düzen yok," dedi Daniel.

"Kadınlar hakkında bir şey var mı?" diye sordu Lucas. "Hepsi uzun boylu mu? Hepsinin memeleri büyük mü? Ne?"

"Hepsi yakışıklı. Bu benim yargım ama bence doğru. Hepsinin saçları koyu renk, üçününki siyah - Bell'in kızı, kendi saçını siyaha boyamış, Ruiz ve Lewis. Morris'in saçları koyu kahverengiydi."

Diğer dedektiflerden biri, "Kasabadaki kadınların yarısı sarı saçlı ya da sarışın," dedi. "Bu da bir şey olabilir."

"Bu şeyde her türlü olasılık var, ama dikkatli olmalıyız, çünkü düşünmemiz gereken bir de tesadüf var. Her neyse, şu kalıpları arayın. Ben özel bir liste yapacağım," dedi Anderson. "Her öğleden sonra defterlerinizi getirin, ben de size güncellemeleri vereyim. Onları okuyun."

Wullfolk, "Laboratuvardan ne haber, elleri kolları bağlı mı oturuyorlar?" diye sordu.

"Ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Onları bağlamak için kullandığı bandı inceliyorlar, vakumla topladıkları pislikleri eliyorlar, parmak izi için her şeye bakıyorlar. Pek bir şey bulamadılar."

Daniel, "Eğer bu defterlerden herhangi biri medyaya ulaşırsa, rüzgarda savrulan bazı cesetler olacak," dedi. "Herkes anladı mı?"

Polislerin hepsi birden başını salladı.

"Bazı sızıntılar olacağından hiç şüphem yok," dedi Daniel. "Ama hiç kimse, *hiç kimse* katilin arkasında bıraktığı notlar hakkında bir şey söylemeyecek. Eğer bu notları medyaya sızdıran birini bulursam, o orospu çocuğunu bulur ve kovarım. Her şeyi içimizde tutuyoruz ve öyle de kalmaya devam edecek."

Anderson, "Halkın bilmediği kesin bir tanımlayıcıya ihtiyacımız var," diye açıkladı. "Dairesinin penceresinden bakıp polislerle ve medyaya gönderdiklerine benzer bazı notlar gördüklerinde Sam'in Oğlu'nu yakaladıklarını anladılar."

"Çok fazla baskı olacak," dedi Daniel. "Hepimizin üzerinde. Bunu sizin üzerinizden uzak tutmaya çalışacağım, ama bu pislik bir ya da iki tane daha alırsa, tek tek dedektiflerle konuşmak isteyen gazeteciler olacaktır. Bunu yapabildiğimiz kadar erteleyeceğiz. Eğer

Bunu yapmak zorunda kaldığımız noktada, ne söyleyip ne söylemememiz gerektiği konusunda size tavsiyelerde bulunması için bir avukat getireceğiz. Her görüşme önceden bu ofiste onaylanır. Tamam mı? Herkes anladı mı?"

Başlar tekrar sallandı.

"Tamam. Hadi yapalım," dedi. "Lucas, bir dakika bekle."

Polislerin geri kalanı dışarı çıktığında Daniel kapıyı iterek kapattı.

"Sen bizim medyayla bağlantı hattımızsın, gazetelere ihtiyacımız olan gayriresmi haberleri veriyorsun. İhtiyacımız olan şeyi gazetelerden birine ve belki bir TV kanalına derin kaynak olarak bırakırsın ve diğerleri onay için geldiğinde, ben bunu yakalarım. Tamam mı?"

"Evet. Ben her iki gazetede ve tüm TV kanallarında çalışan insanlar için bir kaynağım. En büyük sorun, hepsinin kaynağının ben olduğumu anlamalarını engellemek olacak."

"O zaman bir şeyler ayarla. Bir şeyleri çözme konusunda iyisin. Ama medyaya açılan arka kapıya ihtiyacımız var. Bize inanmalarının tek yolu bu."

"Kimseye yalan söylememeyi tercih ederim," dedi Lucas.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Ama birini yakman gerekiyorsa, yakarsın. Bu oyalanmak için fazla ağır."

"Tamam."

"O sanatçıyla bir röportajın var mı?"

"Evet. Bu öğleden sonra." Lucas saatine baktı. "Ağımı kapatmam ve dörde kadar buraya dönmem gerekiyor. Yola çıksam iyi olacak."

Daniel başını salladı. "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var. Şansımız yaver gitmezse cinayet masası adamı yakalayamaz. Yardım istiyorum, Davenport. Bu orospu çocuğunu bul."

Lucas sabahın geri kalanını sokaklarda, barlardan ankesörlü telefonlara, gazete bayilerine ve berber dükkânlarına giderek geçirdi. Yaşları on dört ile altmış dört arasında değişen yarım düzine uyuşturucu satıcısıyla ve onların üç müşterisiyle konuştu. İki bahisçi, posta dağıtıcısı ve yasadışı santral işleten yaşlı bir çift, birkaç güvenlik görevlisi, bir dolandırıcı polis, bir Sioux

savaşçı ve bunu hak eden iki kişiyi öldürdüğünden şüphelendiği bir ayyaş. Mesaj hepsi için aynıydı: Gitmiş olacağım, ama inanıyorum ki unutulmayacağım, çünkü geri döneceğim.

Ağı dondurmak onu endişelendiriyordu. Sokaktaki insanları sürekli ekilmesi gereken bir bahçe gibi görüyordu -para, tehdit, dokunulmazlık, hatta dostluk- yoksa ayartıcı otlar filizlenmeye başlayacaktı.

Öğlen Lucas Anderson'ı aradı ve toplantının ayarlandığını söyledi.

"Saat dörtte

mi?" "Evet."

"Ondan önce görüşürüz. Bunu konuşalım."

"Tamam."

Öğle yemeğini Üniversite Caddesi'ndeki McDonald's'ta yedi, başını sallayıp duran ve sonunda patates kızartmasının içinde uyuyakalan bir keşle paylaştı. Lucas onu masanın üzerine yığılmış halde bıraktı. Tezgâhın arkasındaki sivilce suratlı genç, her şeyi görmüş ve kendi haline bırakmak isteyen on altı yaşındaki bir çocuğun yarı asılı gözleriyle serseriye izliyordu.

Ruiz'in depo stüdyosu on dakika uzaklıktaydı, kirli dama tahtalarına benzeyen endüstriyel tarzda pencereleri olan eski püskü bir tuğla küptü. Tek asansör yük taşımak için tasarlanmıştı ve başka bir genç tarafından kullanılıyordu; bu gencin teni de gözleri kadar boştu ve elinde sehpa büyüklüğünde bir boombox vardı. Lucas asansörü beş kat yukarı sürdü, Ruiz'in kapısını buldu ve tıkladı. Carla Ruiz kapı zincirinin üzerinden ona baktı ve o da ona altın kalkanı gösterdi.

"Gül nerede?" diye sordu. Lucas'ın bir elinde kalkan, diğerinde evrak çantası vardı.

"Hey, unutmuşum. Dişlerimin arasında olması gerekiyordu, değil mi?" Lucas ona sırıttı. O da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve zinciri çözdü.

"Berbat haldeyim," dedi kapıyı açarken. Oval bir yüzü, koyu renk gözleri ve omuz hizasındaki siyah saçlarıyla uyumlu parlak beyaz dişleri vardı. Üzerinde bol bir köylü bluzu vardı.

parlak Meksika eteği. Alnındaki silah yarası hâlâ iyileşiyordu, kesiğın düzensiz siyah çizgisinin etrafında kızgın kırmızı bir yara vardı. Gözlerinin etrafındaki ve yüzünün bir tarafındaki morluklar siyah-maviden yeşilimsi bir sarıya dönüşmüştü.

Lucas içeri girdi ve kalkanı cebine koydu. Kapıyı kapatırken yüzüne yakından baktı ve işaret parmağıyla uzanıp çenesini yukarı kaldırdı.

"Bir şeyleri yok," dedi. "Sarıya döndüklerinde, çıkış yolundalar demektir. Bir hafta sonra gitmiş olacaklar."

"Ama kesik geçmeyecek."

"Şuna bak," dedi Lucas, alnındaki ve göz çukurundaki yara izini takip ederek. "Olay olduğunda bu tel olta ipi tam yüzüme gömülmüştü. Şimdi geriye kalan tek şey misina. Seninki daha ince olacak. Biraz perçemle kimse onu göremez."

Birden ne kadar yakın durduklarının farkına varan Ruiz bir adım geri çekildi ve ardından onun etrafından dolaşarak stüdyoya girdi.

"Yaklaşık altı kez röportaj yaptım," dedi alnındaki kesiğe dokunarak. "Sanırım artık konuşmayacağım."

"Sorun değil," dedi Lucas. "Ben diğerleri gibi çalışmıyorum. Sorularım biraz farklı olacak."

"Gazetede seninle ilgili bir haber okudum," dedi kadın. "Haberde beş kişiyi öldürdüğünüz yazıyordu."

Lucas omuz silkti. "İstediğimden değil."

"Çok fazla gibi görünüyor. Eski kocamın babası bir polisti. Tüm kariyeri boyunca kimseye ateş etmedi."

"Sana ne söyleyebilirim ki?" Lucas dedi ki. "Bu tür olayların yaşandığı bölgelerde çalışıyorum. Çoğunlukla hırsızlık ya da cinayet işlerinde çalışıyorsanız, tüm kariyeriniz boyunca silahınızı hiç ateşlemeyebilirsiniz. Uyuşturucu ya da ahlaksızlık işinde çalışıyorsanız durum farklıdır."

"Tamam."

Masadan bir yemek sandalyesi çekip işaret etti ve diğer tarafa oturdu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kendini güvende hissediyor musun?" diye sordu çantasını masanın üzerine koyup açarken.

"Bilmiyorum. Kilitleri kırarak içeri girdiğini söylediler, bu yüzden ev sahibi yeni kilitler taktırdı. Buraya gelen polis memuru

İyiler. Bana bir telefon verdiler ve 911 için özel bir alarm kodum var. Sadece 'Carla' diyeceğim ve polislerin koşarak gelmesi gerekiyor. Karakol caddenin hemen karşısında. Binadaki herkes ne olduğunu biliyor ve herkes yabancıları arıyor. Ama biliyorsun. Kendimi o kadar da güvende hissetmiyorum."

"Geri geleceğini sanmıyorum," dedi Lucas.

"Diğer polisler de öyle söyledi," dedi kadın.

"Bize polis diyebilirsin," dedi Lucas.

"Tamam." Kadın tekrar gülümsedi ve Lucas onun bembeyaz dişlerine hayran kaldı. Tam olarak güzel sayılmazdı ama olağanüstü çekiciydi. "Sadece tek tanık benim. Bu beni korkutuyor. Artık pek dışarı çıkmıyorum."

"Onun gerçek bir ucube olduğunu düşünüyoruz," dedi Lucas. "Diğer ucubelerden farklı bir ucube. Akıllı birine benziyor. Dikkatli biri. Kontrolden çıkmış gibi görünmüyor. Geri geleceğini sanmıyoruz çünkü bu onu riske atar."

"Bana deli gibi göründü," dedi Ruiz.

"O zaman anlat bakalım. Senin peşinden ilk geldiğinde ne yaptı?" Lucas sordu. St. Paul ve Minneapolis cinayet masası dedektifleriyle yaptığı görüşmelerin kopyalarını karıştırdı. "İşler nasıl yürüdü? Ne söyledi?"

Kırk beş dakika boyunca onu dikkatle saldırının her anına götürdü, her bir saniyeyi kapsayana kadar ileri geri gitti. Yeniden yaşarken yüzünü izledi. Sonunda onu durdurdu.

"Bunu daha fazla yapamam," dedi. "Kabuslar görüyordum. Onların geri gelmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, ama seni oraya geri götürmek, bunu yaşatmak istedim. Şimdi senden bir şey daha yapmanı istiyorum. Buraya gel."

Evrak çantasını kapattı ve ona uzattı. "Bunlar senin yiyeceklerin. Kapıdan başlayın ve sütunun yanından yürüyün."

"Ben-"

"Yap şunu," diye bağırdı Lucas.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü ve sonra kollarını evrak çantasına sararak döndü. Lucas sütunun arkasına geçti.

"Şimdi geçip git. Bana bakma," dedi.

Kız yanından geçerken Lucas sütunun arkasından atladi ve bir kolunu kızın boğazına doladi.

"Uhhh ..."

"Onun gibi mi kokuyorum? Kokuyor muyum?"

Kolundaki yükü hafifletti. "Hayır." "Ne?"

Nasıl kokuyordu?"

Kadın adama doğru döndü, adamın kolu hâlâ omzundaydı. "Bilmiyorum... Bir çeşit kolonyası vardı."

"Ter gibi mi kokuyordu? Ter mi? Kıyafetleri temiz miydi yoksa kokuyor muydu?"

"Hayır. Tıraş sonrası gibi belki."

"Benim kadar iri miydi? Güçlü müydü?" Adam onu göğsüne doğru çekti ve kadın çantayı bırakıp ona doğru döndü, çırpınmaya başladı. Adam onun bir an debelenmesine izin verdi ve sonra kadın aniden gevşedi. Lucas onu daha da sıkıca kavradı.

"Kahretsin," dedi kadın ve mücadele etti, adam onu bıraktı ve kadın ona döndü, gözleri kocaman ve öfkeliydi. "Yapma bunu. Uzak dur." Korkunun sınırındaydı.

"Daha mı güçlüydü?"

"Hayır. Daha yumuşaktı. Elleri yumuşaktı. Ben gevşediğimde o da gevşedi. İşte o zaman ayağına vurdum."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Eski kocamın babasından. Bana bazı kendini savunma yöntemleri öğretti."

"Buraya gel."

"Hayır."

"Buraya gel, lanet olası."

Kadın isteksizce öne doğru adım attı, korkmuştu, yüzü solgundu. Lucas onu tekrar çevirdi ve kolunu sıkmadan boynuna doladi.

"Şimdi, sana sahip olduğunda çığlık atmamanı yoksa seni öldüreceğini söylemişti. Sesi böyle miydi?" Lucas elini daha da sıkı ve Ruiz'i neredeyse ayaklarından tutup yukarı çekti ve boğuk bir sesle, "Çığlık atarsan seni öldürürüm," dedi.

Ruiz tekrar debelendi ve Lucas, "Düşün," dedi ve onu iterek bıraktı. Kapıya yaklaşıp kadar yürüdü. Ruiz ellerini boğazına dayamış, gözlerini kocaman açmıştı.

"New Mexico," dedi.

"Ne?" Lucas bir kıvılcım hissetti.

"Sanırım New Mexico'dan olabilir. Şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti ama sesi buradaki insanlara pek benzemiyordu. Kelimelerden kaynaklanmıyordu. Bir aksan değil. Neredeyse bir *his* gibi. Düşünmeseniz fark edeceğinizi bile sanmıyorum. Ama evime dönmüş gibiydim."

"New Mexico'lu musun?"

"Evet. Aslen. Altı yıldır buradayım."

"Tamam. Ve onun kolonya gibi koktuğunu söyledin. İyi bir kolonya mı?" "Bilmiyorum, sadece kolonya. Aradaki farkı bilemem." "Saç yağı olabilir mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Bence kolonyaydı. Hafifti." "Ama kokmuyordu? Yıkanmamış gibi mi?"

"Hayır."

"Tişört giyiyordu. Beyaz olduğunu söylemiştin. Ne kadar beyazdı?"

"Gerçekten beyaz. Senden daha beyazım. Yani, ben kahverengi sayılırım,

sen bronz beyazsın, o gerçekten

beyazdı." "Ten rengi yok mu?"

"Hayır. Sanmıyorum. Benim izlenimim bu değil. O eldivenleri giyiyordu ve teninin neredeyse eldivenler kadar beyaz olduğunu hatırlıyorum."

"St. Paul polisiyle konuşurken spor ayakkabı giydiğini söylemişsiniz. Ne tür olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Beni yere düşürdü ve ayağa kalkıyordum ve ayakkabıları ve yan tarafındaki küçük baloncuk şeyi hatırlıyorum ..." Durdu ve kaşlarını çatı. "Diğer memurlara baloncuk şeyinden bahsetmedim."

"Ne tür bir baloncuk?"

"Ayakkabı tabanlarının içine bakabildiğiniz şu şeffaf baloncuklar mı?"

"Evet. Biliyorum. St. Paul Center'a sık gider misin?" "Bazen," dedi.

"Eğer vaktin varsa, bu öğleden sonra oraya git ve ayakkabılara bak, böyle bir şey var mı diye. Tamam mı?"

"Elbette. Tanrım, hiç düşünmemiştim..."

Lucas rozet çantasını çıkarıp bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Beni ara ve haber ver."

On dakika daha konuştular ama başka bir şey olmadı. Lucas steno defterine son birkaç not aldı ve defterle soruşturma notunu çantasına geri koydu.

Lucas dosyayı kapatırken Ruiz, "Beni korkuttun," dedi.

"Bu adamı yakalamak istiyorum," dedi Lucas. "Olayın içinden tekrar geçmediğin sürece hatırlamayacağın bir şeyler olabileceğini düşündüm."

"Kâbuslar göreceğim."

"Belki de görmezsin. En kötülerini bile bir süre sonra kaybolur. Durumu göz önünde bulundurarak özür dilemeyeceğim."

"Biliyorum." Eteğinin dikişlerini karıştırdı. "Sadece ..." "Evet, biliyorum. Dinle, bir telefon görüşmesi yapmam lazım, tamam mı?"

"Tabii." Bir dokuma tezgahının yanındaki tabureye doğru yürüdü ve ellerini bacaklarının arasına koyarak üzerine oturdu. Durgun, neredeyse depresif bir hali vardı. Lucas bilgi operatörünü ararken onu izledi, St. Anne's College'ın numarasını aldı, telefonu kapattı ve yeni numarayı tekrar aradı.

"Tamamen başka bir şey düşün," dedi ona odanın öbür ucundan.

"Deniyorum ama yapamıyorum," dedi kadın. "Sürekli kafamın içinde dönüp duruyor. Tanrım, tam buradaydı . . ."

Lucas onu bir anlığına durdurmak için elini kaldırdı. "Psikoloji bölümü Teşekkürler. . . . Rahibe Mary Joseph. Ona Dedektif Teğmen Lucas Davenport'u söyleyin." Tekrar Carla'ya baktı. Carla sabit bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

"Alo? Lucas?"

"Elle, seninle konuşmam gerek."

"Maddog hakkında mı?" diye sordu. "Evet."

"Ben de tam senin aramanı bekliyordum. Ne zaman gelmek istersin?"

"Şu anda St. Paul'deyim. Saat dörtte bir toplantı için Minneapolis'te olmam gerekiyor, beni şimdi araya sıkıştırabilirsin diye umuyordum."

"Eğer hemen şimdi gelersen, dondurmacıya kadar yürüyebiliriz. Kırk beş dakika sonra fakülte toplantım var."

"On dakika içinde Fat Albert Hall'un önünde görüşürüz."

Lucas telefonu tekrar kancaya taktı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu kapıya yönelirken. "Biraz sert davrandım..."

"Evet." Kadın pencereden dışarı bakmaya devam edince adam eli sürgünün üzerinde durakladı.

"Benim için şehir merkezini kontrol eder misin? Şu ayakkabılar hakkında?"

"Elbette." İcini çekti ve ona doğru döndü. "Buradan çıkmam gerek. Bir dakika bekleyebilirsen, çantamı alacağım. Binadan çıkarken bana eşlik edebilirsin."

Kadın hemen hazırды ve eski asansörle birinci kata indiler. Asansör operatörü boombox'ına bir kulaklık takmıştı ama heavy metal sesi kenarlardan sızıyordu.

"Bu şey seni sterilize edebilir," dedi Lucas. Operatör cevap vermedi, kafası müziğin ritmiyle sallanmaya devam ediyordu.

"Bu asansörcü adam ..." Lucas asansörden indiklerinde söyledi. Sesinde bir soru vardı.

"Hiç şansı yok," dedi Carla. "Randy o kadar bitkin ki doğru katları bile zor buluyor. Asla birine karşı gerçek bir saldırı düzenleyemez."

"Pekâlâ." Adam ona kapıyı tuttu ve Carla kaldırıma çıktı.

"Dışarıda olmak güzel," dedi. "Güneş ışığı harika hissettiriyor." Lucas'ın arabası Şehir Merkezi'ne bir blok kala park edilmişti ve kaldırım boyunca birlikte yürüdüler.

"Dinle," dedi Lucas Porsche'nin yanında durduğunda. "Haftada bir ya da daha fazla Minneapolis'e gidiyorum. Orada bir galeride sergi açıyorum. Eğer bir sabah uğrarsam, işlerin nasıl gittiğini bana bildirir misin? Önce ben ararım."

"Tabii. Eski belediye binasının bodrumundayım. Arabanı bırak-"

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Seni göreceğim. Ve öğleden sonra ayakkabılar için seni ararım."

Kadın kaldırımından aşağı doğru yürüdü ve Lucas arabaya binip çalıştırdı. Bir an için ön camdan onu izledi ve o da arkasına bakıp gülümsedi.

"Hımm," diye homurdandı adam. Caddede ilerleyerek onun yanına geldi, kenara çekti ve yolcu tarafındaki camı indirdi.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu camdan eğilerek. "Ne tür müzik dinlersin?"

"Ne?" Kafası karışmış gibiydi.

"Rock sever misin?"

"Elbette."

"Yarın akşam Aerosmith'i izlemeye gitmek ister misin? Benimle birlikte? Seni dairenden çıkarayım mı?"

"Oh. Şey. Tamam. Saat kaçta?" Gülümseliyordu ama kesinlikle ilgileniyordu.

"Seni altıda alırım. Bir şeyler yeriz."

"Tabii," dedi. "Görüşürüz." El salladı ve arabadan geri çekildi. Lucas yasadışı bir U dönüşü yaptı ve otoyola doğru geri döndü. Uzaklaşırken dikiz aynasına baktı ve onun arkasından baktığını gördü. Aptalcaydı ama gözlerinin birbirine değdiğini hissettiğini düşündü.

Rahibe Mary Joseph, Elle Kruger olarak Minneapolis'in kuzey yakasında, Lucas'ın doğduğu evden bir blok ötede büyümüştü. İlkokula aynı sonbaharda başlamışlardı, anneleri onları çatlak kaldırımlarda birlikte yürütmüş, uzun yeşil çitlerin yanından ve St. Agnes İlkokulu'nun kırmızı tuğlalı kemerlerinin arasından geçirmişti. Elle hâlâ Lucas'ın rüyalarına giriyordu. İnce, güzel bir sarışın kızdı, hem öğrenciler hem de öğretmenler arasında sınıfın en popüler çocuğuydu, oyun alanındaki en hızlı koşucuydu. Tahtada, çarpma yarışlarında düzenli olarak sınıfın tozunu attırırdı. Lucas genellikle ikinci olurdu. Heceleme yarışlarında Lucas kazanır, Elle ikinci olurdu.

Lucas, babasının ölümünden sonra beşinci sınıfın yarısında St. Agnes'ten ayrıldı. Annesiyle birlikte güney tarafına taşındılar ve Lucas devlet okuluna başladı. Daha sonra bir hokey turnuvasında ısınmak için buzda sallanırken patenlerini ayarlamak için pistin rakip tarafında durdu. O da Holy Spirit Lisesi'nden bir grup kızla birlikte kalabalığın arasındaydı. Onu görmemiş ya da hokey kıyafetleri içinde tanımamıştı. Dehşete kapılmış bir halde öylece durdu.

Aradan altı yıl geçmişti. Güzel olduğu kadar çelimsiz olan diğer kızlar çiçek açmıştı. Elle gelişmemişti. Yüzü sivilcelerden çukurlaşmış ve yara bere içindeydi. Yanakları, alnı, çenesi ateşli kırmızı enfeksiyon çizgileriyle doluydu. Yüzünün yara izi olmayan küçük kısmı, tedavi girişimleri yüzünden zımpara kâğıdı kadar kabaydı.

Lucas, Elle'in yüzü zihninde canlanırken pistin etrafından ev sahibi kulübesine doğru kayarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra iki takımın oyuncuları tanıtıldı ve Lucas buzun ortasına doğru patenle kaymaya başladı, ismi genel seslendirme sisteminden duyuluyordu, bakmadan edemedi ve Elle'in ciddi gözlerinin onu takip ettiğini gördü.

Maçtan sonra soyunma odalarına giden tünele doğru ilerlerken onu barikatın diğer tarafında dururken gördü. Göz göze geldiklerinde kızın eli havaya kalktı ve ona doğru kanat çırpı. Adam durdu ve bariyerin öbür tarafına uzanıp kızın elini tuttu ve "Beni bekleyebilir misin? Yirmi dakika, dışarıda?"

"Evet."

Güney ve batı Minneapolis'te bir tur attıktan sonra onu evine bıraktı. Çocukken yaptıkları gibi konuştular, karanlık arabanın içinde gülüştüler. Evine vardıklarında arabadan atladı ve verandaya koştu. Işık yandı ve babası dışarı çıktı.

"Baba, Lucas Davenport'u hatırlıyor musun, sokağın aşağısında otururdu?"

"Elbette, nasılsın oğlum?" dedi babası. Sesinde hüznü bir ton vardı. Lucas'ı içeri davet etti ve gitmeden önce yarım saat daha oturup Elle'in ailesiyle konuştu.

Adam kaldırıma doğru yürürken Elle evin ikinci katındaki yatak odasının penceresinden ona seslendi, başı çiçekli duvar kâğıdına vuruyordu.

"Lucas?"

"Evet?"

"Lütfen geri gelme," dedi ve pencereyi kapattı.

Ondan bir buçuk yıl sonra, mezuniyetinden bir hafta önce haber almıştı. Bir manastıra gireceğini söylemek için onu aramıştı.

"Emin misin?"

"Evet. Bir mesleğim var."

Yıllar sonra, Lucas polis memuru olarak ilk adamını öldürdükten iki gün sonra onu aradı. Bir çeşit psikiyatrist olduğunu söyledi. Yardım edebilir miydi? Hayır, pek sayılmazdı ama onu görmek istiyordu. Onu dondurmacıya götürdü. Psikoloji profesörü olduğunu söyledi. Büyüleyici. Zihinlerin çalışmasını izlemek.

Bir mesleği var mıydı? Lucas merak etti. Yoksa yüzü müydü, taşıdığı haç mı? Soramadı ama dükkândan çıktıklarında kız onun koluna girdi ve gülümseyerek, "Benim bir mesleğim var, Lucas," dedi.

Bir yıl sonra ilk oyununu sattı ve çok tuttu. *Star Tribune* bu konuda bir haber yaptı ve kadın onu tekrar aradı. Bir oyun oyuncusu olduğunu söyledi. Üniversitede düzenli olarak bir araya gelen bir oyun grubu varmış.

Ondan sonra onu neredeyse her hafta görmüş. Elle ve başka bir rahibe, ikisi de St. Paul'den bir bakkal ve bir bahışçi, Minneapolis'ten bir savunma avukatı ve St. Anne's ya da Minnesota Üniversitesi'nden bir ya da iki öğrenci düzenli bir savaş oyunu grubu oluşturuyordu. Spor salonunda buluşur, kızların soyunma odası olarak kullanılan, kullanılmayan eski bir odada oyun oynarlardı. Odayı yarım düzine sandalye, oyun haritaları için bir Ping-Pong masası, bir bilardo salonunun bağışladığı kullanılmış bir tepe lambası ve Lucas'ın sokaktan aldığı kötü bir müzik setiyle döşediler.

Perşembe günleri buluşuyorlardı. Şu anda Lucas'ın en büyük eseri olan ve ticari olarak asla satamayacağı Gettysburg Savaşı'nın bir tekrarı üzerinde çalışıyorlardı. Çok karmaşıktı. Sonuçları bulmak için taşınabilir bir bilgisayar programlamak zorunda kalmıştı.

Elle, General Lee'ydi.

Lucas Porsche'yi Albertus Magnus Hall'un hemen aşağısındaki tepeye park etti ve dökülen yaprakların arasından tepeye, girişe doğru yürüdü. Basamakların dibine ulaştığında kadın dışarı çıktı. Yüzü aynıydı; gözleri de öyle, ciddi ve gri ama her zaman bir mizah kıvılcımı taşıyordu.

"Duramıyor," dedi ona kaldırımından aşağıya doğru yürürlerken. "Bu deli, polis psikiyatristlerinin sadist katil dediğı kategoriye giriyor. Bunu zevk için yapıyor. Tanrı'dan gelen emirleri duymuyor, sesler tarafından emredilmiyor. Azimli, tamam, ama kontrolden çıkmış anlamında deli değil. Kelimenin alışlagelmiş anlamıyla kontrolü elinde tutuyor. Ne yaptığının ve cezalarının farkında. Planlar yapıyor ve beklenmedik durumları öngörüyor. Oldukça zeki olabilir."

"Kurbanlarını nasıl seçiyor?"

Omuz silktili. "Tamamen tesadüfi bir karşılaşma olabilir. Belki de telefon rehberini kullanıyordur. Ama büyük olasılıkla onları bizzat görüyor ve farkında olsun ya da olmasın, muhtemelen bir tip seçiyor. Gençken annesiyle, annesinin bir kadın arkadaşıyla, cinsel kimliğı zihninde sabitlemiş biriyle bir tür karşılaşma olmuş olabilir."

"Bu kadınlar ufak tefek ve koyu renk saçlı, koyu renk gözlü. Biri Meksikalı-Amerikalı ..."

"Kesinlikle. Yani bu tiplerden biriyle karşılaştığında, kadın bir şekilde zihninde sabitleniyor. O kadar çok olasılık varken neden özellikle o kadın, bilmiyorum. Her halükarda, onu seçtikten sonra, ondan kaçamıyor. Fantezileri onun etrafında şekilleniyor. Saplantılı hale geliyor. Sonunda . . . onun peşinden gidiyor. Fantezilerini gerçekleştirir."

Dondurmacıda her zamanki gibi maraschino kirazlı hot-fudge sipariş etti. Müşterilerden birkaçı merakla onlara, siyah cüppeli rahibeye, arkadaşı olduğı çok belli olan uzun boylu, iyi giyimli erkeğı baktı. Geçen ilgiyi görmezden geldiler.

"Belirli bir kadına bağlanması ne kadar sürer?"

Anlık bir şey mi?"

"Olabilir. Ama büyük ihtimalle bir tür karşılaşma olur. Bir teşhir, bir konuşma. Bir tür şey yapabilir

onun savunmasızlığını değerlendirmek. Unutmayın, bu çok zeki bir adam olabilir. Yine de sonunda, kontrolünün otesine geçer. Kadın adamın zihninde sabitlenir ve adam kadının imgesinden kaçamayacağı gibi kadın da adamın saldırısından kaçamaz."

"Tanrım. Özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Sadece yeterince alamadın, biliyor musun? St. Agnes'de iki, üç yıl daha kalsaydın, kim bilir? Belki de Peder Davenport olurdu."

Lucas güldü. "Bu tüyler ürpertici bir düşünce," dedi. "Beni küçük ayak bileklileri İlk Komünyon'dan geçirirken görebiliyor musun?"

"Evet," dedi kadın. "Aslında yapabilirim."

Lucas ofisine döndüğünde telefon çalıyordu. Arayan Carla'ydı. Maddog'un ayağındaki ayakkabıların Nike Air modeli olduğunu düşünüyordu ama hangi çeşit olduğundan emin değildi.

"Ama tabanındaki kabarcıklı şey doğru. Buna benzer başka bir şey yoktu," dedi.

"Teşekkürler Carla. Yarın görüşürüz."

Lucas on dakika boyunca indirimli ayakkabı mağazalarını arayıp fiyatları öğrendikten sonra merdivenlerden cinayet bürosuna ıktı. Anderson odasında oturmuş kâğıtlara bakıyordu.

"Toplantıya hazır mıyım?" Lucas sordu.

"Evet. Hemen hemen herkes orada olacak," dedi Anderson. Çok zayıf, nikotin lekeli dişleri ve küçük domuz gözleri olan pejmürde bir adamdı. Kravatı çok genişti ve genellikle karnının ortasında, kemerinden on beş santim yukarıda bitiyordu. Dilbilgisi kötüydü ve nefesi sık sık sosis kokuyordu. Bunların hiçbiri meslektaşları için fazla bir şey ifade etmiyordu. Anderson'ın cinayetten aklanma oranı departmandaki diğer tüm adamlardan daha iyiydi. Boş zamanlarında, ülke çapında satılan kanun uygulayıcı bilgisayar yönetim programları yazdı. "Dört kayıp olacak, ama onlar zaten oldukça marjinal. İstersen onlarla daha sonra konuşabilirsin."

"Peki ya sendika?"

"Onları soğuttuk. Sendikadaki adam sen konuşmadan önce ifade verecek."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Lucas. Not defterini çıkardı. "Veri tabanına girmek istediğim bazı şeyler var."

"Tamam." Anderson sandalyesinde döndü ve IBM'ini açtı. "Devam et."

"Çok açık renk yüzlü, yani muhtemelen sarışın ya da kumral. Muhtemelen bir ofis çalışanı ya da bir tür memur, belki bir profesyonel ve oldukça varlıklı. Güneybatı'da doğmuş olabilir. New Mexico gibi. Arizona. Teksas. Yakın zamanda buraya taşınmış olabilir."

Anderson bilgisayara girdi ve işi bittiğinde kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Tanrım, Davenport, bunu nereden buldun?"

"Ruiz'le konuşurken. Tahminler bunlar, ama iyi olduklarını düşünüyorum. Şimdi. Biri postaneleri dolaşsın ve o bölgelerden gelenlerin adres değişikliği formlarını alsın. Oklahoma'yı da ekle. O bölgelerden yedi ilçelik metro bölgesine taşınan herkes."

"Yüzlerce olabilir."

"Evet, ama birçoğunu hemen eleyebiliriz. Çok yaşlı, kadın, siyah, mavi yakalı, aslen buralı ve geri taşınan Ayrıca, yüzlercesi milyonlardan iyidir, ki şu anda elimizde olan da bu. Elimize bir liste geçtiğinde, eğer başka listeler de bulabilirsek, onlarla çapraz karşılaştırma yapabiliriz."

Anderson dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Ben yaparım," dedi. "Elimizde başka bir şey yok."

Bir gece önce basın toplantısının yapıldığı odada buluştular, otuz küsur polis ve sivil, bir şehir savcısı yardımcısı, üç sendika yetkilisi. Lucas odaya girdiğinde konuşmayı kestiler.

"Pekâlâ," dedi önde durarak. "Bu ciddi bir mesele. Önce sendikanın konuşmasını istiyoruz."

Sendikacılardan biri ayağa kalktı, boğazını temizledi, bir kâğıda baktı, katladı ve ceketinin cebine geri koydu.

"Normalde sendika burada olacaklara itiraz ederdi. Ama bunu şefle konuştuk ve sanırım bir şikayetimiz yok. Bu noktada yok. Kimse bir şeyle suçlanmıyor."

Kimse bir şey yapmaya zorlanmayacak. Teşkilatın iyiliği için Davenport'un söyleyeceklerini herkesin duyması gerektiğini düşünüyoruz."

Oturdu ve polisler Lucas'a baktılar.

Lucas kalabalığı tarayarak, "Söyleyeceğim şey şu," dedi. "Birisi eşya odasından bir parça almış. Bir Smith, Model 15. David L. Losse'un kutusundan. Losse davasını hatırlarsınız, hani şu çocuğunu yakan adam? Kaza olduğunu mu söylemişti? Kasıtsız adam öldürmekten mi?" Birkaç kişi başını salladı.

"Her neyse, muhtemelen bu odadan biri aldı. Erişim yetkisi olan çoğu kişi burada. Şimdi, o silah bu deli katil tarafından kullanıldı. Onu nasıl aldığını bilmek istiyoruz. Buradaki kimsenin deli olduğunu düşünmüyoruz. Ama buradaki biri, bir şekilde, bu silahı ona ulaştırdı."

Birkaç polis aynı anda konuşmaya başladı ama Lucas elini kaldırarak onları susturdu.

"Bir dakika bekleyin. Gerisini dinleyin. Birinin silahı almanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesinin pek çok nedeni olabilir. Bu iyi bir silah ve belki de birinin yedek bir silaha ihtiyacı vardı. Ya da karısı için, evini korumak için bir parça ve çalındı. Her neyse. Maddy onu ele geçirdi. Bağlantı arıyoruz.

"Şimdi, şef IAD'yi görevlendirecek ve hepinizle konuşacaklar. Ne olduğunu öğrenene kadar başka bir şey yapmayacaklar."

Lucas durakladı ve tekrar odaya baktı.

"*Tabii*," dedi. "Biri ortaya çıkıp bana neler olduğunu anlatmadığı sürece. Size şu garantileri veriyorum. Birincisi, başka kimseye söylemem. IAD ile işbirliği yapmayacağım. Ve bir kez öğrendiğimizde, şef soruşturmayı gerçekten zorlamak için bir neden kalmayacağını kabul ediyor. Silahını alan bir adamı kovalamaktan daha önemli işlerimiz var."

Lucas şehir avukatının yardımcısını işaret etti. "Onlara ceza kararından bahset."

Avukat odanın ortasına doğru bir adım attı ve boğazını temizledi. "Şef bir adamı disipline vermeden önce

özel bir sebep göstermelidir. Eğer sebep suç teşkil eden bir eylem iddiası ise, mahkemede sunacağı kanıtların aynısını sunması gerektiğine karar verdik. Daha düşük bir standartla cezalandırmasına izin verilmiyor. Başka bir deyişle, 'Joe Smith, hırsızlık yaptığın için rütbeni indiriyorum' diyemez. Hırsızlığı mahkemede olduğu gibi aynı standartlarda kanıtlamak zorundadır - aslında, pratik amaçlar için, bir mahkumiyet almak zorundadır."

Lucas tekrar sözü devraldı.

"Demek istediğim, beni ara ve seninle nerede buluşacağımı söyle. İstersen bir avukat getir. Sana haklarını okumayı reddedeceğim. Tuzağa düşürüldüğümü kabul edeceğim. Mahkemede tanıklığımı engelleyecek makul her şeyi yapacağım. Bu şekilde konuşsam bile cezalandırılmazsın. Ve konuşmayacağım.

"Siz beni tanıyorsunuz. Sizi yakmayacağım. Ve bu adamı yakalamalıyız. Kartımı dağıtıyorum, arkasına ev telefonumu yazdım. Herkesin kartı cebine koymasını istiyorum, böylece ihtiyacı olan adam dışarıda tek başına kalmayacak. Bütün gece evde olacağım." Ön sıradaki bir polise bir deste kartvizit uzattı, o da bir tane aldı, kalanları ikiye böldü ve iki yöne doğru uzattı.

"Onlara gerisini anlat Davenport," dedi sendikalı adam.

"Evet, gerisini," dedi Lucas. "Kimse benimle konuşmazsa, IAD soruşturmasını ve cinayet soruşturmasını zorlarız. Er ya da geç silahı alan adamın kimliğini tespit edeceğiz. Ve eğer bunu bu şekilde yapmak zorunda kalırsak..."

Bunu söylemeden önce odadaki her yüzü seçmeye çalıştı: " . . . üzerine asılacak bir suç bulacağız. Stillwater'a birini koyacağız."

Grubun içinde öfkeli bir uğultu yayıldı.

Lucas sesini gürültünün üzerine yükselterek, "Hey, siktir et," dedi. "Bu adam üç kadını yapabileceğin en kötü şekilde katletti. Ayrıntıları öğrenmek istiyorsan git cinayet masasına sor. Ama bana kardeşlik saçmalığından bahsetme. Bunu sizden daha çok sevmiyorum. Ama o parçayı bilmem gerek."

Anderson onu toplantıdan sonra koridorda yakaladı. "Ne düşünüyorsun?"

Lucas yarım düzine kartın yere saçıldığı koridorda başını salladı.
"Çoğu kartları saklamış. Eve gidip beklemekten başka yapacak bir şeyim yok."

BÖLÜM 6

Kafasının içinde yarasalar uçuşuyordu, ateş gibi kesen jilet gibi kanatları olan yarasalar. Canavarlar. Öldürme faktörü düşüktü ama kırık cam levhalar gibi neredeyse saydamdılar ve karanlık şatonun dışındaki dikenli çalılıklarda geceleyin görülmeleri neredeyse imkânsızdı.

Lucas saate baktı. On bir kırk. Lanet olsun. Eğer silahı alan polis aramayı planlıyorsa, bunu yapmalıydı. Lucas telefona baktı, çalmasını istiyordu.

Çaldı. Şaşkınlıktan neredeyse çizim taburesinden düşecekti. "Evet?"

"Lucas? Ben Jennifer."

"Selam. Bir telefon bekliyorum. Hattın açık olması lazım."

"Bir arkadaşımdan ihbar aldım," dedi Jennifer. "Hayatta kalan biri olduğunu söylüyor. Katille dövüşen biri. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu saçmalığı sana kim söyledi?"

"Benimle oyun oynama, Lucas. Sağlam bir şey buldum. Bir çeşit Chicana ya da onun gibi bir şey."

Lucas tereddüt etti ve bir saniye sonra tereddüdünün onu ele verdiğini fark etti. "Dinle Jennifer, sende var ama senden bunu kullanmamamı istiyorum. Önce şefle konuş."

"Bak. Bu müthiş bir hikaye. Eğer bir başkası onu ele geçirir ve kırarsa, kendimi aptal gibi hissederim."

"O senin, tamam mı? Eğer onu kaçırmak zorunda kalırsak, önce seni içeri alırsın. Ama mesele şu ki, katilin onu tekrar düşünmeye başlamasını istemiyoruz. Ona meydan okumak istemiyoruz."

"Hadi ama Lucas. . ."

"Dinle, Jennifer. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Şefle konuşmadan önce bunu kullanırsan, seninle uğraşmanın bir yolunu bulurum. Dünyadaki tüm televizyon kanallarına masum bir kadının adını ve adresini nasıl bir sapık katile verdiğinizi ve onu cinayet ve tecavüzün hedefi haline getirdiğinizi anlatacağım. Seni doğrudan

ve b u da senin payını kaybedeceğın anlamına geliyor. Brainerd'de köpekli kızak hikayeleri yazıyor olacaksın."

"Ona dairesinde vurduğunu duydum, yani zaten biliyor-" "Elbette. Ve yaklaşık bir haftalık tartışmadan sonra, bu muhtemelen sen de çıkarsın. Bu arada yerel feministler suratında step dansı yapıyor olacak ve Sovyetler Birliği'nin doğusunda hiçbir yerde iş bulamayacaksın."

"Siktir git Lucas. Daniel'la ne zaman konuşabilirim?"

"Onu ne zaman istiyorsun?"

"Yarın sabah saat dokuzda."

"Onu hemen arayacağım. Dokuzda orada ol."

Telefonu beşiğine bıraktı, bir an baktı, sonra aldı ve Daniel'in ev telefonunu çevirdi. Şefin karısı açtı ve bir dakika sonra Daniel'ı telefona verdi.

"Onu yakaladınız mı?" Sesi bir simitin etrafında konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Evet, doğru," dedi Lucas kuru bir sesle. "Git ofisinin önündeki kaldırımında bekle, yirmi dakika içinde onu bırakacağım. Eğer geç kalırsam merak etme, ben de geleceğim. Sadece kaldırımında bekle."

Şef bir dakika düşündükten sonra şöyle dedi: "Çok komiksin Davenport. Ne istiyorsun?"

"Az önce Jennifer Carey aradı. Biri ona Ruiz'den bahsetmiş."

"Kahretsin. Sen değildin, değil mi?"

"Hayır."

"Biri bana senin genç bayana domuz eti verdiğini söyledi."

"Tanrı aşkına. . ."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Peki ne düşünüyorsun?"

"Şimdilik ağzını kapattım. Yarın seni görmek için ofisine gelecek. Saat dokuzda. Onu en azından birkaç gün Ruiz'den uzak tutmak istiyorum. Ama biri ona tüyo veriyse, bu ortaya çıkacaktır."

"Yani?"

"Yarın sizi gördüğünde, ona birkaç gün beklemesini söyleyin ve Ruiz kabul ederse onun için bir görüşme ayarlayacağız. Sonra Ruiz kabul ederse, altı kişi için bir görüşme ayarlarız."

ve Jennifer'ın geç haberler için kaydetmesine izin ver. Ben orada onunla birlikteyken, saat sekiz ya da sekiz buçuk için bir basın toplantısı düzenleyebilirsiniz. Sonra Ruiz'i getiririm, basının yirmi dakika kadar ona bağırmasına izin veririz ve saat on için kaseti alırlar."

"Onu yakarsak Carey çok kızar."

"Bunu ben hallederim. *Ona* zel bir ara vermeyeceğinizi söyleyeceğim, ama kişisel röportajı olan tek TV kanalı o. Diğer kanallarda basın toplantısı haberlerinden başka bir şey olmayacak. Sonra *diğer* kanallara Carey'nin elinde temiz bir ipucu olduğunu, bizi duvara toslattığını ama sen onların arkadaşı olduğun için basın toplantısı yapmaya karar verdiğini söyleyeceğiz. Bu şekilde herkes bize borçlu olacak."

"Peki ya gazeteler? Onlar bu işin dışında."

"Carey ile yapılan röportajda yer almalarına izin verdik, böylece uzun profillere girebilecekler. Nasıl olsa ertesı sabaha kadar yayınlamayacaklar, o yüzden Jennifer yine de ara vermiş olur. Bunu iki gazeteye de sizden özel bir muamele olarak ileticeğim. Onlarla sorun yaşamaya başlarsak bu eşitliğin değişebileceğini bildireceğim."

"Tamam. Yarın sabah saat dokuzda Carey'i göreceğim, onu oyalayacağım, belki ona bir haber veririm. Geri kalan her şeyi daha sonra ayrıntılı olarak konuşuruz."

"Yarın görüşürüz."

"Toplantıyı unutma."

Telefonu kapattığında Lucas gözlerini ovuşturdu ve tekrar çizim masasının üzerine eğildi. Sarı bir bloknotun üzerindeki listeden kurşun kalemle yazılmış rakamları okuyor, elektronik bir masa hesap makinesinden geçiriyordu. Masanın üstünde neredeyse boşalmış bir kahve fincanı duruyordu. Yağlı kalıntıdan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

Lucas oyunlar yazardı. Rol yapma fantezileri, İç Savaş tarihi canlandırmaları, İkinci Dünya Savaşı, Kore, Vietnam, Stalingrad, Bulge Savaşı, Taipan, Punch Bowl, Bloody Ridge, Dien Bien Phu, Tet savaş simülasyonları.

Oyunlar, genellikle yılda iki tane olmak üzere, yaratabildiği her şeyi alan New Yorklu bir yayıncı aracılığıyla pazarlanıyordu. Sonuncusu bir

rol yapma fantezi macerası. Bunlar en iyi para kazandıranlardı ama en az ilgi çekenleriydi.

Tekrar saate baktı. On iki on. Ses sistemine doğru yürüdü, bir kompakt disk seçti, oynatıcıya yerleştirdi ve Eric Clapton "I Shot the Sheriff"e başlarken sayılara geri döndü.

Fantezi oyununun hikâyesi karmaşıktı. Bir Amerikan zırhlı müfrezesi yakın gelecekte belirsiz bir zamanda Orta Doğu'da savaşıyordu. Müfreze, taktiksel bir nükleer bombanın kendisine doğru geldiğini haber aldı ve elinden geldiğince siper aldı.

Beklenen patlama anında, dayanılmaz bir parlama oldu ve müfreze kendini - M3 tanklarıyla birlikte - Everwhen'de, su, bataklık ve dev meşelerin olduğu bir ülkede buldu. Büyünün işe yaradığı ve ruhsuz perilerin geceleri dans ettiği bir yer.

Tüm bunlar Lucas'ın başını ağrıtmaya meyilliydi. Dünyadaki her fantezi oyununda, kızıl saçlı, çilli, iri göğüslü güzellerle Poe-vari manzaralarda dolaşan, ellerinde kılıçlar olan bir grup bilgisayar manyağı olduğunu düşünüyordu.

Ama bu paraydı ve bir gün başyapıtı olan Ağaçlar Korusu'nu satın alabilecek ergenlik öncesi entelektüellere karşı bir sorumluluğu vardı. Bir an Grove'u, St. Anne's'deki haftalık maçlarda mükemmelleştirdiği Gettysburg oyununu düşündü. Grove için bir IBM bilgisayar, ayrı ve özel bir oyun odası ve oyuncu takımları gerekiyordu. Sadece parçaları kurmak iki gece sürüyordu. Bir oyun olarak kullanışsız ve hantaldı. Ama büyüleyiciydi.

Kalemi dişlerine vurdu ve çizim masasının üzerinden gözlerini ayırmadan baktı. Oyunun beşinci gecesinde Jeb Stuart hâlâ Lee'yle temastaydı ve Gettysburg'a doğru yavaşça kuzeye ilerleyen Birlik ordusunun etrafında, doğruya doğru ilerliyordu. Gerçek çatışmada da böyle olmuştu ama bu kez oyunda Stuart - St. Paul bakkalının şahsında - arayı kapatmak için daha agresif hareket ediyordu ve şehrin güneyindeki iyi araziye keşfetmek için Gettysburg'a zamanında ulaşabilirdi.

Bu arada Lee'nin savaş düzeni de değişmişti. Dağlardan Gettysburg'a doğru yaklaşırken, Pickett'in tümeni

öndeydi ve ayı avlıyordu. Bir üniversite öğrencisi olan Reynolds oraya Stuart'tan önce varsa ve Reynolds ilk savaşta olduğu gibi hayatta kalmayı başarsa bile, Pickett'ın saldırganlığı onu kenara itebilir ve Konfederasyonların Mezarlık Sırtı'nın sonundaki tepeleri, hatta tüm sırtı ele geçirmesine izin verebilirdi. Bunu yaparsa, toparlanan Birlik kuvvetleri saldırgan bir savaş ya da Washington'a çekilmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaklardı.

Lucas içini çekti ve zihnini, doğal olarak şeytani güçlerin saldırısı altında olan Everwhen'e geri götürdü. Zırhlı müfreze, kaybedilmekte olan savaşa yeni bir unsur katmayı planlayan iyi bir büyücü tarafından çağırılmıştı: teknoloji. İyilik güçlerine katıldıktan sonra zırhlı müfreze, Kötü Olan'ın bulutlarla örtülü kalesine yürüyecekti.

Hikaye pek de orijinal değildi. Ayrıntıları mantıklı bir oyun haline getirmek çileli bir işti.

M3 tankları gibi. Yakıt ve tamiri nereden buluyorlardı? Büyü. Müfreze sihirli yetenekleri nasıl kazandı? Cesur eylemlerle. Bir bakireyi ejderhadan kurtarırsan sihir katsayısı artar. Ejderha kışına tekme basarsa, düşer.

Everwhen'in yaratıkları zahmetli bir sorundu. Tehlikeli, ilginç ve makul ölçüde orijinal olmaları gerekiyordu. Aynı zamanda egzotik ama anlaşılabilir olacak kadar da tanıdık olmalıydılar. En iyileri morfolojik olarak tanıdık dünya yaratıklarıyla ilişkiliydi: kertenkeleler, yılanlar, sıçanlar, örümcekler. Lucas düzinelerce kış akşamını çalışma odasındaki deri koltuğunda oturup kucağında sarı bir defterle bunları hayal ederek geçirmişti.

Dilimleyiciler de onlardan biriydi. Dilimleyici, yarasa ile jilet gibi keskin bir cam levhanın karışımı bir şeydi. Dilimleyiciler geceleri saldırır, hedeflerini parçalara ayırırdı. Büyüden etkilenmeyecek kadar aptaldılar ama doğru teknolojiyle öldürülmeleri yeterince kolaydı. Av tüfeği gibi.

Ama onları nasıl görebilirsin ki? Tamam. Yarasalar gibi, bir tür sonar kullanıyorlardı. Doğru büyüyle müfrezenin telsizleri buna ayarlanabilir. Hepsini yakalayabilir misin? Belki de. Ama bulamazsan, çözülmesi gereken vuruş puanları vardı. Çok fazla vuruş noktası ve bir karakter öldü. Lucas karakterleri çok kolay öldürmemeye dikkat etmek zorundaydı. Bu yüzden

oyuncular bunu kabul etmez. Oyun da çok basit olamazdı. Önemli olan çizgiyi tutturmak, oyuncuları özenle hazırlanmış senaryoların derinliklerine çekmekti.

Çizim masasının üzerinde, taslak lambasının yarattığı ışık havuzunda kamburlaşarak çalışıyor, sayıları hesaplıyor ve kahve içiyordu. Clapton "Lay Down, Sally "ye başladığında ayağa kalktı ve sandalyenin etrafında düzgünce koordine edilmiş bir solo dans yaptı. Sonra oturdu, on beş saniye çalıştı ve "Willie and the Hand Jive" ile tekrar ayağa kalktı. Karanlık odada tek başına dans etti, dijital CD saatinde şarkı süresinin geri sayımını izledi. "Hand Jive" bittiğinde tekrar oturdu, IBM'inde bir dosya çağırdı, özellikleri okudu ve neredeyse bilinçsizce saate baktıktan sonra sayılara geri döndü. On iki on beş.

Lucas, Mississippi Bulvarı'nın karşısında ve nehrin yüz metre yukarısında, taş ve sedirden yapılmış üç yatak odalı bir çiftlik evinde yaşıyordu. Sonbahar ve kış aylarında ağaçların yaprakları döküldüğünde oturma odasından Minneapolis'in ışıklarını görebiliyordu.

Büyük bir evdi. İlk başta çok büyük olduğundan, bir apartman dairesi alması gerektiğinden endişelenmişti. Göllerin kenarında, koşu yapan, paten kayan, yelken yapan bekarları izleyebileceği bir yer.

Ama evi satın aldı ve hiç pişman olmadı. O ödedi 1980'de nakit 120.000 dolar. Şimdi bunun iki katı değerindeydi. Otuzlu yaşlarına doğru ilerlerken ve kırkını düşünürken kafasının bir köşesinde hala çocukları ve onlar için bir yer düşünüyordu.

Ayrıca, ortaya çıktığı gibi, alanı çabucak doldurdu. Garajdaki beş yaşındaki Porsche'ye dört çeker bir Ford katıldı. Aile odası, serbest ağırlıklar, ağır bir çanta ve karatenin resmi egzersizleri olan kata yaptığı ahşap bir zemin ile küçük bir spor salonu haline geldi.

Çalışma odası, içinde bin altı yüz roman ve kurgusal olmayan eser ile iki yüz küçük cilt şiir bulunan bir kütüphaneye dönüştürüldü. Ayakları için çoraplı derin bir deri koltuk ve iyi bir ışık, ana mobilyalardı. Okumanın cazip gelmediği zamanlar için yirmi beş inçlik renkli bir televizyon, video kaset oynatıcı ve ses sistemi kurmuştu.

Aletler, amaşırhane aletleri ve açık hava spor malzemeleri, sofistike bir yeniden doldurma tezgahı ve bir ateşli silah dolabı ile birlikte bodrum katında saklanıyordu. Dolap aslında yüzyılın başında yapılmış bir banka kasasıydı. Uzman bir hırsız kasayı yirmi dakikada açabilirdi ama Lucas uzman bir hırsızın bodrumunu ziyaret etmesini beklemiyordu. Bir kap-kaç hırsızının eski kasaya karşı hiç şansı olmazdı.

Lucas'ın on üç silahı vardı. Her gün kullandığı silahı, on üç mermilik şarjörü olan dokuz milimetrelik bir Heckler & Koch P7'ydi. Ayrıca ara sıra dokuz milimetrelik bir Beretta 92F taşıyordu. Bunlar ve küçük bilek tabancası çalışma odasındaki masasında gizli bir rafta tutuluyordu.

Bodrumdaki dolapta, her ikisi de Teksaslı bir silah ustası tarafından savaş hedef yarışması için daha da özelleştirilmiş iki Colt .45 Gold Cup ve beş buçuk inçlik boğa namlulu bir Ruger Mark II, bir Browning International Medalist ve otomatik olmayan tek silah olan bolt-action bir Anschutz Exemplar dahil olmak üzere üç .22'lik vardı.

Dolabın dibinde, dikkatlice yağlanmış, sarılmış ve paketlenmiş, iş sırasında aldığı dört tabanca vardı. Sokak silahları, özellikle de kimsenin izini süremeyeceği silahlar. Yine dolapta bulunan son silah ise Browning Citori marka yirmi kalibrelik bir av tüfeğiydi, yayla versiyonu. Bunu avlanmak için kullanıyordu.

Evin geri kalanında, iki küçük yatak odasında gerçekten yatak vardı.

Ana yatak odası, bir çizim masası, çizim aletleri ve IBM ile çalışma odası haline geldi. İki duvar silahlar ve ordular üzerine kitaplarla doluydu: İskender, Napolyon, Lee, Hitler ve Mao, Bronz Çağı mızraklarının ve Rus tanklarının ayrıntıları ve arayıcı-öldürücü mermileri, raylı silahları, plazma tüfeklerini ve nova bombalarını tartışan bilim-kurgu fantezileri. Bir oyunun ağına öreceği fikirler. Çizim masasının başında sayıları hesaplamaya çalışırken Lucas'ın zihninde kıymıklar gibi uçuşan dilimleyiciler vardı.

Telefon çaldığında yerinden sıçradı. Nadiren çalardı; numarası çok az kişide vardı. Bu akşam otuz küsur kişi daha var, diye düşündü kalemını masanın üzerine koyarken. Saate baktı: on iki-yirmi iki. Odanın karşısına geçti, CD aları kapattı ve

teybe bağıladı ve dahili telefonu açtı.

"Evet?"

"Davenport?" Bir erkek sesi. Orta yaşlı ya da biraz yaşlı. "Evet."

"Bunu kaydediyor musun?" Belli belirsiz tanıdık. Bu adamı

tanıyordu. "Hayır."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Bilmiyorsun. Size ne söyleyebilirim?"

Bir duraksama oldu; sonra ses, "Smith'i aldım ama bunu seninle yüz yüze konuşmak istiyorum," dedi.

"Bunu şimdi yapalım," dedi Lucas. "Bu çok ağır bir durum."

"Anlaşma öğleden sonra söylediğin gibi mi?"

"Bu Doğru." Lucas dedi. "Bu olmaz git herhangi bir daha fazla. Geri dönüş yok."

Bir duraksama oldu; sonra, "Martin Luther Koleji'nin karşısında I-94'ün karşısındaki taco lokantasını biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Yirmi dakika. Ve lanet olsun, yalnız geleceksin, duydun mu?"

Lucas on sekiz dakika içinde gelmişti. Restoranın otoparkı boştu. İçeride yalnız bir lokantacı, yemeğinin karton kalıntıları üzerinde bir fincan kahvesini yudumlarken pencereden dışarı bakıyordu. Bir çalışan yerleri paspaslıyordu ve Lucas'ın içeri girişini izlemek için döndü. Muhtemelen üniversiteden bir öğrenci olan tezgâhtar kız temkinli bir şekilde gülümsedi.

"Bana bir diyet kola ver," dedi Lucas.

"Başka bir şey var mı?" Hâlâ temkinliydi. Lucas deri bomber ceket, kot pantolonu, botları ve bir günlük sakalıyla tehditkâr görünebileceğini fark etti.

"Evet. Sakin ol. Ben bir polisim." Sırıttı, gömleğinin cebinden rozet çantasını çıkarıp ona gösterdi ve o da gülümsedi.

"Burada bazı sorunlar yaşadık," dedi. "Soygun mu?"

"Geçen ay ve ondan önceki ay. Dört ay önce iki kez oldu. Etrafta bazı motorcular var."

Polis içeri girdiğinde Lucas onu hemen tanıdı. Gri saçlı, hafif bej bir ceket ve kahverengi bir pantolon giyiyordu. Roe, diye düşündü. Harold Roe. Uzun süredir polis. Emekliliği yaklaşmış olmalı.

Roe etrafına bakındı, tezgâhta durdu, bir kahve aldı ve yanına yürüdü.

"Sen misin?" Lucas sordu. "Dinleme cihazı mı takıyorsun?"

"Hayır."

"Eğer öyleyse, beni tuzağa düşürüyorsun."

"Kabul ediyorum. Eğer öyleysem, seni tuzağa düşürüyorum demektir. Ama yapmıyorum." "Bana haklarımı oku."

"Hayır."

"Hımm. Biliyor musun, bunların hepsi saçmalık," dedi Roe, kahvesinden bir yudum alarak. "Seni tanık sandalyesine oturturlarsa, bambaşka bir hikâye anlatabilirsin."

"Tanık kürsüsü falan olmayacak, Harry. Şu anda buradan çıkıp Daniel'a gidebilir, 'Harry Roe bu adam' diyebilirim ve IAD üç gün içinde bir dava hazırlar. Nasıl olduğunu bilirsin, bir kere bir başlangıç noktaları var."

"Evet." Roe bitkin bir halde etrafına bakındı ve başını salladı. "Tanrım, bundan nefret ediyorum."

"Anlat bakalım."

"Anlatacak pek bir şey yok. O parçanın soğuk olduğunu düşündüm. Milyon yıl geçse de ortaya çıkmaz. Sokağın aşağısında bir adam vardı, adı Larry Rice'dı, onunla birlikte büyüdüm. Şehir için çalışan bir bakım elemanıydı. Onu belediye binasının etrafında sürekli görürdüm. Muhtemelen siz de görmüşsünüzdür. Topallayan iri yarı bir adamdı, her zaman şu çizgili tren mühendisi şapkalarından takardı."

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Her neyse, bir çeşit kanserden ölüyordu, yavaş yavaş. Vücudunda ilerliyordu. Önce yürüyemez oldu, sonra bağırsaklarını kontrol edemez oldu. Karısı çalışıyordu ve o evdeydi. Bir gün mahallenin serserileri gelip televizyonu ve müzik setini önünden aldılar. Tekerlekli sandalyesi vardı ama onlarla savaşıyordu. Onları teşhis edemedi,

Çünkü kafalarında kağıttan çuvallar vardı. Pisliklerdi onlar."

"Yani ona silahı sen mi aldın?"

"Bu olaydan sonra karısı geldi ve karıma fazladan bir silahım olup olmadığını sordu. Bende yoktu. Silah meraklısı değilim, üzgünüm, silahlara meraklı olduğunuzu biliyorum ama ben değilim."

"Sorun değil."

"Ben de yukarı, mülk odasına çıktım ve davada çalıştığım için silahı biliyordum. Hiçbir şey için gerekmeyeceğini düşündüm."

"Ve sen de onu aldın."

Roe kahvesinden bir yudum aldı.

"Evet." "Yani şu Rice denen adam ..."

"O öldü. İki ay önce." "Kahretsin."

Peki ya karısı?"

"Hâlâ dışarıda. Bu öğleden sonraki toplantıdan sonra yanına gittim ve silahı sordum. Nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Bakmış ama gitmiş. Ölmeden önceki son birkaç hafta Larry'nin ona para bulabilmek için bir sürü kişisel eşyasını sattığını söyledi. Hiçbir şey bırakamayacağından korkmuş. Öldüğünde geride yaklaşık bin dolar bıraktığını söyledi."

"Silahı kimin aldığını bilmiyor mu?"

"Hayır. Ona malı nasıl sattığını sordum, o da sadece tanıdıklarına, arkadaşlarına falan sattığını söyledi. Pencerede küçük bir tabela varmış ama reklam falan yapmıyormuş. İnsanlar kaldırımdan geçerken tabelayı görebilirmiş ama hepsi o kadar." Roe masanın üzerinden bir kâğıt parçası uzattı. "Onu görmek isteyebileceğinizi söyledim. İşte adresi."

"Teşekkürler." Lucas son kolasını da içti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Roe.

"Şimdi hiçbir şey. Eğer doğruyu söylüyorsan."

"Gerçek bu," dedi Roe dürüstçe. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Evet, bu çok kötü. Bu masadan öteye gitmeyecek ama sanırım Bayan Rice'ın tanıklık etmesine ihtiyaç duyarsak birileri bunu çözebilir. Ama bir şey çıkmayacak."

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

Önce Roe çıktı, uzaklaştığı için rahatlamıştı. Lucas onun arabasının park yerinden çıkışını izledi, sonra ayağa kalkıp tezgâhın önünden geçti.

"Bir yorum yapmamın sakıncası var mı?" diye sordu tezgâhtar kıza. "Hayır, buyurun." Kadın kibarca gülümsedi.

"Burada çalışmak için fazla güzelsin. Seni zorlamıyorum, sadece söylüyorum. Sen bir cazibe merkezisin. Eğer burada kalırsan, er ya da geç kötü bir haber alacaksın."

"Paraya ihtiyacım var," dedi, yüzü gergin ve ciddiydi. "O kadar da ihtiyacın yok," dedi adam.

"Üniversitede iki yılım daha var, lisans için bir yıl ve yüksek lisans için dokuz ay daha."

Lucas başını iki yana salladı. "Aileni tanıyor olsaydım onları arardım. Ama tanımıyorum. O yüzden sana söylüyorum. Git buradan. Ya da gündüz vardiyasına geç."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Teşekkürler," diye seslendi arkasından. Ama onun bu konuda bir şey yapmayacağını biliyordu. Dışarı çıktı, bir dakika sorunu düşündü ve tekrar içeri girdi.

"Kimsenin haberi olmadan kaç tane tako soyabilirsin? Yani, her gece. Birkaç düzine mi?"

"Neden?"

"Diyelim ki gece saat ondan sabah altıya kadar gelen her devriye polisine bir fincan kahve ve bedava taco verseydin, gecenin büyük bölümünde etrafta ya gelen ya da giden polisler olurdu. Bu size biraz gizlilik sağlardı."

İlgilenmiş görünüyordu. "Yüzlerce polisimiz falan olmazdı, değil mi?"

"Hayır. Yoğun bir gecede belki yirmi ya da otuz."

"Hadi canım," dedi neşeyle. "Sahibi insanları burada çalıştırmakta zorlanıyor. Biraz çaresiz durumda. Onları çalmak zorunda kalacağımı sanmıyorum. Bence tamam diyecektir."

Lucas bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. "Bu benim ofis telefonum. Yarın beni ara. Patron tamam derse bedava kahve ve taco dağıtılacağını haber veririm. Her iki kasabaya da söyleyeceğim, her yerden polisler gelecek."

"Yarın ararım," dedi. "Gerçekten çok teşekkürler."

Lucas başını salladı ve arkasını döndü. İşe yararsa sokakta başka bir kaynağı daha olacaktı.

Lucas oyunlarını tasarlarken, öğeler arasındaki mantıksal bağlantıları çizebilmek için onları yirmi ikiye otuz inç boyutlarında ağır beyaz çizim kâğıtlarına yerleştirirdi. Görsel temsil, genç oyuncuların sofistike bir şekilde sert mektuplar almasına neden olan tutarsızlıklardan kaçınmasına yardımcı oldu.

Eve döndüğünde dört sayfa kâğıt aldı, onları boş yatak odasına taşıdı ve raptiyelerle duvara tutturdu. Geniş uçlu bir keçeli kalemle her sayfanın üstüne bir kurbanın adını yazdı: Bell, Morris, Ruiz, Lewis. İsimlerin altına tarihleri ve tarihlerin altına da kurbanların ilgili kişisel özellikleri olduğunu umduğu şeyleri yazdı.

Bitirdiğinde yatağa uzandı, başını yastığa koydu ve duvardaki çizelgelere baktı. Hiçbir şey çıkmadı. Ayağa kalktı, beşincisini astı ve üstüne "Maddog" yazdı. Onun altına da şöyle yazdı:

Hali vakti yerinde: Nike Airs giyiyor. Temiz kıyafetler. Kolonya.
Emlakçı kadını pahalı bir ev alabileceğine ikna etmiş.

Bölgede yeni olabilir: Aksanı var, Ağustos gecesi tişört giymiş.

Güneybatıdan olabilir: Ruiz aksanı tanıdı.

Ofis işi: Elleri ve vücudu yumuşak, kolları beyaz. Dövüşçü

değil. Açık tenli: Kollar çok soluk. Muhtemelen sarışın.

Seks manyağı mı? Oyun oyuncusu mu? İkisi de mi? İkisi de mi?

Zeki. Hiç ipucu bırakmıyor. Not hazırlarken, tabancaya mermi doldururken bile eldiven giyiyor.

Bir an düşündü ve ekledi. "Larry Rice'ı tanıyor muydunuz?"

Listeye baktı ve uzanıp "emlakçı kadın" ve "Larry Rice'ı tanıyor muydu?" kelimelerinin altını çizdi.

Bölgede yeniyse, belki de gerçekten bir ev arıyordu ve Lewis'le bu şekilde tanışmıştı. Bölgedeki emlak ofislerini kontrol etmeye değer.

Ve Larry Rice'ı tanıyor olabilir. Ama bu, bölgede yeni olduğu önermesine ters düşüyordu - eğer Rice kanserden ölüyorsa, bu muhtemelen biraz zaman alacaktı ve bu yolda pek fazla arkadaş edinmeyecekti.

Bir hastane mi? Hastanede bir doktor mu? Bu bir olasılıktı. Bu, deli köpeğin bıçakla olan hassas dokunuşunu açıklayabilirdi. Bir doktorun elleri ve vücudu yumuşak olurdu ve hali vakti yerinde olurdu. Ve doktorlar, özellikle de yeniler, hareketlidir. Bu kadınların hepsi bir doktora gitmiş olabilirdi.

Kütüphaneye geri döndü ve suç tarihi üzerine bir cilt alıp sayfalarını karıştırdı. Doktorlar katil olarak kendi başlarına bir bölüm oluşturmuşlardı.

İngiltere'den Dr. William Palmer on dokuzuncu yüzyılın ortalarında en az altı, belki de bir düzine insanı paraları için öldürmüştü. Dr. Thomas Cream Kanada, ABD ve İngiltere'de yarım düzine kadını hatalı kürtaj ve zehirle öldürdü; Dr. Bennett Hyde Kansas City'de en az üç kişiyi öldürdü; Dr. Marcel Petiot Nazi işgali altındaki Fransa'dan kaçırmaya söz verdiği en az altmış üç Yahudi'yi öldürdü; İngiliz Dr. Robert Clements yakalanmadan önce dört karısını öldürdü. Chicago'da tıp eğitimi almış ama hiçbir zaman doktor olamamış olan "işkence doktoru", 1893 Dünya Fuarı'nın cazibesine kapılıp şehre gelen iki yüz kadar genç kadını öldürdü. En kötüler elbette Nazilerdi. Ölüm kamplarıyla bağlantılı tıp adamları binlerce kişiyi öldürmüştü.

Sadece bir ya da iki kişiyi öldürmüş olan doktorların listesi uzundu. 1950'lerden beri Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşanan birkaç ünlü vaka da buna dahildi.

Lucas kitabı kapattı, düşündü ve saatine baktı. Saat iki buçuktu. Aramak için çok geç. Adımlarını hızlandırdı ve saatine baktı.

Tekrar. Siktir et. Çalışma odasına gitti, Carla Ruiz'in telefon numarasının yazılı olduğu çantasını aldı ve aradı. Yedinci çalışta açtı.

"Alo?" Yarı uykulu.

"Carla? Ruiz?"

"Evet?" Hâlâ uykulu ama artık şüpheliydi.

"Bu Lucas. . . dedektif. Uyandırdığım için özür dilerim ama burada oturmuş bazı şeylere bakıyorum ve sana bir soru sormam gerekiyor. Tamam mı? Uyanık mısın?"

"Uh, evet."

"En son ne zaman doktora gittiniz ve neredeydi?"

"Tanrım. . ." Uzun bir sessizlik oldu. "Sanırım birkaç yıl önce. Batı yakasındaki klinikte bir kadın."

"Bunun son olduğuna emin misin? Hastaneye f a l a n gitmediniz mi?"

"Hayır."

"Peki ya bir arkadaşınızla, sadece uğrayıp ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. On beş yıl önce annem öldüğünden beri hastaneye gittiğimi sanmıyorum."

"Sosyal olarak tanıdığınız doktor var mı?"

"Galeriye gelen birkaç kişi var sanırım. Kişisel olarak tanıdığım yok. Yani, bazılarıyla açılışlarda falan konuştum."

"Tamam. Bak, sen yatağına dön. Seninle yarın konuşuruz. Ve teşekkürler."

Telefonu tekrar askıya bıraktı. "Kahretsin," dedi yüksek sesle. Bu mümkündü ama uzak bir ihtimaldi. Galerinin düzenli müşterilerinin doktor olup olmadığını kontrol etmeyi aklına not etti. Ama kulağına pek iyi gelmiyordu.

Birkaç dakika daha çizelgelere baktı, esnedi, ışığı söndürdü ve yatak odasına yöneldi. Adam zekiydi. Deli ama zeki. Bir oyuncu mu? Belki.

Belki bir oyuncu.

BÖLÜM

7

Lucas yine geç kalarak toplantı odasına girdi. "Neredeydin lan sen?" Daniel öfkeyle sordu. "Geç kalktım," dedi Lucas.

"Otur." Daniel odanın etrafına bakındı. Yarım düzine dedektif çalışma defterlerine bakıyordu. "Özetle, elimizde hiçbir şey ifade etmeyen yaklaşık üç yüz sayfalık rapor var. Yanılıyor muyum? Biri bana yanıldığımı söylesin."

Harmon Anderson başını salladı. "Ben bir şey görmüyorum. Henüz göremiyorum. Orada olabilir ama ben göremiyorum."

Dedektiflerden biri, "Peki ya elindeki şu şey, Lucas?" diye sordu. "Güvenilir mi?"

Lucas omuz silkti. "Evet, sanırım öyle. İçinde bir sürü tahmin var ama bence oldukça iyiler."

"Ne olmuş yani?" dedi Daniel. "Yani bir ofiste çalışan orta boylu beyaz bir adam arıyoruz. Bu da St. Paul'ü saymazsak yarım milyon kişiye indiriyor."

"Yakın zamanda Güneybatı'dan buraya taşınmış olanlar," dedi Lucas. "Bu da 499.000 kişiyi daha dışarıda bırakıyor."

"Ama bu saçmalık olabilir. Muhtemelen öyledir," diye homurdandı Daniel.

"Birkaç saat içinde daha fazlasını öğrenebiliriz," dedi Lucas. Daniel bir kaşını kaldırdı. "Dün gece silahlı adam aradı. Silahın nereye gittiğini biliyorum."

"Aman Tanrım!" Daniel patladı.

Lucas başını salladı. "Fazla umutlanma." Silahın Larry Rice'a nasıl ulaştığını ve Rice'ın öldüğünü açıkladı. "Karısı adamıma tabancanın nereye gittiğini bilmediğini söylemiş. Muhtemelen satılmıştır. Çalınmış da olabilir, sanırım."

"Tamam, ama bu da bir şeydir," dedi Daniel. "Silah ne kadardır ondaydı, altı ay mı? Ve muhtemelen tanıdığı birine sattı."

Daniel Anderson'ı işaret etti. "En iyi adamınız. En iyi sorgucu. Onu kızın üzerine koyun. İçindeki her lanet damlayı çıkaracağız."

Babasının son altı ayda gördüğü herkesi. Çoğunu tanıyor olmalı. Katil de listede olmalı."

"Öğleden sonra onunla konuşacağım," dedi Lucas, Anderson'a bakarak. "Saat birde. Adamın benimle orada buluşabilir, birlikte gideriz."

"Peki parçayı alan adamın adını öğrenecek miyiz?" diye sordu Daniel.

Lucas başını salladı. "Hayır. Yemin ettim. İstersen Rice'dan öğrenebilirsin ama gerçekten bilmek istemezsin. O bir iyilik yapıyordu. O oldukça iyi bir adam."

Daniel bir an ona baktı ve başını salladı. "Tamam. Ama eğer konuyla ilgili olursa ..."

"Bunu Rice'dan öğrenebilirsin," diye tekrarladı Lucas. "Benden alamayacaksın."

Bir an sessizlik oldu; sonra Daniel bıraktı. "Başka bir sorunumuz daha var," dedi. "Birisi Jennifer Carey'ye saldırıdan kurtulan biri olduğuna dair bir hikâye anlatmış. On dakika içinde onunla konuşacağım ve onu oyalamaya çalışacağım. Ona kimin haber verdiğini bilen var mı?"

Kimse cevap vermedi.

Daniel, "Buna izin veremeyiz," dedi.

Dedektiflerden biri boşgazını temizledi. "Bu konuda bir fikrim olabilir."

"Ne?"

"St. Paul polisleriyle ilgili bir belgesel çekmişti, hani şu PBS'de yayınlanan? Orada inanamayacağınız kaynakları var."

"Tamam. Belki de budur. Artık St. Paul polisleriyle gerekmedikçe konuşmayacağız. Kibar ol, ama ..." El yordamıyla bir kelime aradı. "Ayrılmış." Etrafına bakındı. "Başka bir şey var mı?"

Lucas not defterini açtı ve arka sayfadaki kısa listeye baktı.

"Doktorlar hakkında bilgi edinmek istiyorum. Bu kadınlardan herhangi biri aynı adama mı görünmüş? Ruiz'in doktoru bir kadın ama galerisinde birkaç erkek doktor olabilir. Oradan alınmış olabilir ve bunu kontrol etmeliyiz."

"Bunu kontrol edebiliriz," dedi Anderson.

"Peki ya şu adres değişikliği kartları?"

"Bu bir sorun," dedi Anderson. "Postaneyi aradık ve gelenler için kartları yokmuş. Sadece taşınan insanlar için. Yani şehirlere gelen insanların adres değişikliklerini kontrol etmek istiyorsak, şehirleri ve tüm banliyö isimlerini alıp Güneybatı'daki her postaneye gidip kontrol etmemiz gerekecek."

"Bilgisayarlı değiller mi?"

"Hayır. Yerel postanelerde yapılıyor."

"Kahretsin." Lucas şefe baktı. "Oradaki bütün büyük şehirleri kontrol etmek için üç hafta boyunca on adam mı gerekiyor? Bunun gibi bir şey mi?"

"Üç ay desek daha doğru olur," dedi Anderson. "Telefon rehberine baktım ve sadece Minneapolis bölgesinde yaklaşık seksen postane şubesi var ve buna St. Paul ve St. Paul banliyöleri dahil değil. Sonra bir haritaya ve kontrol etmemiz gereken büyük şehirlere baktım ve sadece büyük şehirleri kapsamak için belki iki bin postane olduğunu düşündüm. Ve her birinde, buradaki tüm farklı şehirleri ve banliyöleri kontrol etmemiz gerekecekti. Postanelerle iyi bir işbirliği yapsak bile, bir adam günde üç ya da dört tane yapabilirse şanslı sayılırız."

"Belki de postane aracılığıyla çalışabiliriz," diye önerdi Daniel. "Tüm postanelerin bir listesini al, doldurabilecekleri bir form hazırla ve onlara postala. Bunun ne kadar önemli olduğunu açıklayın, bunu yaptıklarından emin olmak için tüm bu yerleri arayın ..."

Anderson, "Eğer bu şekilde yaparsak, belki birkaç, üç kişiyle tam zamanlı olarak yapabiliriz," dedi.

"Polis olmaları gerekmezdi," dedi Daniel. "Bir form hazırlayın, ben de postaneye konuşayım. Bu işi halletmeleri için oraya birkaç memur gönderirim."

"Ehliyetler," dedi dedektiflerden biri. "Ne ehliyeti?"

"Yeni taşındıysa muhtemelen yeni bir ehliyet alması gerekmiştir. Taşındığınızda eskisini teslim etmenizi istiyorlar. Eyaletteki Kamu Güvenliği çalışanlarının elinde bir kayıt olmalı."

"Güzel," dedi Daniel. "Bu tür düşüncelere ihtiyacımız var. şunu kontrol et." Dedektif başını salladı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Lucas?" Lucas başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Daniel, "yapalım şu işi."

"Dedektif Davenport."

Lucas döndüğünde koridorda yürüyen Carla Ruiz'i gördü, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

Burnunu kırıştırdı. "Boşanma işleri. Evden taşındığımda eski kocamın evi satıp paranın yarısını bana vermesi gerekiyordu. Satmadı ve biz de onu taşınmaya ikna etmeye çalışıyoruz."

"Nahoş bir durum."

"Evet. Bu sadece işleri uzatıyor. Buraya yarım düzine kez geldim. Bıktım artık."

"Bir fincan kahve için vaktin var mı?" Lucas başını kafeteryaya doğru eğerek sordu.

"Ah, hayır, sanırım yok." Saatine bir göz attı. "On iki dakika içinde yargıcın odasında olmam gerekiyor."

"Seninle köşeme kadar yürüyeceğim," dedi Lucas. Birlikte içeri girdiler ve ilçe adliyesine giden tünele doğru ilerlemeye başladılar. "Dün geceki tuhaf telefon görüşmesi için özür dilerim."

"Önemli değil. Bu sabah neredeyse rüya olduğunu düşünecektim. Yardımı oldu mu?"

"Oh, sanırım. Belki bir doktor yapmıştır diye düşünüyordum. Belki de bütün kadınların doktoru aynıydı. Sen bu olasılığı neredeyse ortadan kaldırdın."

"Eminim bu seni mutlu etmiştir," dedi tekrar gülümseyerek.

"Daha erken," dedi Lucas. Bir dakika kadar yürüdüler ve Lucas, "Bir sorunumuz olabilir. Seninle ilgili."

"Öyle mi?" Kadın birden ciddileşmişti.

"Televizyon kanallarından biri senin hakkında bir ihbar almış. Jennifer Carey adında bir muhabir şu anda şefle konuşuyor. Röportaj yapmak istiyor."

"Ona benim adımları mı verecek?"

"Hayır. Onu oyalayacak ama bu böyle devam edemez. Carey'nin St. Paul'da iyi kaynakları var. Er ya da geç öğrenecek ve

seni çok fena taciz edecek." "Peki ne yapacağız?"

"Ona bir röportaj vermenin ve ardından diğer istasyonlara sizinle birlikte bir basın toplantısı yapmanın daha iyi olabileceğini düşünüyorduk. Bu işi bitirelim. Bu şekilde kontrol edebiliriz. İnsanlar sana sürpriz bir şekilde saldırmaz."

Düşündü, yüzü asıldı.

"O insanlara güvenmiyorum. Özellikle de televizyona."

"Carey onların en iyisi sayılır," dedi Lucas. "Doğruyu söylemek gerekirse o benim bir arkadaşım. Yine de ona senden bahsetmedim. Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum. Belki St. Paul'den."

"Gerçekten iyi olur muydu?"

"Muhtemelen en hassas işi yapardı. İş bittikten sonra seni birkaç günlüğüne şehir dışına çıkarırdık. Her şey sakinleştiğinde, sessizce geri dönebilirsin ve muhtemelen iyi olursun."

"Bunu düşünebilir miyim?" Carla sordu.

"Elbette. Şef muhtemelen bu konuda seni arayacaktır."

"Eğer şehir dışına çıkarsam, belediye ödeme yapar mı? Zengin değilim ki." "Bilmiyorum. Şefe sorabilirsiniz. Ya da istersen Benim kulübemde kalabilirsin. Kuzeyde, Wisconsin'de bir gölün üzerinde bir yerim var. Güzel bir yerdir, sessizdir, gözden uzaktır."

"Bu iyi olabilir," dedi. "Bir düşünüyüm." "Elbette."

Uzun bir sessizlik oldu ve Lucas bunu, "Peki ne zamandır boşanıyorsunuz?" diye sorarak bozdu.

"Neredeyse üç yıldır. O bir fotoğrafçı. Kötü bir adam değil. Hatta biraz yeteneği var ama onu kullanmıyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece oturuyor. Diğer insanlar çalışıyor, o oturuyor. Parayı evden çıkarmak için bu kadar endişelenmemin nedenlerinden biri de o paranın benim param olması."

"Ah. İyi bir neden."

"Bu akşam Aerosmith'i dört gözle bekliyorum," dedi, "yani hâlâ açıksa."

"Elbette açık," dedi Lucas. Dallanan bir koridorda durdu. "Buradan döneceğim. Altıda görüşür müyüz?"

"Evet. Televizyon meselesini de düşüneceğim." Yürümeye devam etti, el sallamak için yarım döndü ve yoluna devam etti. Adam onun gidişini izlerken, "Güzel," diye düşündü.

Mary Rice pek zeki değildi. Mutfak sandalyesine çökmüş, Lucas'a ve onunla konuşmak için görevlendirilen ikinci dedektif Harrison Sloan'a endişeyle bakıyordu. Sloan'ın bir elektrikli süpürge satıcısına yaraşır bir tavrı vardı.

"Senden tam bir liste almamız çok önemli," diye mırıldanarak sandalyesini Rice'inkine bir santim daha yaklaştırdı. Öğleden sonra yayınlanan bir pembe dizideki jinekoloğa benziyordu, diye düşündü Lucas. "Bir takvim ya da benzeri bir şey almak istiyoruz, böylece kocanızın kimlerle görüştüğünü hafta hafta ve gün gün öğrenebiliriz."

"Bana silahı veren adamı size söylemeyeceğim," dedi alt dudağı titreyerek.

"Sorun değil. Dün gece onunla konuştum ve her şey halloldu," dedi Lucas ona güvence vererek. "Diğer herkesi tanımamız gerekiyor."

"Çok fazla kişi yok. Yani, hiçbir zaman çok fazla arkadaşımız olmadı ve sonra bir ya da ikisi öldü. Larry kansere yakalanınca, diğerlerinden bazıları gelmeyi bıraktı. Larry yan tarafından çıkan bu torbayı takmak zorunda kaldı, bilirsin işte..."

"Evet," dedi Lucas yüzünü buruşturarak.

"Hâlâ birkaç kişi olacak," dedi Sloan. "Postacılar, komşular, buraya gelen doktorlar ya da sağlık görevlileri . . ."

"Sadece bir hemşire vardı," dedi.

"Ama bizim aradığımız türden insanlar bunlar."

Lucas, Sloan onu rahatlatmaya çalışırken birkaç dakika daha dinledi, sonra araya girdi.

"Gitmem gerekiyor," dedi Rice'a. "Dedektif Sloan kalıp seninle sohbet edecek ama birkaç hızlı sorum olacak. Tamam mı?" Adam ona gülümsedi, o da önce Sloan'a, sonra tekrar ona baktı ve başını salladı.

"Beyaz bir adam arıyorum, muhtemelen benim boylarımda, muhtemelen bir ofiste çalışıyor. Aksanlı olabilir, güney batılı gibi. Bir tür kovboy. Muhtemelen hali vakti yerinde. Bu hafızanızda bir şey canlandırıyor mu? Böyle birini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı ve ellerine, Sloan'a, sonra da mutfığa baktı. Sonunda Lucas'a döndü ve, "Öyle birini hatırlamıyorum. Bütün arkadaşlarımız beyaz. Burada hiç siyahi insan olmadı. Bildiğim kadarıyla çok parası olan kimse de yok."

"Tamam," dedi Lucas, sesinde sabırsız bir ton vardı.

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi kadın savunmacı bir tavırla.

"Sorun değil," dedi Lucas. "Kocanın burada senin bilmediğin birileri var mıydı?"

"Şey, satmak istediği bazı şeyler için vitrine bir tabela asmıştı. Japonlara karşı savaştan getirdiği şu küçük oyuncak bebeklerden vardı. Şu küçük oymalar mı? Birisi onları satın almış. On beş tanesi için beş yüz dolar aldı. Gerçekten sevimli şeylerdi. Küçük domuzlar ve fareler gibi, hepsi kıvrılmış."

"Kim olduğunu, onları kimin satın aldığını bilmiyor musunuz?"

"Oh, sanırım öyle. Bir yerlerde bir çeşit makbuzum var."

Yine belli belirsiz mutfığa baktı.

"Onları satın alan adamı hiç gördünüz mü?"

"Hayır, hayır, ama sanırım daha yaşlıydı. Bilirsiniz, Larry'nin yaşlarında. Bu fikre kapıldım."

"Tamam. O makbuzu bulmaya çalış ve Dedektif Sloan'a ver. Başka biri var mıydı?"

"Postacı durup konuşurdu, genç bir adamdı, belki kırk yaşında. Ve sosyal yardım kurumundan genç bir adam geldi. Sosyal yardım almıyorduk," dedi aceleyle, "ama bazı tıbbi yardımlar geliyordu..."

"Elbette," dedi Lucas. "Dinle, ben gidiyorum. Dedektif Sloan'la yapacağınız her türlü işbirliği için minnettarız."

Lucas mutfak kapısından çıktı, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve merdivenlerden aşağı indi. Mutfak penceresinin önünden geçerken Rice'ın, " ...bu adamdan pek hoşlanmıyorum. Beni sinirlendiriyor."

Sloan yatıştırıcı bir sesle, "Pek çok insan sizinle aynı fikirde, Bayan Rice," dedi. "Size Mary diyebilir miyim? Dedektif Davenport ..."

"Zorlayıcı," dedi Rice.

"Pek çok insan seninle aynı fikirde Mary. Bak, umarım bu katili yakalamak için birlikte çalışabiliriz."

Lucas gülümseyerek arabasına doğru yürüdü, kapıyı açıp bir süre içeri baktıktan sonra kapıyı kapattı ve eve geri döndü.

İçeride Sloan ve Rice, Sloan'ın üzerine kısa bir isim listesi yazdığı steno defterine bakıyorlardı. Lucas içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" Lucas sordu. "Evet, doğru..." Kadın duvarı işaret etti.

Lucas not defterine baktı, aradı ve ikinci çalışta Carla Ruiz'e ulaştı.

"Ben Lucas. Boşanma davası için kaç kez adliyeye gittin?"

"Dört ya da beş kez. Neden?"

"Peki ya saldırıya uğramadan önce? Hemen önce mi, ne zaman?"

"Gidip çantamı alayım. Bir ajanda saklıyorum."

Ahizenin masanın üzerine düştüğünü duydu ve Rice'a baktı. "Bayan Rice, sosyal yardımdan gelen bu adam. Aşağı inmek zorunda kaldınız mı?"

Onu görmek için ilçe adliyesine mi gittiniz, yoksa buraya mı geldi?"

"Hayır, hayır, Larry sağlık hizmeti alabileceğini öğrendiğimizde sakattı, o yüzden bu adam buraya geldi. İki kez geldi. İyi çocuktur. Ama sanırım Larry onu daha önceden tanıyordu, iş yerinden."

"Bu bir ilçe işi. Kocanızın Minneapolis Belediyesi için çalıştığını sanıyordum."

"Evet, çalışıyordu ama bilirsiniz, insanlar belediye ile adliye arasında sürekli gidip gelirler. Larry'nin işinde herkesi tanırdı. Ne zaman bir sorun çıkarsa onu ararlardı çünkü o her şeyi düzeltebilirdi. Kafeteryada bize silah veren polis memurunu görürdü."

Ruiz tekrar hatta.

"Üç hafta, dört hafta önce oradaydım," dedi. "Siz saldırıya uğramadan önce."

"Evet."

"Teşekkürler. Dinle, saat altıda görüşürüz ama adliyede gördüğün herkesi hatırlamaya çalış, tamam mı?"

Lucas telefonu kapattığında Sloan, "Bir şey mi buldun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şu Lewis'in telefon numarasını aldın mı?"

Kadın emlak ofisinde mi çalışıyordu?"

"Evet, sanırım öyle." Sloan proje defterini çıkardı, listeyi gözden geçirdi ve Lucas'a numarayı verdi. Arayıp ofis müdürünü buldu ve ne istediğini açıkladı.

" . . . Peki oraya gitti mi?"

"Elbette, her zaman. Haftada bir kez. Bizim için pek çok evrak işi yapıyordu."

"Yani öldürülmeden önce oraya gitmiş olabilir mi?" "Elbette. Sizde onun masa takvimleri var ama o

Ölmeden önceki birkaç ay içinde hiç tatile çıkmamıştı, o yüzden orada olduğuna eminim."

"Teşekkürler," dedi

Lucas. "Ee?" dedi

Sloan.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Kadınlardan ikisi saldırıya uğramadan kısa bir süre önce adliyedeydi. St. Paul'den gelen kadın bile, ki St. Paul'den gelen birinin Hennepin County adliyesinde olması o kadar da olağan bir şey değil. Ve Bay Rice sürekli oradaydı. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu."

"Diğer kadınlardan biri, şu Bell, garson-punkçı, Lake Caddesi'ndeki Target'ta hırsızlıktan yakalanmış. Çok uzun zaman önce değildi. Bunu defterlerimizden hatırlıyorum," dedi Sloan. "Eminim orada mahkemeye çıkmıştır. Morris denen kadını bilmiyorum."

"Morris'i araştıracağım," dedi Lucas. "Bir şeyler olabilir."

"Evinin numarasını aldım, belki kocası oradadır," dedi Sloan. Defterini çevirip açtı ve Lucas çevirirken numarayı okudu. Lucas cevap vermeden yirmi kez çalmasına izin verdi ve telefonu kapattı.

"Onu sonra ararım," dedi Lucas.

"Şu sosyal yardım görevlisini kontrol etmemi ister misin?"

"Ona bir göz atabilirsin," dedi Lucas. Rice'a döndü. "Sosyal yardım görevlisinin herhangi bir aksanı var mıydı? Az da olsa?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla yoktu. Minnesota'dan olduğunu biliyorum, bana öyle söyledi."

"Kahretsin," dedi Lucas.

"Svenska olabilir," dedi Sloan. "Minnesota'nın orta kesimlerinden bazı İsveçliler ve Almanlar var, hâlâ aksanları var. Belki bu Ruiz aksanı duydu ve güneybatı gibi bir şey olduğunu düşündü."

"Bakmaya değer," dedi Lucas.

Ofiste Anderson'ı aradı ve Morris'in kocasının ofisini buldu. İlk zil sesinde açtı.

"Evet, öyle," dedi. "Yaklaşık bir ay önce olmalı. Her neyse, Hennepin Caddesi'ndeki bir sağlık kulübünde çalışıyordu ve haftada bir kez park cezası alırdı. Torpido gözüne atar ve unutturdu. On ya da on beş tane almış olmalı. Sonra bir tebligat aldı, eğer gelip ödeme yapmaz ve mahkeme kararını temize çıkarmazsa hakkında tutuklama emri çıkaracaklardı. O da oraya gitti. Her şeyi halletmek neredeyse bir gününü aldı."

"Oraya sadece o zaman mı gitti?"

"Şey, son zamanlarda. Başka zamanlarda da gitmiş olabilir ama ben bilmiyorum."

Morris'le konuşması bitince Lucas mahkeme kalemini aradı ve Lucy Bell'in hırsızlık suçlamasıyla ilgili duruşma tarihini kontrol etti. 27 Mayıs. Takvime baktı. Bir cuma günü, öldürülmesinden bir aydan biraz daha fazla bir süre önce.

Yani hepsi adliyeydi. Silah belediye binasından, adliye çevresinde takılan bir adam aracılığıyla gelmişti. Lucas koridorda Anderson'ın ofisine doğru yürüdü.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Anderson sordu. "Onları burada mı topluyor?"

"Belki de onları seçiyor," dedi Lucas. "Üçü mahkemeye karışmış ve mahkeme dosyaları var. Adamımız onları bu dosyalar aracılığıyla araştırıyor olabilir."

"Dosyaları kimin çektiğini kontrol edeceğim," dedi Anderson. "Bunu yap."

"Peki ne düşünüyorsun?" Anderson sordu.

"Çok kolay oldu," dedi Lucas. "Bu kedi o kadar kolay düşmez."

Aerosmith iyiydi. Lucas yerine oturdu ve Carla'nın müzikle birlikte bir aşağı bir yukarı zıplamasını, ona dönüp gülmesini, diğer on beş bin çığlık atan hayranla birlikte yumruğunu havaya kaldırıp sahneyi sallamasını eğlenerek izledi.

Onu kahve içmeye davet etti.

"Bu o zamandan beri yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bilmiyorum, uzun zamandır," dedi iki fincan suyu mikrodalgaya koyarken.

Lucas stüdyoda geziniyor, elyaf çalışmalarına bakıyordu. "Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" diye sordu.

"Beş, altı yıldır. Önce resim yaptım, sonra heykele başladım, sonra da bu işe sürüklendim. Büyükanнемin bir dokuma tezgahı vardı, çocukluğumdan beri dokumayı bilirim."

"Bu heykele ne dersin?" diye sordu, kalamar benzeri asmaları göstererek.

"Bilmiyorum. Bence daha çok bir trend yakalama çabasıydı, anlıyor musun? O zamanlar iyi görünüyorlardı ama şimdi kendimle oyun oynadığımı düşünüyorum. Hepsi bir tür türev. Artık hemen hemen düz dokumaya geri döndüm."

"Zor bir raket. Yani sanat."

"Bu işin yarısı değil kardeşim," dedi. Mikrodalgadan bip sesi geldi ve fincanları çıkardı, her fincana bir kaşık hazır gurme kahve koydu ve karıştırdı.

"Tarçınlı kahve," dedi ve ona bir fincan uzattı. Adam bir yudum aldı. "Sıcak. Yine de güzel."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Git."

"Bu adamla dövüşürken iyi iş çıkardığımı düşünüyordum," dedi.

"Başardın."

"Ama hâlâ korkuyorum. Geçen gece ne dediğini biliyorum, onun geri gelmeyeceği hakkında. Ama ilk seferinde şanslıydım. Benim için hazır değildi. Eğer geri gelirse, o kadar şanslı olmayabilirim."

"Yani?"

"Bir silahı merak ediyorum."

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı.

"Düşünmeye değer," dedi. "Çoğu insan için hayır derim. Çoğu insan bir silah satın aldığı anda, anında onun en olası kurbanı haline gelir. Sonraki en olası kurbanlar eşleri ve çocuklarıdır. Sonra da komşular. Ama sizin eşiniz ya da çocuklarınız yok ve komşularınızla kavga etme ihtimaliniz de yok. Ve bence bir tanesini doğru kullanabilecek kadar havalısın."

"Yani bir tane almalıyım?"

"Bunu sana söyleyemem. Eğer alırsan, en azından istatistiksel olarak en olası kurban sen olursun. Ama bazı insanlar için istatistikler saçmadır. Eğer aptalca kazalar geçirecek biri değilseniz, dikkatsiz değilseniz, intihara meyilli değilseniz ya da silahın oyuncak olduğunu düşünmüyorsanız, o zaman bir tane almak isteyebilirsiniz. Bu adamın geri gelme ihtimali var. Saldırının yaşayan tek tanığı sensin."

"Ne alacağımı bilmek isterdim," dedi Carla. Kahvesinden bir yudum aldı. "Çok fazla harcama yapamazdım. Ve kullanmayı öğrenmek için biraz yardım isterdim."

"İstersen sana bir tane ödünç verebilirim, sadece adamı bulana kadar," dedi Lucas. "Elini göreyim. Yukarı kaldır."

Elini kaldırdı, parmaklarını açıp avucunu ona doğru uzattı. Lucas avucunu onunkine bastırdı ve parmaklarının üst üste binme uzunluğuna baktı.

"Küçük eller," dedi. "Bende eski bir Charter Arms .38 special var, tam uyacaktır. Çok fazla delip geçmemesi ve kullanmak zorunda kalırsan tüm komşularını öldürmemesi için yarı kesici mermiler de bulabiliriz."

"Ne?"

"Buradaki duvarlarınız alçı ve çita," diye açıkladı Lucas. Arkasına yaslanıp bir duvara vurdu ve küçük sıva kırıntıları döküldü. "Eğer çok güçlü bir mermi kullanırsan bütün binada uzun bir delik açarsın. Ve yoluna çıkan herkesi."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Endişeli görünüyordu.

"Seni iyileştireceğiz. St. Paul poligonuna yüz metre mesafede oturuyorsun. Orada yarışmalarda atış yapıyorum. Muhtemelen sana birkaç ders vermek için tamir edebilirim."

"Biraz düşüneyim," dedi. "Ama sanırım öyle."

Adam çıkarken kapıyı küçük bir aralık dışında kapattı ve adam koridorda ilerlerken, "Hey, Davenport?" dedi.

Adam durdu. "Evet?"

"Bana tekrar çıkma teklif edecek misin?"

"Elbette. Eğer bana katlanmaya istekliysen."

"Razıyım," dedi ve kapıyı yavaşça kapattı. Lucas asansöre doğru giderken ısıklık çaldı ve kadın kapıya yaslanıp onun sesini dinleyerek kendi kendine gülümsedi.

O gece geç saatlerde Lucas boş yatak odasında uzanıp duvara iliştilmiş çizelgelere baktı. Bir süre sonra ayağa kalktı ve katilin çizelgesinin altına "Adliye çevresinde takılıyor" yazdı.

BÖLÜM

8

Gazeteler onu çok mutlu etmişti.

Onları saklamaması gerektiğini biliyordu. Eğer bir polis onları görürse . . . Ama sonra, eğer bir polis onları burada, dairesinde görürse, çok geç olurdu. Öğrenirlerdi. Ve onları nasıl saklamazdı? İnç yüksekliğindeki harfler ruhuna neşe veriyordu.

Star-Tribune'da SERİ KATİL 3 KENT KADININI ÖLDÜRDÜ haberi vardı. *Pioneer Press* daha büyük ve daha iyiydi: SERİ KATİL İKİZ ŞEHİR KADINLARININ PEŞİNDEN GİDİYOR. "Takip" kelimesini seviyordu. Tarihsel bir süreçten ziyade devam eden bir süreci ve rastgele değil planlı bir çalışmayı yansıtıyordu.

Tamamen tesadüf eseri, haberin patlak verdiği gece, saat dokuzda haber bülteninin haberi tanıttığını gördü. Kanalin en iyi muhabiri, trençkot giymiş uzun boylu bir sarışın, Belediye Binası'nın dışına yerleştirilmiş bir mikrofona sert bir şekilde "cinayet" kelimesini söylüyordu. Bir saat sonra, TV3'ün saat 10 haber bültenini kayda aldı ve polis şefiyle yapılan basın toplantısının önemli bölümlerini tekrar yayınladı.

Toplantı kaotikti. Şef kısa ve netti. İlk birkaç soru da öyle. Sonra biri sesini yükseltti, başka bir muhabirin sorusunu kesti ve tüm konferans kontrolden çıktı. Sonunda, gazete fotoğrafcıları televizyonun önündeki sandalyelerin üzerine çıkmış, flaşlarını şefe ve odadaki yarım düzine polise doğrultmuşlardı.

Nefesi kesilmişti. Kaseti yarım düzine kez izledi, her nüansı düşündü. Keşke basın toplantısının tamamını yayınlasalardı, diye düşündü; bu sorumlu bir davranış olurdu. Bir iki dakika düşündükten sonra istasyonu aradı. Hatlar meşguldü ve bağlanması yirmi dakika sürdü. Sonunda ulaştığında operatör onu bir süre beklettikten sonra geri dönerek "şu anda" konferansın tamamını yayınlamak gibi bir planları olmadığını söyledi.

"Bu değişebilir mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi kadın. Sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Değişebilir. Yaklaşık bir milyon kişi arıyor. Yarınki *Good- Morning Show*'a bakmalısın. Yayınlamaya karar verirlerse o zaman söylerler."

Telefonu kapattığında, deli köpek VCR talimatlarıyla dizlerinin üzerine çöktü ve zaman kontrollerini nasıl programlayacağını buldu. Bundan sonra tüm önemli haber bültenlerini kaydetmek isteyecekti.

Yatmadan önce kaseti son bir kez, Lucas Davenport'un olduğu bölümü izledi. Davenport kısa bir kesitte, katlanır bir sandalyede bağdaş kurmuş otururken gösterilmişti. Kot pantolon ve pahalı görünümlü bir spor ceket giymişti. Polis teşkilatındaki en zeki dedektif olarak anılıyordu. Bağımsız çalışıyordu.

Good-Morning Show için erken kalkmıştı ama bir önceki gecenin haberlerinin tekrarından başka bir şey yoktu. Daha sonra, sabah gazetelerini okurken, St. Paul gazetesinde Lucas Davenport hakkında küçük bir fotoğrafla birlikte kısa bir kenar yazısı buldu. Beş kişiyi mi öldürmüştü? Bir *oyun* mucidi mi? Harika. Deli köpek fotoğrafı yakından inceledi. Zalim bir çene çizgisi olduğuna karar verdi. Sert bir adam.

Maddy gün boyunca zar zor çalışabiliyor, önündeki masada duran rutin emlak ve veraset dosyaları arasında sabırsızca koşturuyordu. Kendisinin de baktığı iki küçük ceza davasıyla birkaç dakika daha geçirdi ama sonunda onları da bir kenara itti. Ceza davaları en sevdikleriydi, ama çok fazla alamıyordu. Deli köpek şirkette uzman bir araştırmacı olarak tanınıyordu; ancak jüri önünde iyi çalışamayacağı söyleniyordu. Onda yanlış olan bir şeyler vardı. Kimse bunu açıkça söylemiyordu ama anlaşılmıştı.

Maddy, Minnesota Üniversitesi yakınlarında, modernize edilerek şehir evlerine dönüştürülmüş, yüzyıldan kalma bir evin dört dairesinden birinde tek başına yaşıyordu. İşten sonra eve koşuyor, saat altı haberlerine yetişmek için acele ediyordu. Daha fazla kesin bilgi yoktu ama TV3'ün tüm şehirdeki haber ekipleri sokaktaki insanlardan tepki alıyordu. Sokaktaki insanlar korkmadıklarını, polisin onu yakalayacağını söylediler.

Ekip arabasındaki bir polis, kendisine "maddog" imzasını attığını açıkladı ve haber spikerleri bunu aldı. Maddog bundan hoşlandı.

Haberlerden sonra bir saatini titizlikle temizlenmiş dairesini temizlemek ve düzenlemekle geçirdi. Genellikle geceleri televizyon izler ya da video kasetinden kiralık filmler seyredirdi. O gece yerinde duramadı. Sonunda şehir merkezine gitti, bardan bara dolaşarak kalabalığı inceledi. Şık bir diskoda James Dean özentisi bir adam gördü; uzun siyah saçlı, geniş omuzlu, siyah deri ceketinin altına tişört giymiş, acımasız bir gülümsemesi olan genç bir adam. Bacaklarını kasıklarına kadar ve üstten neredeyse göğüs uçlarına kadar gösteren kısa beyaz bir elbise giymiş bir kızla konuşuyordu.

Onun tehlikeli olduğunu düşünüyorsun, diye düşündü kadın, ama hepsi bir maskaralık. Tehlikeli olan benim. Spor ceketim ve kravatımla beni görmüyorsun bile ama tehlikeli olan benim. Ben Tek'im.

Yeniden başlama zamanı gelmişti. Aramaya başlama zamanı. İhtiyaç onun üzerinde çalışmaya başlayacaktı. Artık düzeni biliyordu. On gün ya da iki hafta içinde dayanılmaz olacaktı.

Şimdiye kadar bir tezgâhtar kız, bir ev kadını, bir emlakçı almıştı. Sıra dışı birine ne dersiniz? Polislerin aklını gerçekten karıştıracak biri? Dallas'taki gibi bir fahişe? Acele etmesine gerek yoktu ama aklına gelmişti.

Derin düşüncelere dalmış sürüklenirken bir ses ona seslendi.

"Hey, Louie. Louie. Buraya gel."

Döndü. Bethany Jankalo, Tanrı yardımcısı olsun. Ortaklardan biri. Uzun boylu, sarışın, hafif dişli. Gürültülü. Ve ona söylendiğine göre, son derece müsaitti. Uzun boylu, pipo içen ve deli köpeğine küçümseyerek bakan profesör tipli bir adamın kolundaydı.

"*Mélange*'ın açılışına gidiyoruz," diye bağırdı Jankalo. Geniş bir ağzı vardı ve floresan pembe ruj sürüyordu. "Hadi ama. Çok güleceğiz."

Tanrım, diye düşündü, o bir avukat.

Ama onlara katıldı, Jankalo ağzını çalıştırıyor, eskortu boş gibi görünen ve çalışırken höpürdeten sesler çıkaran piposunu emiyordu. Birlikte bir blok aşağıya, gri tuğlalı bir binadaki galeriye doğru yürüdüler. Dışarıdaki yürüyüşte küçük bir kalabalık vardı. Jankalo, omuzlarını bir kadın gibi kullanarak y o l u açtı.

defans oyuncusu. İçeride orta yaşlı profesyoneller, yumurta kabuğu beyazı duvarları kaplayan tuvallere boş gözlerle bakarken galeride plastik bardaklarda beyaz şarap taşıyorlardı.

"Pizzayı kim düşürdü?" Jankalo ilk esere bakarken güldü. Eşi yüzünü buruşturdu. "Ne boktan bir şey."

Bazıları değildi.

Deli köpek sanattan anlamıyordu; sanatla ilgilenmiyordu. Ofisinin duvarlarında, yıllık federal su kuşu pullarından alınmış iki ördek baskısı vardı. Bunların iyi yatırımlar olduğu söylenmişti.

Ama şimdi gözleri açılmıştı. İşlerin çoğu gerçekten de çok kötüydü. Ama Larson Deiree, tuhaf durumsal arka planlara karşı poz vermiş, sürükleyici nü resimler yapmıştı. Onların çarpık bedenleri açıkça cinsel tekliflere kapılmış, tekliflerin alıcıları, paltolar, geniş kenarlı şapkalar ve kanat uçlu ayakkabılar giyen erkekler, yüzlerini çevirmiş, yabancılaşmış yabancılar olarak gösterilmişti. İktidar alışverişleri; kadınlar ise açık seçik ödüller. Deli köpek büyülenmişti.

"Bir şarap ve bir kraker al, Louie," dedi Jankalo, ona bir bardak soluk sarı sıvı ve bir yığın poker çipi büyüklüğünde kraker uzatarak.

"Canlı sütyenimle Yüksek Mahkeme'de savunma yaptım' gibi bir şey, ha?" diye sordu arkasındaki Deiree tablosuna bakarak.

"I . . ." Deli köpek el yordamıyla kelimeleri aradı.

"Sen ne?" dedi Jankalo. "Hoşuna gitti mi?"

"Şey ..."

"Louie, sen bir sapıksın," dedi, sesi o kadar yüksekti ki neredeyse bağırıyordu. Deli köpek etrafına bakındı. Kimse onunla ilgilenmiyordu. "İşte benim tipim bir erkek."

"Hoşuma gitti. Bir tartışma yaratıyor," dedi deli. Kendi kendine şaşırdı. Bu terimlerle düşünmemişti.

"Saçmalama Louie," diye bağırdı Jankalo. "Sadece satışları artırmak için oraya bir şeyler asıyor."

Deli köpek arkasını döndü.

"Louie. . ."

Onu öldürmeyi düşündü. Bir anda aklına şu geldi. onu.

Belli bir sanatsal kendiliğindenliğe sahip olacaktı. Bir bakıma, bir kalıp oluşturmama ilkesine uyacaktı, çünkü hesaplanmamış ve planlanmamış olacaktı. Ve eğlenceli olacaktı. Jankalo'nun, bıçağın girdiği ana kadar büyük ölçüde işbirliği yapacağından kuşkusu yoktu. Kasıklarında bir kıpırdanma hissetti.

"Louie, tam bir pislik olabiliyorsun," dedi Jankalo ve uzaklaştı. "*Louie, sen bir sapıksın... tam benim tarzımda bir adamsın*" demişti. Bir teklif mi? Eğer öyleyse, çok uzun süre sallanmasına izin vermişti. Profesörüne geri dönüyordu. Deli köpek sosyal ortamlarda iyi değildi. Krakerinden bir ısırık aldı ve etrafına, doğrudan Carla Ruiz'in gözlerinin içine baktı.

Gözlerini kaçırdı.

Onunla göz göze gelmek istemiyordu. Maddog göz temasının bir şey anlattığına inanıyordu: gözlerinin içine bakabilir ve aniden *anlayabilirdi*. Ne de olsa hatırı sayılır bir samimiyeti paylaşmışlardı.

Onu başka açılardan, başkalarının yanından izleyebilmek için manevra yaptı. Alnındaki kesik kötü görünüyordu, morluklar sararmıştı. Maddy'nin kendisi de hâlâ kötü morluklar içindeydi, sırtında ve bir kolunda yeşil çizgiler vardı.

Belki de ona geri dönmeliydi.

Hayır. Bu çok fazla kuralı ihlal ederdi. Ve onu yapma ihtiyacı da geçmişti.

Ama yine de cazip geliyordu; hiç değilse intikam almak için, tıpkı attan düşürdüğü çiftçi kız gibi. Öldürme düşüncesi içini ürpertiyor, sigaralar arasında çok uzun zaman geçiren bir nikotin bağımlısı gibi onu çekiyordu.

İhtiyaç artacaktı. Pazartesi günü araştırma yapmaya başlasa iyi olur. En geç.

BÖLÜM

9

Jennifer Carey yine karanlıkta ona bakıyordu. "Ne?" diye sordu.

"Ne, ne?"

"Bana bakıyorsun."

"Baktığımı nereden biliyorsun? Diğer tarafa bakıyorsun," dedi kadın.

"Bunu hissedebiliyorum." Lucas onu görebilmek için başını kaldırdı. Kadın oturmuş, ona bakıyordu. İnce sonbahar battaniyesi kalçalarının etrafına düşmüştü ve titreyen mum tenine sıcak pembe bir parlaklık veriyordu.

"Otuz üç yaşındayım," dedi.

"Tanrım," diye inledi yastığına doğru.

"Muhabirlikten izin alıyorum. Yarı zamanlı çalışacağım, yapımcılık yapacağım. Serbest yazarlık yapacağım."

"Bu şekilde açıktan ölebilirsin," dedi Lucas.

"Birikmiş param var." Sesi düzdü, neredeyse kasvetliydi. "Yirmi bir yaşımdan beri çalışıyorum. Ailemden kalan bir fonum var. Ve hâlâ istasyonda yarı zamanlı çalışacağım. İyi olacağım."

"Bu ne hakkında?"

"Eski biyolojik saatle ilgili," dedi. "Bir bebek sahibi olmaya karar verdim."

Lucas hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı. Kadın sırttı. "Ah, gergin bekâr, şimdiden kaçış yollarını araştırıyor."

Uzun bir sessizlik anı daha yaşandı. "Sorun bu değil," dedi sonunda. "Sadece biraz ani oldu. Yani, senden gerçekten hoşlanıyorum. Kaçıyor musun? Şanslı adamın kim olduğunu sormalı mıyım?"

"Hayır. Küçük planımda işbirliği yapmakla ilgilenmeyeceğini düşündüm. Öte yandan, benim bakış açıma göre, zeki, fiziksel olarak kabul edilebilir, heteroseksüel ve müsait bir erkekle çok sık karşılaşmazsınız. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, işleri kendi ellerime almaya karar verdim."

Lucas sırt üstü yatmış tavana bakıyordu. Ona baktığında karın kaslarının gerildiğini, göğsünün havalanıyormuş gibi yataktan kalktığını, başını kaldırıp gözlerini açtığını gördü.

"Jennifer ..."

"Evet. Hamileyim."

Yastığa geri yaslandı. "Oh."

Kadın güldü. "Tanıdığım en komik adamlardan biri olabilirsin."

"Nedenmiş o?"

"Sana söylediğimde ne diyeceğini anlamaya çalıştım. 'Oh' dışında her şeyi düşündüm. "

Tekrar doğrulup oturdu, yüzü son derece ciddiydi. "Evlenmeliyiz. Mesela yarın. Kan testlerini ayarlayabilirim-"

Tekrar güldü. "Yo. Davenport. Uyan artık. Ben evlenmiyorum."

"Ne?"

"Daha birkaç dakika önce benden hoşlandığını söyledin, beni sevdiğini değil. Bir kere. Ayrıca, seninle evlenmek istemiyorum."

"Jennifer . . ."

"Dinle, Lucas. Teklifinden çok etkilendim. Bunu yapabileceğinden emin değilim. Ve harika bir baba olurdun. Ama berbat bir koca olurdun ve ben buna katlanamazdım."

"Jennifer . . ."

"Bunu düşündüm."

"Peki ya ben, lanet olası?" dedi. Battaniyeyi atıp kızın üzerine diz çöktü, yumrukları sıkıydı ve kız aniden yere yığıldı, ilk kez ondan korkuyordu. "O benim de çocuğum. Değil mi? Yani, benim mi?"

"Evet."

"Ve ben çocuğumun küçük bir piç olmasını istemiyorum." "Peki ne yapacaksın, beni dövüp evlendirecek misin?"

Yumruklarına baktı ve birden rahatladı. "Hayır, tabii ki hayır," dedi usulca. Onun yanına uzandı.

"Bak. Çocuğu ben doğuracağım," dedi. "Eğer onun senin olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorsan, sorun değil. Eğer sakıncası yoksa

Yardım etmek için buralarda olursun. Şehirlerde olacağım. Sanırım sen de burada olacaksın."

"Evet."

"Yani gerçekten birlikte olacağız."

"Hayır. Her gece aynı yatağı paylaşmayacağız. Bak, sana söyleyeceğim. Önümüzdeki dokuz ayı-" "Yedi ayı."

"-yedi ay boyunca seni benimle evlenmeye ikna etmeye çalışacağım. Eğer kabul etmezsen, buraya taşınmaya ne dersin?"

"Lucas, bu ev bir erkekler kulübü. Tükürük hokkası dışında her şeyin var."

"Dinle, sana ne diyeceğim ..."

"Lucas, kesin düzenlemeleri yapmak için aylarımız var. Ve şu anda kendimi yine azmış hissediyorum. Tepkinle ilgili bir şey. Beklediğimden çok daha güzeldi."

Birkaç dakika sonra, "Lucas, dikkatini vermiyorsun." dedi.

Ve bundan birkaç dakika sonra pes etti. "Bu bir iple sevişmeye çalışmak gibi. Kısa bir halatla. Alınma ama."

Gülmedi. "Tanrım, bir çocuğum olacak." dedi. Sonra uzandı ve elini karnına koydu. "Hep bir çocuğum olsun istemişimdir. Belki iki ya da üç." Ona baktı. "İkiz olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Ertesi sabah Jennifer banyo lavabosunun üzerindeki aynada kendine bakarken Lucas kapının yanında durup ona b a k t ı .

"Belli olmuyor," dedi.

"Bir ay içinde belli olacak," dedi Jennifer. Yüzünü ona çevirdi.

"Şu Chicana hatunla röportaj yapmak istiyorum."

"Şef-"

"Şef umurumda değil. Onun hakkında biraz daha bilgi edindim ve siz bir şeyler ayarlamazsanız elimdekilerle devam edeceğim. Bu gece ya da yarın."

"Kontrol edeceğim."

Aynaya baktı ve dilini dışarı çıkardı. "Bu çok tuhaf olacak," dedi.

Lucas giyinmeyi bitirdiğinde duş akıyordu. Aceleyle mutfaktaki telefona gitti, cebindeki rehberden Carla'nın telefon numarasını buldu ve aradı. Telefon cevaplandığında duş durmuştu.

"Carla? Ben Lucas."

"Evet, merhaba. Neler oluyor?"

"Seninle bir röportaj yapmamız için üzerimizde şiddetli bir baskı var. TV3'teki kadın, Jennifer Carey, bir yerlere sızmış. Senin hakkında bazı şeyler biliyor ve birilerinin izini bulması an meselesi. İşleri biraz kontrol edebildiğimiz bir zamanda ona bir röportaj vermemiz daha iyi olabilir."

Bir an sessizlik oldu. "Tamam. Madem öyle düşünüyorsun."

"Öğleden sonra ya da akşamüstü olacak. Sana geri döneceğim."

"Bavul hazırlayayım mı?"

"Oh ... evet. Otel için şefe gitmemi mi istersin, yoksa kulübeyi mi denemek istersin?"

"Kulübeye ne dersin? Gölleri severim."

"Çantayı hazırla. Bu gece gideriz."

Lucas telefonu kapattı ve Daniel'ı direkt hattından arayarak tekrar aradı. "Linda? Şefle konuşmam gerek."

"Kendisi oldukça meşgul, Lucas. İzin ver sorayım."

"Jennifer Carey kurtulanla ilgili hikâyeye devam edeceğini söylüyor."

"Bekle."

Jennifer ıslak saçlarını banyo havlusuyla ovuşturarak koridorda yürüdü ve buzdolabından bir simit aldı.

Lucas a v u c u n u n i ç i y l e telefonun ahizesini kapattı. "Bir şeyler oluyor," dedi.

Kadın çiğnemeyi bıraktı. "Ne oldu?" "Bilmiyorum."

Jennifer bir mutfak sandalyesi çekti ve Linda hatta geri döndüğünde kendini sandalyeye bıraktı. "Sizi değiştiriyorum," dedi sekreter.

söyledi.

Daniel bir saniye sonra gelmişti. "Lucas? Ben de tam aramak üzereydim. Buraya gelsen iyi olur."

"Neler oluyor?"

"Sloan şu Rice denen kadınla silah hakkında mı görüştü?"

"Evet, bir kısmında oradaydım."

"Bir sosyal yardım görevlisinden bahsetti. Sloan bunu senin kurbanlarını adliyede seçtiği fikrinle birleştirdi ve biraz araştırma yaptı. Bu sosyal yardım görevlisi profilin çoğuna uyuyor. Eşcinsel. Doğru yaş ve beden aralığında. Ve şunu dinle: Sanatla ilgileniyor. Sloan sosyal yardım bürosundaki kadınlardan birini yağıyordu, onu Smithe hakkında konuştu ve kadın bu adamın ne kadar ziyan olduğunu söylüyordu. İri yarı, yakışıklı ama bir açılışa gittiğini ve onu orada erkek arkadaşıyla gördüğünü söyledi. Sloan, Ruiz denen kadını kontrol etti. O da açılıştaymış. Vurulmadan bir hafta önceymiş."

"Kahretsin." Lucas bir an düşündü. "Bilmiyorum."

"Neyi?"

"Bir saniye bekle. Jennifer Carey burada oturuyor." Lucas elini tekrar ağızlığın üzerine koydu. "Banyoya geri dön ve kapıyı kapat."

"Hey . . ."

"Bana sorun çıkarma Jennifer, lütfen? Bu özel bir konuşma. Bazı kurallar üzerinde çalışmamız gerekecek, ama şu anda ..."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı ve odadan çıkıp koridorda ilerledi ve adam kapının arkasından kapandığını duydu.

Elini ağızlıktan çekti.

"Onu banyoya geri gönderdim. Çok kızdı. İşte, kapı kapandı. Bak ne diyeceğim, şef, bu çok kolay görünüyor. Adam bu kadar çabuk yakalanmayacak kadar zeki. Ve bir hafta onu kontrol etmek için oldukça kısa bir süre."

"Elbette, ama onu sadece garip bir kaza sonucu yakaladık. Silahı kaybetmeyi planlamamıştı."

"O zaman neden pirinçlerin üzerinde parmak izi yoktu? O orospu çocuğunu doldurmak için eldiven kullanmış."

"Elbette, ama bahse girerim silahın nereden geldiğini bilmiyordu - izini sürebileceğimizi. Ve o bir eşcinsel. Bütün psikiyatristler öyle olacağını söylüyor."

Lucas bu konu hakkında d    nd  . "Bu da bir nokta," diye itiraf etti. "Tamam. Kontrol etmeye değer gibi g  r  n  yor."

"Her   eyi berbat etmek istemeyiz. Sanırım onun hakkında biraz istihbarat geli  tirmeni isteyeceğiz."

"Tamam." Daniel adamın evini paketlemesini istedi. "Dinle, Carey Ruiz'le konu  mak istiyor. Sanırım bunu ayarlamalıyım. Bu onu diğer   eyden uzak tutacaktır."

"Ruiz ne d    n  yor?"

"İstekli g  r  n  yor. Ya da ben onu ikna edebilirim. Konu  tuğumuz   ekilde ayarlayabiliriz. Biz Smithe   zerinde   alı  ırken t  m habercileri me  gul eder."

"Yap o zaman. Ve buraya gel. Saat 10'da bulu  acağız."

"Dı  arı gel," diye bağırdı. Koridora   ıktı ve banyo kapısının a  ık olduğunu fark etti. Hızla yatak odasına doğru y  r  d   ve kapıyı iterek a  tı. Jennifer telefonun ağızlığını geri takıyordu.

"Bir dakikaya daha ihtiya  ım var," dedi. Bu bir   z  r değildi.

"Lanet olsun Jennifer," dedi Lucas   fkeyle.

"Ben haberlerle ilgili emir almam. Polislerden değil," dedi kadın ve ağızlığı sıkıp ahizeye yerle  tirdi.

"Bir   eyler yapmalıyız," dedi ellerini kal  alarına koyarak. "Ne duydun?"

"Bir     pheliniz var. E  cinsel. Hepsi bu kadar. Ve Ruiz hakkında." "Onu kullanamazsın."

"Sakın bana s  yleme-"

"  zel hattımı dinlemenin ger  ek bir habercinin yapacağı bir   ey olduğunu d    nebilirsiniz ama avukatlarınız bunu o kadar da sevimli bulmayacaktır. Ya da kanal, bunu d    nd  kten sonra. Eyalet haber konseyinin de bu konuda s  yleyecek birkaç s  z   olabilir. Ve doğruyu s  ylemek gerekirse, bu gey adamın doğru ki  i olmayabileceğini d    n  yorum. Eğer değilse ve siz onu yapıcı bir   ekilde te  his ederseniz, iftira davasından sonra kanalın yeni sahibi o olacak."

"Bunu d    neceğim."

"Jennifer, eğer birlikte bir   ocuk sahibi olacaksak, artık akıl oyunları oynayamayız. Sana g  venmek zorundayım.   zerinde   alı  tığım davalarda sadece benim tamam dediğim   eyleri kullanacaksın."

"Ben böyle bir anlaşma yapmam."

"Başlasan iyi olur yoksa başımız belaya girecek. İkimiz de birbirimizle konuşmaya korkarak oturuyor olacağız. Ayrıca, bu sadece benim üzerinde çalıştığım davalar için geçerli."

Bunu bir kez daha düşündü. "Bir yolunu buluruz," dedi kayıtsızca. "Senin yerine bakmayacağım. Eğer başka bir kaynaktan bir ipucu bulursam, onu kullanırım."

"Tamam."

"Üretmeye başladığımda bu o kadar da sorun olmayacak," dedi Jennifer. "Daha uzun menzilli işlere odaklanacağım. Polis işleri değil."

"Bu ikimiz için de daha iyi olur. Ama bu şey ne olacak? Şimdilik bekleyecek misin?"

"Peki ya şu Ruiz denen kadın?"

"Sen duştayken onu aradım bile. Yapacağını söyledi. Bu gece için bir şeyler ayarlayabiliriz. Daniel'i duydun, devam et diyor."

Jennifer düşündü ve sonunda başını salladı. "Tamam, anlaştık. Anlaştık. İlk molayı benim vereceğime söz verdiğin sürece şüpheliyi bekleteceğim. Eğer bir gelişme olursa."

"Paylaşacağına söz veriyorum." "Lanet olsun, Lucas. . ."

"Jennifer ..."

"Bu zor olacak," dedi. "Tamam. Şimdilik. Fikrimi değiştirmem gerektiğini düşünürsem sana haber veririm."

Başını salladı. "Ruiz'i tekrar arayacağım ve belirli bir zaman ayarlayacağım."

"Adamın adı Jimmy Smithe," dedi Anderson koridorda toplantı odasına doğru yürürlerken. "Personel dosyasını bilgisayarlardan çıkardım ve psikiyatristlerin oluşturduğu psikolojik profil ve bizim geliştirdiğimiz bilgilerle karşılaştırdım. Bazı eşleşmeler var."

"Peki ya bayanlar?" Lucas sordu. "Güneybatı'dan mı geliyor?"

"Hayır. Söyleyebileceğim kadarıyla burada, Minnesota'da doğup büyümüş, Michigan Üniversitesi'ne gitmiş, Detroit'te

Bir süre New York'ta kaldı ve buraya dönüp sosyal yardım işinde çalışmaya başladı."

"Dosyasını mı inceliyorsun?"

"Ciddi bir şey yok. On yedi yaşındayken Stillwater polisleri ona az miktarda marihuana bulundurduğu için ceza kesmiş."

"Sosyal yardımla arası nasıl?"

"Sloan oldukça iyi olduğunu söylüyor. Smithe eşcinsel, tamam, saklamıyor ama gösteriş de yapmıyor. Zeki biri. Departmanındaki diğer insanlarla iyi geçiniyor, erkekler de dahil. Amirliğe terfi etmek üzere."

"Bilemiyorum dostum. Sesi yeterince sıkı gelmiyor."

"Fiziksel olarak orada. Ve onu iki kişinin yanına koyabiliriz."

Lucas ve Anderson geldiğinde Daniel odadaki diğer sekiz polisle konuşuyordu.

"Sözün bu gruptan dışarı çıkmasını istemiyorum," dedi. "Kimsenin haberi olmadan bu adama yakından bakmalıyız."

Sloan'a ağır bir parmak salladı.

"Sen mahalleye git. Onlara bunun departmandan gelen bir iş teklifi için güvenlik soruşturması olduğunu söyle. Desteklememiz gerekirse, AIDS ve diğer sorunlarla ilgili olarak polis ve eşcinsel topluluğu arasında bir irtibat görevlisi hakkında bir saçmalık bulacağım. Polisin yardımcı olmak için neler yapabileceği, duyarlılık eğitimi, hepsi. Buna inanmalılar."

"Tamam." Sloan başını salladı.

"Aslında bu hiç de fena bir fikir değil," dedi Lucas.

"Dışarı çıkmadan da yeterince geyimiz var zaten," dedi Daniel. Anderson'a bir parmak salladı. "Öğrenebildiğin her şeyi öğren ve diğer kurbanlarla karşılaştı. Onu Ruiz'le birlikte yakaladık. Bakalım başka bir yerde eşleştirebilecek miyiz?"

"Şimdi siz çocuklar," dedi diğer altı dedektife, "yaptığı her hareketi izleyeceksiniz. Her zaman iki adam, 24 saat. Fazla mesai, sorun değil. Seksen yaşında bir sosyete kadınına toplu tecavüze uğrarken görürseniz, ihbar edin ve unutun. Gözlerini bu orospu çocuğundan asla ayırmayacaksın. Anladın mı? Smithe *tek* önceliğimiz."

Ve 15 dakikalık kontroller istiyorum. Gündüz Anderson'a, gece nöbetçi memura haber verin."

Kadın polislerden biri, "Kocam buna bayılacak," diye mırıldandı.

"Kocanı sikeyim," dedi Daniel.

"İsterdim," dedi polis, "ama insanlar beni gecelere atıp duruyor."

Toplantı sona erdiğinde Lucas'tan geride kalmasını istedi.

"Ruiz meselesini hallettin mi?"

"Evet. Gelmeden hemen önce onunla konuştum. Bu gece onun evinde yapacağız. Saat altıda. Eğer yardımı olacaksa ve Carey'i serinletecekse, o istekli."

"Umarım sakin o kadınla başını belaya sokmuyordur." "Her şey kontrol altında," dedi Lucas. "Gazetelere ve televizyona bahşış vereceğim.

bir basın toplantısı düzenleyeceğinizi söyleyeceğim. Gazetelerle Carey'nin röportajlarıyla aynı anda röportaj yapmaları için konuşacağım. Saat dokuzda basın toplantısı için burada olacağız. Daha sonra, birkaç günlüğüne kulübeme gideceğim. Biraz zamanım var."

"Tanrım, tatil için iyi bir zaman değil."

"Ben her şeyi hallettim. Bana ihtiyacın olursa numaramı vardiya komutanına bırakırım."

"Tamam ama bu gece Ruiz'i bir tür işbirliği çağrısı yapması için hazırla, olur mu? Bilirsin işte." Daniel sandalyesinde arkasına yaslandı, bir ayağını masasına koydu, duvardaki fotoğraflara baktı ve konuyu değiştirdi. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"Anderson'a size yer tespiti yapmasını söyleyeceğim. Yalnız yaşadığını zaten biliyoruz. Harriet Gölü'nün aşağısında küçük bir ev."

"Lewis'in çalıştığı yerden çok uzakta değil. Emlakçı kadın."

"Bunu biz de düşündük," dedi Daniel. "Ama evi onun ajansından satın almamış."

"Bakın. Bu konuda fazla ileri gitme, tamam mı? Şahsen seni kastediyorum," dedi Lucas. "Eğer basına bir şey sızarsa, onlara bir adamla görüşüğünü ama bunun zayıf bir ihtimal olduğunu düşündüğünü söyle."

"Buna inanmıyor musun?"

"İçimde kötü bir his var."

"Bu öğleden sonra bir şeyler yapabilir misin? Bu bize bir şeyler söyleyebilir."

"Bir deneyeceğim."

Kimse çanta işi hakkında bir şey söylemedi.

Lucas ofisinden gazeteleri ve televizyon kanallarını arayıp arkadaşlarına Daniel'ın bir basın toplantısı düzenleyeceği haberini verdi. Her iki gazetenin yazı işleri müdürleriyle ayrı ayrı konuşmuş ve geç saatlere kadar yumuşak dokunuşlu bir muhabir tutmalarını, ertesi gün saat altı civarında iyi bir haber çıkacağını söylemişti.

Bunu yaptıktan sonra Anderson'dan Smithe'nin adresini ve telefon numarasını aldı ve bir şehir haritasında evi buldu. Mahalleyi biliyordu. Dudaklarını büzerek bir dakika düşündü, sonra masasının alt çekmecesini açtı, arkaya doğru uzandı ve kilit tırnağını buldu. Pille çalışıyordu, aşağı yukarı aynı şekildeydi ama elektrikli matkabın sadece yarısı büyüklüğündeydi, matkap ucunun olması gereken yerde iki çatal vardı. Çatallardan biri bükülmüş, diğeri düzdü. Lucas dip kapağını açtı, pilleri ters çevirerek çalışır konuma getirdi ve tetiğe bastı. Kazmalar bir anlığına takırdadı ve basıncı serbest bırakıp iç çekti.

- - -

Smithe'in evi kahverengi sıvaydı ve posta pulu kadar çimenlikti. Ön kapıya çıkan beton basamakları on beş ayak yüksekliğinde ardıçlar çevreliyordu. Evin etrafındaki sessiz sokaklarda tek tük insanlar vardı. Lucas iki kez geçtikten sonra arabayı bir sokak telefonuna doğru sürdü.

"Anderson."

"Ben Davenport. Smithe nerede?" "Az önce bir telefon geldi. Masasında."

"Teşekkürler."

Sonra Smithe'in numarasını çevirdi ve çalmasına izin verdi. Otuzuncu çalıştan sonra torpido gözünden bir çift tel makası aldı, etrafına bakındı, ahizeyi kopardı ve yere bıraktı.

arabada. Ahize gitmişse, yoldan geçen birinin telefonu elle kapatma ihtimali çok azdı.

Porsche, Smithe'in evinin önüne park edilemeyecek kadar dikkat çekiciydi. Lucas onu bir blok ötede bıraktı ve ceketinin cebindeki kazmayla caddede yürümeye başladı. Bir ocuk cadde boyunca bisikletiyle pedal çeviriyordu ve Lucas yavaşlayarak onun geçmesine izin verdi. Smithe'in evine vardığında içeri döndü ve etrafına bakmadan doğruca merdivenlere yürüdü.

Verandadan alan telefonun sesini duyabiliyordu. Kilit orijinaldi, muhtemelen ellili yıllarda takılmış bir kapıya aitti. Kazma kilidi bir dakikadan kısa sürede açmıştı. Lucas parmak eklemleriyle kapıyı iterek açtı ve başını içeri soktu.

"Buradayım, evlat," diye seslendi. ıslık çaldı. Hiçbir şey çıkmadı. İçeri girdi ve kapıyı iterek kapattı.

Ev hareketsizdi ve belli belirsiz bir kimyasal kokuyordu. Ne kokuyordu? Ahşap cilası mı? Mum. Lucas zemin katta hızlıca bir ön inceleme yaptı, sadece alan telefonu kaldırıp susturmak için durdu.

Oturma odası seyrek ama zevkli bir şekilde döşenmişti; aşırı doldurulmuş bir kanep ve sandalye takımı ile ellili yıllardan kalma gözyaşı damlası cam bir sehpa. Mutfak, sarı fayansları ve pencerenin yanındaki tezgâha tünemiş yarım düzine bitkisiyle hoş, güneşli bir odaydı. Dökme demir kvetli bir banyo, bir köşeye itilmiş çift kişilik bir yatağın bulunduğu küçük bir yatak odası, boş bir ekmeceli dolap ve görünüşe göre ofis ve misafir odası olarak kullanılan bir masa ve sandalye vardı. Masanın ekmecelerini kontrol etti ve faturalar, mali tablolar ve gelir vergisi beyannamelerinin kopyalarını buldu.

Ebeveyn yatak odası bir medya odasına dönüştürülmüştü, bir dizi beş ayak yüksekliğinde hoparlör ve uzun, rahat bir kanepeye bakan yirmi yedi inçlik bir televizyon vardı. Medya odasının bir duvarı fotoğraflarla kaplıydı. Smithe, Lucas'ın ailesi olduğunu tahmin ettiği gülümseyen yaşlı bir çiftin yanında duruyordu. Başka bir fotoğrafta Smithe, ailesine çok benzeyen, muhtemelen kardeşleri olan iki adamla birlikte görülüyordu; lise güreşi üniformaları giymişlerdi ve kameraya pazularını gösteriyorlardı. Smithe'in babasıyla birlikte askıdan saman atarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Smithe ile

Diploma. Smithe bir erkek arkadaşıyla New York sokaklarında, kollarını birbirlerinin bellerine dolamış.

Yatak odası nerede? Lucas koridordan aşağı indi ve yukarı çıkan merdivenleri buldu. Yatak odası evin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu ve bir gece öncesinden kalma, hâlâ buruşuk bir büyük boy yatak vardı. Kot pantolonlar, iç çamaşırları ve diğer giysiler sandalyelerin üzerinde etrafa saçılmıştı. Bir kitaplıkta çoğu bilimkurgu olmak üzere birkaç kitap ve küçük bir eşcinsel dergi seçkisi vardı. Lucas çekmecelere baktı. Anahtarlar, kolonya, üzerinde Ducks Unlimited amblemi olan bir para klipsi, küçük bir mücevher kutusu, Smithe'in başka bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı, ikisi de belden yukarısı çıplak, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı.

Lucas üst çekmeceyi açtı. Profilaktikler. Biri kayganlaştırıcı, diğeri kayganlaştırıcısız iki kutu, her iki kutu da yarı yarıya boştu. Kayganlaştırıcılardan birini alıp cebine attı. Çekmecelerin geri kalanını karıştırdı: Rich adında bir adamdan gelen, lastik bir bantla birbirine tutturulmuş bir demet mektup. Lucas iki tanesine baktı: eski bir sevgiliden gelen hoş sohbet mektuplar. Tehdit yok, suçlama yok.

Dolabı kontrol etti. Spor ayakkabıları, beş çift. Adidas, Adidas, Adidas, Adidas, ve Adidas. Nike Air yok. Merdivenlerden inip banyoya girdim. Ecza dolabında dört şişe reçeteli ilaç vardı: biri son kullanma tarihi geçmiş iki penisilin, zayıf bir ağrı kesici, küçük bir şişe göz merhemi.

Mutfığa, bodrum merdivenlerine ve aşağıya. Bodrum bitmemiş. Üç av tüfeği olan bir silahlık. Arka oda: ağırlıklar. Ayrıntılı bir ağırlık sehpası ile tam bir set. Yağlanmış, şişmiş ve esnemiş haltercilerin resimleri. El yapımı bir egzersiz çizelgesi, her egzersizin tamamlandığı haftanın günlerinin yanında işaretler. Pek kaçırmazdı.

Ana odaya geri dönelim. Bir çekmeceli dolap. Daha fazla silah mı? Lucas içine baktı, aletlerden başka bir şey yoktu. Merdivenlerden yukarı, oturma odasına. İki güzel çizim, ikisi de karakalem, uzun, kıvrımlı kadın nü'leri. Saate baktı: Dokuz dakika sonra.

Ofise girdi. Çekmeceleri çekip çıkardı. Mali kayıtlar, mektuplar. İlginç bir şey yok. IBM bilgisayarı açtı. Word Perfect yüklendi. Dosya diskleri yüklendi. Mektuplar, iş yazışmaları. Smithe evde çalışıyordu. Günlük gibi bir şey değil.

Son kontrol. Medya odasındaki fotoğraflara tekrar baktı.
Mutlu, diye düşündü Lucas. O da böyle görünüyordu.
Saati kontrol etti. On yedi dakika. Ve çıktı.

Daniel'ın ofisinde durdu.

"Ne?" Daniel tedirgin görünüyordu.

Lucas elini cebine daldırdı, profilaktiğin paketlenmiş halkasını çıkarıp masanın üzerine attı. Daniel dokunmadan aşağı baktı, sonra tekrar yukarı.

" 'Paylaş,' " diye okudu paketten. Başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Defterlerde laboratuvarın hazırladığı bir liste var, kadınlarda buldukları kayganlaştırıcı türünü kullanan kauçuklar."

"Evet."

"İçinde bu mu var?"

"Evet."

"Lanet olsun. Arama emri çıkarabileceğimiz bir şey var mı?" "İnce olurdu."

Daniel uzanıp bir dahili telefon düğmesine bastı.

"Linda, bana Dedektif Sloan'ı bağla. Cinayet masasından Dedektif Anderson ona ulaşabilir. Onunla hemen konuşmak istiyorum."

Parmağını düğmeden çekti ve Lucas'a baktı. "Dışarıda herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır."

"Önümüzdeki birkaç gün televizyona çıkmanı istemiyorum. Birinin seni sokakta görme ihtimaline karşı bu basın toplantısında gözlerden uzak dur."

"Tamam. Ama temiz girdim."

"Tanrım, eğer adam buysa, iyi görüneceğiz. Los Angeles'ta bu adamları yıllarca takip edebiliyorlar ve bazılarını asla yakalayamıyorlar." Daniel parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu o olmalı."

"Böyle düşünme," dedi Lucas ısrarla. "Sakin ol. Birini yakaladığımızda medya çılgına dönecek. Eğer o değilse, bir ağacın dalında sallanıyor olacaksın. Taşaklarından. Özellikle de buradaki gey politikaları yüzünden."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Daniel mutsuzca. Bir elini sivrisinekleri uzaklaştırır gibi havada salladı. Telefon çaldı ve onu kapdı.

"Evet. Biz de bekliyorduk." Lucas'a baktı ve "Sloan" diye mırıldandı. "Lewis'in sattığı evlerin listesine hiç baktın mı? . . . Evet. Kaç tane? Peki ya tarihler? . . Huh. Tamam. Bununla kal, bulabildiklerini topla. Erkek arkadaşıyla konuş, hangi barlara gittiklerine bak, Smithe ile karşılaşabileceğimiz Evet.

Arama izni için gidebiliriz. Ne? Bekle bir dakika." Daniel başını kaldırıp Lucas'a baktı.

"Sloan çöplerin yarın toplanacağını söyledi. Smithe çöp getirirse onu alıp almaması gerektiğini bilmek istiyor."

"İyi fikir. Koruma altında değil; arama iznine ihtiyacımız yok. Eğer içinde bir şey bulursak, bu bizim için bir arama emri oluşturabilir."

Daniel başını salladı ve telefona geri döndü. "Çöpü al, tamam. Ve iyi iş çıkardın. Evet." Telefonu kancaya geri taktı.

"Lewis yan blokta bir ev satmış. Öldürülmeden yedi hafta önce."

"Oh, oğlum, bilmiyorum-"

"Bekle, dinle. Sloan dışarıdaki insanlarla konuşuyor. Smithe bir koşucu ve neredeyse her yaz akşamı aynı blokta koşuyor. Sattığı evin hemen önünden geçiyor."

"Bu çok zayıf."

"Lucas, eğer bir şey daha bulursak, herhangi bir şey, arama emri çıkartacağım. Kürsüde Laushaus var, valinin iç çamaşırını aramak için bize izin verir. İçinde vali varken."

"Endişelendiğim şey arama emrini almak değil. Tepkiden endişeleniyorum."

"Ben hallederim. Dikkatli olacağız."

Lucas başını salladı. "Bilemiyorum. İçimde herkesin tek bir yöne doğru koşmaya başladığına dair bir his var." Saatine bir göz attı. "Ruiz röportajı için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sakin ol, tamam mı?"

Lucas *Pioneer Press*'ten bir editörle konuştu:

"Wally? Lucas Davenport."

"Hey, Lucas, çekici nasıl?"

"Harika bir ifade, Wally. Bunu nereden duydun?"

"Domuzların böyle konuştuğunu sanırdım. Affedersin, polisleri kastetmiştim."

Sadece dostça davranmaya çalışıyordum."

"Doğru. Benimle St. Paul polis dükkanının ön verandasında buluşabilecek bir adamınız var mı, mesela saat altı gibi?"

"Ne oldu?"

"Şey, doğruyu söylemek gerekirse, bir deli köpek saldırısından kurtulan biri var ve bunu halka açıklayacağız."

"Whoa. Dur bakalım."

Hattın diğer ucundan bir dizi boğuk ünlem duyuldu, sonra yeni bir ses, bir kadın sesi. Denise Ring, şehir editörü.

"Lucas, ben Denise. Bu kadın nereden geldi?" "Hey, Denise."

Çekiç nasıl gidiyor?"

"Ne?"

"Wally az önce bana çekicin nasıl durduğunu sordu. Gazete muhabbeti sanmıştım."

"Siktir git, Lucas. Wally'nin de canı cehenneme. Bu kurtulan da neyin nesi?"

"Elimizde bir tane var. Kendimizi tuttuk, çünkü onunla konuşmaya çok ihtiyacımız vardı. Ama Jennifer Carey bunu öğrendi-"

"Senden mi?"

"Hayır. Nereden duyduğunu bilmiyorum. Sanırım St. Paul polisinden." "Onunla yatıyorsun."

"Tanrım, herkes postalarımı okuyor mu?"

"Herkes biliyor. Yani, bunun an meselesi olduğunu düşündük. Şehirdeki son uygun kadın oydu. Ya o olacaktı ya da sen eyalet dışından biriyle çıkmaya başlayacaktın."

"Bak Denise, bu hikayeyi istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet. Heyecanlanma."

"Jennifer işbirliği yapsak da yapmasak da halka açıklayacağını söyledi, biz de kurtulanla konuştuk ve o da temyize gidebileceğini söyledi. Jennifer özel olmasını istedi ama Daniel hayır dedi. Seni ve *Star-Tribune*'u aramamı söyledi, ben de öyle yapıyorum."

"Saat altıda mı? Cammeretta orada olacak. Peki ya sanat?"

"Bir fotoğrafçı gönder. Jennifer'ın kamerası olacak."

"Saat dokuzdaki basın toplantısı bununla mı ilgili?"

"Evet. Hayatta kalan kişi diğer kanallarla halka açık bir şekilde konuşacak ama siz, TV3 ve *Strib* saat altıdaki toplantının özel haberlerini alacaksınız."

"Bizim için özel değil. Önce Jennifer alacak." "Ama o kadar da değil-"

"Ve *Strib* de bizimle birlikte orada olacak." "Ama eminim siz daha iyisini yaparsınız."

"Her zaman öyle yaparız," dedi Ring. "Tamam. Saat altıda. Adı ne demiştin?"

Lucas güldü. "Susan B. Anthony. Bir dakika. Belki de yanlış anlamışımdır. Saat altıda emin olacağım."

"O zaman görüşürüz," dedi Ring.

Lucas kapatma düğmesine bastı, *Star-Tribune*'u tekrar aradı, yazı işleri müdürüne aynı haberi verdi ve sonra Carla'yı aradı.

"Orada olacaksın, değil mi?" Sesi endişeli geliyordu.

"Evet. Saat beş gibi geleceğim ve söylemek istediğin şey hakkında konuşacağız. Sonra zamanı geldiğinde karakola gidip onları alacağım. Saat altı gibi. TV3'ten Jennifer Carey, bir kameraman, iki gazete muhabiri ve iki gazete fotoğrafçısı olacak. Hepsini tanıyorum ve oldukça iyi insanlar. Yedi gibi ara veririz. Sonra bir şeyler yemek için dışarı çıkacağız ve basın toplantısı için Minneapolis'e geleceğiz. Bunu yolda da konuşabiliriz."

"Tamam. Saçımı yapacağım. Başka ne giyeceksin?"

"Düz bir bluz giy. Sarı olmasın. Varsa açık mavi iyi olur. Kot pantolon da olur. Makyajdan uzak dur. Sadece biraz ruj. Jennifer oldukça iyi. İyi olacaksın."

"Ben Jennifer Carey. Nasılsınız?"

"İyiyim. Seni haberlerde gördüm."

Jennifer'ın kameramanı, iki gazete muhabiri ve iki fotoğrafçı merakla stüdyonun etrafına bakarken Lucas onların konuşmasını izledi. Jennifer Carla'nın yüzünü yakından izliyor, tepkilerini ölçüyor, gülümsüyor ve onu konuşmaya teşvik ediyordu.

Jennifer sonunda gazetecilere dönerek, "Tamam, dinleyin çocuklar," dedi. "Neden bu şekilde yapmıyoruz? Kamera zamanına ihtiyacım var, o yüzden neden Carla hikayesini sizin için anlatmıyor, biz de bunu filme alıyoruz, siz de fotoğraflarınızı çekebilirsiniz. Bu Carla'nın söylemek istediklerini aklına getirmesini sağlar. Sonra da röportajımızı yaparız."

Star Tribune muhabiri, "Röportajınız için burada kalmak istiyorum," dedi. *Pioneer Press* muhabiri başını salladı.

"Sorun değil ama içeri girmek yok."

Lucas iki gazete muhabirinin Carla'dan hikâyeyi almalarını izledi. Carla dostça ilgi karşısında rahatlamış, katilin can havliyle nasıl kaçtığını anlatırken neredeyse neşelenmişti. On beş dakika sonra Lucas mola istedi.

"Saat dokuzdaki basın toplantısına yetişmeliyiz," dedi Jennifer'a. "Başlasan iyi olur."

"Adamın seni nerede yakaladığını ve oradan sonra neler olduğunu bize göstermeni istiyoruz. Bunu sanat için, resimler için kullan," dedi gazete fotoğrafçılarından biri.

Carla, kapıdan başlayarak, market alışverişi yapan ve aniden saldırıya uğrayan bir kadının pandomimini yaptı. Carla gittikçe hareketlenerek yürürken fotoğrafçılar da onun etrafında dans ediyor, flaşları şimşek gibi çakıyordu.

İşleri bittiğinde Jennifer saldırgan rolünü oynayarak onu tekrar yönlendirdi. Bu bittiğinde iki kadın oturup sohbet etti, kameraman her ikisinin de önden ve arkadan çekimlerini yaptı, yüzlerini yakın plan çekti.

"Tamam. Kaçırdığımız bir şey var mı?" diye sordu Jennifer. Kadın saatine baktı.

"Sanmıyorum," dedi Carla.

"İşimiz bitti mi çocuklar?" diye sordu diğer muhabirlere. İkisi de başını salladı.

"Tamam, kapatıyorum," dedi Lucas. "Kimse son bir söz söylemek için geri dönmeyecek. Aklınıza bir şey gelirse basın toplantısındaki arkadaşlarınızdan alın. Tamam mı? Herkes sakın mı?"

Beş dakika sonra onları dışarı çıkardı.

Onlar gittikten sonra Carla'ya "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlginçti," dedi Carla, gözleri parlıyordu.

"Evet, basın toplantısı farklı olacak. Bir sürü çok hızlı soru, belki de çirkin. Bu röportajdan bahsetme yoksa diğer kanallar çılgına döner. TV3'ü gördüklerinde seni gözden kaybetmek istiyoruz."

Basın toplantısına giderken Carla, "Jennifer Carey'i ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu.

Adam ona şöyle bir baktı. "Yıllardır. Neden?"

"Senin alanına girdi. Ve sen fark etmedin. Bu genellikle . . . bir seviyede yakınlık anlamına gelir."

"Uzun zamandır arkadaşız," dedi Lucas tarafsız bir şekilde.

"Onunla yattın mı?"

"Birbirimizi bu tür şeyler hakkında konuşacak kadar iyi tanımıyoruz," dedi.

"Bana büyük bir evet gibi geldi," dedi kadın.

"Tanrım."

"Hmm."

Basın toplantısı kısa, gürültülü ve sonunda çirkindi. Carla'dan sonra şef konuştu.

Bir muhabir "Şüphelendiğiniz kimse var mı?" diye bağırdı.

"Tüm ipuçlarını kontrol ediyoruz-"

"Bu hayır demek," diye bağırdı muhabir.

"Hayır, öyle değil," dedi Daniel. Lucas yüzünü buruşturdu.

"O zaman bir şüpheliniz var," diye seslendi bir kadın. "Ben öyle bir şey demedim."

"Bize ne söylediğinizi anlatmak ister misiniz? Kısa kelimelerle?"

Basın toplantısından bir saat sonra, Lucas'ın Porsche'siyle I-35'in kuzeyine doğru ilerlerken Carla hâlâ heyecanlıydı.

"Yani Jennifer'ın röportajının kasetleri sizde mi olacak?"

"Evet, kayıt cihazı hazır. Döndüğünde onlara bakabilirsin."

"Şef o adama pislik dedikten sonra işler iyice sarpa sardı," dedi Carla.

Lucas güldü. "Buna bayıldım. Adam tam bir pislikti. Ama Daniel'ı da sakinleştirdi. Bu iyi bir şey. Daha dikkatli olacaktır."

"Peki bana şüpheliden bahsetmeyecek misin?" "Hayır."

Lucas'ın kulübesine arabayla üç saatte varmışlardı. Yiyecek stoklamak için bir markette durdular ve Lucas market sahibiyle bir dakika balıkçılık hakkında sohbet etti. "Geçen hafta iki büyük balık tuttum," dedi dükkân sahibi.

"Ne kadar büyük?"

"Henning, doktor, kürekçi? Büyük ada açıklarında, yabani otların arasında kırk sekiz buçuk santimlik bir tane yakaladı. Otuz iki kilo olduğunu hesapladı. Sonra gölün diğer tarafında bir adam, Chicago'dan bir turist, sanırım Wilson'dan balık tutuyordu, yirmi sekiz kiloluk bir tane yakaladı."

"Henning onu serbest mi bıraktı?"

"Evet. Kırk kiloya çıkma ihtimali olmadıkça hiçbir şeyi tutmadığını söylüyor."

"Uzun bir bekleyiş olabilir. Kuzey Ormanları'nda duvarında kırk kiloluk bir misk balığı olan çok fazla adam yok."

"Çok güzel," dedi Carla göle bakarak.

"Ayın orada olmasının zararı yok. Neredeyse utanç verici. Bira reklamına benziyor."

"Çok güzel," diye tekrarladı. Kulübeye geri döndü.

"Hangi yatak odasını almalıyım?" Adam ona köşeyi işaret etti.

"Büyük olanı. Ben burada olmayacağıma göre orayı alabilirsin. Garajda bir bisiklet var, bakkala yarım mil uzaklıkta, kasabaya da üç mil. Rıhtımda bir tekne var. Hiç dıştan takma motor kullandın mı?"

"Elbette. Her yaz kocamla kuzeye giderdik. Yapabildiği tek şey balık tutmaktı."

"Verandadaki rafta yarım düzine olta ve planörün altında birkaç olta kutusu var, eğer balık tutmayı denemek istersen. Dışarıdaki noktadan, ot yatağının kenarlarından gidersen biraz kuzey balığı yakalarsın."

"Tamam. Şimdi mi dönüyorsun?"

"Birazdan. Yiyecekleri buzdolabına koyacağım ve sonra bir bira içip verandada biraz oturacağım."

"Ben üstümü değiştirip duş alacağım," dedi Carla.

Lucas planörün üzerine oturup hafifçe sallanmasını sağladı, ayakları paravanın altındaki alçak pencere çıkıntısına dayanıyordu. Geceler serinlemeye başlamıştı ve çamların kokusunu ve sesini getirmeye yetecek kadar rüzgâr vardı. Bir rakun komşu kulübenin avlu ışığından geçerek çöp kutularına doğru ilerledi. Diğer taraftan, gölün birkaç metre aşağısından bir kadın güldü ve bir su sıçraması oldu. Arkasındaki kulübeden gelen duş sesi kesildi. Birkaç dakika sonra Carla verandaya çıktı.

"Bir bira daha ister misin?"

"Mmm. Evet. Bir tane daha." "Ben bir tane alacağım."

Üzerinde pembe pamuklu bir bornoz ve lastik duş ayakkabıları vardı. Bir Schmidt getirip ona uzattı, planörde yanına **o t u r d u** ve bacaklarını altına kıvırdı. Saçları ıslaktı ve su damlaları pencerelerden gelen dolaylı ışıkta elmas gibi parlıyordu.

"Şimdi biraz serin," dedi. "Buraya hiç kışın gelir misin?" "Her fırsatta buraya geliyorum. Kışın gelirim ve kayak, kros. Her yerde parkurlar var. Kilometrelerce kayabilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor."

"Davetlisin," dedi Lucas hemen.

Onlar konuşurken Lucas onun duştan gelen sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Üşüyor musun?"

"Henüz değil. Belki birkaç dakika sonra. Şu anda ferah hissettiriyor." Döndü ve geriye doğru eğildi, başı onun omzundaydı. "Bir polisin böyle bir yeri olması gerekiyormuş gibi görünmüyor. Yani, Porsche'si olan bir uyuşturucu ve ahlaksız adam."

"Doktorun emri. O yüzden işten başka bir şey yapmıyordum," dedi. Bir kolunu onun omzunun arkasına koydu. "Bütün gün ve bazen gecenin yarısında sokakta olurdum, sonra eve gider ve oyunlarım üzerinde çalışırdım. O kadar yoruluyordum ki, yürüyemeyecek kadar yorgun olduğumda bile uyuyamıyordum. Sonra doktora gittim. Biraz yasal sakinleştirici almam gerektiğini düşündüm ve o da asıl ihtiyacım olan şeyin çalışmayacağım bir yer olduğunu söyledi. Ben burada hiç çalışmam. Yani, asla parayla çalışmam. Odun keserim, garajı tamir ederim, rıhtımda çalışırım, hepsi bu. Ama para işi yapmam."

"Tahmin et ne oldu?" Carla
söyledi. "Neyi?"

"Bu bornozun altında hiçbir şey giymiyorum." Bir bira kıkırdaması yaptı.

"Tanrım. Tamamen çırlıçıplak, ha?"

"Evet. Neden olmasın diye
düşündüm."

"Peki bunu resmi bir geçiş olarak kabul edebilir
miyim?" "Yapmamayı mı tercih edersin?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Öne doğru eğildi ve onu kulağının hemen altındaki çenesinden öptü. "Umutsuzca şansımı hesaplıyordum. Başından beri o kadar iyi bir adamdım ki, birdenbire üçkâğıtçılığa başlamak bana biraz kaba geldi."

"Bu yüzden sana gelmeye karar verdim," dedi. "Çünkü bazı erkekler gibi beni aceleye getirmiyordun."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, "Uyumam lazım. Günü gerçekten hissetmeye başladım."

"Sadece bir şey var," dedi karanlıkta. "Seninle ilk görüştüğümde dairendeki rutinin üzerinden geçtiğimizde, sana saldıran adamın benden daha yumuşak hissettiğini söylemiştin. Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra "Evet. Onun biraz ... domuz gibi değil ama etli olduğuna dair belirgin bir izlenimim var. Sanki altında yağ varmış ve çok kaslı değilmiş gibi. Yani, benden çok daha güçlüydü, ama ben sadece 100 kilonun biraz üzerindeyim. Onun sert bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Kahretsin."

"Bunun bir anlamı var mı?" "Belki de.
Korkarım olabilir."

Ertesi sabah erkenden Lucas arabasına doğru yürüdü, koltuğun altını karıştırdı ve siyah naylon kılıf içinde bir Charter Arms .38 special tabanca ile iki kutu fişek aldı. Onları eve geri taşıdı.

"Bu da ne?" Carla tabancayı getirdiğinde sordu. "Bir tabanca. İhtiyacın olabileceğini düşündün."

"Hmm." Carla bir gözünü kapadı ve diğeriyle gözlerini kısarak ona baktı. "Yanında getirdin ama dün gece dışarı çıkarmadın. Bu da kalmayı beklediğini gösteriyor."

"Daha fazla araştırmaya değmeyecek bir konu," dedi Lucas sırtarak. "Ayakkabılarını giy. Yürüyüşe çıkmamız gerek."

Lucas'ın kulübesinden yolun karşısındaki ormana girdiler, sonunda uzun, nemli bir noktaya dönüşen dar bir dereyi takip ettiler, sonra dik bir tepenin eteklerine açılan bir oluğa saptılar. Çimenli bir platoya çıktıklarında kumlu bir yarıkla karşılaştılar.

"Kıyıya doğru ateş edeceğiz," dedi Lucas. "On metreden başlayıp yirmi metreye kadar geri gideceğiz."

"Neden bu kadar yakın?"

"Çünkü biraz daha uzaklaşırsan kaçman ya da bağırarak yardım istemen gerekir. Ateş etmek yakın mesafeden çaresizlik içindir," dedi Lucas. Etrafına bakındı ve devrilmiş bir kütüğe doğru başını salladı. "Hadi gidip biraz konuşalım."

Kütüğün üzerine oturdular ve Lucas tabancayı parçalarına ayırdı, her bir parçanın işlevini ve nasıl doldurulup boşaltılacağını gösterdi. Pirinç mermileri silindire yerleştiriyordu ki tepelerinden bir ses duydular. Lucas başını kaldırdı ve kızıl sincabı gördü.

"Tamam," diye fısıldadı. "Şimdi şunu izle."

Kütüğün üzerinde yavaşça döndü ve silahı sincaba doğru kaldırdı.

"Ne yapacaksın?"

"Otuz sekizliğin gerçek ete ne yapacağını göstereyim sana," dedi Lucas, gözlerini sincaba dikerek. Hayvan yarı yarıya bir kütüğün arkasına saklanmıştı.

bir kızılçamın kalın bir dalını kesiyor ama zaman zaman tüm vücudunu ortaya çıkarıyordu.

"Neden? Neden onu öldüreceksin?" Carla'nın gözleri kocaman, yüzü solgundu.

"Görene kadar bir kurşunun ne yapacağını bilemezsin. Parmaklarını yaralara sokmalısın. Şüpheli Thomas gibi, bilirsin işte."

"Hey, yapma," diye emretti. "Haydi, Lucas."

Lucas silahı sincaba doğrulttu, iki gözü de açık, bekliyordu.

"Küçük enayiye tam gözlerinin ortasından vur, hiçbir şey hissetme..."

"Lucas. . ." Sesi yükseldi ve silahın koluna yapışarak onu aşağı çekti. Dehşete kapılmıştı.

"Dehşete düşmüş görünüyorsun."

"Tanrım, sincap bir şey yapmadı ki..." "Korkuyor musun?"

Kadın kolunu bıraktı ve buz gibi oldu. "Bu bir çeşit ders mi?"

"Evet," dedi Lucas sincaptan uzaklaşarak. "Sahip olduğun o duyguya tutun. Bir sincap için böyle hissettin. Şimdi bir insana otuz sekizliği boşaltmayı düşün."

"Tanrım, Lucas. . ."

"Bir adamı göğsünden vurursun, kalbinden değil, sadece göğsünden ve ciğerlerini patlatırsın ve o orada yatarken içinde küçük kabarcıklar olan parlak kırmızı kanı burnundan çeker ve genellikle gözleri balmumundan yapılmış gibi görünür ve bazen ileri geri sallanır ve ölür ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktur, belki Tanrı hariç-"

"Silahı istemiyorum," dedi aniden.

Lucas silahı yüzünün önünde tuttu. "Bunlar korkunç şeyler," dedi. "Ama daha da korkunç olan bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sincap olduğun zaman."

Ona yakın mesafeden atış yapmanın temellerini öğretti, kıyıdaki kuma çizilmiş insan boyutundaki kaba figürlere ateş etti. Otuz atıştan sonra figürleri düzenli olarak vurmaya başladı. Elli yaşına geldiğinde ürkmeye ve atışlarını püskürtmeye başladı.

"Silahı sarsıyorsun," dedi Lucas ona.

Silahı sarsarak tekrar ateş etti. "Hayır, yapmıyorum." "Bunu görebiliyorum."

"Ben göremiyorum."

Lucas silindiri çıkarıp boşalttı, rastgele üç fişek yerleştirdi ve tabancayı ona geri verdi.

"Bir el daha ateş et."

Silahı sallayarak bir el daha ateş etti ve ıskaladı. "Tekrar."

Bu kez horoz boş kovan yatağına çarptı ve ateş etmedi ama tabancayı sarsarak hizasından çıkardı.

"Buna ürmek denir," dedi Lucas.

Bir saat daha çalıştılar, birkaç dakikada bir durup güvenlikten, silahı stüdyosunda gizlemekten ve savaş atıcılığından bahsettiler.

"Gerçekten iyi bir atış yapmak için çok şey gerekir," dedi Lucas elindeki silaha bakarken. "Sana bunu öğretmeye çalışmıyoruz. Yapman gereken, hedefi on metreden ve yirmi metreden güvenilir bir şekilde vurmayı öğrenmek. Bu bir sorun olmamalı. Eğer birini vurmanız gereken bir durumla karşılaşırsanız, silahı doğrultun ve ateşi kesene kadar tetiği çekmeye devam edin. Kuralları, aşırı şiddeti ya da diğer şeyleri unutun. Sadece çekmeye devam edin."

Lucas dur demeden önce yüz mermiden doksan beşini ateşlediler ve son beş mermiyi de doldurarak silahı ona verdiler.

"Artık evde dolu bir silahın olacak," dedi Lucas ve silahı ona uzattı.

"Onu geri taşı, en iyi olduğunu düşündüğün yere koy. Bunun bir tür yük olduğunu göreceksin. Evde Ölüm'den bir parça olduğunu bilmek."

"Daha fazla pratik yapmam gerekecek," dedi basitçe, tabancayı kaldırarak.

"Arabada üç yüz mermi daha var. Her gün buraya gel, yirmi beş ila elli mermi at. Kendini irkilmek için kontrol et. Alışmaya çalış."

Kulübeye geri dönerlerken Carla, "Şimdi elime geçtiğine göre, beni düşündüğümden daha fazla geriyor," dedi. "Ama aynı zamanda ..."

"Ne?"

"Elimde iyi hissettiriyor," dedi. "Boya fırçası gibi bir şey."

"Silahlar harika aletlerdir," dedi Lucas. "İnanılmaz derecede etkili. Çok hassas. Bir Leica ya da Porsche gibi kullanması çok zevkli. Kendi başlarına bir zevk. Amaçlarını yerine getirmek için birini öldürmek zorunda olmanız çok kötü."

"Bu güzel bir düşünce," dedi Carla.

Lucas omuz silkti. "Samuray kılıçları da aynı şekilde. Onlar sadece öldürdükleri zaman tamamlanan sanat eserleridir. Bu dünyada yeni bir şey değil."

Kulübeye giden yolu geçerlerken, "Gitmen mi gerekiyor?" diye sordu.

"Evet. Bir maçım var."

"Bunu anlamıyorum," dedi. "Oyunları." "Ben de anlamıyorum," dedi Lucas gülerek.

İkiz Şehirlere dönerken acele etmedi, kırsalın tadını çıkardı ve kesinlikle deli köpeği düşünmedi. Saat altıdan sonra varıp Anderson'ın ofisini kontrol etti ve onun akşam için eve gittiğini gördü.

"Sloan hâlâ dışarıda bir yerlerde," dedi vardiya amiri. "Ama kimse bana özel bir şey aramamı söylemedi."

Lucas çıktı, evde üstünü değiştirdi, St. Paul'de Grand Avenue'de bir lokantada durdu, yemek yedi ve aylak aylak St.

"Ah, işte Longstreet, her zamanki gibi yavaş," dedi Elle. General Robert E. Lee olarak bile, oyun odasının ışıkları altında net ve karanlık olan tam cüppesini giymişti. Geleneksel sokak kıyafetleri giyen ve General George Pickett rolünü oynayan ikinci bir rahibe, bir yığın hareket sayfasını karıştırıyordu. Avukat, Birlik ordularının başkomutanı Tümgeneral George Gordon Meade ve bahisçi, süvari komutanı General John Buford, harita üzerindeki konumlarını inceliyorlardı. Oyunda General John Reynolds'ı canlandıran bir üniversite öğrencisi bilgisayara veri giriyordu. Lucas içeri girdiğinde başını kaldırıp selam verdi. Bakkal Jeb Stuart henüz gelmemiştir.

"Oyun açısından konuşursak," dedi bahisçi Lucas'a, "Stuart hakkında bir şeyler yapmalısın. Belki onu oynanabilir bir karakter olarak çıkarırsın. Sürekli gevşiyor ve Lee'ye haber verdiğinde her şey değişiyor."

Lucas rahatladı ve tartışmaya başladı. Yerindeydi. Bakkal on dakika sonra geldi, geciktiği için özür diledi ve başladılar. Savaş Birlik için kötü gidiyordu. Stuart gözcüleri ana kuvvete geri götürüyordu, bu yüzden Lee mavi ceketlilerin geldiğini biliyordu. Gettysburg'a tarihsel gerçekte olduğundan daha hızlı bir şekilde yoğunlaştı ve Pickett'in tümeni -son yerine ilk yürüyen- Buford'un süvarilerini bir kenara itti, kasabaya girdi ve Culp's Hill ile Cemetery Ridge'in kuzey ucunu ele geçirdi.

Orada bıraktılar. O akşam geç saatlerde, masanın etrafında oturup günün hareketlerini konuşurlarken, avukat konuyu deli köpeğe getirdi.

"Bu adama ne oluyor?" diye sordu. "Müvekkil mi arıyorsun?" diye sordu Lucas.

"Çok parası olmadığı sürece hayır," dedi avukat. "Bu bütün eyaleti kokutacak türden bir dava. Ama ilginç. Aslında onu suçüstü yakalamadığınız sürece sizin için zor bir dava olabilir. Ama onu yakalayan adam akbaba gibi kokacak."

Bakkal, "*Bu* oyunu oynayanlardan bazıları akbaba benzeri bir koku fark etmiş," dedi. Kendini geniş hissediyordu. Yaşlı J.E.B. Stuart'ı rehabilite ediyor, onu yeniden bir kahraman yapıyordu.

Avukat gözlerini devirdi. "Peki neler oluyor?" diye sordu Lucas'a. "Onu yakalayacak mısın?"

"Pek ilerleme yok," dedi Lucas, yağlı bir kutudan bir parça soğuk pizza çıkarırken. "Bir meyveli kek ne yaparsın? Onu takip etmenin bir yolu yok. Akli sıradan bir dolandırıcınıninki gibi çalışmıyor. Bunu para için yapmıyor. Uyuşturucu için, intikam için ya da düşüncesizce yapmıyor. Zevk için yapıyor. Acele etmiyor. Tamamen rastgele olmayabilir - birkaç kalıp bulduk - ama pratik amaçlar için pek yardımcı olmuyorlar. Koyu renk saçlı kadınlara saldırması gibi. Bu belki de Şehirdeki kadınların sadece yüzde otuz ya da kırkı demek.

Bu konuda. Düşündüğünüzde, yaşlı kadınları ve çocukları eleseniz bile, çeyrek milyon siyah saçlı olasılıktan bahsettiğinizi fark ediyorsunuz."

Bahisçi ve bakkal başlarını salladı. Diğer rahibe ve öğrenci pizza çiğnedi. Yanında sallanan uzun tespih dizisini p a r m a k l a m a k t a olan Elle, "Belki onu kendine getirebilirsin," dedi.

Lucas ona baktı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. İnsanlara kafayı takıyor ve bu tipleri biliriz. Ama bir kadın yem koyarsan onu göreceğini nereden bileceksin? Sorun da bu. Yanına bir yem koyabilirseniz, belki onu izlediğiniz bir saldırıya çekebilirsiniz."

"Çok kötü bir aklın var, Rahibe," dedi bahisçi. "Bu kötü bir sorun," diye cevap verdi. "Ama ..."

"Ne?" Avukat yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"İlginç," dedi.

BÖLÜM 10

"Daniel seni arıyor." Anderson, Lucas'ın ofis kapısından içeri adım atarken seyrelmiş sarı saçlarıyla dalga geçerek tedirgin görünüyordu. Lucas yeni gelmişti ve anahtarlarını avucunda şingirdatarak duruyordu.

"Bir şey mi kırıldı?"

"Arama emri çıkartabiliriz."

"Smithe hakkında mı?"

"Evet. Sloan geceyi onun çöplerini karıştırarak geçirdi. Kadınlarda buldukları kayganlaştırıcıyla aynı tür kayganlaştırıcı kullanan prezervatiflerin ambalajlarını bulmuşlar. Ve bir sürü sanat sergisi davetiyesi bulmuşlar. İddiaya göre, Ruiz denen hatunu *tanıyor*."

"Şefle konuşacağım."

"Nerelerdeydin?" Daniel sordu.

"Kulübemde. Ruiz'i orada bıraktım," dedi Lucas.

Daniel hatırlayarak parmaklarını şıklattı. "Doğru ya. Lanet olsun. Seninle geleceğini bilmiyordum. Kulübene nasıl geldin?"

Lucas omuz silkti. "Röportajı ancak daha sonra onu uzaklaştırabilirsek verecekti. Bu, şehrin onu bir otelde tutmasını sağlamaya çalışmaktan daha basit görünüyordu."

Daniel'ın gözleri kısıldı; sonra Lucas'a küçük bir baş selamı verdi. "Ne yani, üç saat mi sürecektir?"

"Evet."

"Tamam. Seni geri döndüreceğiz. Ona bir fotoğraf göstermeni istiyoruz, bakalım Smithe'i seçebilecek mi? Helikopterle yukarı çık."

"Anderson arama izni için gittiğinizi söyledi," dedi Lucas.

"Olabilir. Ne aradığımızı öğrendikten sonra Sloan'a çöpleri tek tek inceledik. Elbette, Share lastiklerinin ambalajlarını buldu. Onu Rice'la birlikte bulduk, Ruiz'le aynı sanat sergilerine gittiğini biliyoruz ve Lewis'i de görmüş olabilir. Sonra bu punk kız, Hennepin'deki kulüplerde takılıyordu, sokaklardaki geylerle takılıyordu."

onunla orada karşılaşabilirdi. Kayganlaştırıcıyı ve onlarla burada, adliyede buluşma fırsatını yakaladık. Ve o eşcinsel. Ne alacağınıza bağlı olarak, bunu yapabiliriz. Laushaus neye ihtiyacımız varsa imzalamaya hazır."

"Aynı kalıba uyan yirmi adam bulabiliriz."

"Senin derdin ne Davenport?" Daniel öfkeyle sordu. "Elimizdeki onda birine adam aldın."

"Elbette. Ama haklı olduğumu biliyordum. Bu sefer yanılıyor olabiliriz. Elimizde sadece kolay şeyler var, başka bir şey yok. Bence o bir antrenman manyağı; Ruiz saldırganın yumuşak olduğunu söyledi. Bu adam Minnesotalı; Ruiz güneybatı aksanı olduğunu söyledi. Ruiz adamın Nike Air ayakkabı giydiğini söylüyor; dolabında hiç Nike Air yokmuş. Sekiz çift ayakkabı var ama Nike Air yok."

"İşte lastik."

"Tek şey bu ve bu da kesin değil." "Silahlardan anlıyor."

"Tabancaları değil. Orada hiç tabanca yoktu."

Daniel, "Dinle, resimlerin yanına git," dedi. "Laboratuvarda senin için bir paket var."

"Arama emrini sen mi çıkaracaksın? Yoksa cinayet masasına mı bırakacaksın?"

"Bu işe epeyce dalmış durumdayım," dedi Daniel. "Sorumluluğu başkasının üzerine atmak istemem."

"Bırak cinayet masası karar versin," diye ısrar etti Lucas. "Senin istediğini yapacaklar ama bir sorun çıkarsa fikrini değiştirebileceksin. Bir şey daha var. Belki de arama emrini ceplerinde tutmalarını önermelisin. Adamdan içeri gelmesini isteyin, ona bir avukat tutun, ona arama emrini sizde olduğunu söyleyin ve sonra davayı soğutacak bir şey bulabilirse, sadece arama emrini sunun ve elini sıkın."

"Bunu kabul etmeyebilir."

"Dostum, bu olaydan gerçekten kötü hisler alıyorum."

"Öldürülen insanlar var," dedi Daniel. "Ya biz haklıysak ve bu işin peşini bırakırsak ve o bir tane daha yaparsa?"

"Etrafına daha ağır bir ağ örün. Eğer denerse, onu yakalarız."

"Ya üç hafta beklerse? Televizyonu gördün mü? Ayetullah ve rehineler gibi. "Çılgın Köpek'in Terör Saltanatının On Beşinci Günü. Sırada bu var."

"Lanet olsun, şef..."

Daniel ona el salladı. "Bunu düşüneceğim. Sen oraya git ve kupaları Ruiz'e göster. Geri ara ve bize ne dediğini söyle."

Lucas istasyondan ve havaalanından Carla'yı aramaya çalıştı ama cevap alamadı.

"Onu buldun mu?" diye sordu pilot.

"Hayır. Oraya gittiğimizde onu bulacağım."

Helikopter, yüksek renkli sert ağaç ormanlarından ve Kuzey Ormanları'nın koyu yeşiline geçiş bölgesinden geçerek kulübeye seyahat süresini bir saatten daha kısa bir süreye indirdi. Pilot uçağı kulübeden üç yüz metre ötedeki bir yol kavşağının yanına indirdi ve Lucas'la birlikte fotoğraflarla dolu zarfları alıp içeri girdiler. Carla arka verandada bekliyordu.

"Teknedeydim ve helikopterin sesini duydum. Başka biri için olabileceğini düşünemedim. Ne oldu?" Merakla birinden diğerine baktı.

"Bazı resimlere bakmanı istiyoruz," dedi Lucas içeri girerlerken. Pilotu işaret etti. "Bu Tony Rubella. Helikopter pilotu ama aynı zamanda bir polis. Röportajı kaydedeceğim."

Lucas kayıt cihazını masanın üzerine koydu, birkaç test kelimesi söyledi, kaseti geri taktı ve çalıştığından emin olana kadar dinledi. Sonra tekrar çalıştırdı ve saati, tarihi ve yeri okudu.

"Görüşmeyi Minneapolis Polis Departmanı'ndan teğmen Lucas Davenport ve Minneapolis Polis Departmanı'ndan memur Anthony Rubella yürütmektedir. Görüşülen kişi St. Paul'den Bayan Carla Ruiz. Carla Ruiz, Memur Davenport tarafından Minneapolis şehrinde bir dizi cinayet işlediğine inanılan bir adamın evinde uğradığı saldırının kurbanı olarak tanınıyor. Ruiz'e on iki erkeğin fotoğrafını göstereceğiz ve herhangi birini tanıyıp tanımadığını soracağız."

Lucas masanın üzerine bir düzine fotoğraf bıraktı; hepsi de sokakta çekilmiş, görünüşleri, bedenleri ve giysileriyle belli belirsiz benzerlik gösteren genç erkeklerle aitti. On bir tanesi polis ya da polis departmanının büro personeliydi. On ikincisi Smithe'di. Lucas onları tek sıra halinde dizdi ve Carla üzerlerine eğilip yüzleri inceledi.

"Bu adamı kesinlikle tanıyorum," dedi polis fotoğraflarından birine dokunarak. "O bir polis. Nicollet'in dibindeki markette güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

"Tamam," dedi Lucas kayıt cihazı için. "Bayan Ruiz fotoğraflardan birini tanıdığı bir adam olarak teşhis etti ve onun polis memuru olduğuna inandığını söyledi. Verilerimiz onun bir polis memuru olduğunu gösteriyor. Bayan Ruiz'den fotoğrafı çevirmesini, büyük A harfi ile işaretlemesini, adını yazıp imzalamasını ve altına tarih atmasını istiyorum. Bayan Ruiz, şimdi bunu yapar mısınız?"

Carla fotoğrafı imzaladı ve sergiye geri döndü. "Bu adam tanıdık geliyor," dedi Smithe'in fotoğrafına dokunarak. "Onu sanat sahnesinde gördüm, bilirsiniz, açılışlarda, partilerde, bu tür şeylerde. Neden bilmiyorum ama kafamda onun eşcinsel olduğuna dair bir düşünce var. Sanırım onunla tanıştırılmış olabilirim."

"Tamam. Onun hakkında emin misin?" "Oldukça eminim."

"Tamam. Bayan Ruiz az önce Jimmy Smithe'in fotoğrafını teşhis etti. Bayan Ruiz'den fotoğrafın arkasını büyük B harfiyle işaretlemesini, adını ve tarihi yazmasını isteyeceğim."

Carla ikinci fotoğrafı imzaladı ve Lucas ondan fotoğraflara tekrar bakmasını istedi.

"Başka kimseyi göremiyorum," dedi sonunda.

"Şimdi Bayan Ruiz'e Jimmy Smithe'in yedi fotoğrafını daha gösteriyorum ve ona rastgele yayılan fotoğraflarda Jimmy Smithe'i teşhis ettiğini doğrulayıp doğrulamadığını soruyorum."

Carla ikinci grup fotoğrafa baktı ve başını salladı. "Evet. Onu tanıyorum."

"Bayan Ruiz, şüpheli Jimmy Smithe'i tanıdığını doğruladı. Ayrıca onun homoseksüel olduğuna inandığı ve sanat galerilerine sık sık gittiği gibi ayrıntıları da ekledi.

onunla tanıştırıldım. Bayan Ruiz, Bay Smithe hakkında aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

"Hayır, hayır, onu gerçekten tanımıyorum. Onu hatırlıyorum çünkü yakışıklı ve zeki biri olduğu izlenimini edindim."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" "Hayır."

"Tamam. Bu görüşme sona ermiştir. Teşekkürler, Bayan Ruiz." Kasetin düğmesine bastı, geri aldı, dinledi, sonra kaseti kayıt cihazından çıkardı, koruyucu kutusuna geri koydu ve cebine attı.

"Şimdi ne olacak?" Carla sordu.

"Telefonu kullanmam gerekiyor," dedi Lucas. Doğruca şefe bağlandı.

"Davenport mu? Ne?"

"Onu tanıyor," dedi Lucas. "Hiç sorun çıkarmadan onu seçti." "Onu alacağız."

"Dinleyin. Benim yöntemimle mi?"

"Yapabilir miyiz bilmiyorum, Lucas. Medya bunun kokusunu aldı."

"Kim?"

"TV3'ten Don Kennedy."

"Kahretsin." Kennedy ve Jennifer profesyonel yatak arkadaşlarıydı.

"Tamam. Bir buçuk saat içinde dönerim. Onu ne zaman götürüyorsunuz?"

"Aramanı bekliyorduk. Burada birkaç adamımız var ve güvenlik görevlilerini çağıracağız. İlçe binasında masasında çalışıyor. Oraya gidip onu alacağız."

"Aramayı kim yaptı? Baskını yapmak için mi?" Bir duraklama oldu. Sonra, "Lester."

"Olağanüstü. Bununla kal."

Daniel telefonu kapattı ve Lucas Rubella'ya döndü. "Helikopteri hazırla. Acilen geri dönmeliyiz."

Rubella gittiğinde Carla'nın ellerini tuttu.

"Bu adama karşı bir dava açtılar ama ben bundan hoşlanmadım. Bence bir hata yapıyorlar. Bu yüzden sıkı dur, tamam mı? Akşam haberlerini izle. Her gece arayacağım. Ortalık sakinleşirse birkaç gün içinde buraya dönmeye çalışacağım."

"Tamam," dedi. "Dikkatli ol." Onu dudaklarından öptü ve Rubella'nın peşinden tozlu yolda koşmaya başladı.

Şehirlere dönüş uçuşu ve havaalanından arabayla dönüş iki saat sürdü. Lucas geldiğinde Anderson masasında oturmuş, ayaklarını uzatmış, dikkati dağılmış bir halde duvar takvimine bakıyordu.

"Onu nereye götürdün?" Lucas sordu.

"Aşağıda sorguda."

"Avukatı da orada mı?"

"Evet. Bu bir sorun olabilir." "Nedenmiş o?"

"Çünkü o McCarthy denen pislik," dedi Anderson.

"Lanet olsun." Lucas ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Her zamanki saçmalık mı?"

"Evet. Küçük sık kafalı."

"Ben oraya gidiyorum."

"Şef aşağıda."

"Ondan hiçbir şey öğrenemiyoruz." Daniel sorgu odasının dışındaki duvara yaslanmıştı. "McCarthy denen pislik tek kelime etmesine izin vermiyor."

"İyi bir koku alıyor," dedi Lucas. "Eğer bu iş mahkemeye gider ve Smithe'i kurtarırsa, eyaletten ayrılıp özel muayenehanesinde gerçek para kazanabilir."

"Peki sen ne yapacaksın?" Daniel sordu.

"İyi bir adam olacağım. Gerçekten iyi bir adam. Ve sinirlenip McCarthy'yi okuyacağım."

"Çok fazla değil. Elimizdekileri tehlikeye atabilirsin."

"Sadece bir şüphe tohumu ekeceğim."

Daniel omuz silkti. "Deneyebilirsin."

Lucas ceketini çıkardı, kravatını gevşetip saçlarını karıştırdı, derin bir nefes aldı ve koşar adımlarla kapıdan içeri girdi. Sorgucular, avukat ve Smithe bir masanın etrafında oturuyorlardı ve irkilerek başlarını kaldırdılar.

"Tanrım. Özür dilerim. Sizi kaçıracağımdan korkuyordum," dedi Lucas. McCarthy'ye baktı. "Merhaba, Del. Sanırım bununla sen ilgileniyorsun?"

"Papa ormana mı sığıyor?" McCarthy topak topak kahverengi bir takım elbise giymiş kısa boylu bir adamdı. Bulaşık suyu sarısı saçları afro şeklinde kafasının dışına taşmış, kare şeklindeki yüzünün yanlarından aşağıya doğru sarkmıştı. "Bir ayı Katolik midir?"

"Doğru." Lucas sorguculara baktı. "Daniel tarafından aklandım. Birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Devam et, bir yere varamayacağız," dedi kıdemli polis, strafor bardakta yağlı soğuk kahveyi karıştırırken.

Lucas başıyla onayladı ve Smithe'e döndü. "Sana baştan söyleyeyim. Üçüncü saldırıdan kurtulan kişiyi sorgulayanlardan biri de bendim. Senin yaptığını sanmıyorum."

"Bu iyi adam rutini mi, Davenport?" diye sordu McCarthy, sandalyesini arkaya yatırıp eğlenerek sırtarak.

"Hayır, değil." Parmağıyla Smithe'i işaret etti. "Sana söylemek istediğim ilk şey buydu. İkinci şey ise, bir süre daha konuşacağım. Bir noktada McCarthy size dinlemeyi bırakmanızı söyleyebilir. Yapmasan iyi edersin-"

"Dur bir dakika," dedi McCarthy, sandalyenin ayaklarını bir gürültüyle aşağı indirerek.

Lucas onun yerine geçti. "-Çünkü hiçbir şey itiraf etmiyorsan sadece dinlemenin ne zararı olabilir ki? Ve avukatınızın öncelikleri sizinkilerle aynı olmak zorunda değil."

McCarthy ayağa kalktı. "Bu kadar yeter. Bunu iptal ediyorum." "Onu dinlemek istiyorum," dedi Smithe aniden. "Size tavsiyem-"

"Onu dinlemek istiyorum," dedi Smithe. Lucas'ı izlerken başını McCarthy'ye doğru eğdi. "Neden onun öncelikleri benimkilerle aynı değil?"

"Danışmanın kişisel ahlakını zan altında bırakmak istemem," dedi Lucas, "ama bu iş mahkemeye giderse, son on yılın en büyük davalarından biri olacak. Minnesota'da seri katiller yok. Eğer seni kurtarırsa, adını duyurmuş olacak. Öte yandan sen, ne olursa olsun, tamamen yok olacaksın. Bu çok kötü, ama işler böyle yürüyor. Ne demek istediğimi anlayacak kadar uzun süre adliyede bulundun."

"Bu kadar yeter," dedi McCarthy. "Davaya önyargılı yaklaşıyorsun."

"Hayır vermiyorum. Sadece bu davadaki işinize halel getiriyorum. Ve bundan bir daha bahsetmeyeceğim. Ben sadece-"

McCarthy, Lucas ile Smithe'in arasına girip sırtı Lucas'a dönük olarak Smithe'e doğru eğildi. "Dinle. Seni temsil etmemi istemiyorsan, sorun değil. Ama avukatın olarak sana söylüyorum, şu anda konuşmak istemiyorsun-"

"Dinlemek istiyorum. Hepsi bu," dedi Smithe. "Burada oturup benimle birlikte dinleyebilirsin ya da çekip gidersin, ben de başka bir avukat bulurum."

McCarthy geri çekildi ve başını salladı. "Seni uyarmıştım."

Lucas, Smithe'in onu tekrar görebileceği bir yere doğru ilerledi.

"Cinayetlerin işlendiği saatlerde başka yerde olduğuna dair bir mazeretin varsa, özellikle de iyi bir mazeretin varsa, bunu hemen ortaya koysan iyi olur," dedi Lucas ısrarla. "Mesajım bu. Eğer bir mazeretin varsa, mahkemeye çıkmamıza izin verebilirsin ve belki bizi küçük düşürebilirsin, ama tekrar çalışmakta zorlanırsın. Her zaman bir soru işareti olacaktır. Ve her zaman bir kayıt olur. New York'ta bir otoyol devriyesi tarafından durdurulursunuz ve Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ni arar, bir zamanlar seri cinayetten tutuklandığınızı söyleyen bir kağıt alır. Bir de diğer olasılık var."

"Ne olasılığı?"

"Masum olsanız bile mahkum edilme ihtimaliniz. İyi bir mazeretin olsa bile jürinin seni suçlu bulma ihtimali her zaman vardır. Olur böyle şeyler. Bunu biliyorsun. Jüri, ne olacak ki, suçlu olmasaydı polisler onu tutuklamazdı diye düşünür. McCarthy size bunu söyleyebilir."

Smithe başını tekrar McCarthy'ye doğru eğdi. "Bana mazeretlerle uğraşmaya başladığım anda sokaklarda onları devirmeye çalışan adamların olacağını söyledi."

Lucas sorgu masasına yaslandı. "Kesinlikle haklı. Yapardık. Ve eğer yapamazsak, sokaklara geri döneceğini ve hiçbir şey olmayacağını garanti ederim. Hiçbir şey. Henüz tutuklanmadın. Asla da olmayacaksın. Şu anda elimizde seni alıp mahkemeye götürecek kadar iyi bir dava var. Bu adamların size ne anlattığını bilmiyorum ama sizi kurbanlardan ikisiyle ve dava için kritik olan üçüncü bir adamla bir araya getirebileceğimizi söyleyebilirim."

bazı fiziksel kanıtlar. Ama iyi bir mazeret her şeyi mahveder."

Smithe'in beti benzi attı. "Olamaz. Fiziksel kanıt. Yani ..."

"Ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Lucas. "Ama elimizde var. Şimdi. Size ve Bay McCarthy'ye koridorda birkaç dakika fısıldaşıp geri gelmenizi öneririm."

"Evet, öyle yaparız," dedi McCarthy.

Beş dakika içinde geri döndüler.

"Konuşmamız bitti," diye açıkladı McCarthy, kendinden memnun görünüyordu.

Lucas Smithe'e baktı. "Kötü bir hata yapıyorsun."

"Dedi ki-" diye başladı Smithe ama McCarthy onu kolundan tutup başını hayır anlamında salladı.

"Zayıf kardeşi oynuyorsun," dedi McCarthy Lucas'a. "Söylediklerine bakılırsa sadece iki olasılık var: Elinde bir dava yok ya da dava açmak için yanıp tutuşuyorsun. Bu durumda onu tutuklamayacaksın. Ya da bir davanız var, bu durumda biz ne dersek diyelim onu tutuklayacak ve söylediklerini ona karşı kullanacaksınız."

"McCarthy, koridorda bir adam sana sik kafalı dedi," dedi Lucas bıkkınlıkla. "Haklıydı da. Üçüncü olasılığı bile göremiyorsun, işte bu yüzden hepimiz ter içindeyiz."

"Hangisi?"

"Elimizde birkaçımıza kötü gelen iyi bir dava var. Sadece *bilmek* istiyoruz. Saldırılarından ikisinin tam zamanına oldukça yakınız, üçüncüsünün de. Eğer Bay Smithe şehir dışındaysa, müşterilerle konuşuyorsa, bütün gün ofisteyse, temizdir. Rezervasyon yapmadan önce bize şimdi söylemenin ne zararı olabilir-"

"Yanılıyorsan olacaklar yüzünden rezervasyon yapmaktan korkuyorsun."

"Çok doğru. Departman bok gibi görünecek. Ve Smithe, hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde, alınmasın ama, bunu kışına yiyecektir."

"Bu da ne demek şimdi?" "Eşcinsel olduğumu biliyor," dedi Smithe.

"Bu önyargılı bir yorum, eğer ben-"

"Siktir et," dedi sorguculardan biri. "Daha fazla bir şey duymak istemiyorum."

Adam odadan çıktı ve bir dakika sonra Daniel içinde.

"Anlaşma yok mu?" diye sordu Lucas'a. Lucas omuz silkti.

"Anlaşma yok," dedi McCarthy.

"O n u yukarı götürün ve kayıt altına alın," dedi Daniel diğerlerine. sorgulayıcı.

"Bir dakika," dedi Smithe.

"Tutuklayın onu," diye hırladı Daniel. Hışımıla odadan çıktı.

"İyi iş McCarthy, müşterine bir haç yaptın," dedi Lucas.

McCarthy tam olarak gülümseme sayılamayacak dişlerini gösterdi. "Git bir ipe işe," dedi. Grup halinde ayrıldılar -Smithe, McCarthy ve sorgu polisi. Onlar giderken polis Lucas'a döndü.

"Otoyolda ölmüş bir kokarca ile otoyolda ölmüş bir avukat arasındaki farkı biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

McCarthy başını çevirdi.

"Kokarcanın önünde patinaj izleri var," dedi polis. Lucas güldü ve McCarthy yine dişlerini gösterdi.

"Şunlara bak, köpeğin üzerindeki bitler gibi," dedi Anderson kasvetle, yırtık pırtık plastik bir kürdanla diş etlerini inceleyerek. Aşağıdaki caddede televizyon kameramanları, muhabirler ve teknisyenler Belediye Binası'nın önüne park etmiş uzaktan yayın kamyonlarının etrafına üşüşmüşlerdi.

"Evet. Görünüşe göre Lester'ın evi dolu olacak," dedi Lucas. Jennifer'ın başı sürünün arasından sallanarak altlarındaki girişe doğru yöneldi. "Kaçmam lazım," dedi Lucas.

Onu girişin hemen içinde yakaladı, protesto ederek koridorda sürükleyerek ofisine götürdü, masa sandalyesine itti ve kapıyı kapattı.

"Kennedy'ye eşcinseller hakkında tüyo vermişsin. Bana yapmayacağını söylemiştin." "Ona tüyo vermedim, Lucas, Tanrı şahidim olsun."

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık," diye öfkelen-di Lucas. "Siz daha önce de birbirinizin ellerini yıkadınız, bunu yaptığınızı gördüm. Daniel bana Kennedy'nin bahşış verdiğini söyler söylemez senden geldiğini anladım."

"Peki bu konuda ne yapacaksın Lucas? Ha?" Şimdi sinirlenmişti. "Yaşamak için yaptığım şey bu. Lanet olası bir hobi değil."

"Hayatını kazanmak için harika bir yol."

"Kendini bir stormtrooper olarak kiralamaktan daha iyi."

Lucas yumruklarını kalçalarına koydu ve kızın yüzüne doğru eğildi. Kadın bir santim bile geri çekilmedi. "Bir hikâyeden kurtulmak için ne yaptın biliyor musun? Teşkilatı masum bir adamı tutuklamaya zorladın, ki bu muhtemelen adamı öldürecek. Şu anda sosyal yardım bölümünde etrafı kadınlarla çevrili ve kim ne derse desin ona bir daha asla güvenmeyecekler. O bir şüpheli, tamam, ama onun yaptığını sanmıyorum. Sakin olmalarını sağlamaya çalışıyordum ama senin lanet ihbarın onları onu almaya itti."

"Eğer onun yaptığını düşünmüyorsa onu almamaları gerekir."

Lucas kendi alnına bir tokat attı. "Tanrım. Bütün soruların kolay olduğunu mu sanıyorsun? Smithe suçlu olabilir. Suçlu olmayabilir de. Onun hakkında yanılıyor olabilirim ve eğer yanılıyorsam ve departmanı onu serbest bırakmaya ikna ettiysem, hemen sokağa geri dönüp başka bir kadını katledebilir. Ama haklı olabilirim ve biz adamı yok ederken, gerçek katil başka birini katletmeyi planlıyor olabilir. Tek ihtiyacımız olan biraz zamandı ve sen benim evimdeki özel bir konuşmaya burnunu soktun."

"Ve?"

Lucas soğukkanlı bir tavır takındı. "Seninle konuşup konuşmama konusunda bazı temel kararlar vermem gerekiyor."

"Senin evindeki o telefon konuşmasını duymama gerçekten gerek yoktu," dedi Jennifer. "Zaten duyacaktım. Burada inanamayacağın kadar çok kaynağım var. Sana ihtiyacım yok Lucas. Sana gidip kendini becermeni söyleyebilirim."

"Bu riski alacağım. Casusluğa tahammül edemem. Bir avukatı arayıp genel müdürünüzü aratmayı ve ona bilgileri nasıl elde ettiğinizi anlattırmayı ve özel bilgilerin çalınması nedeniyle istasyon aleyhine dava açmakla tehdit etmeyi düşünüyorum."

"Lucas-"

"Defol git buradan."

"Lucas. . ." Kadın aniden gözyaşlarına boğuldu ve Lucas birkaç adım geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi sefilce. "Yapamıyorum işte. Jennifer... kes şunu, lanet olsun."

"Tanrım, berbat haldeyim, makyajım. Bu basın toplantısını yapamam. Tanrım, telefonunu kullanabilir miyim?" Bir mendille yüzünü dürttü. "Kanalı aramak istiyorum, Kathy Lettice'in almasına izin vermelerini söyleyeceğim. Tanrım, berbat haldeyim..."

"Tanrım, ağlamayı kes, telefonu kullan," dedi Lucas umutsuzca.

Hâlâ burnunu çekerek telefonu aldı ve çevirdi. Cevap verildiğinde sesi aniden netleşti. "Don? Jen. Adamın adı Smithe ve sosyal yardım için çalışıyor-"

"Lanet olsun, Jennifer!" Lucas bağırdı. Telefonu kaptı, kadının elinden çekip aldı ve kancaya taktı.

"İyi ağılıyorum, değil mi?" diye sordu sırtarak ve kapıdan çıktı.

"Davenport, Davenport," diye inledi Daniel. Jennifer'ın yayını bitirmesini izlerken başının yan tarafındaki saçları avuçladı.

"... bazıları tarafından departmandaki en zeki adam olarak adlandırılan Davenport, bana şahsen Smithe'nin muhteşem cinayetlerden suçlu olduğuna inanmadığını ve erken tutuklamanın Smithe'nin sosyal yardım departmanında gelişen kariyerini mahvedebileceğinden korktuğunu söyledi. . ."

"Gelişmekte olan kariyer mi? Televizyoncuların büyük kelimeler kullanmasına izin verilmemeli," diye mırıldandı Lucas.

"Peki şimdi ne olacak?" Daniel öfkeyle sordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Öyle olduğumu bilmiyordum," dedi Lucas hafifçe. "Özel bir konuşma yaptığımızı sanıyordum."

"Sana aletinin o kadınla başını derde sokacağını söylemiştim," dedi Daniel. "Lester'a ne diyeceğim ben? O kameraların önünde davasını savunuyor ve

Bu kedicikle arkasından konuşuyorsun. Onun ayaklarını yerden kesiyorsun. Kellenin peşine düşecek."

"Ona beni uzaklaştırdığını söyle. Ne kadar kötü? İki hafta mı? Sonra sivil hizmet kuruluna itiraz edeceğim. Kurul uzaklaştırmayı onaylasa bile, aylar sonra olacak. Bu iş öyle ya da böyle çözülene kadar erteleyebiliriz."

"Tamam. Bu işe yarayabilir." Daniel başını salladı ve sonra tatsız bir şekilde gülerek başını salladı. "Tanrım, ızgara olanın ben olmadığımı sevindim. Lester gelmeden buradan gitsen iyi olur yoksa onu saldırıdan tutuklayacağız."

Sabah saat ikide telefon çaldı. Lucas Everwhen üzerinde çalıştığı çizim masasından başını kaldırıp uzandı ve telefonu açtı.

"Alo?"

"Hâlâ kızgın mısın?" Jennifer sordu.

"*Seni kaltak.* Daniel beni uzaklaştırıyor. Sizin dışınızda herkesle röportaj yapıyorum, siz gidin ve yalayın-"

"İğrenç, iğrenç-"

Ahizeyi kancaya geri taktı. Bir an sonra telefon tekrar çaldı. Bir kobra gibi telefonu izledi, sonra dayanamayarak açtı.

"Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. Lucas onu aramak, gelmemesini söylemek için telefona uzandı ama eli ahizenin üzerindeyken durdu.

Jennifer siyah deri bir ceket, kot pantolon, siyah botlar ve sürücü eldivenleri giymişti. İki kişilik Japon arabası kırmızı metalden bir kas gibi garaj yolunda çömelmişti. Lucas iç kapıyı açtı ve fırtına kapısının camından ona başıyla selam verdi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kadın. Lens yerine altın tel çerçeveli bir gözlük takmıştı. Gözleri lenslerin arkasından iri ve sıvı görünüyordu.

"Elbette," dedi beceriksizce, kapının mandalını kurcalayarak. "Heavy-metal kraliçesi gibi görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

"Bu bir iltifattı."

Kadın ona baktı, alaycı bir ifade aradı, bulamadı, ceketini çıkardı ve oturma odasındaki kanepeye doğru sürüklendi.

"Kahve ister misin?" Lucas kapıyı kapatırken sordu. "Hayır, teşekkürler."

"Bira?"

"Hayır, böyle iyiyim. İstersen devam et."

"Belki bir bira." Geri döndüğünde Jennifer aşk koltuğunda arkasına yaslanmış, dizini yandaki koltuğa dayamıştı. Lucas onun karşısındaki kanepeye oturmuş, mermer kaplı sehpanın üzerinden ona bakıyordu.

"Ne olmuş yani?" dedi bira şişesini göstererek. "Çok yorgunum," dedi kadın basitçe.

"Hikâyeden mi? Maddy'den mi? Benden mi?"

"Hayattan, sanırım," dedi Jennifer üzüntüyle. "Bebek belki de geri dönmek için bir girişimdi."

"Tanrım."

"Bugün seninle yaşadığımız o küçük sahne. Tanrım, bilmiyorum. İyi bir yüz takınmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Hızlı olmalısın, sert olmalısın, ağır şeyler geldiğinde gülümsemelisin. Kimsenin seni itmesine izin vermemelisin. Bazen kendimi ... Z'yi almadan önce sahip olduğum küçük Chevrolet'yi, hurdaya çevirdiğim o küçük Nova'yı hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Bu nasıl benim göğüs hissediyor Bazen. Tümü mağara içinde. Sanki her şey hala sert ama bükülmüş gibi. Ezilmiş, ufalanmış."

"Polisler de böyle olur."

"Pek değil. Hiç sanmıyorum."

"Bakın, bana on ya da on beş yıldır sokakta olan bir adam gösterin _"

Bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Zor olmadığını söylemiyorum ve tükenmezsin. Polislerin başına kötü şeyler gelir. Ama yavaş zamanlar vardır. Biraz zaman ayırabilirsin. Benim hiç zamanım yok. İşler yavaşlarsa, Tanrı aşkına, bir şeyler *icat* etmek zorundayım. Siz bana bir polisin gezinebileceği yavaş bir gün gösterin, ben de size Jennifer Carey'nin dışarıda küçük bir kızla röportaj yaptığı bir gün göstereyim.

İki ay önce ya da iki yıl önce, akşam altıya kadar bir şeyler yapmamız gerektiği için yüzünü yaktıran bir kadın. Ve bunu düşünecek zamanımız yok. Sadece yaparız. Eğer hatalıysak, sonra öderiz. Şimdi yap, sonra öde. Daha da kötüsü, herhangi bir kural yok. Haklı ya da haksız olduğunuzu daha sonra öğrenirsiniz. Bazen hiç öğrenemezsiniz. Ve bir gün doğru olan ertesi gün yanlıştır."

Kadın konuşmayı kesti ve Lucas birasından bir yudum alıp onu izledi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" dedi sonunda.

"Neye? İyi bir sikişe mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Bunu söylemeyecektim."

"O zaman ne?"

"İhtiyacın olan şey bir süreliğine işi bırakmak, evlenmek ve buraya taşınmak."

"Ev kadını olmanın işleri düzelteceğini mi sanıyorsun?" Neredeyse eğlenmiş görünüyordu.

"Ben ev kadını demedim. Sen ev kadını dedin. Buraya taşınmanı ve hiçbir şey yapmammanı önerecektim. Bir ders al. Bir şeyler düşün. Çocuk gelmeden Paris'e bir gezi yap. Bir şeyler yap. Öğleden sonraki o tartışma, o sahte gözyaşları, Tanrım, bu o kadar sert ki insani değil."

"Gözyaşları sahte değildi," dedi. "Sonrasında mazeretim vardı. İşteyken yıkılıp ağlayamayacağımı düşünüyordum. Sonra eve gittim ve neden olmasın diye düşündüm. Yani, ben aptal değilim. Bana Smithe hakkında o küçük dersi verdin, onu incitmiş olabileceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? İtiraf ediyorum. Onu incitmiş olabilirim. Ama emin değilim. Ben-"

"Ama kendini ne için zora soktuğuna bir bak. Kennedy'ye ismi verdin, peki ne için? Diğer muhabirlerden on dakika önde olmak için mi? Tanrım . . ."

"Biliyorum, bunların hepsini biliyorum. Bu yüzden buradayım. Berbat durumdayım. Hatalı mıyım bilmiyorum ama haklı olduğumdan da emin değilim. Karanlığın içinde yaşıyorum ve duramıyorum."

Lucas başını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Pekâlâ." Bacağını aşk koltuğundan çekti. "Gelip bir dakikalığına yanıma oturabilir misin?"

"Şey..." Lucas ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve onun yanına oturdu.

"Kolunu omzuma dola."

Kolunu kızın omzuna doladı ve kız yüzünü onun göğsüne yasladı.

"Sen hazır için Bu mu?" o sordu içinde bir garip bir şekilde tiz, cırtlak bir sesle.

Geri çekilip kıza bakmaya çalıştı ama kız ona yapıştı. "Neye hazırsın?"

Yüzünü ona daha da sıkıca bastırdı ve birkaç saniye sonra ağlamaya başladı.

Seks yok, dedi daha sonra. Sadece uyuyacakmış. Kız sessizce, "Babası olduğun için mutluyum," dediğinde neredeyse uyuyordu.

BÖLÜM 11

Louis Vullion gülmedi.

Duyurunun yapıldığı gece geç saatlerde evde olduğu için video kasetlerine bakmayı ihmal etmiş ve tutuklama haberini ertesi sabah *Star-Tribune* gazetesinden öğrenmişti.

"Bu doğru değil," dedi oturma odasının ortasında donup kalmış bir halde. Üzerinde pijamaları ve deri terlikleri vardı. Gecedен kalma dağınık saçları kafasında dimdik duruyordu.

"Bu *doğru değil*," diye tısladı. Kâğıdı toparladı ve mutfığa fırlattı.

"Bu insanlar aptal," diye bağırdı deli köpek.

Kasetlere döndü ve anonsu izlerken öfkesi giderek arttı. Sonra Jennifer Carey'nin yüzü, oyunun mucidi teğmen Lucas Davenport'un aynı fikirde olmadığını, yanlış adamı yakaladıklarını düşündüğünü söyledi.

"Evet," dedi. "Evet."

Kaseti geri aldı ve tekrar oynattı. "Evet."

"Onu aramalıyım," dedi kendi kendine. Saate bir göz attı. "Acelemin yok. Bunu düşünmeliyim," dedi.

Şimdi bir hata yapma. Bu bir oyun olabilir miydi? Oyunbaz ona tuzak mı kuruyordu? Hayır. Bu mümkün değildi. Oyun serbestti ama *bazı* kuralları vardı; Davenport ya da diğer polisler -her kimse- bu adamın, bu eşcinselin bir oyunun parçası olarak çarmıha gerilmesine izin vermeye cesaret edemezlerdi. Ama neden tutuklanmıştı? Oyunbaz Davenport dışında, polisler ellerinde bir dava olduğundan emin görünüyordu. Bu hata nasıl olabilirdi?

"Çok aptalca," dedi deli köpek yumurta kabuğu beyazı duvarlara. "O kadar aptallar ki."

Aklına başka bir şey gelmiyordu. Masasına oturdu ve ortak sekreteri kendini iyi hissedip hissetmediğini sorana kadar masadaki kâğıtlara baktı.

"Evet, biraz sanırım; yediğim bir şeyden sanırım," dedi ona. "Barin'in duruşması var ve sonra sanırım işin geri kalanını eve götüreceğim. Tesislere daha yakın bir şey."

Barin çok fazla içmiş ve arabasını karşıdan karşıya geçmek için köşede bekleyen insanların üzerine sürmüş bir gençti. Kimse ölmemişti ama birkaç kişi hastaneye kaldırılmıştı. Barin'in ehliyetine son kazadan önce yine alkollü araç kullandığı için el konulmuştu ve son suçundan dolayı iki gün hapis yatmıştı.

Bu seferki daha ciddiydi. Eyalet içki karşıtı bir kampanyanın sancılarını yaşıyordu. Daha bir yıl öncesine kadar bu cezanın rutin olarak uygulandığı birkaç kutsal inek çoktan hapse girmişti.

Barin ise büyük ve iğrenç bir ağza sahip, iğrenç, küçük bir hıyardı. Ne yazık ki babası bir bilgisayar-donanım şirketinin sahibiydi ve deli köpeğin şirketine yüklü bir ücret ödüyordu. Babası çocuğun kurtulmasını istiyordu.

Ama çocuk lanetlenmişti. Maddy bunu biliyordu. Şirketin geri kalanı da biliyordu, bu yüzden davayı Maddy'nin yürütmesine izin verilmişti. Barin üç ila altı ay ve muhtemelen daha fazla hapis yatacaktı. Maddy suçlanmayacaktı. Yapılacak bir şey yoktu. Büyük ortaklar sabırla bunu babaya açıklıyorlardı ve zaten başarısızlığa karşı tazmin edilmiş olan deli, gizliden gizliye yargıcın küçük pisliği bir yıllığına hapse atmasını umuyordu.

Duruşma sabahın son duruşmasıydı. Maddy erken geldi ve mahkeme salonunda arka sıralardan birine kaydı. Yargıç kot pantolon ve beyaz bluz giymiş genç bir kıza bakıyordu.

"Kaç yaşındasınız Bayan Brown?"

"On sekiz, yargıç."

Yargıç iç çekti. "Bayan Brown, eğer on altı yaşındaysanız çok şaşırdım."

"Hayır, efendim, on sekiz yaşımdayım, üç hafta geçti-"

"Sessiz olun, Bayan Brown." Savcılık ve savunma avukatları masalarının arkasında sabırla otururken yargıç suçlama belgelerini gözden geçirdi. Kızın iri gözleri vardı, çok güzeldi ama yüzü sivilcilerle doluydu ve uzun kahverengi saçları dağınık bir şekilde sarkıyordu

dar omuzlarının etrafında. Maddog, onun en iyi yanının gözleri olduğuna karar verdi. Korkmuş ama bilgiliydiler. Maddy, kızın bir o yana bir bu yana kayarak duruşmasını izledi, yan gözle savunma avukatına baktı.

Yargıç savcıya baktı. "Bir önceki, aynı anlaşma mı?"

"Aynı anlaşma, Sayın Yargıç. Sekiz ay önce. O zamandan beri evde ama annesi onu yine evden atmış. Sosyal hizmet görevlisi annesinin kokainin dibine vurduğunu söylüyor."

Yargıç, "Sizi serbest bırakırsam ne yapacaksınız Bayan Brown?" diye sordu.

"Şey, annemle barıştım ve sanırım biraz para kazanacağım, böylece gelecek çeyrekte üniversiteye gidebileceğim. Fizik tedavi alanında uzmanlaşmak istiyorum."

Yargıç kâğıtlarına baktı ve deli köpek onun bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyor olabileceğini düşündü. Sonunda başını kaldırdı, tekrar iç çekti ve omuz silkmiş olan kamu avukatına baktı.

"Çocuk koruma mı?" diye sordu yargıç savcıya.

"Son seferinde onu bir koruyucu aileye gönderdiler ama koruyucu anne birkaç gün sonra onu kabul etmedi," dedi.

Yargıç başını salladı ve gazeteleri okumaya devam etti.

Onun gergin bir şekilde dudaklarını yalamasını izleyen deli köpek, kendi tarzında oldukça şehvetli bir şey olduğuna karar verdi. Doğal bir kurban, bir kurdun saldırısını tetikleyecek türden.

Yargıç sonunda hiçbir şey yapılamayacağına karar verdi. Fuhuşa teşvik etmekten suçlu bulunarak yüz elli dolar para cezasına çarptırıldı.

Barin, ahmak, tam dava sonuçlanırken ortaya çıktı. Bir saat sonra, deli köpek katibin ofisine geri döndüğünde, Heather Brown dosyası iade sepetindeydi. Dosyayı çıkarıp okudu ve kadının Güney Hennepin'de yakalandığını not etti. Heather Brown'ın gerçek adı Gloria Ammundsen'di. Bir yıl ya da daha uzun süredir sokaklardaydı. Maddog, kadının tutuklayan memura esaret ve su sporları da dahil olmak üzere çeşitli eğlenceler teklif ettiğini anlattığı bölümde ilgiyle not etti.

Maddy fazladan çalışmasını eve g t rd  ama hiçbir şey yapamadı. Hızlı bir akşam yemeği hazırladı; dilimlenmiş jambon, meyve ve yarım kabak. H l  tedirgindi, arabasına gitti ve ehir merkezine gitti, park etti ve y r d . Geylerin k  k gruplar halinde gezip tozduğu Loring Park'a doğru. Hennepin Caddesi'ne ve g neye, şehirden uzağa. Sokaktaki serseriler onun geçişini izliyordu. Mohawk saçlı ve kirli siyah ceketli bir ocuk, bir eczanenin  n ndeki atılmış halı yığınının  zerinde baygın yatıyordu. Kafa derilerinde gamalı ha d vmesi olan dazlaklar. Sigara ve siyah makyajla sert g r nmeye çalışan banliy  çocukları takılıyordu.

Birkaç fahie. Çok belirgin değillerdi, arabalara işaret vermiyorlardı ama hizmetlerine ihtiyaç duyan herkes için sokaklar boyunca oradaydılar.

Yanlarından geçerken onlara dikkatle baktı. Hepsi gençti. On  , on d rt, on beş, diye d  nd . Daha azı on altı, daha da azı on sekiz. Çok azı daha yalı. Yaa b y k olanlar kapı aralığında hızlıca i bulanlardı, sokakta o kadar hırpalanmılardı ki, içeri, bir saunaya, bir arka odaya giremiyorlardı, gecenin içinde ıslak, akılsız sıcak noktalardan biraz daha fazlasıydılar, her t rl  istismara açıklardı.

Heather Brown'ı bir fast-food restoranının dışında g rd . Fahielerin çoğu sarıındı, doğal ya da ie salıydılar. Heather, koyu renk saçlarıyla ona Kimi? Bilmiyordu, yine de hafızasında bir g lge varmış gibi g r n yordu. Gece, mahkeme salonunun floresan ııklarından uzakta, daha g zeldi.

G zleri hariç. G zleri mahkeme salonunda canlıydı. Burada ise savaş yorgunluğu davalarında g r len binlerce metrelik bakışları vardı. Siyah bir bluz, uyluk hizasında siyah deri bir etek giymiş, parmakları açık y ksek topuklu ayakkabılar giymiş ve b y k boy siyah bir çanta taımıtı. V cudu, y z  ona bir şeyler *s yl yordu*. *Bakışları* onu çağırıyordu.

Adam yaklaşıp yavaladığında "Vay canına," dedi. "Neler oluyor?"

"Sadece gezintiye çıktım," dedi hoş bir şekilde.

"Bunun için g zel bir gece, memur bey." Yeşil g z farı bir mala ile s r lm tı.

Deli köpek gülümsedi. "Ben polis değilim. Aslında seni almaya bile çalışmayacağım. Kim bilir, belki de *polissindir*. Yani bir polis."

"Elbette," dedi, kalçasını eğerek kısa eteğini yukarı kaldırdı. "İyi günler," dedi adam.

"Gece geçen gemiler," dedi kadın, çoktan onun yanından sokağa bakıyordu.

"Ama bir gece geri dönecek olsam, yürüyüşe genellikle buralarda mı çıkarsın?"

Dönüp tekrar ona baktı, ilgisinin kıvılcımı yeniden alevlenmişti.

"Elbette," dedi. "Burası benim bölgem sayılır."

"Gidebileceğimiz bir yer var mı?" "Ne için?"

diye sordu temkinli bir şekilde.

"Elliden fazla tutmazsa muhtemelen bir buçukluk. Ya da belki sen daha heyecanlı bir şeyler biliyorsundur."

Kadın neşelendi. Teklifi o yapmıştı, belirli bir eylemden ve paradan bahsetmişti, yani polis değildi.

"Sorun değil, tatlım. Bir erkeği tahrik etmenin her türlü yolunu bilirim. Erkeğimin beni dışarı çıkardığı Perşembe hariç her gece buradayım. Ve Pazar, çünkü hareket yok."

"Güzel. Belki bir ya da iki gece sonra, ha? Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Sende para var, bende de kaza," dedi. "Adın ne senin?"

Bir dakika düşünmek zorunda kaldı. "Heather," dedi sonunda.

- - -

"Hata yapıyorsun," dedi deli köpek. Oturma odasında volta attı. "Bu bir hata olmalı."

Ama kışkırtıcıydı. Masanın üzerindeki personel rehberine baktı. Davenport, Lucas. Numara. Bu bir hata olabilirdi ama nasıl? Onu evinde, gece geç saatte yakalayın, gafil avlanır. Sesi kaydedecek otomatik kaset yok.

Bunu düşündü ve sonunda numarayı bir kâğıda yazdı, arabaya geri döndü, bir telefon kulübesine doğru bir mil sürdü ve çevirdi. Diğer uçtaki telefon bir kez çaldı. Bariton bir ses cevap verdi, kesinlikle netti. İçinde uyku yoktu.

"Dedektif Davenport?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Bir muhbir. Dün gece televizyondaki haberi, üstlerinizin eylemlerine karşı çıkışınızı gördüm ve şunu bilmenizi istiyorum: deli katil konusunda kesinlikle haklısınız. Eşcinsel adam o değil. *Eşcinsel o değil*. Bunu anladın mı?"

"Kim bu?"

"Bunu size söylemeyeceğim tabii ki ama yanlış adamı tutukladığınızı biliyorum. Ona notları bırakıp bırakmadığını sorarsanız, notlardan haberi olmayacaktır, değil mi? Tanıdığınız birini asla öldürmemeniz gerektiğini bilmeyecek. Asla bir nedeniniz olmamalı. Asla ayırt edilebilir bir model izlemeyin. Bu düşüklüğü düzeltmek için bir şeyler yapmalısınız yoksa korkarım ki çok utanacaksınız. Maddy yakın bir gelecekte bu adamın masumiyetini kanıtlayacak. Hepsini anladınız mı, teğmen? Umarım, çünkü söyleyeceklerimin hepsi bu kadar. Güle güle."

"Bekle-"

Deli köpek telefonu kapattı, aceleyle arabasına gitti ve uzaklaştı. Bir blok ötede bunun heyecanıyla kıkırdamaya başladı. Bu sevinç dalgasını beklemiyordu ama sanki kişisel bir savaştan sağ çıkmış gibi oradaydı. Ve bir bakıma kurtulmuştu da. Düşmanın yüzüne dokunmuştu.

BÖLÜM 12

Lucas taslak hazırlama masasında oturuyordu, masanın üzerinde Everwhen kurallarının bir çıktısı vardı. Gece yarısı sakalını ovuşturarak düşünüyordu. Notlar. Adam notları biliyordu. Aksan da o r a d a y d ı ve doğrudu. Zar zor fark ediliyordu ama oradaydı. Teksas. New Mexico.

Telefonu aldı ve Daniel'ı aradı. "Ben Davenport."

Şef baygındı. "Davenport? Saatin kaç olduğunu biliyor musun? ne?"

Lucas saatine bir göz attı. "Evet. İkiyi on iki dakika geçiyor. Sabahleyin."

"Ne oluyor lan?"

"Maddog az önce beni aradı."

"Ne?" Daniel'ın sesi birden netleşti.

"Bana notlardan alıntı yaptı. Aksanı vardı. Sesi gerçek gibiydi."

"Kahretsin." Beş saniyelik bir duraklama oldu. "Ne dedi?" Lucas konuşmayı tekrarladı.

"Sesi gerçek miydi?"

"Sesi gerçek gibiydi. Bundan daha fazlası. Sesi kızgın geliyordu. Jennifer'ın yazısını görmüş, Smithe'in yaptığını düşünmediğimle ilgili. İşleri yoluna koymamı istiyor. Adamım, övgü istiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. "Şef?"

Daniel inledi. "Yani şimdi Smithe'yi hapse attık ve deli köpek bir tane daha koparmak üzere."

"Smithe'den uzaklaşmaya başlamalıyız. Yarın gidip kamu avukatına yağ çek. McCarthy Smithe'nin boynunu bir lamprey gibi emiyor. Eğer onu çıkarabilirsek, belki bize bir mazeret vermesi için adamla konuşabiliriz. Eğer bize bir şey verirse.

-Onu serbest bırakabiliriz."

"Ya yapmazsa?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler bulmaya çalışmaya devam et. Ama beni arayan adam gerçekse, ki bu konuda sol taşağım üzerine bahse girerim, o zaman

Smithe bir şeyler bulacaktır. Hennepin County'de biraz zaman geçirdi ve orayı biliyorsun."

"Tamam. Bu şekilde yapalım. Tanrım, ilk ortaya çıkış on dört saat önceydi ve şimdiden iki adım atıyoruz. Yarın polisle konuşup bir anlaşma olup olmadığına bakacağım. Sabah cinayet masasında dur ve telefonda ifade ver. Ön duruşma pazartesi mi? Eğer harekete geçeceksek, o zamandan önce yapmalıyız. Ya da Maddy bunu bizim için yapabilir. Bu, punç kasesinde gerçek bir pislik olur, değil mi?"

"Adam genellikle hafta ortasında vurur," dedi Lucas. "Bu perşembe sabahı. Eğer alışkanlıklarına uyarsa ya bu gece yapar ya da gelecek haftaya kadar bekler."

"Telefonda 'yakın gelecek' mi dedi?"

"Evet. Kulağa gitmeye hazırmış gibi gelmiyor. Ama o zaman da yalan söylüyor olabilir."

"Güzel kelime."

"O başlattı. Burada oturmuş tam olarak hangi kelimeleri kullandığını hatırlamaya çalışıyorum ve bazı iyi kelimeler kullandı. 'Muhalefet' ve 'düşük'. Belki birkaç tane daha. Akıllı bir adam. Biraz eğitim almış."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Daniel yorgun bir sesle. "Boş ver. Seninle yarın konuşuruz."

Telefonu kapattığında Lucas oyuna odaklanamadı ve sonunda bıraktı. Mutfağa gidip buzdolabından bir bira aldı ve ışığı söndürdü. Işık söndüğünde gözüne sarı-beyaz bir dikdörtgen çarptı ve bunun bir anlamı vardı. Koridorda bir adım attı, kaşlarını çattı, geri adım attı ve ışığı açtı. Telefon rehberinin kapağıydı bu.

"Numaramı nereden bulmuş?" Lucas yüksek sesle sordu. Lucas'ın numarası kayıtlı değildi.

"Lanet olası ofis rehberi. Öyle olmalı."

Telefonu kaldırıp Daniel'ı tekrar aradı ama hat meşguldü. Telefonu tekrar kancaya taktı, saatinin başında bir dakika volta attı ve tekrar aradı.

"Ne, ne?" Şef şimdi hırıliyordu.

"Yine ben Davenport. Aklıma çirkin bir fikir geldi."

"Bana da söyleyebilirsin," dedi Daniel kızgınlıkla. "Kabuslarıma renk katacak."

"Unutmayın geri ne zaman sen vardı Ben altında Gözetim mi?"

Bir polis olabileceğini düşündünüz ve birkaç nedeniniz mi vardı?"

"Evet."

"Bu şimdi aklıma geldi. Adam beni evimden aradı. Numaramın kayıtlı olduğu tek yer ofis rehberi. Ve Carla'nın gördüğü resimlerden birini polis olarak teşhis etmesi ..."

"Uh-oh." Uzun bir sessizlik daha oldu; sonra, "Lucas, yatağına git. Anderson'ı telefon konuşmasını anlatması için yatağından kaldırdım. Onu tekrar arayıp bundan bahsedeceğim. Yarın bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Carla bizim sıramızdaki adamı parmaklarsa ve biz bunu görmezden gelirsek aptal gibi görünürüz."

"Bundan daha kötü görünürdük. Suç komplocuları gibi görünürdük."

Telefon tekrar çaldı ve Lucas göz kapaklarını araladı. Işık. Sabah olmuş olmalı. Saate baktı. Sekiz buçuk.

"Alo, Linda," dedi telefonu açarken. "Benim olduğumu nereden bildin Lucas?"

"Çünkü içimden bir ses ortalığın karıştığını söylüyor."

"Şef seni hemen görmek istiyor. Ağırbaşlı giyinmeni ama çabuk buraya gelmeni söylüyor."

Lucas geldiğinde Daniel ve Anderson şefin masasının üzerinde toplanmışlardı. Lester bir köşede oturmuş, bir dosya okuyordu.

"Ne oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Daniel. "Ama kapıdan girer girmez telefon çaldı. Kamu avukatıydı. Smithe *seninle* konuşmak istiyor."

"Harika. Dün geceki telefon hakkında bir şey söyledin mi?"

"Hiçbir şey yok. Ama tanıklık etmeye hazırsa, belki her şeyi McCarthy'nin üzerine yıkmanın bir yolunu bulabiliriz ... Smithe'nin işbirliği yapmaya karar verdiği ve onun işbirliğiyle

onu şüpheli olmaktan çıkarabiliriz. Gül gibi kokarak çıkabiliriz."

"Eğer onu ortadan kaldırabilirsek," dedi Anderson.

"Peki ya bu polis?" Lucas, "Carla'nın seçtiği mi?" diye sordu.

Anderson, "Dün gece şef aradıktan sonra aşağı indim," dedi. "İ listeleri çekti. Ruiz saldırıya uğradığında bir ortağıyla birlikte kuzeybatıda görevliymiş. Ortağıyla konuştum ve orada olduklarını doğruladı. Saldırı sırasında yarım düzine çağrı almışlar. Geri dönüp kayıtları kontrol ettik ve kayıtlarda o da var."

"Yani temiz," dedi Lucas.

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Daniel. "Kıçını kaldırıp gözaltı merkezine gitsen ve Smithe'le konuşsan iyi olur. Seni bekliyorlar."

McCarthy ve Smithe küçük bir sorgu odasında bekliyorlardı. Dekor basitti, vücut sıvılarını itecek şekilde tasarlanmıştı. McCarthy sigara içiyor, Smithe ise yastıklı bir bekleme koltuğunda gergin bir şekilde oturuyor, ellerini ovuşturuyor ve ayaklarına bakıyordu.

Lucas içeri girdiğinde McCarthy, "Bundan hoşlanmadım ve bu konuda bir tutanak yazacağım," diye tükürdü.

"Evet, evet." Smithe'e baktı. "Bir dakikalığına ayağa kalkmanızı rica edebilir miyim?"

"Bir dakika bekleyin. Konuşmak istiyorduk-" diye başladı McCarthy ama Smithe ona el sallayıp ayağa kalktı.

"Buradan nefret ediyorum," dedi. "Burası hayal edebileceğimden de kötü."

"Aslında oldukça iyi bir hapisane," dedi Lucas hafifçe.

"Bana da öyle söylüyorlar," dedi Smithe umutsuzca.

"Neden ayakta duruyorum?"

"Göğüs kaslarını ve karnını benim için esnet."

"Ne?"

"Göğüs kaslarını ve karnını esnet. Ve kendini destekle."

Smithe şaşkın görünüyordu ama omuzlarını düşürdü ve esnedi. Lucas parmaklarını açarak uzandı ve Smithe'nin göğsüne sertçe bastırdı, sonra elini bırakıp karnına bastırdı. Alttaki kaslar tahta gibi hissediliyordu.

"Spor mu yapıyorsun?"

"Evet, epeyce."

"Bu neyle ilgili?" McCarthy sordu.

"Hayatta kalan kadın. Katil onu arkadan yakalamış ve sarmış. Adamın kalın ve yumuşak bir şey hissettiğini söyledi."

"O ben değilim," dedi Smithe, birden kendinden daha emin bir şekilde. "İşte, sen arkanı dön."

Lucas döndü ve Smithe arkasına geçip onu sardı. "Gevşe," dedi Smithe.

Lucas debelenmeye ve kıvranmaya başladı. Smithe'i pistte sıkı, kontrollü bir dansla hareket ettirecek kadar ağırlığı vardı ama onu saran kollar neredeyse makine gibi hissettiriyordu. Ne kadar çabalasa da kurtulamıyordu.

"Tamam," dedi Lucas zorlukla nefes alarak.

Smithe onu serbest bıraktı. Smithe kendinden emin bir şekilde, "Eğer onu yakalasaydım, kurtulamazdı," dedi. "Bu bir şeyi kanıtlar mı?"

"Bana göre öyle," dedi Lucas. "Başka pek çok insanı ikna etmezdi."

"Televizyonda bana inanmanla ilgili o şeyi gördüm," dedi Smithe.

"Ve ben bu hapishaneyle başa çıkamam. Sana bir şans vermeye karar verdim. Bir mazeretim var. Aslında iki tane var."

McCarthy, "Bütün bunları ön duruşmada yapabiliriz," dedi.

"Buna dört gün var," dedi Smithe sertçe. Lucas'a döndü. "Eğer mazeretlerim doğruysa, ne kadar zamanda çıkarım?"

Lucas omuz silkti. "Eğer sağlamlarsa ve onları kontrol edebilirsek, seni bu öğleden sonra buradan çıkarabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Smithe aniden. "Bay McCarthy takvimimi getirdi. Lewis'in saldırıya uğradığı gün, o öğleden sonra, hizmet içi eğitim yapıyordum. Sabah saat dokuzda başladı ve saat beşe kadar devam etti. Sınıfta on kişi vardı. Hep birlikte öğle yemeği yedik. Çok uzun zaman önce değildi, o yüzden hatırlayacaklardır."

"Peki ev hanımı Shirley Morris'in öldürüldüğü gün? O sabah saat yedide New York'a giden bir uçağa bindim. Uçak biletlerim var ve bir arkadaşım beni havaalanına götürdü, uçağa bindiğimi gördü. New York'tan gelen otel faturalarım var. Üzerlerinde giriş saati yazıyor. Morris öğleden sonra öldürüldü ve ben

öğleden sonra. Eminim beni de hatırlayacaklardır çünkü belboyla birlikte odama çıktığımda çarşafımı geri çekti ve altında bir fare vardı ve adam çıldırdı. Ben de çıldırdım. Buranın güzel bir otel olması gerekiyordu. Resepsiyona gittim ve bana yeni bir oda verdiler ama eminim o fareyi hatırlıyorlardır. Telefonla kontrol edebilirsin. Bay McCarthy'nin ofisinde faturalar ve uçak biletleri var."

"Bize söylemeliydin," dedi Lucas.

"Korkmuştum. Bay McCarthy dedi ki..." İkisi de dönüp McCarthy'ye baktı.

"Bir anda çok fazla şey oldu. Sen onu sorguya çekiyordun, herkes bağırarak etrafta koşuşturuyordu, sakinleşmeliydik yoksa hata yapabiliirdik," dedi McCarthy.

Smithe, "Bu şekilde yaparak kesinlikle bir hata yaptık," dedi. "Ailem eşcinsel olduğumu biliyordu, anne babam, kardeşlerim ve evdeki birkaç arkadaşım, ama lisedeki çoğu insan bilmiyordu, evdeki çoğu insan ..."

Aniden oturdu ve hıçkırmaya başladı. "Artık hepsi biliyor. Çiftliğe geri dönmenin ne kadar zor olacağını biliyor musun? Evime?" McCarthy ayağa kalktı ve sandalyesini tekmeledi.

Gözaltı merkezinin lobisinde Lucas bir telefonun önünde durdu ve tek bir arama yaptı.

"Lucas Davenport," dedi. "Benimle gizli bir yerde buluşabilir misin? Çabucak?"

"Elbette," dedi. "Yeri söyle."

Döngünün kuzey tarafında bir kullanılmış kitap dükkânının adını verdi. Kadın geldiğinde, onun ne kadar yersiz görüldüğünü düşündü. Mükemmel saçları ve kusursuz makyajıyla, Alice Harikalar Diyarında gibi raflar arasında dolaşıyor, bu kadar çok şaşırtıcı eserin varlığı karşısında afallıyordu. Annie McGowan. Kanal Sekiz'in gururu, Now Report.

"Lucas," diye fısıldadı onu gördüğünde.

"Annie." Adam ona doğru bir adım attı ve Annie iki elini birden uzattı, sanki Lucas'ın onu kollarına almasını bekliyordu. Lucas onun yerine ellerini tuttu ve onu göğsüne doğru çekti.

"Şimdi sana söyleyeceğim şey bir sır olarak kalmalı. Bana gazetecilik dokunulmazlığı vermelisin yoksa sana söyleyemem," dedi omzunun üzerinden geriye bakarak. *Metot Oyunculuğuna Giriş 1043, iki kredi.*

"Evet, elbette," diye ağzından kaçırdı. Nefesi tarçın ve baharat gibi kokuyordu.

"Maddy cinayetlerinden tutuklanan şu eşcinsel adam mı? O yapmadı," diye fısıldadı Lucas. "Biz konuşurken bile kontrol edilen iki mükemmel mazereti var. Bu öğleden sonra serbest bırakılacak. Bunu polis departmanı dışında kimse ama hiç kimse bilmiyor, sen hariç. Saat üç buçuğa kadar beklerseniz muhtemelen avukatını yakalayabilirsiniz - McCarthy'yi tanıyor musunuz, kamu avukatı?"

"Evet, onu tanıyorum," dedi nefes nefese.

"Onu gözaltı merkezinin dışında, Smithe'nin çıkışını imzalarken yakalayabilirsin. En iyisi saat üç civarında orayı gözetlemek. Bundan daha erken olabileceğini sanmıyorum."

"Lucas, bu muazzam bir şey."

"Evet. Eğer özel tutabilirsen. Size bir ipucu daha vereceğim, ancak bu da 'bilgili bir kaynaktan' gelmelidir. "

"Ne?"

"Bu kadınlar sözde tecavüze uğramış ama kimse sperm bulamamış. Katilin iktidarsız olduğu için bir tür yabancı cisim kullanıyor olabileceğini düşünüyorlar."

"Oh, Tanrım. Zavallı adam." "Ah, evet."

"Ne tür bir nesne?"

"Tam olarak bilmiyoruz."

"Yani şu kocaman lastik penislerden biri gibi mi?" Kelimeler onun mükemmel ağzından o kadar uyumsuzca çıkmıştı ki Lucas çenesinin düştüğünü hissetti.

"Şey, bilmiyoruz. Bir şeyler işte. Her neyse, eğer bu işi doğru yapar ve beni korursan sana daha özel tüyolarım olacak. Ama şu anda buradan gitmem gerek. Birlikte görünemeyiz."

"En azından henüz değil," dedi. Gitmek için döndü ve sonra geri adım attı.

"Dinle, beni karakoldan aradığında, adını bırakmaya devam edersen kaynağımın kim olduğunu bilecekler. Yani, eğer bana ulaşamazsan."

"Öyle mi?"

"O yüzden belki de bir kod adı kullanmalıyız."

"İyi fikir," dedi Lucas şaşkınlıkla. Cüzdanından bir kart çıkarıp arkasına ev telefonunun numarasını yazdı. "Beni ofisten ya da evden arayabilirsin. Seni aradığımda bir yerde ya da diğerinde olacağım. Aradığımda, 'McGowan'a mesaj: Kızıl At'ı ara' diyeceğim. "

"Kızıl At," diye fısıldadı, dudakları cümleyi ezberlerken hareket ediyordu. "Kızıl At. Satrançtaki at gibi mi?"

Daha çok balık gibi, kırmızı at emici, diye düşündü Lucas. McGowan bir adım daha öne çıktı ve onu dudaklarından öptü, sonra siyah gözleri ve şık yün ceketle bir anda bacadan aşağı indi.

Mark Twain'in *Life on the Mississippi*'sinin ilk baskılarını toplayan, romantik olmayan şişman bir adam olan mağaza sahibi loş koridorda belirdi ve "Tanrım, Lucas, ne yapıyorsun orada, gelinciği mi sıkıyorsun?" dedi.

Lucas Daniel'in ofisinde durdu ve Smithe'in mazeretlerini sıraladı. Birlikte cinayet masasına gidip Lester ve Anderson'a bunları özetlediler.

"Herkesin her şeyden elini eteğini çekmesini istiyorum, bu işin hemen kontrol edilmesini istiyorum," dedi Daniel. "Sosyal yardım ofisine gidip şu hizmet içi eğitimle başlayabilirsiniz. Bu bize hızlı bir okuma sağlayacaktır. Sonra bu biletlere bak, birkaç arama yap. Her şey yolunda giderse, ki eminim gidecektir, savcılıkla bir toplantı ayarlarız. Saat bir ya da iki gibi. Ne yapacağımıza karar veririz."

Lester, "Yani suçlamaları düşürün," dedi.

"Evet. Muhtemelen."

"Basın bizi canlı canlı yer," dedi Anderson.

"Eğer doğru oynarsak yemezler. Onlara Davenport'un Smithe'nin güvenebileceği tek adam olduğunu, ona hikâyeleri anlattığını, Davenport'un bize geldiğini ve hatamızı anladığımızı söyleriz."

"Bana kurşun balon gibi geldi," dedi Lester.

"Elimizdeki tek şey bu," dedi Daniel. "McCarthy'nin bunu boğazımıza tıkmasından iyidir."

"Tanrım." Lester'ın yüzü griydi. "Aramayı ben yaptım. Her yerde beni arayacaklar. Lanet olası televizyon."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Daniel filozofça.

"Nasıl?"

"Ben olabilirdim."

Lucas ve Anderson gülmeye başladı, sonra Daniel ve en sonunda Lester gülümsedi.

"Evet, bu düşünülemez bile," dedi Lester.

Lucas sabahın geri kalanını ofisinde, Şehir'deki bağlantılarıyla konuşarak geçirdi. Pek bir hareketlilik yoktu. Kuzeydoğu yakasındaki yüksek bahisli bir poker oyununda birinin öldürüldüğüne dair söylentiler vardı ama benzer bir söylenti üç hafta önce de duymuştu ve kulağa uydurma gelmeye başlamıştı. Yüzlerce boş Visa Şehirleri vurmuştu ve indirim mağazaları ile alışveriş merkezlerine doğru ilerliyordu; bazı büyük perakendeciler üzgündü ve belediye başkanıyla konuşuyorlardı. Silahlarla ilgili bir söylenti vardı, otomatik silahlar Red River Vadisi'ndeki iniş pistlerinden ülke dışına çıkıyordu. Bu garip bir söylentiydi ve kontrol edilmesi gerekiyordu. Bir striptiz kulübü sahibi de komşu barın genç yetenekleri sahneye çıkardığından şikayet ediyordu: "Bu adil değil, bu kızlar amlarında kıl olacak yaşta bile değil. Başka kimse iş alamıyor, herkes Frankie'nin yerinde." Lucas ona araştıracağını söyledi.

- - -

"Her şey kontrol edildi," dedi Daniel. "New York'a bir fotoğraf faksladık, polisleri otele gönderdik ve belboy onu hatırladı ve fareyi hatırladı. Tam tarihi hatırlayamadı ama hangi hafta olduğunu hatırlıyor. Bu doğru hafta."

"Peki ya hizmet içi?"

"Kontrol edildi. Bu en can alıcı nokta, çünkü bu konuda hiçbir soru işareti yok. Soruyu sorar sormaz, her şeyi berbat ettiğimiz söylentisi yayıldı. Bu akşama kadar tüm adliyeye yayılmış olacak."

"Ve?"

"Saat ikide savcı ve kamu avukatıyla bir toplantımız var," dedi Daniel. "Tüm suçlamaların düşürülmesini önereceğiz. Bu akşam bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

Anderson, "Bizi dava edecek," dedi.

"Feragatname isteyeceğiz," dedi Daniel.

"Hiç şansımız yok," dedi Lucas. "Adam çıldırmış." Şefe baktı. "Basın toplantısında görünmemem gerektiğini düşünüyorum."

"En iyisi bu olabilir."

"Biri sorarsa tatilde olduğumu söyleyebilirsin. Birkaç gün izin alıp kuzeye gideceğim."

Lucas saat üçte Belediye Binası'ndan çıktı ve gözaltı merkezine doğru yürüdü, sadece bir kutu patlamış mısır almak için durdu. Annie McGowan ve bir kameraman merkezin dışında bekliyorlardı. Lucas bir blok ötede bir otobüs bankına oturdu ve yarım saat sonra McCarthy'nin hemen arkasında Smithe ile birlikte merkezden çıktığını gördü. Yanlarında Lucas'ın evindeki fotoğraflardan Smithe'nin anne ve babası olduğunu anladığı biri kadın biri erkek iki yaşlı insan vardı. McGowan hemen peşlerine takıldı ve bir süre etrafta dolandıktan sonra kısa bir kamera röportajı yapmayı kabul ettiler. Lucas boş patlamış mısır poşetini toparlayıp bankın altına attı ve gülümsedi.

- - -

"Basın toplantısı saat yedide," dedi Anderson, koridorda Lucas'ı görünce.

"Bu akşam bir işim var," dedi Lucas. "Ve bir süreliğine saklanmaya çalışıyorum."

Ayrılmadan önce devriye birimiyle destek için gerekli ayarlamaları yaptı ve saat altı haberlerine yetişmek üzere eve doğru yola çıktı. McGowan haberi sunarken harika görünüyordu. Gözaltı merkezinin dışındaki iki dakikalık video kaydının ardından kameralar stüdyodaki McGowan'a geri dönüyor.

"Şimdi Report Eight ayrıca polisin gerçek katilin cinsel açıdan iktidarsız olduğuna inandığını ve kadınların aslında

Bir tür kör nesne kullanarak tecavüz etti çünkü kendisi onlara tecavüz etmekten acizdi."

Spikere döndü ve gülümsedi. "Fred?" "Bu özel haber için teşekkürler, Annie . . ."

Lucas Kanal Dört'e döndü. Yayının son haberi McGowan'ın haberinin çalıntı olduğu belli olan bir özetiydi: "Twin Cities'de üç kadının birden öldürülmesiyle ilgili soruşturmada tutuklanan Jimmy Smithe'in serbest bırakıldığını ve polisin artık onun suçsuz olduğuna inandığını öğrendik ..."

Jennifer beş dakika sonra telefondaydı. "Lucas, bunu ona sen mi yedirdin?"

"Kimi neyle besledim?" Lucas masumca sordu. "McGowan'a Smithe'in serbest bırakıldığını mı söyledin?" "Serbest mi bırakıldı?"

"Seni pislik, bir dahaki sefere geldiğimde çelik jockstrap'ini giysen iyi edersin, çünkü bıçak getireceğim."

O akşam geç saatlerde, Lake Caddesi'nde plakasız bir departman havuz arabasıyla dolaştı, gece gezenleri, içenleri, fahişeleri izledi, bir düzine yüzden herhangi birini aradı. Saat ondan hemen önce birini buldu.

"Harold. Arabaya bin."

"Ah, teğmen. . ."

"Bin şu lanet arabaya, Harold." Serbest piyasa ilaçları satıcısı olan Harold arabaya bindi.

"Harold, bana borçlusun," dedi Lucas. Harold yüz otuz kilo ağırlığındaydı ve zeytin yeşili saha ceketinin içinde kaybolmuştu.

"Ne istiyorsun dostum?" diye sızlandı. "Kimseyle konuşmuyordum..."

"Senden istediğim Frankie'nin yerine gitmen ve biraz içki içmen. Benim üzerime. Ama hafif. Şarap, bira. Kafayı bulmanı istemiyorum."

"Kötü kısmı ne?" Harold birden daha neşeli görünerek sordu.

"Barın üstüne genç bir kız koyacaklar. Gerçekten genç. Yaptıklarında, dışarı çıkıp bana söylemeni istiyorum. Ben yukarıda olacağım."

bloкта. O başlar başlamaz dışarı çıkacaksın, duydun mu? İki dakika sonra değil, başlar başlamaz." Harold'a bir onluk uzattı.

"Onluk mu? On dolarla orada içmeye devam etmemi mi istiyorsun?" diye yakındı.

Lucas, Harold'ın sahra ceketinin önünü kavradı ve onu bir kez salladı. "Dinle Harold, bu ayrıcalık için senden para almadığım için şanslısın, tamam mı? Şimdi o topal kışını oraya sok yoksa o lanet suratını dağıtırım."

"Tanrım, teğmen..." Harold dışarı çıktı ve Lucas koltuğa çökerek gelip geçenleri izlemeye başladı. Çoğu içki içiyordu ya da zaten sarhoştı. Birkaç uyuşturucu vakası geçiyordu. Bir pezevenk ve onun adamlarından biri; Lucas onu tanıyordu ve yüzünü görmemek için elini kaldırarak başını daha da eğdi. Pezevenk ona doğru hiç bakmadı. Bir torbacı, bir torbacı, taşradan gelmiş olabilecek şişman yüzlü bir çocuk ve sarhoş bir satıcı. Harold arabaya yaklaşmadan önce yarım saat boyunca geçit törenini izledi.

"Bir tane var ve çok genç," diye fısıldadı.

"Tamam. Kalk." Harold gözden kayboldu. Lucas telsizden devriye desteği için önceden ayarlanmış bir çağrı yaptı, tüvit bir atış şapkası ve bir çift camlı gözlük taktı, arabadan indi, kilitledi ve Frankie'nin yerine doğru yola koyuldu.

Frankie'nin yeri eski bira ve ucuz şarap kokuyordu. Caddenin yanındaki ön oda, kırmızı deri bir kabinde karşılıklı oturan mutsuz görünümlü iki kadın dışında boştu. Barmen bardakları siliyor ve Lucas'ın boş masaların arasından geçerek arka odaya açılan giriş kemerine doğru ilerleyişini kayıtsızca izliyordu.

Arka oda tıklım tıklımdı, otuz kırk erkek ve yarım düzine kadın sigara dumanı bulutu içinde müzik kutusundan yükselen rock müziğini alkışlıyordu. Kız barın üzerinde dans ediyordu, üzerinde küçücük bir sutyen ve yarı saydam mavi bir külot vardı. Lucas kalabalığı yarararak ilerledi ve Frankie'nin barın arkasında plastik bira bardaklarını musluktan hızla akıttığını gördü. Lucas başını kaldırıp kıza baktı. On bir mi? On iki mi? Kız bir hamle yaptı ve bir eliyle arkasına uzandı, dişlerini ısırarak alt dudağını in a

yarı profesyonel bir sırtış. Kalabalığın coşkusundan besleniyordu. Başka bir çarpma ile sütyeni patlattı ve yavaşça sıyrarak çıkardı, bunu yaparken küçük göğüslerini kollarıyla dikkatlice kapattı. Birkaç çarpışmadan sonra sütyeni barın arkasına fırlattı ve yeni bir dansa geçti, açıkta kalan göğüsleri yanıp sönen tavan ışıklarında sallanıyordu.

"Altlar, altlar, altlar," diye bağıırıyordu kalabalık ve kız başparmaklarını pantolonun üst kısmına geçirdi ve utangaç bir şekilde pantolonu bir santim aşağı, bir santim yukarı çektiikten, döndükten, eğildikten, bacaklarının arasından dışarı baktıktan sonra ayağa kalktı ve sırtı seyirciye dönük bir şekilde pantolonu kaydırarak çıkardı ve dansı bitirmek için döndü.

Ön taraftaki barmen "Dışarıda polisler var" diye bağırdı.

"Çekil," diye bağırdı Frankie. Kalabalık iki kapıya doğru kaçışırken uzanıp çıplak kızı ayak bileğinden yakaladı. Lucas öne atılıp silahını çıkardı, dirseklerini bara dayadı ve silahın namlusunu Frankie'nin yanağına dayadı.

"Bana bir kaza yaptıрма Frank," dedi. "Bu silahın çok hafif bir tetik çekişi var." Frankie donakaldı. Üç üniformalı polis ön taraftan koşarak içeri girdi ve müşterileri duvara sıkıştırdı. Bir düzine Zip loc kokain ve crack torbası yere düştü. Lucas başını kaldırıp kıza baktı. "Yere yat," dedi.

Eğildi ve dikkatlice adamın yüzüne tükürdü.

— — —

"Peki ona ne oldu?" Carla sordu.

İskelenin kenarında oturuyorlardı, ayakları suyun üzerinde sallanıyordu. Gün batımından bir saat önceydi ve ormandaki atış alanından iskeleye doğru yürümüşlerdi. Öğleden sonra serin ve sessizdi, gökyüzünün menekşe rengi suya yansıyordu. Üç yüz metre açıkta, bir misk balığı avcısı batık bir adanın kenarlarında yüzey yemiyle uğraşıyordu. Su bir masa üstü kadar dümdüzdü ve balıkçı oltayı çekerken çarkın şak şak şak sesini duyabiliyorlardı.

"Onu çocuk esirgeme kurumuna bıraktık," dedi Lucas.

"Ailesinin kim olduğunu bulmaya çalışacaklar, onu oraya geri götürecekler. İki hafta sonra yine kaçacak ve olta atmaya başlayacak.

ya da dans ya da her neyse. Onun yaşımda, bulabileceği tek iş bu."

"Peki ya Frankie?"

"Aklımıza gelen her şey için onu yazdık. Bazı suçlardan onu yakalayacağız. Biraz hapis yatacak, içki ruhsatını kaybedecek."

"Güzel. Bunu yapmalılar. Bilmiyorum. On iki yaşında bir çocuk."

Lucas omuz silkti. "Sokaktaki fahişelerin yaş ortalaması herhalde on dördtür. On altı yaşına geldiklerinde çok büyümüş oluyorlar. Ne kadar genç olurlarsa o kadar çok para kazanıyorlar; müşterilerin istediği de bu. Genç şeyler."

"Erkekler ne kadar da sapık," dedi Carla ve Lucas güldü.

"Ne yapmak istiyorsun, balığa mı çikalım yoksa içeri girip oyalanalım mı?" diye sordu.

"Ben zaten balık tutuyordum," dedi ona burnunu kırıştırarak.

BÖLÜM 13

Maddog'un sekreteri ofisin dedikodu merkezi olarak görev yapıyordu. Bu ona ofis politikasında yardımcı olabilirdi - eğer ofis politikasına katılmış olsaydı - ama sekreteriyle iyi bir ilişkisi yoktu. Onunla gözlerini kaçırarak konuşurdu. Bu alışkanlığının farkındaydı ve bunu düzeltmek, ona doğrudan bakmak için mücadele etti. Başarısız olmuş ve onun burun kemiğine bakmaya başlamıştı. Kadın onun gözlerinin içine bakmadığını biliyordu.

Görünüşü durumu daha da zorlaştırıyordu. Bu deli için fazla güzeldi. Adamın gelişinden kısa bir süre sonra yaklaşılmasını hoş karşılamayacağını açıkça belirtmişti. Kendince minnettardı. Eğer onu tuzağa düşürmüştü olsaydı, eğer Seçilmiş olsaydı, ölmesi gerekirdi ve bu da temel kurallardan birini ihlal ederdi: Asla tanıdığın birini öldürme.

Ofise girdiğinde üç kadın daha onun etrafında kümelenmiş konuşuyorlardı.

"Duydun mu Louis?" Kümedeki kadınlardan biri onunla konuşuyordu. Adı Margaret Wilson'dı. Kişisel yaralanma hukukunda uzmanlaşmış bir avukattı ve henüz otuz yaşında olmamasına rağmen ofisteki en iyi maaşlı avukatlardan biri olduğu söyleniyordu. Ela gözleri, iri göğüsleri ve kalın kalçaları vardı. Kadın çok fazla gülüyordu, diye düşündü deli adam; aslında kadın onu biraz korkutmuştu. Durdu.

"Neyi duydun?" diye sordu.

"Tutukladıkları ve deli katili olduğunu düşündükleri şu eşcinsel adamı mı? O değilmiş."

"Evet. Dün gece haberlerde gördüm. Bu çok kötü oldu. Onu yakaladıklarını sanmıştım," dedi Maddog, sesini düz tutmaya çalışarak. Polis basın toplantısı, TV3'te izlediği kısımlar onu memnun etmişti. Ofisine doğru bir adım daha attı.

"Onu kaldıramayacağını söylüyorlar," dedi

Wilson. Tekrar durdu, kafası karışmıştı.

"Pardon?"

"Kanal Sekiz, Annie McGowan? Buz patencisi gibi kısa siyah saçlı muhabir, adı neydi? Polisten biriyle konuşmuş. İktidarsız olduğunu ve onu bunu yapmaya iten şeyin bu olduğunu söylüyorlar," dedi. Onunla alay mı ediyordu? Ses tonunda bir meydan okuma unsuru var gibiydi.

"Homoseksüel konusunda yanıldılar..." diye başladı deli.

"Bunların hepsi pop psikolojisi," dedi Maddy'nin sekreteri küçümseyerek. "Herkes onun onlara tecavüz ettiğini söylüyor. Eğer kaldıramıyorsa, nasıl ... ?"

"Hiç meni bulamadılar," dedi Wilson. "Bir şey kullandığını düşünüyorlar."

Bütün kadınlar birbirlerine baktı ve deli "Peki," dedi ve ofisine girip kapıyı kapattı. Orada öylece durdu, sadece bir saniyeliğine, öfkeyle dolmuştu. İktidarsızlık mı? Bir şey mi kullanıyor? Ne hakkında konuşuyorlardı?

Dışarıdan bir kahkaha sesi geldi ve kendisi hakkında güldüklerini anladı. Bir şey kullanıyor. Herhalde yaşlı Louis gibi, Louis ne kullanıyor acaba? diyorlardı. Onun kim olduğunu, ne olduğunu bilmiyorlardı; gücünü bilmiyorlardı. Ve ona gülüyorlardı.

Masasına doğru yürüdü, çantasını bıraktı, oturdu ve duvardaki ördek resmine baktı. Alacakaranlıkta bir kedi kuyruğu bataklığına giren üç yaban ördeği. Maddog görmeden baktı, öfkesi giderek büyüyordu. Kapının arkasından bir kahkaha sesi daha geldi. Eğer yanında bir tabanca olsaydı, koridora çıkıp hepsini öldürebilirdi.

On bir buçukta ofisten çıktı ve öğlen haberlerini izlemek için eve gitti. Tercihen TV3'ü izledi, televizyonda haberlere ayrılan azıcık saygınlığın en iyi orada bulunabileceğine inanıyordu.

Ama bu McGowan'ın özel kaynakları varsa kanal değiştirmesi gerekebilirdi. Arabasını garaj yolunda bıraktı ve aceleyle içeri girdi. Biraz erken gelmişti ve haberler başlamadan önce bir fincan sıcak çorba yapacak zamanı vardı. Oturma odasındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye oturdu.

tuzlu sıcak karışımı yudumluyordu ve haberler çıktığında McGowan'ınki baş haberdi. Görünüşe göre bir önceki gecenin tekrarıydı; McGowan'ın ilçe hapishanesinin merdivenlerinde homoseksüelle röportaj yaptığı ve daha sonra iktidarsızlık hikayesini tekrarladığı kaset. Güzel, berrak yüzü verdiği bilginin ciddiyetine odaklanmıştı; kamera son çekim için yüzüne yaklaştığında, deli adam öfkesinin yeniden alevlenmeye başladığını bile bile kıpırdadığını hissetti. Nefesini kontrol etti ve televizyonu yumruklayarak kapattı. Annie McGowan. Yüzü televizyon ekranının parlak görüntüsünde asılı kaldı. İlginç bir kadındı. TV3'teki sarışından daha iyiydi.

Star-Tribune gazetesinin sabah nüshası hâlâ mutfak masasının üzerindeydi. Tekrar kontrol etti. Smith'e in serbest bırakılmasıyla ilgili geniş bir haber vardı ama iktidarsızlık iddialarına hiç değinilmemişti.

Polis neden McGowan'a iktidarsız olduğunu söylesin ki? Öyle olmadığını biliyor olmalılar. Bunun yanlış olduğunu biliyor olmalılar. Bu onu dışarı çekmek için bir girişim olabilir mi? Onu kasten kızdıracak bir şey? Ama bu delilikti. Onu kızdırmamak için her şeyi yaparlardı. Yapmazlar mıydı?

İşine geri döndü, öfke hâlâ zihnini kurcalıyordu. Heather'ı bulmak, onu hemen almak için bir cazibe vardı. Ama henüz değil, diye karar verdi kitapları ve sarı defterleriyle otururken. Gücünün arttığını hissedebiliyordu ama ihtiyaç duyduğu aşkın deneyimi garanti edecek aciliyete ulaşmamıştı. Heather'ı şimdi öldürmek polislere saldırmak demektir ama bu, ona olan ihtiyacına hoş olmayan bir şey katacaktı. Bunun erken olacağını ve dolayısıyla hayal kırıklığı yaratacağını düşündü. Bekleyecekti.

Deli köpek hafta sonu boyunca çalıştı, kıza olan ihtiyacının geliştiğini, içinde çiçek açtığını hissetti.

Kendi kendine eğlendi. Cumartesi öğleden sonra ve Pazar günü ofis boştu ve onu tercih ettiği gibi yalnız bırakıyordu. Ve ilginç bir dava bulmuştu. Dava duruşmaya gideceği için kendisi ilgilenmeyecekti ama kıdemli dava avukatı, araştırma yapılmasını isteyerek davayı görevlendirme sisteminden geçirmişti.

Davalının adı Emil Gant'tı. Eski karısını ve onun şimdiki erkek arkadaşlarını taciz ediyordu. Onları takip etmiş, onlarla karşılıklı konuşmuş ve sonunda şiddet tehdidinde bulunmuştur. Tehditler

inandırıcı. Gant şartlı tahliye edilmişti, ağır saldırı suçundan kırk beş ay hapis cezasının otuz ayını çekmişti. Kadın endişeliydi.

Mevcut suçlama, Gant'ın eski karısının garajında yakalanmasının ardından gelmişti. Kadın gece vakti evinde yalnızdı. Bir komşusu Gant'ın açık bir kapıdan gizlice içeri girdiğini görmüş. Komşu kadını aradı, kadın 911'i aradı ve polisler bir dakikadan kısa bir süre içinde geldi. Gant bir arabanın arkasında saklanırken bulundu.

Bir zamanlar gizlenmekle suçlanıyordu. Artık böyle bir suçlama yoktu. Saldırıyla suçlanamazdı çünkü kimseye saldırmamıştı. Haneye tecavüzle suçlanamazdı çünkü garaja girmemişti. Sonunda izinsiz girmekle suçlandı.

Aslında savcılar ne ile suçlandığını pek umursamıyorlardı. Herhangi bir suçtan hüküm giymesi Gant'ı kırk beş aylık cezasının kalan on beş ayı için Stillwater Eyalet Hapishanesine geri gönderecekti.

Ama eyaletin izinsiz giriş yasasını inceleyen deli köpek, küçük bir boşluk buldu. Yasa, suç teşkil eden tacizlerle değil, çiftliklere izinsiz giren avcılarla ilgilenmek üzere tasarlanmıştı. Kimse her sonbaharda binlerce avcıyı tutuklamak istemiyordu. Bunların çoğu seçmendi. Bu yüzden izinsiz giriş yasalarının bazı özel hükümleri vardı.

En önemlisi, izinsiz giren kişinin uyarılması ve izinsiz girme eylemi tamamlanmadan önce gitmesi için bir şans verilmesi -ve reddetmesi ya da önemli ölçüde geciktirilmesi- gerekiyordu. Deli köpek polis raporlarına baktı. Polisler gelmeden önce kimse adama bir şey söylememişti. Adama gitmesi için hiç şans verilmemişti.

Maddy gülümsedi ve özeti yazmaya başladı. Bu asla mahkemeye gitmeyecekti: Gant, Minnesota yasalarına göre suçun temel unsurlarını tamamlamamıştı. Yani gece yarısından hemen önce özel bir garajda saklanırken mi yakalanmıştı? Ne olmuş yani? Kimse ona gitmesini söylememişti.

Deli köpek Pazar öğleden sonra ofisten ayrılmadan önce evrakı sekreterinin masasına bıraktı. Pazartesi sabahı baş dava vekili ve asistanıyla birlikte asansöre bindi.

Maddy'ye başlarıyla selam verip arkalarını döndüler ve rakamların değişmesini izlediler.

Yukarı çıkarken asistan boğazını temizledi. "Gant davasıyla ilgili sana bir şey getirdim," dedi.

"Öyle mi?" Olson şık giyinen biriydi. Gri takımlar, şal desenli kravatlar, rahat bir sırtıta büyük beyaz dişler. "O hindiye çoktan pul yapıştırıp Stillwater'a geri postaladığımı sanıyordum."

"Pek sayılmaz, ey bilge kişi," dedi asistan. "Eyaletin izinsiz giriş yasasını düşündüm ve hafta sonu gelip baktım. Yeterince eminim. Orada bir hüküm var. . ."

Asistan daha sonra deli köpeğin araştırmasını paragraf paragraf anlattı. Hava yolu katına geldiklerinde Olson gülüyordu ve asistanın sırtına bir tokat atarak, "Lanet olsun Billy, seni işe almamın bir nedeni olduğunu biliyordum," diye bağırdı.

Deli köpek arabanın arkasında şaşkın şaşkın duruyordu. Diğerlerinin hiçbiri fark etmedi. Yarım saat içinde öfke içindeydi. Olson'a gidip işin kendisine ait olduğunu iddia edemezdi. Bu önemsiz görünürdü. Asistan sadece benzer fikirlere sahip olduğunu iddia edecekti.

Bu hep böyle olmuştu. Her zaman görmezden gelinmişti. Öfke, kıza olan ihtiyacını besliyordu. Bir gök gürültüsü gibi yükseldi ve eve gitti, ihtiyaç kanında sürünüyordu.

Heather Brown tekrar mahalledeydi. Kısa deri bir etek ve kemerine kadar açık turkuaz bir bluz giymişti. İnce çilli göğsünün üzerinde cam boncuklar sallanıyordu; bir saç bandı saçlarını arkadan tutturmuştu.

Deli köpek kaldırımından ona doğru yürüyor, gözleri vücudunda geziniyordu. Çok dikkatli giyinmişti; diğer cinayetlerden çok daha dikkatli giyinmişti çünkü bu cinayet halka açık bir yerde işlenecekti ve şahit olunabilirdi.

Deli köpek kot pantolon, çizme, kırmızı naylon spor ceket ve John Deere şapkası giymişti. Hennepin'e biraz yabancıydı. Çirkin olacak kadar değil, ama kıyafetleri birilerinin aklına takılacak kadar. O bir çiftçiydi, açık ve basit. Çiftçilerden oluşan bir kalabalığa, çenesini kapalı tuttuğu sürece en ufak bir kırıksıklık olmadan sığabileceğini düşündü.

Ceketinin cebinin arka dikişinde bir delik açmıştı ve Chicago Cutlery'den aldığı uzun hınzır bıçağı astarın içine yerleştirmişti.

"Heather," dedi yaklaşırken. Etrafına bir göz attı. En yakınındaki kişi caddenin karşısındaki otobüs durağında oturan siyah bir adamdı. Adamdan yana döndü. Heather onun arkasından bakıyordu ve gözleri geri döndü.

"Nasılsın tatlım?"

"Geçen gece seninle konuştum..."

"Seni hatırlamıyorum."

"Yarım buçuk için elli teklif etmiştim..."

"Ah, evet." Şaşkınlıkla başını eğdi. "Çok farklı görünüyorsun."

Deli köpek kendine baktı, başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Parayı bulabilirsem daha heyecan verici bir şey bulabileceğini söylemiştin."

"Parayı buldun mu?"

"Yüz dolarım var."

"Peki aklında ne var kovboy?"

Motel hoş bir şekilde eskimişti. Heather ofise gidip bir anahtar aldı ve bir dakika sonra geri döndü. İçeride, deli köpek odaya baktı, kokladı. Dezenfektan. Burayı ilaçlıyor olmalı, diye karar verdi. Banyo küçüktü, yerdeki fayanslar eksikti, yatak örtüsü ince ve kötü bir şekilde yıpranmıştı.

"Neden önce parayı aradan çıkarmıyoruz?" Heather Brown sordu.

"Ah, evet. Yüzlük?" Deli köpek pantolonunun cebinden banknotları çıkarıp şifonyerin üzerine attı. Beş tane yirmilik. "Ve eğer gerçekten yapabilirsek ... bilirsin ... Bir elliliğim daha var."

"Hey, senden hoşlanıyorum, adamım," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Neden buraya girip küçük bir duş alırken bunu tartışmıyoruz?"

"Başla, hemen geliyorum," dedi. Ceketini çıkarmaya başladı ve kadın banyoya girdiğinde cebinden bıçağı çıkarıp yatağın altına koydu.

Duş acı vericiydi. Penisini dikkatlice yıkadı ve hiçbir şey olmayınca, "Orada küçük bir sorun mu var?" dedi. Kadın

kaşlarını çattı, gözlerinin arası kırıştı. İktidarsız olanlar ticaretin en kötüsü değildi, ama kesinlikle ciroyu yavaşlatıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, eğer yapamazsak ..."

Çantasında ipek eşarplar vardı, her bilek ve ayak bileği için birer tane olmak üzere dört tane.

"Onları çok sıkı bağlamayın," dedi. "Sadece ilmeklemek yeterli."

"Bunu yapabilirim," dedi dişlerinin arasından. Önce ayaklarını bağladı, yatağın ayak ucundaki köşelere birer tane, sonra ellerini, yanlara doğru, büfelere bağladı.

"Nasılsın tatlım?"

"İyi," dedi adam ona doğru dönerek. Artık yarı ereksiyon halindeydi, penisi vücudundan uzakta duruyordu.

"Bir dakikalığına buraya getirmek istersen sana yardım edebilirim," diye teklif etti.

"Hayır, hayır, ben iyiyim; ama bir lastik kullanmak istiyorum
Özür dilerim. . ." "Hayır, bu iyi," dedi cesaretle. Döndü ve bir lastik aldı.

Ceketini yerden kaldırdı, bir lastik buldu, paketinden çıkardı ve kendi üzerine açtı. Sonra aynı cepten Kotex'i aldı ve onun yanına uzandı.

"İyice aç," dedi.

Bir şeylerin ters gittiğini hisseden kadın doğrulmaya çalıştı, belki de çığlık atmak için ağzını açtı ve deli onu boğazının iki yanından tutup sıkarak yatağa itti. Kadın çırpındı, omuzlarını büktü, bağlayıcı eşarplara karşı mücadele etti. Adam sıktıkça kızın ağzı daha da açıldı ve böyle bir motelde dikkat çekecek kadar yüksek olmayan bir inilti çıkarmayı başardı ve sonra adam Kotex'i zorla ağzına soktu.

İçeri girdikten sonra bir eliyle kızın ağzını kapattı ve diğer eliyle ceketinin cebini karıştırdı, eldivenlerini buldu ve teker teker giydi. Kız onu izliyordu, hâlâ eşarplara karşı direniyordu, şimdi gözleri kocaman ve dehşete düşmüştü. Eldivenler giyildikten sonra diğer cebinden bantı çıkardı ve iki kez kızın başının etrafına ve tıkacın üzerine sardı. Sonra bağları tekrar kontrol etti; gayet iyi tutuyorlardı.

"Şimdi şuna bak," dedi kıza, üzerine diz çökerek. "Bu gerçek bir şey. Ve benim iktidarsız olduğumu söylemeye çalıştılar."

Kız çırpınmayı bırakmış ve yatağın üzerinde geriye doğru büzülmüş, onu izliyordu.

"Şimdi biraz eğleneceğiz," dedi adam. Yatağın altında bıçağı buldu, çıkardı ve ona gösterdi, çelik bıçak lamba ışığında parlıyordu. "Çok acıtmayacak; bu işte çok iyiyimdir," dedi. "Bıçak girerken gözlerini açık tutmaya çalış; gözleri izlemeyi severim," dedi.

Kadın başını çevirdi ve odada aniden bir koku duyuldu; adam kadının leğen kemiğine baktı ve altına işediğini fark etti.

"Oh, Tanrı aşkına," dedi. Ama çok sevinmişti. Korkudan altını ıslatmıştı. Gücü biliyordu.

Ama şimdi ona tecavüz etmeyecekti. Soğuk idrarın içinde yatma düşüncesi tatsızdı. Zaten tecavüze de gerek yoktu. Deli köpek onun yanına uzandı, uzandı ve kadın ondan uzaklaşmaya çalışırken onu yanağından nazikçe öptü. "Sadece bir saniye sürecek," dedi. Kadın kollarını bağlara karşı çılgınca sallamaya başladı. Bıçağın ucunu göğüs kemiğinin hemen altına yerleştirdi ve bıçağı yukarı ve içeri doğru bastırırken orgazmın içinde yükseldiğini hissetti. Kızın gözleri açıldı, zorlandı, zorlandı ve sonra ışık söndü ve onun için her şey durdu. Işık sönerken deli köpek kızın gözlerine baktı, orgazm dalgalarının gerilediğini ve zihnindeki baskının kalktığını hissetti.

Her şey çok iyi gitmişti, diye düşündü. Çok iyi.

Yataktan geri çekildi ve ona baktı. Güzel değil, diye düşündü, ama tavrında güzel bir şeyler vardı. Lastiği çıkarıp tuvalete attı, sifonu çekti ve sık sık durup yaptığı işe bakarak giyinmeye başladı. İçten içe seviniyordu.

Giyindikten sonra son kez uzun uzun baktı, uzanıp serinleyen bacağını okşadı ve kapıya doğru ilerledi.

"Tüh," dedi yüksek sesle. "Notu unutamam." Notu ceketinin cebinden çıkardı ve kadının vücudunun üzerine bıraktı.

Dışarıda güzel ve berrak bir sonbahar gecesi vardı. Siyah asfaltlı otoparkta yürüdü ve motelin ofisine doğru hızlı bir bakış attı. Görevli pencerenin içinde görünüyordu, televizyonun mavi ışığı yüzünü yıkıyordu. Dışarı bakmadı. Başını dikkatle çeviren deli köpek kaldırımından aşağıya doğru yürüdü ve köşeyi dönerek ceketini ve şapkasını çıkardı. Ceketini şapka içindeyken yuvarladı ve kolunun altına sıkıştırdı. Bir köşeyi daha döndü ve arabasına vardı. İçeri girdi ve ceketini arabanın zeminine fırlattı. Arabaya bindiğini gören biri varsa, o da kırmızı ceketli, fötr şapkalı bir adam değildi.

Altı blok geri giderek bir barın önünde durdu. Kırmızı ışıkları yanıp sönen ama sireni olmayan bir polis arabası, o ilk içkisini içerken Hennepin'den hızla geçti. İçkisini yudumladı, sonra yeniden doldurması için barmene başıyla işaret etti. Dışarı çıktığında, motel odasından ayrılmasının üzerinden bir saat geçmişti.

"Gereksiz bir risk daha," dedi kendi kendine. "Yine de arabayla geçmeyeceğim. Sadece izleyecek kadar yakınından geçeceğim."

Bir blok ötedeki trafik lambasından motelin önündeki en az dört polis arabasını görebiliyordu. Işıkların değişmesini beklerken, bir televizyon kamyonu motelin önüne yanaştı ve yolcu koltuğundan siyah saçlı bir kız indi. Onu hemen tanıdı, Annie McGowan, iktidarsız olduğunu söyleyen kadın.

Arkadan bir korna sesi duydu ve önce dikiz aynasına, sonra da yeşile dönmüş olan trafik lambasına baktı. Köşeyi döndü ve kaldırıma yanaştı. McGowan bir polisle konuşuyordu ve polis başını sallıyordu. Polis ışıkları ve televizyon kamyonundan etkilenen bir grup insan kaldırımda yürüyerek deli köpeğin arabasının yanından geçiyordu.

Maddy de onlara katılmak istedi ama vazgeçti. Çok riskliydi; yeterince risk almıştı. Ayrıca, cinayetten sonra eve gidip rahatlayabileceği ve tadını çıkarabileceği kadar parıltı vardı. Uzun ve sıcak bir banyo, gözleri kapatın ve Heather Brown'da ışığın söndüğü bölümü tekrar oynatın.

BÖLÜM 14

Sıcak günler ve gevrek, soğuk gecelerle yılın en güzel hafta sonlarından biriydi. Ormanda parlak renkler devam ediyor ve yanan huş ağacı kütüklerinin hafif kokusu havada asılı kalıyordu.

"Yapraklar için en az bir haftamız daha var. Belki iki," dedi Carla. Gölün kuzey ucundaki akçaağaçlar alev alev yanan bir turuncuya bürünmüştü. "Daha fazla akçaağacınızın olmaması çok kötü."

"Burayı satın aldığımda bunu düşünmüştüm," dedi Lucas. "Akçaağaç istemedim. Güzeller ama ben çamları istedim. Buraya Kuzey Ormanları havası veriyorlar. Biraz daha güneyde, akçaağaçların ve meşelerin arasında, çiftlik arazisi hissi veriyor."

Kıyı şeridi boyunca sürüklendiler ve oltalarını yabani otların, rıhtımların ve devrilmiş kerestelerin etrafında dolaştırdılar. "Kuyruklu yemler için çok geç olduğunu söyleyenler var ama ben buna katılmıyorum. Atmosferi de daha eğlenceli," diyor Lucas.

Üç saatlik atışta beş kuzey turnası yakaladılar ve iki misk balığı takip etti.

"Misk balığı için kötü bir gün, ha?" İskeleye dönerlerken Carla, "Misk balığı için kötü bir gün, ha?" dedi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama iyi bir gündü. İki takip iyidir. Birçok gün hiç göremezsin."

"Harika bir spor."

"Zaten balık temizlemekle uğraşmana gerek yok," dedi sırtarak.

"Buradan ne zaman ayrılmam gerekiyor?" diye sordu. "*Gitmek zorundayım* da ne demek?"

"Televizyoncuların sıcak takibinin şimdiye kadar azalmış olacağını varsayıyorum. Geri dönebilirim. Ama tanrım, biliyorsun, o stüdyoda sıcak bir tabakla yaşıyordum. Gitmekten nefret ediyorum."

"Hey, istersen bir ay kal," dedi Lucas. "İki ya da üç hafta içinde gelip iskeleyi çekmem gerekiyor. Ondan sonra don ve kar gelene kadar yapacak pek bir şey kalmayacak."

"Kabul ediyorum," dedi Carla gülerek. "Belki bir ay değil ama birkaç hafta daha. Bunun benim için ne kadar büyük bir mola olduğunu bilemezsin. Birkaç çizim defteri ve birkaç pastel getirdim ve harika vakit geçiriyorum."

"Güzel. Burası bunun için var."

Ona doğru baktı. "Fazladan bir gün daha kalabildiğine sevindim. Burası her zaman sessizdir ama Cumartesi ve Pazar günleri etrafta birkaç kişi olur. Bugün burası bize kaldı. Hafta içi burası biraz özeldir."

Yemekten sonra Lucas şöminede ateş yaktı ve bir önceki sonbaharda kesilmiş huş ağacı kütüklerini getirdi. Ateş yandıktan sonra kanepeye oturup konuştular, televizyon izlediler ve ardından kiralık bir film olan *The Big Chill*'i seyrettiler.

Filmin sonuna doğru Lucas onun bluzunun düğmeleriyle uğraşmaya başladı. Telefon çaldığında Lucas onun bluzunu çıkarmış, kalçalarına oturmuş, onu gıdıklıyordu. Ona baktı ve aniden kasvetli bir sesle, "Cevap vermek istemiyorum. O başka birini öldürdü."

Carla kıkırdamayı bıraktı ve yarı dönerek uzanıp ahizeyi kaptı ve ona doğru itti. Adam bir an ahizeye baktı ve sonra isteksizce aldı.

"Davenport," dedi oturduğu yerden kalkarak.

"Lucas," dedi Anderson, "bir tane daha var."

"Kahretsin." Carla'ya baktı ve başını salladı.

"Buraya gelsen iyi olur." "Kim o?"

"Bir fahişe. Bir sokak ismi var, hepsi bu. Heather Brown.

Belki on beş yaşında. Bıçak, tıpkı diğerleri gibi. Not orada."

"Onu tanımıyorum. Smithe'i kontrol ettin mi?"

"Evet, aile çiftliğinde. İşinin saat yedi civarında bittiğini düşünüyoruz. Bir TV ekibi onu çiftliğe kadar takip etmiş. Saat altıda biraz çekim yaptılar. Hâlâ orada. Kendinde değil."

"Peki ya kızın pezevengi?"

"Onu arıyoruz. Size burada ihtiyacımız olmasının bir nedeni de bu - kızı bakmanızı, onu tanıyıp tanımadığınızı görmenizi ve bazı adamlarıyla konuşmanızı istiyoruz."

"Vice mı çalışıyor?"

"Evet. Onu tanıyorlar ama henüz bir şey bulamadılar.

Henüz."

"Neredeydi?"

"Güney Hennepin'in aşağısında. Randy'nin yeri."

"Evet, biliyorum. Tamam, elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Telefonu kapattı ve o sırada elbisesini giymekte olan Carla'ya döndü. bluz. Uzandı ve bir avucunu kadının göğüslerinden birine bastırdı.

"Gitmem gerek," dedi.

"Kimdi o?" Sesi alçaktı, depresifti.

"Bir fahişe. Ateşli bir otelde. O adam, tamam, ama biraz garip. Kulağa neredeyse spontane geliyor. Ve ilk kez bir fahişenin yanına gidiyor." Tereddüt etti. "Senden bir iyilik isteyeceğim ama yanlış anlamamı istemiyorum."

Kadın alnını kırıştırdı ve omuz silkti. "Öyleyse sor."

"Birkaç dakikalığına rıhtıma doğru yürüyebilir misin?" "Tabii..."

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve ..." Çaresizce eliyle işaret etti. "Sana güvenmediğimden değil, ama özel olarak konuşursam daha iyi olur. Bazen yasaların biraz dışında sayılabilecek şeyler yapıyorum. Eğer bir büyük jüri olursa. Yalancı şahitlik yapmanı ya da yapmak zorunda olduğunu düşünmeni bile istemem."

Kararsızca gülümsedi. "Elbette. Yürüyüşe çıkarım. Sorun değil."

"Sorun gibi geliyor," dedi Lucas ellerini saçlarında gezdirerek. "Ne zaman bir kadınla böyle bir duruma düşsem, onlara güvenmediğimi düşünüyorlar."

"Bu duruma çok mu düştün?" diye

sordu kadın. "Birkaç kez. Beni deli

ediyor." "Tamam. Demek polissin."

Serin akşamlarda giydiği uzun kollu flanel gömleklerinden birini eline aldı ve ona gülümsedi. "Tanrı aşkına, bu konuda endişelenme. Ben rıhtımda olacağım, işin bitince ararsın."

Onun merdivenlerden inişini ve ön bahçedeki patika boyunca ilerleyişini izledi ve bir an sonra rıhtıma çıkarken karanlık suya karşı silüetini gördü. Telefonu aldı ve çevirdi.

"Derhal Annie McGowan'la konuşmam gerekiyor. Bu acil bir durum."

"Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim lütfen?" "Ona Kızıl At de."

Bir dakika sonra McGowan telefondaydı. "Kızıl At mı?" "Annie, bir cinayet daha işlendi. Henüz duymadın mı?" "Hayır." Sesi hızlı ve heyecanlıydı. "Nerede?"

"Hennepin'in aşağısındaki Randy's Motel'de bir fahişe. Genç bir kız. Sokaktaki adı Heather Brown. Şu anda olay yerinde adamlarımız var, oraya bir ekip gönderseniz iyi olur. Size onun hakkında bir bilgi daha vereyim, psikiyatristlerimiz çözdü. Şef ve diğer dedektifler muhtemelen bunu inkâr etmeye çalışacaklar, çünkü bu tür hassas bilgilerin ortaya çıkmasını istemiyorlar, ama biz onun bir fahişeyi öldürmesini bekliyorduk."

"Tanrım, neden?"

"Psikiyatristlerimiz adamın muhtemelen o kadar çirkin ve kadınlara karşı o kadar itici olduğunu düşünüyor ki, sadece kaldıramamakla kalmıyor, kendi başına da bir kadın bulamıyor. Muhtemelen biri diğerine katkıda bulunuyor. Yine de bunun dış görünüşle ilgili olduğunu bilmiyoruz. Belki vücut kimyası ya da başka bir şeydir. Bilirsiniz, belki de dünya standartlarında bir vücut kokusu vardır."

"Vay be."

"Evet, anladın sen onu. Gerçekten itici, insan kertenkelesi gibi. Bunu kimseye vermezdim ama iktidarsızlıkla ilgili son tavsiyemi hikayene yedirme şeklini beğendim. Fahişeyi öldürdüğüne göre, bu son bilgi Now Report izleyicilerine bir seri katilin zihnine dair bazı özel bilgiler verebilir diye düşünüyorum."

"Bu gerçekten çok ağır, Luca . . . uh, Kızıl At. Şunları halledeyim, sonra sana dönerim. Evde misin?"

"Hayır. Kuzeydeyim, üç saat uzaktayım. Geri dönmek üzereyim, oraya gece yarısından hemen önce varacağım. evimde olacağım,

Muhtemelen saat 1'den sonra, 3'e kadar da ayakta olacağım. Araman gerekiyorsa o zaman ara."

"Tamam. Teşekkürler Kızıl At."

Carla iskeledeydi, pazen gömleğine sarınmıştı. "Gidiyor musun?"

"Evet."

"Arabana kadar sana eşlik edeyim."

"Daha fazla zaman geçirmek istedim," dedi.

"Öyleyse geri gel."

"Eğer yapabilirsem." Kollarını ona sarıp öptü ve kadın bir anlığına ona sarıldı, sonra ayrılıp kulübeye döndü. Lucas Porsche'ye atlayıp bir daire çizdi ve Şehirlere doğru yola koyuldu.

Kuzey Ormanları'nın dar yollarında hızla araba kullanmak onu heyecanlandırıyordu ama bunu genellikle gündüz yapıyordu. Geceleri yol kenarındaki ağaçlar sanki yola daha da yaklaşıyor gibiydi. Farlarını fazla yakıyor, çalılar ve telefon direkleri düşünmeye vakit bırakmadan görüş alanına girip çıkıyordu.

Otuz mil ötede, Minnesota sınırının hemen ötesinde, yol kenarındaki bir dinlenme tesisini geçti ve bir otoyol devriye arabası yola fırlarken arkasından kırmızı ışıklar yandı.

Lucas arabayı kenara çekti ve elinde rozet çantasıyla dışarı çıktı. Devriye polisi çoktan yola çıkmıştı, bir eli silahında, diğer eli uzun çelik bir el feneri tutuyordu.

Lucas rozet çantasını uzatarak devriyeye doğru yürürken, "Ben Minneapolis polisiyim ve acil bir durum için Şehir'e dönüyorum," dedi. "Teğmen Lucas Davenport. Deli katil az önce bir fahişeyi, küçük bir kızı parçaladı. Geri dönmeye çalışıyorum."

"Hı-hı," dedi devriye polisi. Işıyla rozet çantasına ve kimlik kartına baktı, sonra bir anlığına Lucas'ın yüzüne tuttu.

"Eğer merkezinizi arayıp sizi bizim merkeze bağlamalarını sağlayabilirsiniz-"

"Sizi televizyonda gördüm," dedi devriye polisi. Rozet çantasını geri uzattı. "Sana ceza kesmeyeceğim, ama bir şey söyleyeceğim.

Akıllıca, tamam mı? Saatte seksen üç mil hızla gittiğini tespit ettim. Buradan otoyola kadar seksen üç yerine elli beşle gidersen, bu sana fazladan iki dakikaya mal olur. Seksen üçle gidersen ve bir geyiğe ya da ayıya çarparsan ölürsün. Şimdiye kadar bir tanesine çarpmadığın için şanslısın. Şu anda çok hareketliler. O arabayla koca bir dişi ayıya yandan çarparsan, duvara çarpmış gibi olursun."

"Doğru. Sadece biraz korktum."

"Sakin ol," dedi devriye polisi. "İleriyi arayıp otoyoldaki adamlara biraz fazladan zaman kazanmaya çalıştığınızı söyleyeceğim. Yüzün altında tutarsan otoyola çıktığında seni rahatsız etmezler."

"Sağ ol, dostum." Lucas arabasına doğru yöneldi.

"Hey, Davenport."

Lucas kapı yarı açıkken durdu. "Evet?" "Yakala şu ibneyi."

Motel tek katlı, L şeklinde, eski püskü bir binaydı ve üzerinde elle boyanmış kalıcı bir boş yer tabelası vardı. Lucas içeri girdiğinde önünde yarım düzine ekip arabası ve dört televizyon kamyonu park etmişti. Jennifer'ı ve caddenin ilerisinde, yanlarında kameramanlarla Annie McGowan'ı gördü. Lucas Porsche'yi iki ekip arabasının arasına sıkıştırdı, indi, kilitledi ve motelin girişini kapatan sarı şeride doğru ilerledi.

"Lucas."

"Hey, Jennifer..."

"Seni orospu çocuğu, ona bir tane daha yedirdin."

"Kimi?"

"Kim olduğunu biliyorsun. McGowan." Jennifer başını çevirip sokağın aşağısındaki diğer kadına baktı.

"Ben yapmadım," diye yalan söyledi Lucas. "Kuzeydeki kulübemdeydim, Tanrı aşkına."

"Birileri ona seçme şeyler yediriyor. Geri kalanımıza kahkahalarla gülüyor."

"Haber işinde işler böyle yürüyor, ha?" Çömeldi ve bandın altından geçti. "Yarın beni ara, bakalım senin için bir şeyler bulabilecek miyim."

"Hey, Lucas, hâlâ kızgın değil misin? Smithe olayı yüzünden?"

"Konuşmamız gerek," dedi. "Bir çeşit anlaşma yapmalıyız. Yarın gece izinli misin?"

"Evet, tabii."

"O zaman seni özel bir yere yemeğe götüreceğim. Bir şeyler ayarlarız."

"Harika." Kadın gülümsedi ve adam dönüp Anderson'ın motel müdürünün ofisinin dışında kalabalığın içinde durduğunu gördü.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Anderson'ı kolundan tutarak.

"Aşağı gel ve bir göz at." Motelin arka tarafına doğru ilerledi.

"Onu kim buldu?"

"Gece görevlisi," dedi Anderson, arkasına bakarak. "Kız gelip giderken durup cama vururdu. İçeri girerken vururdu ama bir daha çıkmazdı. Bir süre sonra kafasını dışarı çıkarmış ve kızın kapısının etrafında bir ışık çatlağı gördüğünü söylemiş. Görünüşe göre katil çıkarken kapıyı tamamen kapatmamış. Bu durum katibi meraklandırmış ve o da aşağı inip kapıyı çalmış. Ve kadın oradaymış."

"Katili gördü mü? Katibi mi?"

"Ah-ah. Kimseyi görmediğini söylüyor." "Bu katip, Vinnie Short mu?"

"Adını bilmiyorum," dedi Anderson. "Yine de kısa boylu." Heather

Brown da diğerleri gibi bağılıydı ama diğerlerinden farklıydı, Kolları çarmıha gerilmiş gibi vücuduna dik açıyla uzanıyordu. Bıçağın sapı göğsünden göğüs kemiğinin altına doğru çıkmıştı. Başı bir tarafa dönüktü, gözleri ve ağzı açıktı. Dili dışarı çıkmış, müstehcen bir şekilde solgundu. Uyluklarında uzun, dar yara izleri vardı, çok düz makine bronzluğuna karşı beyazdı.

"Onu tanımıyorum," dedi Lucas. Bir memur yardımcısı içeri girdi. "Onu tanıyor musun?" Lucas sordu.

"Birkaç kez görmüştüm, birkaç yıldır sokaklardaydı," dedi polis yardımcısı. "Eskiden St. Paul'de, Üniversite'deydi ama babası aşırı dozda uyuşturucu alınca bir süre ortadan kayboldu."

"Beyaz Louis'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Bacaklarındaki yara izlerini görüyor musun? Bu Louis'in alametifarikasıydı. Onları elbise askısıyla döverdi. Asla iki kereden fazla sürmediğini söylerdi."

"Ama o öldü," dedi Lucas.

"Sekiz ay önce. Çok şükür kurtulduk. Ama sana bir şey söyleyeyim. Kızları özel numaralar yapardı. Altın duşlar, esaret, şaplak, bunun gibi şeyler. Yani bu adam onu tanıyor olabilir. Bağlanma şekline bakılırsa, işbirliği yapmayan birini böyle bağlamak zor olurdu."

"Şu anda onu kimin çalıştırdığını bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Onu bir süredir ortalıkta görmedim," dedi polis yardımcısı.

Anderson, "Gece tezgâhtarıyla konuştuk ama onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor," dedi. "İki, üç haftadır buralarda olduğunu söyledi. Ofise gelir, odanın parasını öder ve giderdi. Gece için bir oda tutuyor, iki ya da üç adamı geri getiriyor, gelirken ve giderken pencereye vuruyordu. Yatağı kendisi yeniden yapardı."

"Oda için ne kadar ödedi?"

"Bilmiyorum," dedi polis yardımcısı. "Kontrol edebilirim."

"Genellikle bir adam, bir kira. Genelde onları gece için almazlar. Eğer motel neler döndüğünü bilmiyorsa."

"Bu adam biliyor," dedi polis yardımcısı. "Vinnie Short mu?"

"Evet."

"Uzun bir ilişkimiz var. Gidip onunla konuşacağım," dedi Lucas. Tekrar odanın etrafına bakındı. "Bir şey yok, ha?"

"Pek bir şey yok. Not." "Ne yazıyordu?"

"Kullanıldıktan sonra asla silah taşıma. "Orospu çocuğu. Bize pek bir şey bırakmıyor."

Anderson dışarı çıktı. Lucas tekrar cesede baktı, sonra Brown'ın çantasını alıp inceledi. Ucuz plastik bir cüzdanda on beş dolar, bir ehliyet, bir sosyal güvenlik kartı ve yarım düzine fotoğraf vardı. En net olanını c ü z d a n d a n çıkardı ve çantanın dibine bıraktı. Yan ceplerden birinde iki plastik parçası buldu. Kokain.

"Burada birkaç çeyrek gram var," dedi ahlak polisine. "Çantasının envanterini çıkardınız mı?"

"Henüz bakmadım."

"Kafanı kapıdan dışarı çıkar ve Anderson'ı ara, olur mu?"

Polis dışarı çıktığında Lucas cüzdandaki fotoğrafı cebine koydu ve cüzdanı kapattı.

"Öyle mi?" Anderson içeri geri adım attı.

"Bir şeyler buldum. Gitmeden önce bu çantanın etrafına bir eşya torbası koysak iyi olur."

Vincent Short kısa boyluydu. Ayrıca uzun, seyrelmiş kızıl saçları vardı ve Woody Allen'a benzediğini düşünüyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Başını kaşdı, salladı ve biraz daha kaşdı. Kepek taneleri siyah balıkçı yaka gömleğinin üzerine kar gibi düştü. Lucas içeri girdiğinde iki ahlak polisi etrafta durmuş ona bakıyordu. Short başını kaldırıp baktı ve soldu.

"Komiserim," dedi endişeyle.

"Vincent, dostum, konuşmamız gerek," dedi Lucas neşeyle. Etrafındaki yardımcı polisler baktı. "Bu adamla özel olarak konuşabilir miyim? Biz eski dostuz."

"Sorun değil," dedi polislerden biri.

"Kızın kayıt kartını buldun mu?" "Evet, tam burada."

Ahlak polislerinden biri kartı ona uzattı ve Lucas toplam ücrete baktı. Otuz dolar. "Teşekkürler. Görüşmek üzere."

Ne zaman onlar vardı gitti, Lucas döndü için

Kısa, kim sandalyesinde geriye doğru çekiliyordu.

"Belki de konuşabileceğimiz bir yere, ofise dönmeliyiz," diye önerdi.

"Seni lanet olası Davenport-" Short ağlamaya başladı.

Lucas onun sandalyesine doğru eğildi ve nazik bir ses tonuyla konuştu. "Vincent, kızın pezevenğinin kim olduğunu biliyorsun. Şimdi karar vermelisin, ondan mı daha çok korkuyorsun? Yoksa benden mi? Sana bir ipucu vereyim. Burada çoklu bir katil üzerinde çalışıyoruz. Benim kığım tehlikede. Bu yüzden benden kesinlikle daha fazla korkmalısın."

"Seni lanet-"

"Ve belki de patronun bir fahişeye bütün gece otuz dolara oda kiraladığını öğrendiğinde ne diyeceğini düşünmelisin. Biraz para kazanıyor olmalısın, ha? Belki biraz amcık, belki biraz komisyon? Ha, Vincent?"

"Seni sikik. . ."

Lucas pencereden sokağa doğru baktı. Kimse içeri bakmıyordu. Uzanıp Short'un burun deliklerinin arasındaki eti başparmağıyla işaret parmağının arasından yakaladı ve tırnağını içine soktu. Short elektrik çarpmış gibi başını eğdi ve kendi eliyle Lucas'ın elini çekiştirdi ama Lucas dayanarak diğer başparmağını Short'un boğazına, adam elmasının altına bastırdı, böylece çığlık atamayacaktı. Birkaç saniye boğuştular ve sonra Lucas bırakıp geri çekildi ve Short sandalyede iki büküm oldu, yüzü ellerine gömülmüştü, ağzından uzun bir inilti çıktı.

Lucas onun üzerine eğildi ve parmaklarını Short'un gömleğine sildi, yüzü Short'unkine yakındı.

"Pezevengi kim?" Lucas sessizce sordu.

"Hadi ama Davenport."

"Eğer bunun canını yaktığını düşünürsün, inanamayacağın yerlerde birkaç tane daha var," dedi Lucas. "Sakın gösterme."

"Kıvılcımlar," diye mırıldandı. Sesi neredeyse duyulmuyordu. "Sana söylediğimi ona söyleme."

"Kime?"

"Jefferson Sparks. Sparks için çalışıyor."

"Sparky. Allah kahretsin." Lucas Short'un omzunu sıvazladı. "Teşekkürler Vincent. Polis vatandaşlarımızın işbirliğini takdir ediyor."

Short ona baktı, gözleri kıpkırmızıydı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Defol git buradan, seni pislik."

"Eğer bu doğru değilse, eğer Sparky değilse, geri döneceğim," diye söz verdi Lucas. Short'a gülümsedi. "İyi günler dilerim."

Dışarıda cesedi taşıyıp televizyon kameralarının parlayan ışıklarına doğru götürüyorlardı. Lucas yanlarına geldiğinde yardımcı polisler kaldırımın kenarında küçük bir grup halinde durmuş olanları izliyorlardı.

"Eski dostun sana bir şey söyledi mi?"

"Jefferson Sparks için çalışıyordu," dedi Lucas.

"Sparky," dedi polislerden biri heyecanla. "Nerede kaldığını bildiğime inanıyorum."

"Yakalayın onu," dedi Lucas. "Pazarlık falan yapıyor. Onunla yarın sabah şehir merkezinde konuşuruz."

"Elbette."

Anderson oldu konuşmak için ve tıbbi Müfettiş. Ne zaman sözlerini bitirdiğinde başını sallayarak Lucas'a doğru yürüdü.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu

Lucas. "Hiçbir şey yok."

"Tanık bulmak için mahalleyi mi karıştırıyorsun?"

"Anladım Çocuklar hepsiüzerinde ve yer.

Olmaz. Biliyorum herhangi bir şey Yarına kadar."

"Pezevengin adını bulduk," dedi Lucas. "Ahlak masası onu arayacak. Muhtemelen yarın elimizde olur."

"Umarım elinde bir şey vardır," dedi Anderson. "Bu iş artık eskidi."

Lucas yarım saat boyunca senaryoları düzenleyerek oyunu üzerinde çalıştı. Bu işin en kötü kısmıydı. Son rötuşlar asla bitmiyordu. Heather Brown'ın öldürülmesiyle birlikte işe odaklanamaz olmuştu.

Saat ikide işi bıraktı, bir fincan çilekli yoğurt yedi, kapıları kontrol etti ve ışıkları söndürdü. Kapı çaldığında on dakikadır yataktaydı. Yataktan sürünerek çıktı, evin ön kapısına kadar uzanan pencereden dışarı bakabilmek için parmak uçlarında çalışma odasına girdi.

Dışarı baktığı sırada kapı tekrar çaldı. Annie McGowan sokak lambasının altında yalnızdı ve kapının yanında beklerken utanıyordu. Lucas sırtını duvara yaslayarak oturdu ve karanlık odaya baktı. Jennifer hamileydi. Carla kulübede bekliyordu. Lucas kadınları severdi, yeni kadınları, farklı kadınları. Onlarla konuşmayı, çiçek göndermeyi, geceleri yuvarlanmayı severdi. Annie McGowan göz kamaştırıcıydı, Helen'in yüzüne ve nefis bir vücuda sahip bir kadındı, pembe meme uçları, solgun, katı bir et.

Ve bir kütük kadar aptaldı. Lucas burnunun kenarını sıkarak bunu düşündü.

Annie McGowan dışarıda bekledi ve bir dakika sonra evden uzaklaşıp arabasına doğru dönmeye başladı. Arabanın kapısını açarken Lucas ayağa kalkıp perdeyle duvar arasındaki çatlaktan baktı, duraksadı ve tekrar eve baktı. Pencere bir krankla dikey olarak açıldı. Eli krankın üzerindeydi ve onu açması, o kaçmadan önce ona seslenmesi sadece bir saniyesini alacaktı. Adam hareket etmedi. Sürücü koltuğuna kayd, kapıyı kapattı ve geri geri gitti.

Bir saniye sonra da gitmişti. Lucas yatak odasına geri döndü, uzandı ve uyumaya çalıştı.

Annie'nin hayalleri . . .

BÖLÜM 15

Lucas'ın ofisinin kapısı açıldı ve yardımcı polis içeri girip fazladan sandalyelerden birine oturdu.

"Sparky gitmiş," dedi.

"Lanet olsun. Hiçbir şey kolay olmuyor," dedi Lucas.

"Dupont'un aşağısındaki evini bulduk ama dün gece ayrılmış," dedi polis yardımcısı. "Üst katta oturan adam Sparky'nin gece yarısı eve geldiğini, eşyalarını arabaya attığını ve kadınlarından biriyle kaçtığını söyledi. Geri dönecek gibi de görünmüyormuş."

"Brown'ı biliyordu," dedi Lucas, arkasına yaslanıp ayaklarını masanın üzerine koyarak.

"Evet. Öyle görünüyor."

"Peki nereye gitti?"

Polis yardımcısı omuz silkti. "Etrafa soruyoruz. Yanında birkaç kadın daha var. Lake Caddesi'nde bir saunada çalıştıklarını duyduk. Eskiden Demir Kelebek adında bir yerde çalışıyorlardı ama orası artık kapalı. Biz de arıyoruz."

"Akrabaları
mı?"

"Bilmiyorum."

"En son ne zaman geldi?" Lucas sordu.

"Yaklaşık bir yıl önce sanırım. Ağır bir suç, fuhuşa teşvik."

"Hapis yattı mı?"

"İslahevinde üç ay." "Dosya üst katta
mı?"

"Evet. Alabilirim."

"Boş ver," dedi Lucas. "Ben bir şey yapmıyorum. Oraya gidip bir göz atacağım."

"Onu aramaya devam edeceğiz," dedi polis yardımcısı. "Daniel her yerde arkamızda."

Lucas ofis kapısının kilidini çevirip tam kapatıyordu ki telefon çaldı. Tekrar içeri girdi ve telefonu açtı.

yukarı.

"Lucas? Bu Jennifer. Bu gece dışarı çıkıyor muyuz?"

"Tabii. Saat 7'de?" Aklına Carla'nın bir görüntüsü geldi, sırtı kavisli, göğüsleri düzleşmiş, ağzı yarı açık.

Carla Ruiz.

Jennifer Carey, hamile. "Evet, bu iyi olur. Beni buradan alır mısın?"

"Yedide görüşürüz."

Lucas içeri girdiğinde deli köpek katibin ofisinde dosyaları bekliyordu. Maddy onu hemen tanıdı ve elindeki dosyaya dönüp bakmak için kendini zorladı. Lucas ona aldırış etmedi. Sallanan kapıdan geçip servis tezgâhının arkasına geçti ve odanın öbür ucundaki amirin odasına doğru yürüdü. Kafasını kapıdan içeri soktu ve deli köpeğin tam olarak anlayamadığı bir şey söyledi. Amir masasından başını kaldırıp güldü ve Lucas içeri girip masasının kenarına tünedi.

Dedektifin rahat bir hali vardı. Maddog bunu fark etmiş ve kıskanmıştı. Dosya şefi her şeyden bir tane görmüş, demir saçlı bir adliye emektarıydı ve Davenport onun genç bir kız gibi çırpınmasını sağlamıştı. O izlerken Lucas aniden dönüp ona baktı ve gözleri kısa bir süre için birbirine değdi. Deli köpek kendini toparladı ve tekrar dosyaya baktı.

"Tezgâhtaki adam kim?" Lucas sordu.

Amir etrafına, dosyayı iade sepetine bırakıp kapıya yönelen deli köpeğe baktı. "Avukat. Şirketini hatırlayamıyorum ama son zamanlarda çok sık ortalıkta dolaşıyor. Şu Barin denen çocuk vardı ya, hani şu kalabalığın içine dalan zengin çocuk..."

"Evet." Deli köpek kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve Lucas onu kovdu. "Jefferson Sparks. Kötü adam. Pezevenk. Onunla ilgili son bilgilere ihtiyacım var."

"Ben bakarım. Lori'nin masasını kullanabilirsin. O hasta," dedi amir, iş tezgâhının arkasındaki boş masayı göstererek.

Sparks'ın elinde, her birinde ince bir tomar sahte evrak bulunan üç yeni dosya vardı. Lucas onları okudu ve yarım düzine referans buldu

İpek Şapka Sağlık Kulübü'ne. Telefonu eline aldı, yardımcısını aradı ve o sabah konuştuğu dedektifi sordu.

"İpek Şapka hâlâ Shirley Jensen tarafından mı işletiliyor?" diye sordu dedektif hatta geldiğinde.

"Evet."

"Sparky'nin dosyasında birkaç yerde adını buldum. Kadınları orada çalışıyor olabilir mi?"

"Olabilir. Düşündüm de, Shirley eskiden Kelebek'in kayıtlarını tutardı."

"Teşekkürler. Oraya gideceğim." "İrtibatta kalalım."

Lucas telefonu kapattı, dosyaları iade sepetine attı ve saatine baktı. Öğleden hemen sonra. Shirley çalışıyor olmalıydı.

İpek Şapka, kullanılmış giysi satan bir dükkânla mobilya kiralayan bir acentenin arasına sıkışmış, siyah boyalı bir vitrindi. Vitrindeki neon tabelada "Si k Hat t ealth Club" yazıyordu ve hem pencerenin hem de kapının camları dış cephe kaplaması gibi siyaha boyanmıştı. Kapının üzerinde küçük bir dövme demir kapı lambası vardı ve akıllı bir adam onu spreyci boyayla kırmızıya boyamıştı. Ya da belki de akıllı biri değildir, diye düşündü Lucas. Belki de sahibi.

Lucas kapıyı iterek küçük bir bekleme odasına girdi. Bir sehpanın arkasındaki kırmızı tüylü halının üzerinde iki plastik sandalye duruyordu. Karartılmış pencerenin pervazına lepisteslerle dolu bir akvaryum tünemişti. Sehpanın üzerinde *Penthouse* dergisinin yarım düzine iyi karıştırılmış nüshası vardı. Sandalyeler, bir doktorun muayenehanesinden çalınmış gibi görünen altı ayak uzunluğunda bir iş tezgahına bakıyordu. Tezgâhın yanındaki bir kapı dükkânın arka tarafına açılıyordu.

Lucas bekleme odasına adımını attığında arkada bir zil sesi duydu ve birkaç saniye sonra siyah, dekolte bir elbise giymiş genç bir kadın tezgâhın arkasına geçti. Sakız çiğniyordu ve sol göğsünün kabarıklığında bir haziran böceği dövmesi görünüyordu. Betty Boop'a benziyordu ama Juicy Fruit gibi kokuyordu.

"Evet?"

"Shirley'yle konuşmak istiyorum," dedi

Lucas. "Burada olup olmadığını bilmiyorum."

"Ona Lucas Davenport'un beklediğini ve o koca kışını kaldırıp gelmezse buranın içine edeceğimi söyle."

Kadın bir an adama baktı ve sakızı kırılana kadar çenesini o y n a t t ı . Hiç etkilenmemişti. "Oldukça sert," dedi laconik bir şekilde. "Burada konuşmak isteyebileceğin bir adam var. Buranın içine etmeden önce."

"Kim?"

Ona baktı ve ismi tanıyabileceğine karar verdi. "Kel Peterson."

"Kel mi? Evet. Ona da söyle kışını kaldırıp buraya gelsin," dedi Lucas heyecanla. Ceketinin altına uzanıp P7'sini çıkardı ve kadının gözleri irileşti, ellerini bir kurşunu savuşturmak istercesine havaya kaldırdı. Lucas ona s ı r ı t t ı ve tezgâhın ön paneline bir tekme attı, panel parçalandı ve tekrar tekmeledi, kadın dönüp arkaya doğru koşmaya başladı.

"Kel, seni pislik, buraya gel," diye bağırdı Lucas arka tarafa doğru. Tezgâhın üzerinden uzanıp üst tabakanın alt tarafını tuttu ve çekti, bir iniltiyle yukarı çıktı ve bıraktı, ön panele tekrar tekme attı ve bir tahta parçası koptu. "Kel, seni orospu çocuğu ..."

Kel Peterson bir buçuk metre boyunda ve iki yüz yetmiş kilo ağırlığındaydı. Boksör olarak küçük bir kariyeri, profesyonel güreş turunda da biraz daha büyük bir kariyeri olmuştu. Lake Sokağı'ndaki bazı insanlar onun psikopat olduğundan emindi. Lucas öyle olmadığından emindi. Bald yıllar önce, Lucas hâlâ devriyedeiken ona bir kez saldırmıştı. Bir gece kulübünün dışındaki otoparkta teke tek olmuştu. Kel yumruklarını kullanmıştı. Lucas ise boğa derisine sarılmış dokuz inçlik kurşun ağırlıklı bir sap kullanmıştı. Bald ilk raundun altı saniyesinde yere düştü. Yere düştükten sonra Lucas ayaklarını ve ağır çelik el fenerini kullanarak Bald'ın kollarındaki kemiklerin birçoğunu, ellerindeki kemiklerin çoğunu, her iki bacağındaki alt kemikleri, ayak kemerindeki kemikleri, çenesini, burnunu ve birkaç kaburgasını kırdı. Ayrıca taşaklarına yarım düzine kez tekme atmış.

Ambulansı beklerken Bald uyandı ve Lucas onu gömleğinden kavrayarak, bir daha onunla sorun yaşarsa burnunu, dilini ve kolunu keseceğini söyledi.

sikini. Lucas, olası aşırı güç kullanımının soruşturulması için açığa alındı. Kel dört ay hastanede, altı ay da tekerlekli sandalyede kaldı.

Lucas, Kel psikozlu olsaydı, yürüyebildiği anda Lucas'ın peşinden silahla, bıçakla ya da gerçekten deliyse yumruklarıyla gelirdi, diye düşündü. Ama gelmedi. Lucas'a bir daha hiç bakmadı ve etrafından dolaştı.

"Kel, seni sik kafalı..." Lucas bağırdı. Masanın ön paneline bir tekme attı ve panel çöktü. Arka merdivenlerden bir takırtı geldi ve Lucas tekmelemeyi bırakıp Shirley Jensen koridordan hızla tezgâha doğru yürüdü. Lucas P7'yi yerine koydu.

"Seni pislik," diye bağırdı Jensen.

"Kapa çeneni Shirley," dedi Lucas. "Kel nerede?"

"Burada değil."

"Diğer amcık burada olduğunu söyledi."

"Değil Davenport, yani, Tanrı aşkına, şu dağınıklığa bak..." Jensen kırklı yaşlarının sonlarındaydı, yüzü yıllarca güneş ışığı, burbon, sigara ve patates yüzünden çizgilerle kaplıydı. Yüz kilo fazlası vardı. Yağlar çenesinin altında, omuzlarında ve kollarının üst kısmında sallanıyor, altın lame kemerinin altında jöle gibi titriyordu. Yüzü buruştu ve Lucas ağlayabileceğini düşündü.

"Sparky'nin nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Gittiğini bilmiyordum," dedi kadın hâlâ tezgâhın enkazına bakarak.

Lucas yüzü kızın burnuna sadece on santim kalana kadar öne eğildi. Pan-Cake makyajı kurumuş bir Dakota gölü yatağı gibi çatlıyordu. "Shirley, burayı yerle bir edeceğim. Bu deli katille başım belada ve Sparky'de ihtiyacım olan bazı bilgiler olabilir. Ben burada bekleyeceğim. . ." Sanki ona zaman tutuyormuş gibi saatine baktı. "Beş dakika. Sonra ben tezgâha geliyorum. Sen gidip nerede olduğunu öğren."

"Sparky maddog hakkında bir şeyler mi biliyor?" Bu fikir onu ürküttü. Onu.

"Dün gece yırtılan onun kızlarından biriydi. "Dün gece Maddog fahişelerle ilgilenmeye başladı. Heteroseksüelleri keşfetmekten çok daha kolay."

"Artık tezgâhımı tekmeleme," dedi Shirley ve dönüp koridorda paytak adımlarla ilerleyerek gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra ön kapı açıldı ve Lucas geri çekilip kapıdan uzaklaştı. Gri yüzlü, ince omuzlu ve yetmiş dolarlık takım elbiseli dar bir adam içeri girdi, yıkık tezgâha göz kırptı ve Lucas'a baktı.

"Tanrım, ne oldu?"

"Bir polis baskını oluyor," dedi Lucas neşeyle. "Ama eğer sadece egzersiz yapmak, sınav çekmek ve meyve suyu içmek istiyorsan sorun değil. Geri dön."

Dar adamın adem elması iki kez sallanınca, "Sorun değil," dedi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Lucas omuz silkti ve plastik sandalyelerden birine çöküp *Penthouse'u* eline aldı. *"Böyle şeylerin gerçekten olduğuna inanmazdım,"* diye okudu, *"ama sana anlatmadan önce belki de kendimi tarif etmeliyim. Büyük bir orta batı üniversitesinde birinci sınıf öğrencisiyim ve buradaki kızlar oldukça donanımlı olduğumu söylüyor. Bir keresinde bir kız arkadaşımın ölçülerine göre taş gibi sertmişim."*

"Davenport . . ." Shirley arka taraftan çıktı. "Evet."

Dergiyi masanın üzerine bıraktı.

"Tam olarak nerede, hangi otelde olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama Cedar Rapids'de şehir merkezinde bir otel gibi-"

"Iowa mı?"

"Evet. Yılda birkaç kez oradan geçiyor, Sioux City, Des Moines, Waterloo, Cedar Rapids. Kızlarından biri orada olduğunu söylüyor, tam olarak yerini bilmiyor ama şehir merkezinde bir otel olduğunu söylüyor."

"Tamam." Lucas başını salladı. "Ama eğer orada değilse. . ." "Siktir git Davenport, masamı kırdın."

Jennifer çiçekleri sevmiştir. Her masada uzun boyunlu bir vazoda biri kırmızı, diğeri beyaz iki karanfil vardı. Restoran Vietnamlı bir aile tarafından işletiliyordu, Saygon'da bir Fransız restoranını geride bırakan mülteciler. Yaşlı adam ve karısı finanse ediyor, çocukları mekânı işletiyor ve yemek yapıyor, kayınvalideleri masalarda, barda ve kasada çalışıyor, on yaşındaki torunları masaları taşıyor ve bulaşık yıkıyordu.

"Burayla ilgili en büyük sorun," dedi Jennifer, "keşfedilmek üzere olması."

"Sorun değil," dedi Lucas. "Bunu hak ediyorlar."

"Sanırım." Jennifer kadehindeki kırmızı şaraba baktı ve sokaktan jaluzilere v u r a n ışık yansımalarını izledi. "Ne yapacağız?" diye sordu bir anlık sessizlikten sonra.

Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Bu şekilde devam edemeyiz. Beni gerçekten çok zorladın. Daniel ilişkimizi biliyor ve ne zaman basında bir şey çıksa bana bakıyor. Kanal 8 bile olsa."

"Haber yapmayı bıraktım, en azından şimdilik," diye cevap verdi. Başını eğip saçlarının yüzüne düşmesine izin verdiğinde Lucas'ın gözleri çenesinin yumuşak kıvrımlarında gezindi ve aşık olduğunu düşündü.

"Evet ama eğer bir ipucu bulursan... bana onu arkadaşlarından birine yedirmeyeceğini söyle," dedi.

Jennifer şarabını yudumladı, kadehi masaya koydu, parmağını kadehin kenarında gezdirdi ve aniden onun gözlerinin içine baktı. "McGowan'la yattın mı?"

"Lanet olsun Jennifer," dedi Lucas öfkeyle. "Yatmadım. Yatmadım."

"Tamam ama senin hakkında emin değilim," dedi kadın. "Biri ona bir şeyler sızdırıyor ve bu kişi her kimse soruşturmayla sıkı bir ilişkisi var."

"Ben değilim," dedi Lucas. Öne doğru eğildi ve, "Ayrıca, aldığı şeyler ..." dedi. Durdu, dudağını ısırды. "Sana bir şey söyleyebilirdim ama benden alıntı yapıp beni gerçekten rezil etmenden korkuyorum."

"Bu bir hikâye mi?" diye sordu kadın.

Lucas düşündü. "Olabilir, belki. Oldukça sıra dışı olurdu. McGowan'ı kesiyor olursun."

Jennifer başını salladı. "Ben öyle bir şey yapmazdım. Televizyonda kimse bunu yapmaz. Bu çok tehlikeli, bir savaş başlatırsın. O yüzden söyle bana. Eğer dediğin gibiyse, yemin ederim kimse benden duymayacak."

Lucas bir an ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Biliyor musun," dedi sanki hiç önemi yokmuş gibi, "geçmişte seninle konuşmayı kesmekle tehdit etmiştim ama her zaman tekrar bir araya gelmek için sebeplerim vardı. Yaptığın şeyi mazur göstermek için her zaman bir yol bulabilirdim."

"Çok büyüksün."

"Dur bir dakika. Bitirmeme izin ver. Bu kez doğrudan bir söz verdin. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok. Eğer ortaya çıkarsa, nereden geldiğini bileceğim. Ve birbirimize güvenmek için hiçbir dayanağımız olmayacağını bileceğim. Asla. Çocukla bile. Artık oyun oynamıyorum. Bu gerçek hayat."

Jennifer arkasına yaslandı, tavana baktı, sonra gözlerini ona dikti. "Genç bir kızken babamla bir anlaşma yaptım," dedi yavaşça. Başını kaldırdı. "Eğer bir şey gerçekten önemliyse ve gerçeği bilmesi gerekiyorsa, ona gerçeği söyleyecek ve sonra 'İzci kızın onuru' diyecektim. Ve eğer bana bir şey söylemek ve bunun önemli olduğunu vurgulamak istiyorsa ve şaka yapmıyor ya da yalan söylemiyorsa, 'İzci onuru' der ve bana izci işareti yapardı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bunu hiç bozmadık. Asla yalan söylemedik."

"Ve söylemeyeceksiniz ..."

"İzci kız onuru," dedi ve üç parmak işaretini yaptı. "Tanrım, gülünç görünüyor olmalıyız."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Sana söyleyeceğim şey şu. McGowan'ın verdiği bilgilerin nereden geldiğini bilmiyorum ama çoğu tamamen yanlış. Adamın iktidarsız olduğunu, kötü koktuğunu ya da tuhaf görüldüğünü düşündüğümüzü söylüyor ama biz bunların hiçbirini düşünmüyoruz. Hepsi mahkeme dedikodusu. Muhtemelen soruşturmanın çevresindeki bazı üniformalılardan duyduğunu düşünüyoruz."

"Hepsi palavra mı?" Jennifer inanmayarak sordu.

"Evet. Şaşırtıcı ama işin gerçeği bu. Bütün bu büyük haberleri aldı ve hepsi saçmalık. Bildiğim kadarıyla uyduruyor."

"Yalan söylemiyorsun, değil mi Davenport?" Kadın onu dikkatle izledi ve o da gözlerini dikip baktı.

"Yalan söylemiyorum," dedi.

"McGowan'la yattın mı?"

"Hayır, yatmadım," dedi. Elini üç parmaklı izci işaretiyle kaldırdı. "İzcinin onuru," dedi.

Şarap kadehinin sapıyla oynayarak şarabın içinde yuvarlanmasını izledi. "Senin hakkında biraz düşünmem gerek Davenport. Daha önce de başka erkekler için bazı tutkularım olmuştu. Bu farklı bir şeye dönüşüyor."

Ertesi sabah uyudular. Telefon çaldığında Jennifer *Pioneer Press*'i okuyor, Lucas da kahvaltı hazırlıyordu.

"Ben Anderson."

"Evet."

"Cedar Rapids'ten bir polis aradı. Sparky'yi fuhuş yapmak için komplo kurmaktan tutuklamışlar ve ellerinde-"

"Ne komplosu?"

"Bir tür saçma sapan suçlama. Bölge savcısının öğrendiğinde canlarına okuyacağını söyledi. Bu öğleden sonra, mesai saati bitmeden ona söylemek zorundalar. Seni saat 10'da uçağa bindireceğiz. Havaalanına gitmek için bir saatin var. Bilet bekliyor."

"Arabayla gitmek ne kadar sürer?"

"Beş, altı saat. Bölge savcısına söylemeden önce asla başaramazsın. O zaman muhtemelen Sparky'yi serbest bırakmak zorunda kalacaklar."

"Pekâlâ, pekâlâ, bana havayolunu ver." Lucas ayrıntıları bir karalama defterine yazdı, telefonu kapattı ve Jennifer'a söylemeye gitti.

"Sormayacağım," dedi Jennifer ona sırtarak.

"İstersen sana söylerim. Ama söylemeyeceğine dair izci kızın yeminine ihtiyacım var."

"Hayır, bilmeden de yaşayabilirim," dedi. Hâlâ ona sırtıyordu. "Ve eğer uçacaksan, burbonunu patlatmak isteyebilirsin."

Twin Cities International ile Cedar Rapids arasında uçan havayolu şirketi son derece güvenilir. Hiç ölümcül bir kaza geçirmemiş. Öyle diyorlardı.

reklamlarında. Lucas koltuğun iki kolunu da ölümüne sıkıca tutuyordu. Yan koltuktaki yaşlı kadın merakla onu izliyordu.

"Bu senin ilk seferin olamaz," dedi kadın uçuşun onuncu dakikasında.

"Hayır. Ne yazık ki," dedi Lucas.

"Bu araba kullanmaktan çok daha güvenli," dedi yaşlı kadın.

"Karşıdan karşıya yürümekten daha güvenli."

"Evet, biliyorum." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Yaşlı kadına bir darbe indirmeyi diledi. Onu susturacak herhangi bir şey.

"Bu havayolu şirketinin harika bir güvenlik sicili var. Hiç kaza yapmadılar."

Lucas başını salladı ve, "Hımm." dedi.

"Merak etme, bir saat içinde orada oluruz."

Lucas başını ona doğru çevirdi. Sanki omurgası paslanmış gibi hissediyordu. "Bir saat mi? Uzun zamandır ayaktayız."

"Sadece on dakika," dedi neşeyle. "Oh, Tanrım."

Polis psikoloğu ona kontrolünü kaybetmekten korktuğunu söylemişti.

"Ne kadar yetkin olurlarsa olsunlar, hayatınızın bir başkasının ellerinde olduğu fikriyle başa çıkamazsınız. Unutmamanız gereken şey, hayatınızın her zaman bir başkasının elinde olduğudur. Caddeye adımınızı attığınızda Cadillac'lı bir sarhoş tarafından biçilebilirsiniz. Bu ihtimal bir uçak kazasından çok daha yüksektir."

"Evet, ama bir sarhoşun geldiğini görebilirdim, belki. Hissedebilirim. Atlayabilirim. Şansım yaver gidebilir. Bir şeyler yapardım. Ama bir uçak uçmayı bıraktığında ..." Lucas kucağına burun üstü çakılan bir uçağı taklit etti. "Pislik. Ölü et."

"Bu mantıksız," dedi psikiyatrist.

"Bunu biliyorum," dedi Lucas. "Bu konuda ne yapacağımı bilmek istiyorum."

Psikiyatrist başını salladı. "Şey, hipnotizma var. Ve yardımcı olması gereken bazı kitaplar var. Ama yerinde olsam birkaç kadeh içerdim. Ve uçmamaya çalışırdım."

"Peki ya kimyasallar?"

"Biraz sakinleştirici deneyebilirsin ama kafanı karıştırırlar. Eğer gideceğin yere vardığında keskin olmak zorundaysan bunu yapmazdım."

gidiyorum."

Cedar Rapids'e giden uçakta alkol yoktu. Hapları da yoktu. Tekerlekler indiğinde kalbi durdu.

"Bu sadece ve tekerlekler geliyor Aşağı." ve eski kadın dedi yardımsever bir şekilde.

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Lucas.

Lucas uçak biletinin dönüş kısmını bozdurdu. "Zarar edeceksiniz," diye uyardı tezgâhtar.

"Bu sorunlarımın en küçüğü," dedi Lucas. Minneapolis'te bırakabileceği bir araba kiraladı ve karakolun yolunu tarif etti. Karakol eski bir binaydı, dört köşeli beton, biçimden çok işlevseldi. Iowa'ya benziyor, diye düşündü. MacElreney adında bir polis onu bekliyordu.

"Carroll MacElreney," dedi. Geniş dişleri ve RAF bıyığı vardı. Yeşil ekoseli bir spor ceket, kahverengi pantolon ve kahverengi-beyaz eyer ayakkabılar giymişti.

"Lucas Davenport." El sıkıştılar. "Bunun için minnettarız. Başımız belada."

"Bu konuda bir şeyler okuyordum. Çavuş Anderson, Sparks'ın yaptığını düşünmediğinizi ama bir şeyler biliyor olabileceğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet. Belki."

"Gidip bakalım." MacElreney görüşme odasına doğru ilerledi. "Bay Sparks bizden memnun değil. Kendisine haksızlık yapıldığını düşünüyor."

"Pisliğin teki," dedi Lucas. "Kız arkadaşını buldunuz mu?" "Evet. Biraz genç."

"Hepsi öyle değil mi?"

Lucas, Cedar Rapids polisinin peşinden odaya girdiğinde Sparks üç metal ofis sandalyesinden birine oturuyordu. Yaşlanıyor, diye düşündü Lucas diğer adama bakarak. Sparks'ı ilk kez yetmişli yılların başında sokaklarda görmüştü. O zamanlar saçları kusursuz, parlak bir siyahtı ve uzun bir Afro şeklindeydi. Şimdi griydi ve Sparks'ın alnından kaşlarının iç uçlarına kadar derin çizgiler uzanıyordu. Burnu basıktı, dişleri nikotin sarısı ve çarpıktı. Endişeli görünüyordu.

"Davenport," dedi lafı eğip bükmeden. Gözleri de neredeyse dişleri kadar sarıydı.

"Sparky. Seni yine başın dertte gördüğüme üzıldüm."

"Neden saçmalamayı kesip bana ne istediğini söylemiyorsunuz?"

"Kadınlarınızdan birinin kalbi söküldükten on beş dakika sonra kasabayı neden terk ettiğini bilmek istiyoruz."

Sparks yüzünü buruşturdu. "Bu ne-"

"Bana saçmalama, Sparky. Sadece bıçağı nereye attığını bilmek istiyoruz." Lucas birden durdu ve MacElreney'ye baktı. "Ona haklarını verdin mi?"

"Sadece fuhuş suçlamasıyla ilgili."

"Tanrım, tekrar yapsam iyi olacak, kartımı alayım..." Lucas cüzdanına uzanınca Sparks araya girdi.

"Dur bir dakika Davenport," dedi Sparks daha da endişeli bir sesle. "Lanet olsun, böyle bir şey yapmadığıma dair şahitlerim var. O kızı seviyordum."

Lucas cüzdanını tekrar cebine soktu. "Kimin yaptığını gördün mü?"

"Şey, bilmiyorum..."

Lucas öne doğru eğildi. "Ben şahsen senin yaptığını düşünmüyorum, Sparky. Ama bana üzerinde çalışabileceğim bir şey vermelisin. Geri alabileceğim bir şey. Bu adamlar seni asmak istiyor. Ne dediklerini biliyor musun? Diyorlar ki, elbette, bundan suçlu olmayabilir. Ama diğer her şeyden suçlu ve onu bunun için yakalayabiliriz. Yaşlı Sparky'yi Stillwater'a atın, bu birçok sorunu çözer. Söyledikleri bu. Hanımefendinin çantasında biraz kokain buldular ve bu da pek iyi gitmiyor ..."

Sparks dudaklarını yaladı. "O kaltağın direneceğini biliyordum." "Bu umurunda değil, Sparky. Ne gördün?"

"Bu adamı gördüm..."

"Kayıt cihazımı çalıştırayım," dedi Lucas.

Sparks'ın önüne geçilmesi zor bir uyuşturucu alışkanlığı vardı. Heather Brown'ın öldürüldüğü gece, caddenin karşısındaki bir otobüs durağında oturmuş, onun para getirmesini bekliyordu. Son randevusunun ona yaklaştığını görmüştü.

"Çok karanlık değil miydi?"

"Evet, ama aşağıda büyük mavi ışıklar var." "Tamam."

Maddog'da özellikle ayırt edici bir şey yoktu. Orta boylu. Beyazdı. Yüz hatları düzgün, yuvarlak yüzlü. Evet, belki biraz ağır. Doğruca ona gitti, fazla pazarlık yok gibiydi.

"Sence onu tanıyor muydu?"

"Evet, belki. Ama bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim ve o da bir süredir sokaktaydı. Düzenli bir müşteri değildi. En azından benimleyken."

"Hâlâ kaba ticaret mi yapıyor?"

"Evet, birkaç erkek gelirdi." Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Onu ben zorlamadım. Hoşuna gidiyordu. Biraz şaplak yemek. Parası da iyiydi."

"Peki bu adam. Nasıl giyinmişti? Keskin mi?"

"Hayır, şık değildi," dedi Sparks. "Bir çiftçiye benziyordu." "Çiftçi mi?"

"Evet. Başında faturalandırılmış şapkalardan vardı, hani şu önünde bok yazanlardan. Ve benzin istasyonlarında satılan ucuz ceketlerden giyyordu. Beyzbol ceketı."

"Bunun son randevusu olduğuna emin misin?"

"Evet. Öyle olmalı. O motele gitti, ben de bira almaya çıktım. Sonra bildiğim tek şey sirenlerin caddeden geldiğiydi."

"Çiftçi kulağı doğru gelmiyor," dedi Lucas.

"Şey..." Sparks başını kaşıdı. "Doğru görünmüyordu da. Onda bir şey vardı."

"Ne vardı?"

"Bilmiyorum. Ama bir şeyler vardı." Tekrar başını kaşıdı.

"Arabasını gördün mü?"

"Hayır."

Lucas bastırdı ama başka bir şey yoktu. "Sence onu tanıyabilir misin?"

"Mmm." Sparks ayaklarının arasındaki zemine bakıp düşündü. "Sanmıyorum. Belki de. Yani, belki onu gece aynı kıyafetlerle sokakta yürürken görsem, işte derdim,

İşte orospu çocuğu tam burada. Ama onu bir sıraya koyarsanız, sanmıyorum. Sokağın karşısındaydım. Sadece şu sokak lambaları vardı."

"Tamam." Lucas kayıt cihazını kapattı. "Seni şehirlere geri istiyoruz, Sparky. Kızlarını çalıştırabilirsin. Biz bu hindiye yakalayana kadar kimse seninle uğraşmayacak. Onu bulduğumuzda, etrafına bir göz atmanı istiyoruz. Her ihtimale karşı."

"Beni kovmayacaksınız değil mi?"

"Eğer sakın olursan, hayır."

"Pekâlâ. Bu saçma suçlamaya ne dersin?"

MacElreney başını salladı. "Minneapolis seni istemiyorsa on dakika içinde işlemlerini tamamlayabiliriz."

"Onu istemiyoruz," dedi Lucas. Tekrar Sparks'a döndü. "Ama seni Şehirlere geri istiyoruz. Güzergâhındaki diğer Iowa şehirlerini dolaşmaya başlarsan seni hepsinden kovarız. Minneapolis'e geri dön."

"Elbette. Rahatlarım. Burada benim gibiler için çok fazla mısır var." MacElreney'e baktı. "Alınmayın."

MacElreney gücenmiş görünüyordu.

MacElreney polis merkezinin merdivenlerinden ona bağırdığında Lucas kiralık arabanın kapısını açmıştı. Sparks hemen arkasındaydı ve kaldırımdan aşağı birlikte yürüdüler.

Sparks, "O adamda tuhaf olan şeyin ne olduğunu düşündüm," dedi. "Saç kesimiydi."

"Saç kesimi mi?"

"Evet. Benden uzaklaşıp motele doğru yürüdüklerinde şapkasını çıkardı. Yüzünü falan göremiyordum, sadece kafasının arkasını görebiliyordum. Ama saçının çiftçi tıraşı olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Çiftçilerin kulaklarının hep dışarıda olduğunu bilirsiniz. Ya öyle ya da yaşlı kadınları saçlarını çanakla kesmiş gibi görünür. Bu adamın saçları sanki *şekillendirilmiş* gibiydi. Seninki gibi, ya da bir işadamı, avukat, doktor falan gibi. Kaygan. Bir çiftçi gibi değil. Hiç böyle bir çiftçi görmedim."

Lucas başını salladı. "Tamam. Sarışın adam, değil mi?"

Sparks'ın alını kırıştı. "Neden, hayır. Hayır, koyu renk saçlı bir adamdı."

Lucas daha yakına eğildi. "Sparky, emin misin? Bir hata yapmış olabilir misin?"

"Hayır, hayır. Koyu renk saçlı adam."

"Kahretsin." Lucas bunu düşündü. Hiç uymuyordu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu sonunda.

Sparks başını salladı. "Yaşlanman dışında bir şey yok. Seni ilk tanıdığım zamanı hatırlıyorum, Kel Peterson'ı dövdüğün zamanı. Bebek kıcı gibi pürüzsüz bir yüzün vardı. Biraz ağırlaşıyorsun."

"Teşekkürler, Sparks," dedi Lucas. "Buna ihtiyacım vardı." "Hepimiz yaşıyoruz."

"Elbette. Bu arada hanımın için de üzgünüm."

Sparks omuz silkti. "Kadınlar öldürölür. Ve bu orospu kıtlığı gibi bir şey değil."

Dönüş yolculuğu günün geri kalanını aldı. Iowa sınırına yakın bir yerde çizburger ve patates kızartması için durduktan sonra Lucas hız kontrolünü yetmiş beşe getirdi ve saat sekizi biraz geçe Minnesota Nehri'ni geçerek Minneapolis'e vardı. Kiralık arabayı havaalanına bıraktı ve taksiyle eve döndü, yolculuktan dolayı kendini kirli ve gergin hissediyordu. Haşlayıcı bir duş bükülmüş sırtını düzeltti. Tekrar giyindiğinde buzdolabından bira aldı, boş yatak odasına gitti, bira kutusunu yatağın yanına yere koydu ve arkasına yaslanıp duvara asılı beş çizelgeye baktı.

Bell, Morris, Ruiz ve Lewis. Maddy. Tarihler. Kişisel özellikler. Bunları okudu, iç geçirdi, ayağa kalktı, duvara altıncı bir kâğıt yapıştırdı ve Sihirli Kalemle en üste "Brown" yazdı.

Hooker. Genç. Koyu renk saç ve gözler. Fiziksel tanım doğruydı. Ama sokaktan alındıktan sonra bir motelde öldürülmüştü. Diğerleri özel yerlerde, evlerinde ya da apartmanlarında ya da Lewis'in durumunda, satmaya çalıştığı boş evde saldırıya uğramıştı.

Brown cinayetinin mahkemeye çıkması da dahil olmak üzere diğerk özelliklerini gözden geçirdi. Deli köpek bir avukat olabilir miydi? Ya da bir yargıç? Bir mahkeme muhabiri? Peki ya mübaşir ya da diğerk mahkeme personelinden biri? Onlardan düzinelerce vardı. Ve bıçağı not etti. Maddy onu bu cinayet için yanında getirmişti. Chicago Cutlery pahalı bir markaydı ve İkiz Kentler'deki en iyi mağazalarda yaygın olarak satılıyordu. Bir tür gurme olabilir miydi? Yemek pişirme manyağı? Bıçağı yakın zamanda almış olması ve mağazaları kontrol ettiğinde tıknaz beyaz bir adama tek bir bıçak satan birini bulması mümkün müydü?

Lucas maddog tablosundaki notlara baktı. Hali vakti yerindeydi, bölgeye yeni gelmiş olabilirdi. Güneybatıdan gelmiş. Ofis işi. Sparks onun açık tenli olduğunu doğrulamıştı. Koyu renk saç meselesi bir sorundu; Carla onun çok açık tenli olduğundan emindi ve bu da açık renk saçları akla getiriyordu. Bazı siyah saçlı İrlandalılar vardı ve bazı Finliler de bu tanıma uyabilirdi ama bu biraz zorlama gibi görünüyordu. Lucas başını salladı ve "koyu renk saçlı?" diye ekledi. Listenin sonuna "Pahalı saç kesimi. Koyu renk saç mı? Peruk mu? Kılık değiştirir (çiftçi). Gurme mi?"

Tekrar arkasına yaslandı, başını yastığa dayadı, birasından bir yudum aldı, kutuyu göğsünde tuttu ve listeleri tekrar okudu.

Zengin adam, fakir adam, dilenci adam, hırsız, doktor, avukat, Kızıl derili şefi. Polis.

Saatine baktı. Dokuz kırk beş. Yataktan kalktı, bira hâlâ elindeydi, çalışma odasına doğru yürüdü ve telefonu açtı. Bir anlık tereddütten sonra Kanal Sekiz'in numarasını tuşladı.

"Ona Red Horse'un aradığını söyle," dedi. McGowan on beş saniye sonra hatta idi.

"Kızıl At mı?"

"Evet. Dinle Annie, bu özel bir haber. Brown cinayetine yakın bir sokakta bir tanık varmış. Köpeğı gerçekten görmüş. Çiftçiye benzediğini söylüyor. Üzerinde fatura olan şapkalardan takıyormuş, tohum şapkası gibi mi? Yani kırsaldan arabayla gelmiş olması mümkün."

"Bir banliyö katili mi?"

"Evet, öyle de denebilir."

"İkiz Şehirlere gidip bu kadınları öldürüyor, sonra da evine dönüp patates toplayan başka bir çiftçi mi oluyor?"

"Belki de bir domuz çiftçisidir diye düşünüyoruz. Bu adam, tanık, yanından geçip gitmiş, bu çiftçi görünümlü adamın Brown gibi bir hatunla ne işi olduğunu merak etmiş. Her neyse, adamda bir tür koku olduğunu söyledi, anlıyor musun?"

"Yani domuz boku mu?"

"Domuz gübresi, evet. Bu daha önce düşündüğümüz şeyi doğruluyor."

"Bu iyi, Kızıl At. Bu adamı kameraya çekme şansımız var mı?"

"Hayır. Hiç şansımız yok. Bunu değiştirecek bir şey olursa size haber veririz ama şimdilik kimliğini gizli tutuyoruz. Eğer Maddy onun kim olduğunu öğrenirse, peşine düşebilir."

"Tamam. Bir değişiklik olursa bana haber verin. Başka bir şey var mı?" "Hayır. Hepsi bu."

"Teşekkürler Kızıl At. Bunu gerçekten çok takdir ediyorum." Bir anlık sessizlik ve baskı oldu. Lucas buna karşı koydu. "Evet," dedi.

"Görüşürüz."

BÖLÜM 16

Domuz çiftçisi mi?

Deli köpek dairesine saldırdı. Domuz çiftçisi olduğunu söylediler. Domuz boku gibi koktuğunu söylediler.

Odaklanmakta zorlanıyordu.

Asıl mesele. Asıl meseleyi hatırlaması gerekiyordu: Birileri onu görmüş ve giyim tarzını hatırlamıştı. Yüzünü görmüşler miydi? Bir sanatçı genalgeler üzerinde mi çalışıyordu? Sabah adliyenin dört bir yanına asılacaklar mıydı? Bir tırnağını kemirerek volta attı. Eli acı içinde parladı. Aşağı baktı ve tırnağının bir parçasını kopardığını, ıstakoz pembesi alt deriden ayırdığını gördü. Yırtığa kan dolmuştu. Küfrederek banyoya gitti, bir makas buldu ve eli titreyerek tırnağı kesmeye çalıştı. İş bittiğinde, başparmağı hâlâ zonkluyordu, plastik bir bandajla sardı ve televizyona geri döndü.

Spor. Video kaseti geri aldı ve Annie McGowan'ın haberini sunuşunu izledi. Domuz çiftçisi, dedi. Yolcu katili. Domuz gübresi kokusu, kadınları cezbetmedeki yetersizliğini açıklayabilirdi. Sesi kıstı ve sadece görüntüyü izledi, perçemleri alnına kıvrılmış siyah saçlarını, derin, koyu gözlerini.

Şimdi onu heyecanlandırıyordu. Kime benziyordu? Uzun zaman önce yaşamış birine. Kaseti durdurdu, geri sardı, sesi kapatarak tekrar çalıştırdı. Kadın Seçilmiş'ti.

McGowan.

Araştırma yapmak gerekecekti ama zamanı vardı. Birkaç nedenden dolayı iyi bir seçimdi. Tatmin edici olacaktı; ve bir ders verecekti. Kendisine gülünecek biri değildi. Domuz çiftçisi olarak adlandırılacak biri değildi. Şehirler dehşete düşecekti; kimse gülmeyecekti. Gücü bileceklerdi. Herkes: bunu bileceklerdi. Hızla volta atıyor, oturma odasının etrafında dönüyor, McGowan'ın yüzünü izliyor, kaseti geri sarıyor, tekrar izliyordu. Bir fantezi. Bir ders.

Sonrası için bir ders. Başka bir Seçilmiş daha vardı. Uykusunda ve uyanık görüşünde hareket etti. *Hareket* ediyordu; yürümüyordu. Maddog'dan iki uzun bloktan daha az bir mesafede yaşıyordu. Onu birkaç kez tekerlekli sandalyesiyle kaldırımdan aşağı yuvarlanırken görmüştü. Öğrendiğine göre bir araba kazasıymış. Kaza olduğunda üniversitede öğrenciymiş. Aşırı güçlü spor arabasıyla bir kardeşlik derneği çocuğuyla gece boyunca kaçmıştı. Üst geçit ayağına çarptıklarında çarpmanın etkisiyle boynu kırılmış, sırtı koltuk çerçevesi tarafından parçalanmıştı. Onu arabadan çıkarmak bir saat sürmüştü. İki gazete de kazayı haber yaptı.

Ama o geri döndü ve her iki gazete de onun geri dönüşüyle ilgili haberler yaptı.

İşletme fakültesinden mezun oldu, hukuka başladı. Hukuk okuyan bir kadın; artık her yerdeydiler. Kitaplarını taşımak için makinesinin yanından sarkan bir sırt çantası vardı. Sandalyeyi kendi kollarıyla yuvarlardı, böylece güçlü olurdu. Hukuk fakültesinden altı blok ötede, yıkık dökük bir evin arka tarafındaki bir dairede tek başına yaşıyordu.

Maddy daireyi çoktan keşfetmişti. Evin sahibi yaşlı bir kadındı, dul bir kadındı ve ön tarafta yarım düzine patiska kedisiyle birlikte yaşıyordu. Üst katta öğrenci bir çift yaşıyordu. Sakat kadın arkada yaşıyordu. Zemin seviyesindeki bir rampa sayesinde üç odalı birimin mutfağına girebiliyordu. Haber klipleri onun bekarlığına ve bağımsızlığına değer verdiğini söylüyordu. Boynundaki zincirde çelik bir yüzük taşıyordu; bu yüzük kazada ölen çocuğa aitti. Artık her ikisi için de yaşamak zorunda olduğunu söylüyordu. Daha fazla klip.

Deli köpek kütüphanede araştırma yapmış, kadının adını dizinlerde bulmuş, mikrofilmdeki hikâyeleri okumuştur. Sonunda emindi. O Seçilmiş'ti.

Eğer onu alma şansı olsaydı. Ama görülmüştü. Tanınmıştı. Sabah ne getirecekti? Bir saat boyunca dairenin içinde volta attı, sonra üzerine bir palto geçirip dışarı çıktı. Soğuktu. Kesinlikle sert bir ayaz. Kış geliyordu.

Bir blok aşağıya, bir sonraki sokağa yürüdü, kötürümün evinin önünden geçti. Üst kattaki daire aydınlıktı. Alttaki, yaşlı kadınıninki karanlıktı. Geçmeye devam etti ve evin yan tarafına baktı.

Sakatın penceresi de karanlıktı. Saatine baktı. Saat bir. Haber kliplerinde sınıf birincisi olduğu yazıyordu. Dudaklarını yaladı, ıslak ağzına değen rüzgârın acısını hissetti. Ona ihtiyacı vardı. Gerçekten ihtiyacı vardı.

Yürüyüşüne devam etti, caddenin karşısına geçti, bir blok daha indi ve bir blok daha. Sakat adamın görüntüsü zihninde dönüp duruyordu. Görülmüştü. Ertesi gün gazetelerde yüzü çıkacak mıydı? Polis arayacak mıydı? Şimdi arıyor olabilirler miydi? Şu anda evine gidiyor, onu arıyor olabilirlerdi. Titredi, yürüdü. Sakat adam tekrar havalandı. Bir süre sonra kendini bir üniversite yurdunun önünde buldu. Yeni bir bina, kırmızı tuğlalı. İçeride bir telefon vardı. Davenport.

Deli köpek sanal bir trans halinde yurda girdi. Beyaz kayak takımı tişörtü giymiş sarışın bir kız, check-in masasını geçip iç lobiye açılan kapıdan geçerken ona baktı. Telefon, dinlenme odalarının karşısındaki duvara monte edilmişti. Alnını soğuk tuğlaya bastırdı. Bunu yapmamalıydı. El yordamıyla cebinden bir çeyreklik çıkardı.

"Alo?"

"Davenport?" Telefonun diğer ucunda ani bir gerginlik hissetti.

"Evet."

"Bu oyun da ne? Bu domuz şeyi de ne?" "Ah, sen-?"

"Bunun kim olduğunu biliyorsun; ve seni uyarayım. Sıradakini ben seçtim. Ve oyun oynadığınızda, Bir'i kızdırırsınız; ve Seçilmişler bunun bedelini öder. Şimdi gidip ona bakacağım. O kadar yakınım. Bakıyorum." Bu sözler kendi kulağına hoş ve resmi geliyordu. Ağırbaşlı.

Ahizeyi kancaya geri taktı ve boş dış lobiye doğru yürüdü, cam kapıları itti. Domuz çiftçisi. Gözleri yaşardı ve başını eğerek eve doğru yürümeye başladı.

Yürüyüş, Seçilmişler ve McGowan'ın dönüşümlü görüntüleri ve Davenport'un katibin ofisinde, yüzünü ona dönmüş, ona bakarken hızlı kesmelerle kayboldu. Deli köpek ona hiç aldırmış etmedi.

Nereye gittiğini bilmiyordu, ta ki kendini beklenmedik bir şekilde evinin önünde bulana kadar. Ayakları kendi yolunu bulmuştu; bir rüyadan uyanmak gibiydi. İçeri girdi, ceketini çıkarmaya başladı, tereddüt etti, telefon rehberini aldı, numarayı buldu ve *Star-Tribune*'ü aradı.

"Şehir masası." Ses hırçın ve aceleciydi.

"Gazeteler ne zaman çıkıyor?"

"Şu anda sokakta olmalı. Her zaman."

"Teşekkürler." Sözcükler ağzından tam olarak çıkmadan telefonun diğer ucu kapandı.

Deli köpek arabasına gitti, çalıştırdı ve Washington Caddesi köprüsünden geçerek şehir merkezine doğru sürdü. *Star-Tribune* binasının önünde iki yeşil gazete kutusu vardı. Kenara çekti, çeyrekliklerini bıraktı ve ön sayfaya baktı: MADDOG DOMUZ ÇİFTÇİSİ Mİ? TV HABERİ "EVET" DİYOR.

Haber doğrudan McGowan'ın haber bülteninden alınmıştı. Polis şefiyle yapılan kısa bir telefon görüşmesi de eklenmişti: Daniel, "Bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Ancak katilin bir çiftçi olma ihtimalini de reddetmedi. "Bu noktada her şey mümkün" diye ekledi.

Ortada bir robot resim yoktu. Eşkal yoktu.

Arabasına geri döndü, sürücü koltuğuna oturdu ve gazeteyi hızlıca karıştırdı. Üçüncü sayfada cinayetlerle ilgili başka bir haber vardı ve Utah'taki benzer bir cinayet dizisiyle karşılaştırılıyordu. Başka bir şey yoktu. Tekrar ön sayfaya döndü.

Domuz çiftçisi, diyordu.

Buna izin vermeyecektir.

BÖLÜM 17

Daniel sandalyesinde arkasına yaslanmış, sarı bir kalemin silgisini alt dişlerine bastırmış, Sloan'ı izliyordu. Anderson ve Lester yandaki sandalyelere çökmüşlerdi. Lucas volta atıyordu.

Dedektif sözlerini bitirdiğinde Daniel, "Yani elimizde hiçbir şey yok," dedi.

"Adamı yakalamak için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Sloan. "Onu bulduğumuzda, elimizde onu yakalamak için kullanabileceğimiz bilgiler var. Hatta onu Jefferson Sparks'a bile sorabiliriz, bakalım bir şeyler çağrıştıracak mı? Ama elimizde onu işaret edecek hiçbir şey yok."

"Peki ya ehliyetler? Onu aldık mı?"

Anderson başını salladı. "Gelen eyalet ehliyetlerini tek tek isimlere göre takip etmiyorlar."

Lucas odanın çevresinde volta atıyordu. "Peki ya şu postaneler?"

"Bazı iadeler alıyoruz. Hem de çok fazla. Şimdiye kadar yüz otuz altı taşınma oldu, son iki yılı kapsıyor ve baktığımız nüfusun belki d e onda birini kapsayan postanelerden haber aldık. Eğer bu oran böyle devam ederse, yaklaşık 1400 isme ulaşacağız. Ayrıca en çok taşınanların genç ve bekar erkekler olduğunu görüyoruz. Muhtemelen üçte biri bu kategoride. Bu da yaklaşık beş yüz şüpheli demek. Ve bunların hepsi adamın aksanlı olabileceği fikrine dayanıyor."

"Ve eğer buraya son iki yılda değil de üç yıl önce taşındıysa, zaten sıçtık demektir," dedi Daniel.

"Ama bu da bir şeydir," diye ısrar etti Lucas. "Şu ana kadar bulduklarınızın kaçısı bekâr erkek? Bakmak istediğimizin bu olduğunu varsayarsak?"

"Yüz otuz altı kişiden otuz sekizi. Ancak bunlardan bazıları buraya kadınlarla birlikte taşınmış ya da buraya geldikten sonra bir kadınla birlikte yaşamaya başlamış ya da yaşlı. Birkaç adamımız isimleri hızlıca taradı ve tüm temel kriterlere uyan yaklaşık yirmi iki kişi var: genç, bekar, erkek, bekar."

"Beyaz yakalı mı?" diye sordu Lucas.

"İkisi hariç hepsi. İnsanlar buraya mavi yakalı işler için taşınmazlar. Teksas'ta daha çok iş var ve daha az soğuk," dedi Anderson.

"Peki ne hakkında konuşuyoruz?" Daniel sordu.

"Bu yirmi ikisini kontrol etmekten bahsediyoruz. Sadece etrafta dolaşarak yarısını ya da daha iyisini eleyebiliriz. Sonra geri kalanlara daha sıkı odaklanacağız. Tabii sürekli yeni isimler geliyor."

"Lucas? Başka bir şey var mı?"

Lucas odanın arka tarafında bir tur daha attı. Bir gece önce Daniel'la deli köpekten gelen telefon hakkında konuşmuş ve toplantının başında diğerlerine de anlatmıştı. Görüşmeyi kayda almıştı. Artık tüm aramaları kaydediyordu. Sabah ilk iş olarak kasetin bir kopyasını üniversiteye götürmüş ve dinlemeleri için birkaç dilbilimci bulmuştu.

Toplantı sırasında Daniel'ı aramışlardı: Biri Teksas demişti. Diğerleri o kadar emin değildi. Teksas ya da Güneybatı'nın bazı sınırlı bölgeleri. Belki New Mexico'nun doğu köşesi, White Sands civarı. Oklahoma ve Arkansas hariç.

İkinci dilbilimci, "Aksanında güçlü bir Ortabatı etkisi var," dedi. "Bir cümle var, 'Şimdi gidip ona bakacağım. Eğer dikkatlice dinlerseniz, aslında söylediği şey 'Şimdi ona bakmaya gitmiyorum'. Bu bir orta batılılık. Yukarı Orta Batı, Kuzey Orta. Sanırım bir süredir burada. Güneybatı aksanını tamamen kaybedecek kadar değil, ama bir katman oluşturacak kadar uzun süredir."

"Ah," dedi Lucas. Dedektifler merakla ona bakıyorlardı. "Dün gece Kanal Sekiz'i izliyordum. McGowan çıktı ve domuz çiftçisiyle ilgili bir haber yaptı. Deli köpek kırk beş dakika sonra aradı. İlk baskıların ne zaman çıktığını görmek için *Pioneer Press* ve *Star Tribune*'e baktım; her ikisinde de McGowan'ın haberi vardı. Maddy aradığında hiçbirisi çıkmamıştı."

"Demek televizyonda görmüş," dedi Anderson.

"Ben de McGowan'ı düşünüyordum," dedi Lucas. "Maddy'nin peşinde olduğu tipe uyuyor..."

"Ah, Tanrım," diye ağzından kaçırdı Daniel.

"O aramada bir şeyler vardı. Bahsettiği bu 'seçilmiş' kişiyle ilgili özel bir şey var. Bunu hissediyorum."

"McGowan'ın peşinden gidebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu televizyonda izliyor. Fiziksel olarak onun tipine uyuyor. Ve kızın garip hikayeleri var. Adam dikkat çekmek istiyor gibi görünüyor ama onun bakış açısına göre kızın söylediği her şey olumsuz. Adam 'tek' olduğundan bahsediyor, kadın ise adamın iktidarsız olduğunu, kötü koktuğunu ve domuz yetiştirdiğini söylüyor. Dün gece çok kızgındı."

"İşte bu," dedi Daniel, yüzü kızarmıştı. "McGowan'ın yirmi dört saat gözetim altında tutulmasını istiyorum."

"Tanrım, şef-" Anderson başladı.

"Kaç kişi gerektiği umurumda değil. Gerekirse bazılarını üniformadan çıkarın. Gündüzleri onun peşinde adamlar istiyorum ve geceleri de evini gözetlemelerini istiyorum."

"Ama nazikçe," dedi Lucas.

"Ne?"

"Onu yakalamak için bir şansımız var," dedi Lucas. Sözünün kesilmesini engellemek için ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, dikkatli olmalıyız. Onunla işimizi şansa bırakmamalıyız. Bunların hepsini biliyorum. Ama en iyi şansımız o olabilir."

"Eğer haklıysan, şu anda ona bakıyor olabilir," dedi Lester. "Tam şu anda."

"Gün içinde deneyeceğini sanmıyorum. Kız sürekli insanların arasında. Eğer denerse, bu gece olur. Eve giderken ya da evindeyken. Gün içinde evine girip onu bekleyebilir. Bu ihtimali de göz önünde bulundurmalıyız."

"Bunu düşünmüştündür," dedi Daniel gözlerini kısarak.

Lucas omuz silkti. "Evet. Belki de aklım bir karış havadadır. Ama tıpkı bana saat taktığın zamanki gibi bir şans gibi görünüyor."

"Tamam," dedi Daniel. Döndü ve bir dahili telefon koluna bastı. "Linda, Kanal Sekiz'i ara ve onlara istasyon müdürüyle acilen konuşmak istediğimi söyle." Dahili telefonu kapattı ve, "Lucas, bir dakika bekle. Diğer herkes, hadi temel konulara geçelim. Başlayın

taşınanların listesini işliyor. Gerçekten bir süredir buradaysa bir işe yaramaz ama kontrol etmeliyiz. Anderson, senden elimizdeki bütün notları gözden geçirmeni istiyorum, bak bakalım atladığımız bir şey var mı?"

Diğerleri odadan çıkarken Lucas duvara yaslanmış, gözlerini halıya dikmişti.

"Ne?" dedi Daniel. Daniel söyledi.

"Bu adam düşündüğümde farklı bir şekilde deli. Dürüst, soğukkanlı bir katil değil. Kafasında başka bir sorun var. 'Bir' ve 'seçilmiş' olanlardan bahsetme şekli. "

"Ne fark eder ki?"

"Bilmiyorum. Onu alt etmeyi zorlaştırabilir. Beklediğimiz gibi tepki vermeyebilir."

"Her neyse," dedi Daniel umursamaz bir tavırla. "Sana başka bir şey sormak istiyorum. McGowan yayına koyduğu bu saçmalıkları nereden buluyor?"

Lucas başını salladı. "Muhtemelen soruşturmaya bir şeyler kapacak kadar yakın olan ama doğru anlayacak kadar yakın olmayan bir üniformalı."

"Yani dün Cedar Rapids'teydin ve tüm soruşturma boyunca ilk kez biri 'çiftçi' kelimesini kullandı. Sonra bir de baktım ki, canlı yayında deli köpeğin bir çiftçi olduğunu söylüyor."

"*Domuz çiftçisi* demek. Arada bir fark var. Onu kim besliyorsa katili de o kesiyor. Sparks bile Maddog'un çiftçi olduğunu düşünmüyor. Ben de düşünmüyorum. Dönüş yolunda durdum ve Sparks'ın söylediklerini aradım, böylece Anderson veri tabanına girebilecekti. Ondan sonra? Kim bilir. Bir sızıntı var ama her şey birbirine karışmış durumda."

"Tamam," dedi Daniel. Şüpheliydi, diye düşündü Lucas. Şüpheliden de öte. Biliyordu ve kayıtlara geçmesi için konuşuyordu. "Sana bu tesadüf hakkında başka bir şey sormayacağım. Ama birileri bir oyun oynuyorsa bunun tehlikeli bir oyun olabileceğini belirtmek isterim."

"Zaten tehlikeli bir oyun oynuyoruz," dedi Lucas. "Deli köpek bize başka seçenek bırakmıyor."

Lucas öğleden sonrayı sokaklarda geçirmiş, muhbirlere, arkadaşlarına, bağlantılarına ulaşarak hayatta olduğunu bildirmişti. Bir Kolombiyalı, sözde metro bölgesini kapsayacak dört yönlü bir kokain toptan satış ağı için pazarlık yapmak üzere şehre gelmişti. Her biri ayrı bölgelere ve sorumluluklara sahip üç adam ve bir kadın tarafından yönetilecekti. Eğer içlerinden biri başkasının bölgesine girmeye kalkarsa, Kolombiyalı sorun çıkarmanın arzını kesecekti.

Lucas ilgileniyordu. İkiz Şehirlerdeki kokainin çoğu üç ons ya da daha az ağırlıklardaydı ve Detroit ve Chicago'dan ve daha az oranda Los Angeles'tan toptan olarak satın alınıyordu. Daha önce de doğrudan Kolombiya bağlantıları olduğuna dair söylentiler çıkmıştı ama bunlar hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Bunun farklı bir havası vardı. Muhbirlerinden isim istiyor, karşılığında para ve dokunulmazlık vaat ediyordu.

Daha fazla çete faaliyeti söylentisi vardı, Chicago ve Los Angeles dışında yerel şubelerin işe alımları. Şehirlerde çetelerin büyümesi yavaştı. Üyeler her iki şehirdeki çete ekipleri tarafından sistematik olarak taciz ediliyor ve o kadar sık ve uzun süre hapse gönderiliyordu ki IQ'su doksanın üzerinde olan her çocuk onlardan uzak duruyordu.

Franklin Bulvarı'ndaki yerliler, Franklin Bulvarı köprüsünden atlayan ya da atılan bir kadından bahsediyorlardı. Ortada ceset yoktu. Lucas şerifin nehir devriyesini aramak için bir not aldı.

Öğleden sonra McGowan aradığında masasına geri dönmüştü.

"Lucas? Harika değil mi?" diye fokurdadı.

"Ne?"

"Maddog'la olan olayı biliyor musun? Etrafımda gözetim mi kuruyorlar?"

"Evet, şefin iletişime geçeceğini biliyordum."

"Gözetlemeyi kabul ettim ama sadece bazı kısımlarını kaydedebilirsek. Biliyorsun, işbirliği yapacağız ama arada bir, doğal olduğunda, eve bir kamera sokacağız ve yemek yaparken, dikiş dikerken ya da başka bir şey yaparken beni kaydedeceğiz. Sokağın karşısına bir gözetleme noktası ve evin arkasına da bir tane daha kuracaklar. Bir kameranın gelip polisleri çekmesine izin verecekler.

dürbünleriyle falan evimi izliyorlar." Heyecanlıdan da öteydi, diye düşündü Lucas. Kendinden geçmişti.

"Tanrım, Annie, bu bir spor müsabakası değil. Elbette korunacaksın ama bu adam tam bir manyak."

"Umurumda değil," dedi Annie kararlılıkla. "Eğer benim peşime düşerse, haber yayılır. Ülkedeki tüm haber programlarına çıkarım ve sana şunu söyleyeyim, eğer böyle bir fırsat yakalarsam ve bunu doğru kullanırsam buradan giderim. Altı hafta içinde New York'ta olacağım."

"Güzel bir fikir ama ölüm kötü bir aksilik olur," dedi Lucas.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Günde yirmi dört saat sekiz polisim var. Bana ulaşmasının imkânı yok."

Ya da ona ulaşsa bile kaçmasına imkân yok, diye düşündü Lucas. "Umarım sana bir tür acil durum alarmı kuruyorlardır."

"Ah, tabii. Şu anda bunun üzerinde çalışıyoruz. Çağrı cihazı gibi bir şey ve kemerime takıyorum. Hiç çıkarmıyorum. Ben çalar çalmaz herkes koşarak geliyor."

"Kendine fazla güvenme. Carla Ruiz onun geldiğini hiç görmedi, biliyorsun. Eğer sokağa tek başına çıkmaktan endişe etmeseydi ve o Mace'i taşımasaydı, ölmüş olurdu."

"Merak etme, Lucas. Ben iyi olacağım." McGowan'ın sesi bir kademe düştü. "Seni görmek isterim, bilirsin, iş dışında. Sana bir şeyden bahsedecektim ama şimdi yirmi dört saat gözetim altında olduğun için..." "Elbette," dedi aceleyle. "Şefin ya da hatta Adamlarınız ne kadar yakın olduğumuzu öğrendi."

"Harika," dedi. "Görüşürüz, yaşlı Kızıl At." "Kendine iyi bak."

Narkotik, ahlak ve seks dedektifleri, McGowan'ın evine komşu sokaklarda plakasız arabalarla görevlendirilen üniformasız devriyelerin desteğiyle doğrudan gözetim kurdular. Lucas karakolların kurulduğu ilk gece uzak durdu. Çok fazla polisin gelip gitmesi mahallelinin dikkatini çekecekti. İkinci gece Henley adında bir ahlak polisiyle dışarı çıktı.

"Onun evini hiç gördün mü?" Henley sordu.

"Hayır. Güzel mi?"

"Fena değil. Minnehaha Deresi'nin karşısındaki küçük, eski bir ev. İki katlı. Bir buçuk arsa. Doğu tarafında içinde birkaç elma ağacı olan büyük bir yan bahçe var. Batıda başka bir ev var, aralarında belki 30 metre var, hepsi açık. Ona yüz bin dolar kazandırmış olmalı."

"Biraz parası var," dedi Lucas. "Yüzü televizyondaki gibi, buna inanıyorum."

"İki tarafta da olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Ön tarafta caddenin tam karşısında, arka tarafta da sokağın karşısında bir yerimiz var," dedi Henley. "Her iki yerde de çatı katından izliyoruz."

"Kiralıyor muyuz?"

"Minnehaha tarafındaki adam para istemedi, seve seve yapacağını söyledi. Birkaç ay orada kalabileceğimizi söyledik, sorun olmayacağını söyledi."

"İyi adam."

"Yaşlı bir adam. Emekli mimar. Sanırım arkadaşlığı seviyor. Buzdolabına bir şeyler koymamıza, mutfağı kullanmamıza izin veriyor."

"Peki ya arka taraf?"

"Yaşlı bir çift var. Bize yer vereceklerdi ama paraya ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu, biz de kiraladık. Ayda birkaç yüz dolar, onlara iki ay verdik. Aldıkları için mutlu oldular."

"Komik. Orası oldukça zengin bir mahalle," dedi Lucas.

"Onlarla konuşuyordum, durumları pek iyi değil. Yaşlı adam çok uzun yaşadıklarını söyledi. Altmışlı yıllarda emekli olmuşlar, ikisinin de emekli maaşı varmış, ömür boyu yeteceklerini düşünmüşler. Sonra enflasyon geldi. Her şey zamlandı. Vergiler, her şey. Başlarını suyun üstünde zor tutuyorlar."

"Hmmp. Hangisine gidiyoruz?"

"Mimarinkine. Derenin diğer tarafına park edip bir köprüden geçeceğiz. Su boyunca uzanan bir sıra evin arkasından çıkıp evinin arkasına gireceğiz. Bu bizi evin önündeki caddeden uzak tutuyor."

Mimarın evi büyük ve bakımlıydı, cilalı ahşap ve Doğu halıları, çelik ve bronz eserler, yumurta kabuğu duvarlarda asılı güzelce işlenmiş siyah-beyaz gravürler ve kuru baskılar vardı. Polis yardımcısı dört kat merdiven çıkarak loş ışıklı, bitmemiş bir tavan arasına girdi. İki polis yumuşak sandalyelerde oturuyordu, ayaklarının dibinde bir telefon, aralarında bir dürbün ve bir gözetleme dürbünü vardı. Odanın bir tarafında yerde bir şilte yatıyordu. Yanında bir müzik kutusu hafif müzik çalıyordu.

Polislerden biri "Nasılsınız?" diye sordu. Diğeri başını salladı.

"Bir şey mi oldu?" Lucas sordu.

"Adam köpeğini gezdiriyor."

Lucas pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Pencere içeriden ince, parlak bir plastik filmle kaplanmıştı. Sokaktan bakıldığında pencere şeffaf, arkasındaki boşluk ise boş görünüyordu.

"Evde mi?"

"Henüz değil. Saat on haberlerini verir, ortalığı toplar, genellikle bir şeyler yemek için dışarı çıkar. Sonra eve gelir, tabii bir randevusu yoksa. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca doğruca eve gelecek."

Lucas yatağın üzerine oturdu. "Sanırım -emin değilim- ama bence ona vuracaksa hava karardıktan sonra ama gece yarısından önce gelecektir. Dikkatlidir. İnsanların onu fark edeceği bir saatte etrafta dolaşmak istemeyecektir ama karanlıkta yüzünü gizlemek isteyecektir. Sanırım o yokken eve girmeye çalışacak ve geri döndüğünde üzerine atlayacak. Ruiz'e de böyle yapmıştı. Diğeri bir olasılık da onu içeri girerken kapıda yakalamak. Onu yakalayıp içeri itmek. Eğer bunu doğru yaparsa, onu kapıda karşılıyormuş gibi görünür."

Gözetleme polislerinden biri, "Bir tür dolandırıcılık deneyebileceğini düşündük," dedi. "Bilirsiniz, kapıya çıkar, karakoldan bir kurye olduğunu falan söyler. Kadının kapıyı açmasını sağlar."

"Bu da bir olasılık," dedi Lucas. "Bu fikir hâlâ hoşuma gidiyor-" "İşte geliyor," dedi penceredeki polis.

Lucas ayağa kalktı ve yarı sürünerek, yarı yürüyerek pencereye gidip dışarı baktı. Kırmızı bir Toyota spor araba tam karşı kaldırıma yanaştı.

McGowan'ın evinin önünde durdu ve bir süre sonra elinde bir alışveriş torbasıyla dışarı çıktı. Kendinden emin bir şekilde etrafına bakmadan sert adımlarla eve doğru yürüdü, kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

"İçeri," dedi ilk gözetleme polisi. İkincisi minyatür el fenerini kol saatine tuttu ve saydı. Otuz saniye. Bir dakika. Bir buçuk dakika. Bir dakika kırk beş.

Telefon çaldı ve ilk gözetleme polisi telefonu açtı.

"Bayan McGowan? İyi misiniz? İyi. Ama yatana kadar çağrı cihazını açık tutun, tamam mı? İyi geceler."

"Her gece geliyor musun?" Henley kayıtsızca sordu.

"Çoğu gece, hafta ortası. Üç saat kadar, dokuzdan gece yarısına kadar ya da saat bir gibi," dedi Lucas.

"Bunu çok uzun süre yaparsan beyin ölümü gerçekleşir."

"Ve eğer gözetim bunu yapmazsa, bu lanet asansör müziği yapar," dedi Lucas. Kolay dinlenen müzik hâlâ müzik kutusundan sızıyordu.

Gözetleme polislerinden biri sırtı ve ortağına başıyla onay verdi. "Uzlaşalım," dedi. "Ben rock seviyorum, o buna dayanamıyor. O country seviyor, ben de o hödük köylü şarkılarını dinlemek istemiyorum. Bu yüzden uzlaştık."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye araya girdi Henley. "Mümkün değil," dedi Lucas.

"Hiç New Age dinledin mi?"

"Sen kazandın," diye kabul etti Lucas. "Daha kötüsü de olabilirdi."

- - -

"Lanet olsun millet, yine aynı şeyi yapıyor."

"Ne?" Lucas yatağın üzerinden sürünerek pencereye doğru gitti.

"Perdelerde bir çatlak olduğunu fark etmemiş olabileceğini düşündük," dedi polis. Ortağı dürbününü McGowan'ın evine doğrultmuş, "Hadi bebeğim," demişti. Lucas ilk polisi dürbünden uzaklaştırdı ve dürbünden baktı. Dürbün ikinci kattaki pencerenin perdelerindeki bir boşluğa odaklanmıştı. Önce görececek bir şey yoktu, sonra McGowan, Lucas'ın banyo olduğunu tahmin ettiği yerden gelen bir ışık huzmesinin içinden geçti.

Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, saçlarını tarıyordu. Üzerinde bir çift beyaz pamuklu külot vardı. Başka bir şey yoktu.

"Şuna bak," diye fısıldadı dürbünlü polis.

"Ver şu lanet şeyleri bana," dedi Henley, dürbünü çekip almaya çalışarak.

"Lanet olası yüzde yüz Amerikan televizyon muhabiri amcığı," dedi gözetleme polisi saygıyla, dürbünü yardımcı polise uzatarak. "Sence izlediğimizi biliyor mudur?"

Biliyor, diye düşündü Lucas onun yüzünü izlerken. Yüzü kızarmıştı. Annie McGowan tahrik olmuştu. "Muhtemelen bilmiyordur," dedi yüksek sesle.

Beş gün süren gözetimden bir şey çıkmamıştı. Şüpheli bir araba evini kontrol etmemiş, sokakta yaklaşan olmamıştı. Düşen yapraklar ve mimarın çatısındaki kiremitleri tıkırdatan soğuk rüzgârlardan başka bir şey yoktu. Perde hiç kapanmadı.

"Kızıl At?" Öğle vaktiydi ve Lucas evinden arıyordu.

"Evet, Annie. Bu önemli bir ipucu değil ama mahallelerde dolaşırken ilgini çekebilecek bir şey fark ettim. Kadın iş kulüplerinden biri, üniversiteden bir psikiyatrin 'cinsel-sosyal yetersizlik ile antisosyal faaliyetler arasındaki ilişki ve şu anda İkiz Şehirleri terörize eden seri katil hakkındaki yorumları' hakkında bir konferansını dinleyecek. Kulağa iyi olabilmemiş gibi geliyor. Belki de konuşmasını yapmadan önce bu adamı görmek için bir kamera getirmek istersiniz."

"Kulağa oldukça alakalı geliyor. Adı ne?"

"Lucas mı?" Jennifer'di, biraz nefessiz kalmıştı.

"Jennifer. Ben de seni arayacaktım. Nasıl hissediyorsun?"

"Sabahları biraz midem bulanıyor."

"Doktora göründün mü?"

"Tanrım, Lucas, ben iyiyim. Sadece sabah bulantısı. Umarım daha da kötüleşmez. Neredeyse kahvaltımı kaybediyordum."

"Yediğin kahvaltılara bakılırsa, buna inanırım. Şu yumurta-sosis ve tereyağlı tost saçmalığını bırakmalısın. Seni öldürse bile

Sabah bulantısı yapmaz. Kolesterolün muhtemelen altı yüz sekizdir. Biraz yulaf ezmesi ya da Malt-O-Meal al. Biraz vitamin al. Neden 200 kilo olmadığını anlayamıyorum. Tanrı aşkına, sen-?"

"Evet, evet, evet. Dinle, seni yemek tavsiyesi için aramadım. Bu resmi bir arama. Garip söylentiler duyuyorum. Maddog'la ilgili ağır bir şeyler oluyormuş. Onun kim olduğunu biliyormuşsun ve onu izliyormuşsun."

"Kesinlikle yanlış," dedi Lucas kesin bir ifadeyle. "Bunu kanıtlayamam elbette ama doğru değil."

"Senden Boys Scout'un onurunu istemeyeceğim çünkü bu kişisel bir mesele ve bu resmi bir görüşme."

"Tamam, dinle, çocuğumu taşıyan kadın olarak, etrafta koşuşturmanı ve yorulmanı istemiyorum, tamam mı? Bu yüzden tamamen kişisel olarak söylüyorum, İzci'nin onuru, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Ama bir şeyler yapıyorsunuz?"

"Bu resmi bir soru. Tekrar yalan söylemeye başlayabilirim."

Jennifer güldü ve Lucas neşelendiğini hissetti. "Seni açık bir kitap gibi okuyorum," dedi. "Bahse girerim bir hafta içinde neler döndüğünü öğrenirim."

"İyi şanslar, şişman bayan."

- - -

Anderson ve Lucas, Lucas'ın ofisinde konuşurlarken Daniel içeri girdi. Lucas'ın ofisini daha önce hiç görmemişti. "Fena değil," dedi. "Neredeyse benim dolabım kadar büyük."

"Hileli bir duvar var ve tam boy bir yönetici süitine açılıyor ama bunu sadece yalnızken yapıyorum," dedi Lucas. "Piyonları kışkırtmak istemiyorum."

"Davanın üzerinden geçiyorduk," dedi Anderson, şefe bakarak. "Maddy'nin son cinayetinden bu yana on gün geçti. Eğer psikiyatristler haklıysa, yeni bir cinayet daha işlemiş olmalı. Muhtemelen önümüzdeki hafta."

"Tanrım, bir şeyler yapmalıyız," dedi Daniel. Ellerini sıkıyordu ve Lucas onun kilo verdiğini düşündü. Sanki evden çıkmadan önce taramayı unutmuş gibi saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı. Deli köpek onu aşağı çekiyordu.

"McGowan olayında bir şey yok mu?" diye sordu. "Hayır."

"Lucas. Bana bir şey söyle."

"Elimde kesin bir şey yok. Medyayı sakinleştirebiliriz. Onun hakkında bazı bilgiler yayınlamamız gerektiğini düşünüyorum. Kurbanlarını bulmasını zorlaştıracak bir şey."

Daniel durakladı. "Ne gibi?"

"Peşinden gittiği kadın tipini listeleyen bir broşür - koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, genç ya da orta yaşlı, çekici. Sonra belki onun hakkında birkaç ipucu. Açık tenli, koyu renk saçlı, biraz kilolu, belki de Güneybatı'dan yeni taşınmış. En azından bir zamanlar çiftçi gibi giyinmiş ama biz onun beyaz yakalı bir işçi olduğuna inanıyoruz. Bu tipe uyan ve bu tür erkeklerin yaklaştığını hisseden kadınlara hitap edin ve bizi aramalarını isteyin."

"Tanrım, kaç telefon alacağımızı biliyor musun?" Anderson sordu.

"Elden bir şey gelmez," dedi Lucas. "Ama hiçbir yere varamıyoruz, ve gelecek hafta bir tane daha alırsa ... Basın bu konuda bir şeyler yaptığımızı düşünürse daha iyi olur."

Daniel dudaklarını büzdü ve Lucas'ın ofisinin duvarındaki çakıl taşlı sıvaya boş gözlerle baktı. Sonunda başını salladı. "Evet. Hadi yapalım. En azından bir şeyler yapmış oluruz."

"Ve belki de gelecek hafta için alarm vermeliyiz," diye önerdi Lucas. "Sokaklara fazladan bir sürü polis koyun. Medyaya haber verin ama yayınlamamalarını isteyin. Yayınlamayacaklar ve bu onlara kendilerini bir şeyin içindeymiş gibi hissettirecek."

"Fena değil," diye itiraf etti Daniel soğuk bir gülümsemeyle. "Ve bu iş bittikten sonra hepimiz televizyona çıkıp medya etiğini, polislerle işbirliği yapmaları gerekip gerekmediğini tartışabiliriz."

"Anladın sen onu," dedi Lucas. "Bu saçmalığa bayılıyorlar."

Lucas onu bir sokak telefonundan aradı. "Kızıl At mı?"

"Dinle Annie, Daniel Anderson'a -biliyorsun, soygun-cinayet- hem kurbanların hem de deli katilin özelliklerini içeren bir liste hazırlamasını ve

Medyaya. Muhtemelen bu öğleden sonra. Bazıları zaten biliniyor, ancak bazıları bu zamana kadar gizliydi."

"Eğer on dakika içinde alabilirsem, öğlen raporunu hazırlayabilirim."

"Size hepsini veremem ama bölgede oldukça yeni olduğunu düşünüyoruz. Birkaç yıldan fazla süredir burada olduğunu ve Güneybatı'dan taşındığını düşünmüyoruz."

"Yani Worthington, Marshall gibi yerlerden mi?"

"Hayır, hayır, güneybatı Minnesota değil, güneybatı Birleşik Devletler. Muhtemelen Teksas. Belki New Mexico. Bunun gibi. Daniel çiftçi kıyafetleriyle görüldüğünü resmileştirecek, tıpkı senin yaptığın gibi. Ama şimdi bunun bir kılık değiştirme olabileceğini ve onun gerçekten beyaz yakalı olduğunu düşünüyorlar."

"Harika. Gerçekten harika, Kızıl At. Başka ne var?"

"Listede daha fazlası da olacak ama en iyisi bu. Ve dinle, bunu yayına koymadan önce Anderson'ı ara ve ona sor. Sana anlatacaktır. Şu anda ofisinde." Ona Anderson'ın direkt telefonunu verdi. "Teşekkürler. On beş dakika sonra yayında görüşürüz."

- - -

Öğleden sonra. Lucas öğle yemeği sonrası *sersemliği* yaşıyordu ve ağır ağır telefonu açtı.

"Lucas?"

"Nasıl hissediyorsun, Jennifer?"

"McGowan'a neler oluyor?" "Jennifer, lanet olsun-"

"Hayır, hayır, hayır. Sana onu becerip becermediğini sormuyorum. Bu konuda bana zaten izci onuru verdin. Bilmek istediğim McGowan ve gözetim konusunda neler olduğu? Polisler neden onu izliyor?"

Lucas cevap vermeden önce tereddüt etti ve anında bir hata yaptığını anladı.

"Ah. Onu izliyorsun," diye böbürlendi Jennifer.

"Jennifer, Carla Ruiz'le ilgili bir şey yapmadan önce şefle konuşmanı istediğimi hatırlıyor musun? Şimdi senden onunla tekrar konuşmanı istiyorum."

Akşam oldu. Güneş artık fark edilir derecede erken batıyordu. Yaz bitmişti. Lucas Daniel'in ofisinin kapısının önünde bekledi. Daniel dışarıdan içeri girdiğinde on beş dakikadır bekliyordu.

"İçeri gel," dedi Daniel. Pardösüsünü çıkarıp kanepenin üzerine attı. "Sana doğrudan soruyorum. Jennifer Carey'ye gözetleme konusunda tüyo verdin mi?"

"Kesinlikle hayır. Onun kendi kaynakları var. Beni aradı ve ben de onu sana gönderdim."

Daniel ona bir parmak salladı. "Aksini öğrenirsem kışına tekme basarım."

"Ben aramadım. Aradığında ne oldu?"

"İstasyon müdürünü aradım, Carey ile birlikte toplantıya çağırdım ve onlara isyan yasasını okudum. Carey bu medya etiği gezisine başladı ve kanal müdürü ona çenesini kapatmasını söyledi. Başka bir kanaldan bir yıldızın deli köpek tarafından öldürülmesi durumunda kendi kanalının suçlanmasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Yani hepsi bu mu?"

"Kanal 8 ile eşit erişim istiyorlarmış. Hafta sonu hiçbir şey yokken evine bir kamera sokacaklar, McGowan'ın gömlek ütülerken filan görüntülerini çekecekler. Birkaç dakikalığına gözetim merkezine girmelerine izin vereceğiz. Sadece bir kereliğine."

"Ve biz onu yakalayana kadar filmi tutacaklar mı?" "Anlaşma böyle."

"Fena bir anlaşma değil," dedi Lucas onaylayarak. "Jennifer bu konuda ne dedi?"

"Mutsuz oldu ama kabul edecek. McGowan röportajını hazırlayacak. Bir çocuk bunu haber yapıyor," dedi Daniel. "Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım biraz kıskanıyor. Keşke McGowan değil de o olsaydı diye düşünüyor."

"İlk çıkmaya başladığımızda bana yazdığın o korkunç şiiri hatırlıyor musun? Bebeğimin olmasıyla ilgili?"

"O kadar da korkunç değildi," dedi Lucas bir dirseğinin üzerine dayanarak. Sesinde biraz gerginlik vardı. "Oldukça karmaşık olduğunu düşünmüştüm."

"Karmaşık mı? 1959'dan kalma kötü bir rock-'n'roll şarkısı gibiydi."

"Bak, özellikle benden hoşlanmadığını biliyorum-"

"Hayır, hayır, hayır. Onu sevdim. Onu sakladım. Masamdaki daktilo tepsisine yapıştırdım ve yaklaşık haftada bir kez açıp okuyorum. Bugün okudum ve şöyle düşündüm: Gerçekten de onun bebeğini doğuruyorum."

Lucas kulağını Jennifer'ın çıplak karnına dayadı.

"Henüz bir şey duymam gerekiyor mu?" "Gerçekten yakından mı dinliyorsun?"

"Evet." Daha sert bastırdı.

"Eğer çok yakından dinlersen ..." "Öyle mi?"

"Muhtemelen yatmadan önce içtiğim Budweiser'ı duyabilirsin."

Lucas cumartesi akşamı güneşin batışını izlemek için tam zamanında göle varmıştı. Carla bisikletle gitmişti ama yarım saat sonra küçük bir poşet yiyecek ve bir şişe kırmızı şarapla geldi. Lucas cumartesi gecesini, pazar gününü ve pazar gecesinin büyük bölümünü kulübede geçirdi. Sabahın ikisinde Carla'yı dudaklarından öpüp Şehirlere geri döndü ve beşi biraz geçte kendi yatağına girdi. Proje toplantısına yine geç kalmıştı.

"Rice denen kadından aldığımız insan listesine ne oldu?" Lucas sordu. Pazartesi sabahı şefin ofisinde. Dedektiflerin yarısı bir hafta sonu daha fazla mesai yapmaktan yorgun düşmüş, dikkatleri dağılmış görünüyordu. "Hani şu deli köpeğin silahını ve onu kocasından kimin satın aldığını araştırdığımız zaman?"

Rice'ın sorgusunu yapan Sloan, "Hatırlayabildiği herkesi kontrol ettik," dedi.

"Hiçbir şey yok mu?"

"Aslında herkesle görüşmedik. Onları kontrol ettik. Eğer profilin çok dışındaysalar, bıraktık. Bilirsiniz, kadınlar, yaşlı adamlar, oğlanlar, onları bıraktık. Profile yakın olabilecek herkesle görüşmeler yaptık ve sonuç alamadık. Biz gidiyorduk

ama Jimmy Smithe iyi görünmeye başlayınca her şey yavaşladı. Her şey bunun üzerine atıldı."

"Herkesle görüşmek için geri dönmeliyiz," dedi Lucas, Daniel'a dönerek. "O lanet olası silahın kritik olduğunu biliyoruz. Belki biri onu satın alıp tekrar satmıştır. Kadınları, oğlanları, yaşlı erkekleri, herkesi kontrol edelim derim."

Daniel Anderson'a, "İşe koyul," dedi. "İşin bittiğini sanıyordum." "Peki . . ."

"Hallet şu işi."

Lucas çatı katında oturuyordu.

"Çarşamba. Çarşambaya kadar dayanabileceğimizi sanmıyordum," dedi gözetleme görevlisi. "Gecikti."

"Burası soğuk," dedi Lucas. "Rüzgârın geldiğini hissedebiliyorsun."

"Evet. Kapıyı açık tutuyoruz ama hiç ısıtma m e n f e z i yok. Bir ısıtıcı getirmeyi düşünüyoruz."

"İyi fikir."

"Sorun şu ki, merkez bunun için para ödemek istemiyor. Biz de paraya sıkışıp kalmak istemiyoruz."

"Daniel'la konuşacağım," dedi Lucas.

"Araba geliyor," dedi ikinci gözetleme görevlisi.

Araba yavaşça caddeden aşağı indi, altlarında durdu ve sonra köşeyi dönerek yoluna devam etti.

"Plakayı aldın mı?"

"Sokağın sonundaki adam yapıyor bunu, arabalardan biri. Elinde bir yıldız ışığı dürbünü var."

Yatağın yanında duran bir telsiz aniden geçirdi. "Onu yakaladın mı?" diye sordu gözetleme görevlisi.

"Evet. Komşu."

"Evinin önünde yavaşladı."

"Adam altmış altı yaşında, ama bunu not edeceğim," dedi telsiz sesi. "Nasıl gidiyor?"

"Soğuk," dedi arabacı.

Tekrar beklemeye başladılar.

"Hareket istasyonları," dedi gözetleme görevlisi yirmi dakika sonra. "Dürbünü alıyorum."

Lucas dürbünle etrafı izledi. McGowan köpüklü pembe bir gecelik ve ona uygun küçük bir bikini pantolon giymişti. Perdedeki sekiz santimlik boşluğun arkasında ileri geri hareket ediyor, profesyonel bir striptizciden bile daha kışkırtıcı oluyordu.

"Biliyor olmalı," dedi gözetleme polisi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Bence perdelerdeki o boşluğa o kadar alışmış ki fark etmiyor-"

"Saçmalık. Şuna bak, gerinirken. Gösteriş yapıyor. Ama asla tamamını göstermiyor. Sütyensiz dolaşüyor ama onu asla pantolonsuz yakalayamazsınız, duş alırken bile. Bizimle alay ediyor. Bence biliyor ..."

Çılgın köpek kötürümü öldürdüğünde hâlâ bu konuda tartışıyorlardı.

BÖLÜM 18

Maddy, ilçe yazı işleri müdürlüğünden bir broşür aldı, kapıdan çıkarken pembe bir kâğıt parçası eline tutuşturuldu. Asansörlerin önünde dururken kâğıdı okudu.

Ne bir çizim denemesi ne de gerçek bir tanım vardı. Beyaz yakalı olduğu, muhtemelen Hennepin County Hükümet Merkezi ya da Minneapolis Belediye Binası ile bağlantılı olduğu yazıyordu. Açık tenli. Güneybatı aksanı, muhtemelen Teksas. Bir keresinde çiftçi kılığında görülmüş ama muhtemelen kılık değiştirmiş.

Deli köpek kâğıdı katladı ve asansörün göstergesindeki ışıkları izlemeye koyuldu. Asansör geldiğinde içeri girdi, diğer iki yolcuya başıyla selam verdi, döndü ve kapıya baktı. Bir aksanı olabileceğini hiç düşünmemişti. Var mıydı? Kendi kulağına herkes gibi geliyordu. Davenport'la konuşmanın bir hata olacağını *biliyordu*. Şimdi bunun bedelini ödeyebilirdi.

Deli köpeğin zihni kolayca yasal moda geçti. Bundan ne çıkarabilirlerdi ki? Demek bir aksanı vardı. Yüzlerce insanın vardı. Beyaz yakalıydı. Minneapolis'in çoğu da öyleydi. Sık sık Hükümet Merkezi'nden geçerdi. Günde on bin kişi de öyle, bazıları Merkez'de iş yapıyor, bazıları da hava yollarından geçiyor. Mahkumiyet mi? Hiç şansı yoktu. Ya da çok az şansı vardı. Jürilerin kaprisleri için bir miktar boşluk bırakılmalıydı. Ama bir jüriyi kabul eder miydi? *Bu* düşünülmesi gereken bir şeydi. Onu yakalarlarsa, jürisiz bir duruşma isteyebilirdi. Hiçbir yargıç, el ilanında yazanlar yüzünden onu mahkum edemezdi. Ama ellerinde başka ne vardı? Deli köpek dudağını ısırıldı.

Başka ne vardı?

O endişelendikçe, bir başkasına olan ihtiyacı artıyordu. Hukuk öğrencisinin yüzü, paslanmaz çelik kapıların önünde süzülüyordu. Kadının görüntüsünden o kadar etkilenmişti ki, kapılar açıldığında ayağa kalktı ve yanında duran kadın merakla ona baktı. Deli köpek aceleyle asansörden çıktı, hava yolundan geçti ve ofisine döndü. Sekreteri dışarıda bir yerdeydi. O sırada

Masasının önünden geçerken, bir dosya klasörünün altında pembe bir kâğıdın köşesini gördü. Durdu, hızlıca etrafına baktı ve kâğıdı çıkardı. Bir el ilanı. Yerine geri itti. Kadın neredeydi?

Ofisine girdi, evrak çantasını masanın yanına bıraktı, oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Kapı belli belirsiz çalındığında hâlâ o şekilde oturuyordu. Kafasını kaldırdı ve sekreterinin kapının yanındaki dikey cam panelden kendisini izlediğini gördü. Ona içeri girmesi için el salladı.

"İyi misiniz? Seni öyle otururken gördüm ..."

"Kötü bir gün," dedi deli köpek. "Burada işim bitmek üzere. Eve doğru yola çıkacağım."

"Tamam. Bay Wexler Carlson boşanma dosyasını gönderdi ama oldukça rutin görünüyor," dedi. "Zaten hafta sonundan önce bir şey yapman gerekmeyecek."

"Teşekkürler. Yapacak bir şeyin yoksa günün geri kalanını da alabilirsin," dedi.

"Oh. Tamam," dedi neşeyle.

Arabasına doğru giderken, o masum konuşmayı düşündü. "Kötü bir gün" demişti. "Burada işim bitmek üzere, eve gidiyorum" demişti. Söylediğini sandığı şey buydu. Sekreteri "Bayed day-ee" dediğini duymuş muydu? "I'm" yerine "Ah'm" mı duymuştu? "Head out" bir Teksas deyimi miydi, yoksa burada da kullanılıyor muydu?

Sesi Lyndon Johnson gibi miydi?

Evinde, deli köpek dondurucuya baktı, bir mikrodalga yemek çıkardı, fırının zamanlayıcısını ayarladı ve Başlat düğmesine bastı. Yüzü mikrodalğanın camına yansımıştı. Dudakları kırmızı solucanlar gibiydi. Eli ceketinin cebine kaydı ve el ilanıyla karşılaştı. Çıkardı ve tekrar okudu.

kurbanlar, diyordu , bir tipiydi. Koyu gözler, koyu saçlar. Çekici. Genç ya da orta yaşlı.

Bunun hakkında düşündü. Haklıydılar elbette. Belki de bir sarışın almalıydı. Ama sarışınlar çekici gelmiyordu. Soluk ten, soluk saçlar. Soğukkanlı insanlar. Ve yaşlı birini istemiyordu. Bu tatsızdı. Yaşlı kadınlar kendi hayatları hakkında çok şey bilirlerdi.

Ölümler. Kadınları bu ihtimalle ilk kez yüzleşiyor olmalıydı.

Değişmeyeceğim, diye düşündü. Buna gerek yok, gerçekten. Twin Cities'de bir milyondan fazla kadın vardı. Muhtemelen çeyrek milyonu onun "tipine" uyuyordu. Çeyrek milyon müstakbel Seçilmiş kadın. Bu açıdan bakıldığında, "tip" tanımı anlamsızdı. Polisin hiç şansı olmazdı. Bir güven dalgası hissetti: her şey anlamsızdı. Bir kadın tarafından savuşturulduktan, Brown cinayetinde başka bir tanık tarafından görüldükten sonra, polisin elinde beklediğinden daha az şey olduğunu fark etti. Eğer her şeyi anlatıyorlarsa.

Mikrodalga fırından bip sesi gelince yemeği çıkarıp masaya taşıdı. Eğer beni yakalarlarsa, diye düşündü yalnız yemeğini yerken, mikrodalga savunmasını kullanabilirim. Tıpkı aşırı dozda Twinkie yediği için aşırı şekerden delirdiğini iddia eden adam gibi. Twinkie savunması; onunki Tater-Tot savunması olacaktı. Patates yumrularından birini mızrakla delip baktı ve ağzına attı.

Bu gece, diye düşündü. Daha fazla bekleyemem.

Saat altıdan biraz sonra sakat adamın evini aradı ama cevap veren olmadı. Saat yedide tekrar aradı. Cevap yoktu. Saat sekizde bir cevap geldi.

"Phyllis?" diye sordu en tiz sesiyle.

"Yanlış numarayı aramış olmalısınız." Onun sesini ilk kez duyuyordu. Alçak ve müzikal bir sestti.

"Ah, canım," dedi. Kendi kulağına zarif geliyordu; bir katilden başka her şeye benziyordu. Ona kendi numarasından bir rakamı farklı olan bir numara verdi.

"Bu yanlış numara," dedi kadın. "Ben beş-dört-yedi-altı'yım." "Özür dilerim," dedi adam ve telefonu kapattı. Kadın evdeydi.

Dikkatle hazırlandı, heyecanı artıyordu ama kontrol altındaydı. Bir avcının heyecanı, bir avcının neşesi. En iyi tüvit spor ceketini, siyah kaşmir paltosunu ve siyah mokasen ayakkabılarını giyecekti. Çıtçıtli fötr şapka.

Paltonun büyük cepleri vardı. Patatesi alacaklardı - patates geçen sefer çok işe yaramıştı. Dolaba gitti, üç ay önce aldığı kutunun içinden bir Kotex pedi çıkardı. Bant. Deri sürücü eldivenlerinin altına lateks eldivenler. Bir atkı yüzünün alt kısmını kısmen kapatacak ve tanınmasına karşı daha fazla koruma sağlayacaktı: ne de olsa bu yeniydi, kendi mahallesinde bir koleksiyon. İptal etmeye hazır olmalıyım, diye düşündü. Eğer biri beni onun kapısının önünde görürse, unut gitsin.

Bıçak mı? Hayır. Onda bir tane vardır.

Hazır olduğunda yan kapıdan geçerek bitişik garaja girdi, arabaya bindi, uzaktan kumandalı garaj kapısı açıcısının düğmesine bastı, sokağa geri döndü, garajı kapattı, iki blok ilerledi ve arabayı park etti. Arka koltuğa uzanıp kahverengi bir iş zarfı aldı, kapağını açtı ve içine baktı. Hükümet Merkezi'nin birinci katındaki bir çöp kutusundan alınmış yarım düzine form. İş başvuruları.

Kapıya doğru yürürken heyecanı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Geliyorum, diye dua etti, Seçilmişler için geliyorum; O geliyor. Soğuk rüzgârı yüzünde hissetti ve bundan, Kuzeybatı'nın kokusundan, beklenen kıştan keyif aldı.

Hızlı adımlarla onun evine doğru yürüdü, iş yapan bir iş adamıydı ve hiç ara vermeden kaldırımdan aşağı döndü. Kapının ortasında, tam baş hizasında, kısmen küçük bir perdeyle örtülü dört küçük bölme vardı. Mutfığa baktı. Kadın görünürde yoktu. Çılgın köpek kapıya vurdu.

Ve bekledi. Tekrar vurdu. Bir ses mi? Sonra onu gördü, tekerlekli sandalyesiyle muşamba zeminde yuvarlanıyordu. Zengin bir kadın değildi, ama öyle bir yüzü vardı ki; bu kadar ağır yaralanmış biri için öyle taze bir yüz. İyimser biriydi.

İç kapıyı yarı açtı, dış kapıyı kapalı bıraktı. "Evet?"

"Bayan Wheatcroft? Ben Louis Vullion, Felsen-Gore'da avukatım. Minnesota Barosu burs komitesindeyim." Ceketinin altına uzandı, bir kartvizit çıkardı, dış kapıyı açtı ve ona uzattı. Kadın kartvizite baktı ve merakla, "Evet?" dedi.

Adam kahverengi zarfı havaya kaldırdı. "Az önce hukuk fakültesinde Dekan Jensen ile konuşuyordum. Aslında orada Felsen Hukuk Asistanlığı için başvuruları alıyordum ve Dekan Jensen sizinkini teslim etmeyi ihmal etmiş olabileceğinizi söyledi. Ya öyle, ya da kaybolmuş?" Kahverengi zarfı ona doğru salladı ve beyaz başvuru formlarını karıştırmaya başladı.

"Bunu bilmiyorum," dedi kadın. "Onları hiç duymadım."

"Hiç duymadın mı?" Maddy'nin kafası karışmıştı. Onları nasıl duymamış olabilirdi ki? "Özür dilerim, bütün en iyi öğrencilerin asistanlıklardan haberdar olduğunu sanıyordum. Çok iyi para ödüyorlar ve bilirsiniz, muhtemelen üst düzey kişisel yaralanma ve haksız fiil konusunda daha fazla deneyim kazanıyorsunuz. En az stajyerlik kadar rağbet görüyorlar, özellikle de bu kadar iyi maaş verdikleri için."

Tereddüt etti, adamın yüzüne, kıyafetlerine, kahverengi zarfa ve kartvizite baktı. "İçeri gelseniz iyi olur, Bay "

"Vullion," dedi içeri adım atarken. "Louis Vullion. Kötü bir gece, değil mi?"

Bu seferki farklıydı. Neredeyse rahattı. Onu öldürmesi neredeyse yirmi dakika sürdü, yatağında yanında çırılçıplak uzanıyordu, kauçuk onu meni ifşalarından sıkıca koruyordu. Buna ihtiyacı vardı. Onun üzerinde çalışırken bir kez boşaldı ve sonunda bıçağı göğüs kemiğinin altına kaydırduğunda ve sırtı kavislenip onu terk ettiğinde bir kez daha boşaldı.

Ona bakarken uykusu geldiğini hissetti ve başını göğsüne yasladı.

Soğuk. Sert. Doğrulup etrafına bakındı. Tanrım, uyuyakalmıştı. Paniğe kapıldı ve önce onun soğumuş bedenine, sonra da çılgınca odanın etrafına baktı. Ne zamandır? Ne kadar mı? Saatine baktı. Dokuz kırk beş.

Ayağa kalktı, lastiği yırttı ve sifonu çekti. Vücudu kanla kaplıydı. Küçük banyoya girdi, duşu açtı ve kendini duruladı. Lateks eldivenleri çıkarmadı; parmak izi bırakmak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Şu ana kadarki en iyi zamanında olmazdı.

Kanın çoğunu temizledikten sonra duştan çıktı ama akmaya bıraktı. Eğer dušta saçları dökülmüşse, su onları kanalizasyona akıtabilirdi. Bir havlu aldı, sonra yere koydu. Yine saç. Atletiyle kurulandı ve makul ölçüde kurduğunda gömleği ceketinin cebine soktu. Kolları düşünmek onu paranoyak yapmıştı. Kasık kollarını tıraş etmeye devam etmişti ama göğsündeki ya da kafasındaki kılların dökülmesinden korkuyordu. Bant rulosunu aldı, elinin etrafına bir halka yaptı ve yattığı yatağı kuruladı. İş bittiğinde bantta baktı; üzerine yapışmış küçük kıl benzeri filamentler ve kadının bir ya da iki siyah kasık kılı olabilecek şeyler vardı. Kırmızı bir şey yoktu, ona ait bir şey yoktu. Bandı nemli gömleğiyle birlikte ceketinin cebine koydu, banyoya girdi, duşu kapattı ve giyindi.

Hazır olduğunda etrafına baktı, durumu değerlendirdi. Hâlâ lateks eldivenleri giyiyordu. Spor ceket, palto, şapka, atkı, sürücü eldivenleri. Unuttuğu bir şey var mıydı? Kartvizit. Onu yerde buldu. Bu her şeydi. Çorabı ve patatesi yerde bıraktı. Notu göğsüne bırak: *Kendini rastgele keşiflerden soyutla*. Hazır. Karnını okşadı ve gitti.

Dışarı çıktı, kaldırımdan aşağıya ve evin etrafına yürüdü, yürürken lateks eldivenleri çıkardı. Yaşlı kadının dairesi karanlıktı. Üst katta, üçüncü dairede bir ışık vardı ama pencerede kimse yoktu. Kaldırımda hızlı adımlarla yürüdü ve bir sokak lambasının altından geçerken bir elinin arkasında koyu bir leke fark etti. Tereddüt ederek lekeye baktı. Kan mı? Diliyle dokundu. Kan. Güzelmiş. Arabasına giderken sokakta kimsenin yanından geçmedi. Arabayı açtı, içine bindi ve sürdü.

I-94'e doğru. Gözlerinin arkasında basınç vardı. Bunu yapacaktı. Bir çamaşırhanenin dışındaki direkte telefon. İçeride bir adam, çamaşırları kurutucuda dönüp dururken gazete okuyordu. Daha önce de bir hataydı, yine bir hata olacaktı. Ama buna ihtiyacı vardı. Kadınlara ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı. Konuşacak birine. Anlayabilecek birine. Çılgın köpek çamaşırhanenin telefonuna yaklaştı ve Davenport'un evini aradı.

Ve telesekreter çıktı. Davenport'un sesi kendini tanıtmadan, "Mesaj bırakın," dedi. Bir bip sesi duyuldu. Maddog hayal kırıklığına uğramıştı. İnsan temasıyla aynı şey değildi bu. Dilini elinin arkasındaki kan lekesine dokundurdu, tadını çıkardı ve sonra "Bir tane daha yaptım" dedi.

Hat açık kaldı ve dudaklarını ıslattı. "Çok güzeldi," dedi.

BÖLÜM 19

"Çok güzeldi."

Lucas ikinci kez dinledi, göğsündeki umutsuzluk giderek büyüyordu. "Orospu çocuğu," diye fısıldadı.

Kaseti geri aldı ve tekrar dinledi. "Çok güzeldi."

"Orospu çocuğu." Masanın yanına çöktü, dirseğini masanın üzerine koydu ve eliyle alnını destekledi. Üç dakika boyunca düşünmeden oturdu. Ev onun etrafında toplanmıştı, loş, koruyucu, sessiz. Sokaktan bir araba geçti, ışıkları duvarda iz bırakıyordu. Kendini toparlayarak Minneapolis'i aradı ve nöbetçi amiri sordu.

"Burada bir şey yok," denildi. St. Paul de aynı şeyi söyledi. Bloomington'da da bir şey yok. Hepsini kontrol edemeyeceği kadar çok banliyö vardı. Ve Lucas, deli köpeğin Lucas'ın kendi yetki alanında birini öldürmüş olabileceğini düşündü. Bu artık bir yarışmaydı. Açıkça.

"Lucas?" Daniel'in sesinde çirkin bir tını vardı.

"Bir telefon aldım. Bir tane daha yaptığını söylüyor."

"Yüce Tanrım," dedi Daniel. Lucas arka planda Daniel'in karısının bir tane daha olup olmadığını ve nerede olduğunu sorduğunu duydu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Lucas. "Bana söylemedi. Sadece çok güzel olduğunu söyledi."

Hukuk öğrencisini iki gün sonra, öğleden sonra geç saatlerde buldular. Dersleri nadiren kaçırdı. İlk gün gelmediğinde devamsızlığı not edilmiş ama soruşturulmamıştı. İkinci gün de kendisinden haber alınamayınca, bir arkadaşı evini aramış ama cevap alamamış. Akşam yemeği saatinde arkadaşı durdu ve arka taraftaki ışığı gördü. Kapıyı çaldı, pencereden baktı ve tekerlekli sandalyenin kauçuk tutma kolunun yatak odasının kapısından dışarı çıktığını gördü. Endişelenerek yaşlı kadının yanına gitti, o da anahtarlarını getirdi. Birlikte Seçilmiş'i buldular.

İlk polisler geldiğinde arkadaşı "Deli köpeğin onu öldürdüğünden korktum" diye ağladı. "Yolda gelirken düşündüm. Ya Maddy onu götürdüyse?"

"Kızıl At mı?"

"Annie, bir tane daha var," dedi Lucas. Ona adını ve adresini verdi. "Üniversitenin orada. Bir hukuk öğrencisi, sakat. Adı Cheryl-"

"Hecele."

"Wheatcroft, C-h-e-r-y-l W-h-e-a-t-c-r-o-f-t. Sanırım *Strib*'de onunla ilgili bir sürü gazete haberi çıktı."

"Bakabilirim. Çevrimiçi bir kütüphanemiz var."

"*Pioneer Press*'e de bak. Son sınıftaydı, sınıfının en iyisiydi. Ailesi burada; St. Paul'un doğu yakasında yaşıyorlar. Henüz kimsenin haberi yok ama çok yakında herkes öğrenecek. Sokakta bir milyon polis var, girip çıkıyorlar. Ve adli tabip. Komşuların ve öğrencilerin ilgisini çekiyoruz. Ama buraya hızlıca bir ekip gönderirseniz, dışarı çıkan ebeveynleri yakalayabilirsiniz."

"Beş dakika," dedi ve telefonu kapattı.

"Cheryl Wheatcroft," dedi Daniel. Mutfakta şapkasız, ceketsiz ve kızgın bir şekilde duruyordu. "Bunu hak edecek ne yaptı Davenport? Günah mı işledi? Gece vakti zina mı yaptı? Pazar ayinini mi kaçırdı? Ne yaptı lan Davenport?"

Lucas patlamadan gözlerini kaçırdı ve bir soruyla konuyu saptırmaya çalıştı. "Ailesine ne göstermişler?"

"Yüzünü. Hepsi bu kadar. Annesi geri kalanını da görmek istedi ama babasına onu buradan götürmesini söyledim. Neredeyse yaşlı kadın kadar kötüydü ama neden bahsettiğimizi biliyordu, onu dışarı çıkardı. TV kamerası tam yüzlerindeydi. Tanrım, bu insanlar hayvan, lanet olası televizyoncular da lanet olası bir deli kadar kötüler."

Cinayet masası dedektifleri, sanki kötü bir duruşla Daniel'in gazabından bir şekilde kaçınabileceklermiş gibi, başları öne eğik bir şekilde dairenin içinde dolaşıyorlardı. Konuşma fısıltı halindeydi. Fısıltı halinde devam etti.

Daniel gittikten sonra fısıldaşılar. Kapıdan çıktığında, caddenin karşısındaki TV kameraları yüzünü yakaladı ve tuttu. Sonraki hafta boyunca, Superior Gölü'nün buz kütlesi gibi acı içinde donmuş profili Kanal Sekiz'deki gece haberlerinin tanıtımında kullanıldı.

Teknisyenler inceleme yaparken Lucas olay yerinde kaldı. "Alışılmışın dışında bir şey var mı?" diye adli tabibe sordu.

Adli tabip olay yerine bizzat gelmişti. Gözlerini Lucas'a çevirdi ve hafifçe başını salladı. "Evet. Onu kesmiş. Diğerleri ameliyatla öldürülmüş. İçeri girip öldürmüş. Bunu ise parçalara ayırmış. Çoğu zaman hayattaydı."

"Seks mi?"

"Yani ona tecavüz mü etmiş? Hayır. Öyle görünmüyor. Pelvis bölgesinde, vajinal açıklığa kadar, rektumda, sonra pelvisin ön tarafında çok sayıda bıçak yarası var-"

"Neyi?"

"Önü, ölü, tam ölü. Sanki . . . Tanrı aşkına..." Adli tabip ellerini ağarmış saçlarında gezdirdi.

"Sam..."

"Görünüşe göre ağrının nerede başladığını bulmaya çalışıyormuş. Tıbbi kayıtlarla dolu bir dosyası var ve söyleyebileceğim kadarıyla, onu sakat bırakan omurga olayı nispeten yüksekti. Kalçanın üstünde, göğüslerin altında. Yüzeysel yarayı kaybetmiş olabilir. Tanrım, Lucas, bu beni korkutuyor. Raporları bekleyemez misin?"

"Hayır. Duymak istiyorum."

"Bir omurga kazası geçirdiğinde, değişen miktarlarda kas kontrolünü ve vücudunun alt kısmındaki süper ... hissi kaybedersin. Bu kayıp hafif sakatlıktan, her şeyinizi kaybettiğiniz tam felce kadar değişir. Ona olan da buydu. Ancak omurganın neresinde hasar olduğuna bağlı olarak, yüzeysel duyuları kaybedersiniz ... farklı bölgelerde hissi kaybedersiniz. Acıdan bahsediyoruz. Görünüşe göre adam sistematik olarak kadının vücudunda çalışmış ve acının nerede başladığını bulmaya çalışmış."

"Peki ya vajinal bölgedeki bıçak yaraları?"

"Ben de tam bunun diğer yaralarla uyuşmadığını söyleyecektim. Bu cinsel bir şey gibi görünüyor. Ve bu alışılmadık bir durum değil.

bir cinayetin arkasında cinsel bir motivasyon vardır. Ayrıca göğüslerde de önemli bir sarkma vardı-"

"Ne? Flensing mi?"

"Onun derisini yüzüyordu. Sanırım ölmek üzere olduğunu fark edince durdu. Sonunda bıçağı soktu, böylece kendisi yapabilecekti. Onu öldürmek için."

"Tanrım."

Teknisyenler içeri girip çıktılar. Lucas sakat kadının eşyalarını karıştırdı ve sandığının en üst çekmecesine sıkıştırılmış küçük bir mezuniyet fotoğrafı koleksiyonu buldu. Siyah bir cüppe giymiş ve sola doğru püsküllü bir harç tahtası takmıştı. Fotoğrafı cebine koydu ve oradan ayrıldı.

Gazete kapısına çarptığında Lucas uyanıktı. Bir an gözleri kapalı yattı, sonra vazgeçip gazeteyi almak için dışarı çıktı.

Çift katlı bir manşet sayfaya yayılmıştı. Altında dört sütuna yayılmış renkli bir fotoğraf sayfayı kaplıyordu; üstü örtülü ceset sedyeyle adli tabibin arabasına taşınırken çekilmişti. Fotoğrafçı, sedyeyi iten adamların yüzlerini bozan süper geniş bir lens kullanmıştı. Manşette "ENGELLİ" yazıyordu. İŞKENCE, diyordu. Lucas gözlerini kapadı ve duvara yaslandı.

Toplantı sinirli başlamış ve öyle de kalmıştı.

"Yani önemli bir şey yok mu?" Daniel'in ofisinde toplanmışlardı - Lucas, Anderson, Lester, bir düzine baş dedektif.

"Tıpkı diğerleri gibi. Bize hiçbir şey bırakmadı," dedi Anderson.

Daniel aniden, "Artık bu tür cevaplara katlanmayacağım," diye bağırdı ve eliyle masasının üstünü parçalayarak Anderson'a baktı. "Bu saçmalığı duymak istemiyorum-"

"Bu saçmalık değil," diye bağırdı Anderson. "Elimizde olan bu. Elimizde hiçbir şey yok. Ve senden ya da Davenport'tan lanet olası medya fırtınaları hakkında bir bok duymak istemiyorum - geldiğimizde söylediğin ilk şey buydu: lanet olası medya ne olacak? Siktiğimin medyasını sikeyim. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

bu konuda hiçbir bok duymak istemiyorum..." Döndü ve tepinerek odadan çıktı.

Anderson'ın patlamasının ortasında kalan Daniel sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Bir dakika sonra, "Biri gidip onu geri getirsin," dedi.

Anderson geri döndüğünde Daniel ona başıyla selam verdi. "Özür dilerim," dedi gözlerini ovuşturarak. "Kendimi kaybediyorum. Bu pisliği durdurmalıyız. Onu yakalamalıyız. Fikirler. Biri bana fikir versin."

"McGowan'ın gözetimini kesmeyin," dedi Lucas. "Hâlâ bunun bir şans olduğunu düşünüyorum."

"Wheatcroft olay yerinde her yerdeydi," dedi dedektiflerden biri. "Nereden biliyordu? Medyanın geri kalanından yarım saat önce oradaydı."

"Merak etme," diye tersledi Daniel. "Ve onu o kadar sıkı gözetleyin ki, bir karınca bile elleri ve dizleri üzerinde ona ulaşmasın. Tamam mı? Başka ne var? Herhangi bir şey? Kimse yok mu? Rice'tan silahı almış olabilecek kişilerin takibi ne durumda?"

Sloan, "Bu konuda tuhaf bir şey var" dedi. "Rice, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Japonya'daydı ve bu hediyelik eşyaları, bu küçük fildişi bebek türünden şeyleri geri getirdi? Net-soo-kees? Her neyse, komşusu olan bir adama bunlardan bahsetmiş ve komşusu da ona Doğu sanatlarıyla ilgilenen bir galeriden bahsetmiş. Galerideki adam gelip bu şeyleri satın almış. On beş tanesi için Rice'a beş yüz dolar verdi. Makbuzu aldık. Adamla konuşmaya gittim, adı Alan Nester, Nicollet'te oturuyor."

"Evini gördüm," dedi Anderson. "Alan Nester Objets d'Art Orientaux. Balmoral Binası'nın zemin katı."

"Oldukça süslü bir adres," dedi Lucas.

"Bu o," dedi Sloan. "Her neyse, adam bana gününü göstermedi. Hiçbir şey bilmediğini, Bay Rice'la sadece bir dakika konuşup gittiğini söyledi. Silah falan görmemiş, silahtan da haberi yok."

"Yani?" diye sordu Daniel. "Sence adam o olabilir mi?"

"Hayır, hayır, çok uzun, altı-beş yaşında olmalı ve çok sıska. Ve profil için çok yaşlı. Elli yaşında olmalı. Şu sümüklülerden biri."

Kravat yerine o eşarpları takan şerefsizler mi?"

"Ascot mu?"

"Her neyse, evet. Adamın o olduğunu sanmıyorum ama gergindi ve bana yalan söylüyordu. Muhtemelen Maddog hakkında hiçbir şey bilmiyor ama gergin olduğu bir şey var."

"Etrafa bakın, bakalım ne bulabileceksiniz," dedi Daniel. "Peki ya diğer insanlar?"

"Yapacak altı işimiz daha var," dedi. "Onlar en az olası olanlar."

"Önce onları halledin. Kim bilir, belki biri çıkar ve seni kışından ısıtır." Etrafına bakındı. "Başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi Lucas. "Düşünemiyorum. Bu öğleden sonra sokağa çıkacağım, orada işimi halledeceğim, sonra da kuzeye gideceğim. Burada hiçbir işe yaramıyorum."

"Bir dakika bekler misin?" Daniel sordu. "Tamam, millet. Ve özür dilerim, Andy. Bağırarak istememiştim."

"Ben de öyle demek istemedim," dedi Anderson pişmanlıkla gülümseyerek. "Maddog hepimizi öldürüyor."

"Anderson medya hakkında konuşmak istemiyor," dedi Daniel, masasının üzerindeki gazete yığınının vurarak. "Ama bir şeyler yapmak zorundayız. İşlerimizi kurtarmaktan bahsetmiyorum. Dışarıda biraz panik görebiliriz. Bu Los Angeles'ta rutin olabilir, ama buradaki insanlar . . . Böyle bir şey olmaz. Korkmaya başladılar."

"*Panik* derken neyi kastediyorsunuz? İnsanlar sokaklara mı koşuyor? Böyle bir şey olmayacak. Sadece saklanacaklar-"

"İnsanların toplum içinde silah taşımasından bahsediyorum. Bir üniversite öğrencisinin ailesinin beklemediği bir anda, gecenin bir yarısı üniversiteden eve gelmesinden ve yaşlı adamın aile Colt'uyla kafasını uçurmasından bahsediyorum. İşte bundan bahsediyorum. Charlie Starkweather'ın Nebraska'da insanları öldürdüğü zamanları hatırlamak için muhtemelen çok gençsiniz ama Lincoln sokaklarında pompalı tüfeklerle dolaşan insanlar vardı. Buna ihtiyacımız yok. Ulusal Tüfek Derneği'nin korkutma kampanyasını hızlandırmasına, her evde bir silah ve her garajda bir tank olmasına da ihtiyacımız yok."

Lucas bir an düşündükten sonra, "Yayıncılarla, istasyon müdürleriyle ya da istasyon sahipleriyle konuşmalıyız," dedi. "Sıcaklığın düşürülmesini *emredebilirler*."

"Sence bunu yaparlar mı?"

Lucas bir an daha düşündü. "Eğer doğru yaparsak. Medya mensupları genelde hor görülür ama onlar da herkes gibidir: Sevilme isterler. Onlara gerçekten iyi adamlar olduklarını gösterme şansı vererseniz, ayakkabılarınızı bile yalarlar. Ama bu sizden gelmeli. En tepedeki adamdan en tepedeki adama. Belki de şef yardımcılarını da yanınıza almalısınız. Belki belediye başkanını. Bu onları gururlandırır, onlara saygı duyduğunu gösterir. "Kendimizi sansürlememizi mi istiyorsun?" gibi şeyler soracaklar. 'Hayır, istemiyoruz' demelisiniz. Biz sadece sizi toplumsal paniğin tehlikeleri konusunda bilgilendirmek istiyoruz; bu konuda *duyarlı* olmanızı istiyoruz'."

"Bu düşüncelerimi onlarla *paylaşmak* zorunda mıyım?" Daniel sordu Alaycı bir şekilde.

Lucas parmağıyla onu işaret etti. "Kes şunu," dedi sertçe. "Mizah yok. Basınla uğraşıyorsun. Ve evet, *paylaştığını* söyle. Böyle konuşurlar. 'İzin verin bunu sizinle paylaşayım. "

"Peki satın alacaklar mı?"

"Sanırım öyle. Gazetelere sorumlu davranma şansı veriyor. Bunu yapabilirler çünkü zaten anlamadan para kazanmıyorlar. Cinayet hikayeleri taşıdığınız için daha fazla reklamveren almazsınız. Kısa vadeli tiraj artışları da pek umurlarında değil. Onları da satamazlar."

"Peki ya televizyon?"

"O daha büyük bir sorun, çünkü reytingleri değişiyor ve bu da önemli. Tanrım, sanırım geçen hafta gazetede taramaların yaklaştığını okudum. Eğer televizyonla bir anlaşma yapmazsak, deli saçması şeylerle kafayı yiyecekler."

Daniel inledi. "Süpürmeler. Taramaları unutmuşum. Tanrım, buranın bir polis departmanı olması gerekiyordu. Suçluları yakalamamız gerekiyor ve ben burada oturmuş reyting taramaları için ter döküyorum."

"Konuşmak istediğin herkesin ismini alacağım," dedi Lucas. "Onları bir saat içinde Linda'ya veririm. Telefon numaralarıyla birlikte. Onları doğrudan aramak en iyisi. O zaman kim olduklarını bildiğini sanırlar."

"Tamam. Bir toplantı mı? Yoksa iki mi? Biri gazeteler için, diğeri televizyon için?"

"Bir, sanırım. Televizyondakiler gazetedekilerle aynı tartışmalarda bulunmayı seviyor. Kendilerini gazeteci gibi hissederler."

"Peki ya radyo?" Daniel sordu.

"Radyoyu siktir et."

Anderson kendini Lucas'ın ofis kapısına dayadı. "Bir şey mi var?"

"Koyu renkli bir Thunderbird kullanıyor olabilir, yeni, muhtemelen gece mavisi," dedi hafif bir memnuniyet havasıyla.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Lucas.

"Tamam. Adli tabip çarşamba gecesi ya da perşembe sabahı öldürüldüğünü düşünüyor. Saat yedide hayatta olduğunu biliyoruz çünkü bir arkadaşıyla telefonda konuşmuş. Sonra sokağın karşısında oturan bir adam gece vardiyasında çalışıyormuş, saat on bir yirmi gibi eve gelmiş ve kadının ışığının hala açık olduğunu fark etmiş. Fark etmiş çünkü genelde erken yatarmış."

"Bunu nereden biliyor?"

"Konuya geliyorum. Bu adam 3-M'de dönüşümlü vardiyada çalışıyor. Gündüz vardiyasında çalışırken, yani 7'den 3'e kadar, işten çıktığında onu kaldırımdan aşağı inerken görürmüş. Bir keresinde ona neden bu kadar erken kalktığını sormuş, o da her zaman kalktığını, günün en iyi saatinin bu olduğunu söylemiş. Gece çalışamıyormuş. Adam ışığı fark etmiş. Belki büyük bir sınavı vardır diye düşünmüş."

"Ve ..."

"O zaman öldüğünü düşünüyoruz. Ya da ölmek üzere olduğunu. Sonra, saat on civarında -saat tam olarak belli değil ama her halükarda on beş dakika içinde- bu çocuk dairesine doğru yürürken sokağın diğer tarafındaki kaldırımda yürüyen bir adam fark etti. Aynı yöne gidiyormuş. Orta boylu. Koyu renk palto. Şapkalı. Bu cadde Wheatcroft'un evinin yanından geçiyor. Her neyse, birkaç blok boyunca yürüyorlar, çocuk dikkat etmiyor. Ama gece yaya olarak dışarı çıktığınızda insanları nasıl takip edersiniz bilirsiniz."

"Evet."

"Aynen öyle oldu. Birkaç blok yürüdüler ve adam bu arabanın, bu Thunderbird'ün yanında durdu. Çocuk arabayı sevdiği için fark etmiş. Adam arabanın kilidini açmış, binmiş ve uzaklaşmış. Çocuk Wheatcroft'u duyduğunda, geçmişini düşünür ve bu adamın biraz tuhaf olduğu aklına gelir. O civarda milyonlarca park yeri vardı ve hava da soğuktu, o zaman neden geldiğin yerden en az iki ya da üç blok öteye park edesin ki?"

"Akıllı çocuk."

"Evet."

"Peki ona baktın mı?" Lucas sordu.

"Evet. İyi biri. Üniversitede mühendislik öğrencisi. Yanında tam zamanlı çalışan biri var. Sokağın karşısındaki adam da iyi görünüyor."

"Hımm." Lucas dudağını ovuşturdu.

Anderson omuz silkti. "Büyük bir ipucu değil ama yine de bir şeydir. Thunderbird'lerin sigorta kayıtlarını kontrol ediyoruz, üç yıl öncesine kadar, başka bir yerden buraya polise transfer eden insanlarla karşılaştırıyoruz. Teksas gibi."

"Şans."

Toplantı ertesi gün öğleden *sonra Star Tribune*'ün konferans salonunda yapıldı. Herkes takım elbise giymişti. Kadınlar bile. Çoğunun elinde, içinde sarı hukuk defterleri olan deri dosyalar vardı. Belediye başkanına ve Daniel'a ilk isimleriyle hitap ettiler. Lucas'a "teğmen" diyorlardı.

"Bizden kendimizi sansürlememizi istiyorsunuz," dedi *Star-Tribune* yayın kurulu.

"Hayır, aslında değiliz ve yapmayız da, çünkü bunu yapmayacağınızı biliyoruz," dedi Daniel hain bir gülümsemeyle. "Biz sadece sizinle bazı endişelerimizi *paylaşmaya*, genel panik olasılığına dikkat çekmeye çalışıyoruz. Bu adam, bu katil, delinin teki. Kimliğini tespit etmek ve tutuklamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve bu suçların korkunçluğunu -bu bir kelime mi? Ancak şunu da belirtmek isterim ki, metropol bölgesinde yaklaşık üç milyonluk nüfus içinde şu ana kadar tam beş kişiyi öldürmüştür. Başka bir deyişle, yangında ölme, kendi ailenizden biri tarafından öldürülme, araba çarpması gibi ihtimallerden bahsetmiyorum bile.

Ani bir kalp krizinden ölme olasılığınız, bu katille karşılaşma olasılığınızdan çok daha önemlidir. Asıl mesele, panik yaratan haberlerin sorumsuzca ve hatta ters etki yaratacak şekilde yapılmasıdır."

"Ne için ters etki? İşini korumana mı?" diye sordu bir *Star-Tribune* başyazarı.

"Buna içerliyorum," diye tersledi Daniel.

Gazetenin yayıncısı, "Bunun pek de uygun olduğunu sanmıyorum," diye hafifçe yorum yaptı.

Masanın ayak ucunda oturan Minneapolis Belediye Başkanı, "Zaten bu konuda endişelenmesine gerek yok," dedi. "Şef Daniel mükemmel bir iş çıkarıyor ve bu soruşturmanın sonucu ne olursa olsun onu bir dönem daha atamak niyetindeyim."

Daniel belediye başkanına baktı ve başını salladı.

"Burada bir sorunumuz var," dedi TV3 istasyon müdürü. "Bu şu anda bölgedeki en ilginç hikaye. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Eğer biz kasıtlı olarak haberi önemsizleştirirsek ve Kanal Sekiz, Kanal Altı ve Kanal On İki'deki meslektaşlarımız bunu yapmazsa, reytingler açısından zarar görebiliriz. Elimizde gazete tirajları yok, reytingler bizim can damarımız. Ve en çok reyting alan kanal biz olduğumuz için-"

"Sadece saat 10'da; 6'da değil," diye araya girdi Kanal 8 yöneticisi.

TV3 yöneticisi, "Ve genel olarak en yüksek reytingli kanal olduğumuz için,"

"Kaybedecek en çok şeyi olan biziz. Açıkçası herkesin kabul edebileceği bir anlaşma yapabileceğimizden şüpheliyim. Dengede çok fazla şey var."

"Peki ya ben ve bir grup diğer polis, polis teşkilatını tek tek dolaşıp belirli bir istasyonun yayınlarıyla bize nasıl zarar verdiğini anlatsak? Nöbetçi amirlerden başlayarak her bir polisten o istasyonla konuşmamalarını istesek? Başka bir deyişle, bir kanalın polis teşkilatı ile bağlantısını kesmek. Sizi dondururuz. Bunun reytingler üzerinde bir etkisi olur mu?" diye sordu Lucas.

St. Paul gazetelerinin temsilcisi, "Bu tehlikeli bir öneri," dedi.

Lucas, "Medyanın yarattığı bir paniğe kapılırsak, *bu* tehlikeli bir önerme olur," dedi. "Eğer yurttan kalan bir çocuk gece beklenmedik bir şekilde üniversiteden eve gelirse ve yaşlı adamı onu deli sandığı için havaya uçurursa, bu kimin suçu olacak? Korku yaratmak kimin suçu?"

"Bu hiç adil değil," dedi TV3 yöneticisi.

"Elbette adil. Sadece siz öyle olmasını istemiyorsunuz," dedi Lucas.

"Sakin ol teğmen," dedi belediye başkanı bir anlık sessizlikten sonra. Masaya doğru baktı. "Bakın, sizden tek istediğimiz bu kadar sert vurmanız. Dün gece Kanal Sekiz'de zaman tuttum ve bu davaya dört ayrı bölümde yedi dakikadan fazla yer verdiniz. Televizyon haberciliği açısından bunun aşırıya kaçmak olduğunu düşünüyorum. Neredeyse başka hikaye yoktu. Ben sadece herkesin her habere bakmasını ve "Bu gerekli mi?" diye sormasını öneriyorum. Bu gerçekten reyting getirecek mi? Peki ya Şef Daniel, Belediye Başkanı, Belediye Meclisi ve eyalet yasa koyucuları gerçekten sinirlenip sorumsuz basın hakkında konuşmaya ve isimlerden bahsetmeye başlarsa? Bu reytinglere yardımcı olacak mı? "

Kanal On İki'nin haber müdürü, "Sonuç olarak, bizi kızdırmayın diyorsunuz," dedi.

"Sonuç olarak, 'Sorumlu olun' diyorum. Eğer sorumlu olmazsanız, bunun bedelini ödeyebilirsiniz."

"Bu bir tehdide benziyor," dedi haber müdürü.

Belediye Başkanı omuz silkti. "Olaylara dramatik bir açıdan bakıyorsunuz."

Lobiden geçip sokağa çıktıklarında Daniel belediye başkanına baktı.

"Yeniden atanma konusunda söyledikleriniz için teşekkür ederim,"

dedi. "Henüz dışarı çıkıp kutlama yapmayın," dedi Belediye Başkanı Dişler. "Eğer bu pisliği yakalayamazsan fikrimi değiştirebilirim."

BÖLÜM 20

Cesedin alınmasıyla bulunması arasında geçen iki gün, lezzetli bir bekleyiş içinde geçmişti. Deli köpek rahatlamıştı; gülümsedi. Sekreteri onun neredeyse çekici olduğunu düşünüyordu. Neredeyse. Dudakları hariç.

Maddog kasetleri tekrar tekrar izleyerek McGowan'ın Wheatcroft olay yerinden bildirdiği haberleri izledi.

"Ben Annie McGowan, Maddog denen adamın işlediği cinayetler serisinin sonuncusunun gerçekleştiği olay yerinden bildiriyorum," dedi dudakları şehvetli O'lar çıkararak. "Minneapolis Polis Şefi Quentin Daniel, Minnesota Üniversitesi kampüsünden sadece üç blok ötedeki bu evin içinde. Sakat bir hukuk öğrencisi olan Cheryl Wheatcroft, hukuk fakültesi sınıfının en iyi beyinlerinden biri olarak ünlenmişti, polisin vahşi bir canavardan biraz daha iyi olduğunu söylediği bir adam tarafından işkence gördü, bıçaklanarak öldürüldü ve cinsel olarak parçalandı ..."

Hoşuna gitmişti. "Vahşi hayvanı" bile sevmişti. "Domuz çiftçisi" gitmiş, unutulmuştu. Gazeteleri keyifle okuyor, hikayeleri tekrar tekrar okuyor, yatağına uzanıyor ve Wheatcroft'un ölüm anısını tekrar tekrar hatırlıyordu. Mastürbasyon yaptı, Annie McGowan'ın yüzü hayallerinde giderek belirginleşiyordu.

Medyanın tepkisi hafta sonu boyunca devam etti ve Minneapolis Pazar gazetesinde üç sayfa, St. Paul gazetesinde ise daha küçük ama daha analitik bir haberle doruğa ulaştı. Pazartesi günü, haberler kesildi. Neredeyse hiçbir şey yoktu, bu da onu şaşırttı. Şimdiden tükenmiş miydi?

O gün öğleden sonra ilçe kayıt bürosuna gitti ve kibarca kendisini emlak vergisi araştırması yapan bir avukat olarak tanıttı. Onlara kartını gösterdi ve onlar da ona bilgisayarlı vergi dosyalarının kullanımı hakkında bilgi verdiler. McGowan mı? İsimler bilgisayar ekranında belirdi: McGowan, Adam, Aileen, Alexis, Annie. İşte oradaydı. Tek sahibi. Güzel mahalle.

Bilgisayar ona metrekareleri ve fiyatları verdi. Daha fazla araştırmaya ihtiyacı olacaktı. Bilgisayar dosyalarından tapu kayıtlarına gitti.

ve mahalle haritalarına baktı.

"Hava fotoğraflarına ihtiyacınız varsa, onları şuradaki dosyalarda bulabilirsiniz," dedi katip, hoş bir şekilde gülümseyerek. "Onlar da aynı şekilde dosyalanmış."

Hava fotoğrafları mı? İyi. Onlara baktı, McGowan'ın evini seçti, komşu evlerle ilişkisini, bahçe barakalarını, müstakil garajı not etti. Parmak ucuyla evin arkasındaki sokağın izini sürdü. Eğer kuzey tarafından gelirse, ara sokaktan yaklaşıp doğruca arka kapıya gidebilir, kapıyı açabilir ve içeri girebilirdi. Yeterince erken gelirse, McGowan'ın yayında olduğunu bildiğinde, evi keşfetme şansı olacaktı. Ya içeride başka biri daha varsa? Öğrenmesi kolaydı; telefon bunun içindi. O çalışırken gece gündüz arayacak, farklı bir ses arayacaktı; artık onunkini çok iyi tanıyordu. Belki de bir oda arkadaşı vardı. Bunu düşündü, gözlerini kapadı. Double yapabilirdi. Aynı anda iki kişi.

Ama bu doğru gelmiyordu. Almak kişiseldi, bire birdi. Paylaşılmalıydı, çoğaltılmamalıydı. Üç kişi kalabalıktır.

Deli köpek kayıt memurunun ofisinden çıktı ve bir başka muhteşem sonbahar gününde kütüphaneye, suç bölümüne doğru yürüdü ve hırsızların itiraf kitaplarını çıkarmaya başladı. Yazarlarının söylediğine göre bu kitapların amacı ev sahiplerinin mülklerini korumalarına yardımcı olmaktı.

Farklı bir bakış açısıyla, bunlar aynı zamanda hırsızlık konusunda kısa bir kurstu. Carla Ruiz'in atölyesine gitmeden önce birkaç tanesini incelemişti. Yardımcı oldular. Deli köpek kütüphanelere inanırdı.

Kitapları karıştırdı, okumadığı en iyi dört kitabı seçti. Yığınların arasından çıkıp suç ve suçlularla ilgili kitap sıralarının yanından geçerken, "Sam" adı gözüne çarptı. Sam'in oğlu. Sam hakkında bir şeyler okumuştum ama bu kitabı okumamıştı. Kitabı aldı.

Dışarıda, güneşin altında, deli köpek derin bir nefes aldı ve koşuşturan insanları izledi. Karıncalar, diye düşündü. Ama bu düşünceyi çok ciddiye almak zordu. Gün bunun için fazla güzeldi. Teksas'taki erken bahar gibi. Deli köpek etkilenmemiş değildi.

Hırsızlık kitapları ona düşünmesi için malzeme veriyordu; Sam kitabı ise daha da fazlasını.

Sam yakalanmamalıydı, yakalandığı zaman değil.

Maddy'nin düşündüğü gibi, son görevinde genç bir çifti vurmuş, birini öldürmüş, diğerini yaralamış ve kör etmişti. Arabasını biraz uzağa, bir yangın musluğunun yanına park etmişti. Arabasına ceza kesilmişti.

Köpeğini gezdiren bir kadın hem ceza kesildiğini hem de daha sonra bir adamın arabaya doğru koşup uzaklaştığını görmüştü. Sam'in son cinayetleri basına yansıdığında kadın polisi aramıştı. Gecenin o saatinde bölgede sadece birkaç ceza kesilmişti ve bunlardan sadece biri yangın musluğuna park etmekten kaynaklanıyordu. Polis cezanın karbonundan arabanın plakasını okuyabildi. Sam yakalandı.

Deli köpek yatağında kitap okuyordu. Kitabı göğsünün üzerine bıraktı ve gözlerini tavana dikti. Bu hikâyeyi biliyordu ama unutmuştu. Wheatcroft'a bıraktığı son notu düşündü. *Kendini rastgele keşiflerden soyutla*, diyordu. Arabasını düşündü. Tek gereken bir cezaydı. Şimdi düşününce, polisin cinayetlerin yakınında kesilen cezaları kontrol ettiği kesindi.

Kitabı yatağın üzerine fırlattı ve mutfığa gitti, çaydanlıkta su ısıttı ve bir fincan hazır kakao yaptı. Kakao en sevdiklerinden biriydi. Sıcak acı-tatlı çikolata diline değer değmez kendini çiftlikte, mutfakta ... ile birlikte buldu. Kiminle? Silkindi ve yatak odasına geri döndü.

Wheatcroft'la doğru olanı yapmıştı. Evinden yaya olarak çıkarken görülmemek için arabayla gitmişti. Arabası olay yerinde görülmesin diye park etmiş ve cinayete yürüyerek gitmişti.

Cinayete yürüyerek gitmiş. Arabayı yoldan uzak tut. Arabanın yasal olarak park edildiğinden emin olun, iki kat emin olun. Ve eve, koşarak bir dakika içinde ulaşabileceği kadar yakın olsun, ama bir cinayet mahallinin yakınında garip bir araba olduğu hemen hatırlanmayacak kadar uzak olsun.

Beş blok mu? Beş blok ne kadar olabilirdi ki? Bir kâğıt çıkarıp sokakları ve blokları çizdi. Pekâlâ, eğer beş blok öteye park ederse

Polisler onun arabasına kadar gitmeden önce elli kadar sokağı kontrol etmek zorunda kalacaklardı.

McGowan'ın evinden altı blok öteye park etse, yetmiş iki bloğu kontrol etmeleri gerekirdi. Caddenin karşısındaki lanet dere olmasa bu sayı iki katına çıkacaktı.

Haritasına baktı ve düşündü. Evinin kuzeyine park ederse, dar olan son bloklar boyunca altı blok çıkabilirdi. Ayrıca, saklanmak kritik hale gelirse, saklanmak için iyi yerler olan uç bloklardan çıkan sokaklara da erişimi olacaktı.

Harita defterleri arsaların yetmiş ayak derinliğinde olduğunu ve on beş ayak ara sokak bulunduğunu gösteriyordu. Sokaklar otuz fitti. Elindeki kâğıttan hesapladı. İki yüz metreden biraz fazla. Bunu bir dakikadan daha kısa bir sürede tamamlayabilirdi. Kalktı, mutfığa gitti, çekmecede bir şehir haritası buldu ve altı blok saydı.

Altı blok değil, diye düşündü. Beş blok daha iyi olurdu. Beş blok yukarı park ederse, 35. Eyaletlerarası yola açılan bir caddede olacaktı. Arabaya bindiğinde, hız sınırını aşmadan bir dakikadan kısa bir sürede otoyola çıkabilirdi.

Gözlerini kapadı ve hayalinde canlandırdı. Panik halinde koşarken eviyle otoyol arası iki dakika sürüyordu. Otoyola çıktıktan sonra garajına sekiz dakikada varacaktı. Düşünmek zorunda kalacaktı.

Deli köpek McGowan'ın telefon numarasını şehir rehberinden buldu. Onu evinden aradı, konuştu: "Phyllis? . . Pardon, yanlış çevirmiş olmalıyım," dedi. Tekrar aradı. Tekrar aradı. Telesekreter çıktı ama yabancı bir ses çıkmadı.

Deli köpek bir keşif yaptı. Gece mavisini Thunderbird'ünde yaptı.

Pazar öğleden sonra. Annie McGowan, Brookings, Güney Dakota'daki ailesini ziyaret ediyordu. Pazartesi günü işe dönmesi gerekiyordu. Hâlâ evini izleyen polisler vardı; biri önde mimarın evinden, diğeri arkada emekli çiftin evinden. McGowan şehir dışındayken polisler arabalarla geçici olarak geri çekilmişti.

McGowan'ın yokluğunda gözetimi ciddiye almak zordu. Arkadaki nöbetçi polis tavan arasında bulduğu 1950'lerden kalma bir yığın çizgi romanı okuyor ve onları çalma ihtimalini düşünüyordu. Ne kadar değerli olduklarını sadece Tanrı biliyordu ve yaşlı çift kesinlikle onları umursamıyor ya da orada olduklarını hatırlamıyor gibi görünüyordu. Polis her iki ya da üç dakikada bir McGowan'ın evinin arka tarafındaki pencereden dışarı bakıyordu. Ama herkes deli köpeğin hafta sonları asla saldırmadığını bilirdi. Pek dikkat etmiyordu.

Maddy önünden geçerken bir *Superman* okuyordu. Eğer deli evin arkasındaki sokağa girmiş olsaydı, polis onu kesinlikle görürdü - arabanın geçtiğini duyardı - ve onu orada yakalayabilir ya da teşhis edebilirdi. Ama sokağın uzak ucunda bir çöp tenekesi devrilmişti. Deli köpek içeri dönmeye başladığında onu gördü, düşündü ve geri çekildi. Arabanın dışında, gün ışığında, başkasının çöp kutusuyla oynarken görünmenin bir anlamı yoktu.

McGowan'ın evinin karşısındaki mimarın evindeki polis onun önden geçtiğini görmüş olmalıydı. Maddy'nin koyu renkli bir Thunderbird kullanıyor olabileceğini biliyordu. Ama deli köpek geçip gittiğinde o alt kattaydı, kafası buzdolabındaydı, kafeinsiz diyet kolanın yanına yoğurtla muz arasında karar veriyordu. Tavan arasına dönmek için acelesi yoktu. Tavan arası sıkıcıydı.

Toplamda yirmi dakika pencereden uzak kalmıştı ama sanki sadece dört ya da beş dakika gibi gelmişti. Geri döndüğünde yoğurdu açtı ve pencereden dışarı baktı. Sokağın yukarısında bir çocuk babasının arabasını yıkıyordu. Bir köpek onun çalışmasını izliyordu. Başka bir şey yoktu. Maddy gelip gitmişti.

Ve Maddy kendi kendine düşündü: Yarın gece.

BÖLÜM 21

Lucas arabayı durdurduğunda Carla bahçede oturmuş, eski bir hırkaya sarınmış, kucağında çizim defteriyle bekliyordu. Arabadan indi, kuru yaprakların arasında yürüdü, kristal gibi Kuzey Ormanları havasını derin derin içine çekti.

"Harika bir gün," dedi. Onun yanına çöktü ve deftere baktı. Mavi renkli kâğıt üzerine sepya tebeşirle dökülen yaprakların şekillerini çiziyordu. "Ve bu çok hoş."

"Sanırım - emin değilim - ama sanırım bu malzemeden şimdiye kadar yaptığım en iyi dokumaları elde edeceğim," dedi Carla. Kaşlarını çatı. "Bu formla ilgili sorunlardan biri de en iyisinin sembolik olması ama en iyi sanatın antisembolik olması."

"Doğru," dedi Lucas. Yaprakların arasında arkasına yaslandı ve kusursuz mavi gökyüzüne baktı. Hafif bir güney rüzgârı gölün yüzeyini dalgalandırıyordu.

"Kulağa saçmalık gibi geliyor, değil mi?" diye sordu gülümseyerek, yüzü gözlerinin kenarlarından kırışarak.

"Kulağa iş gibi geliyor," dedi. Başını çevirdi ve ölü yaprakların arasından çıkan bir küme küçük yeşil bitki gördü. Uzandı ve parlak yeşil yapraklardan birkaç tane kopardı.

"Gözlerini kapat," dedi, elini ona doğru uzattı ve yaprakları parmak uçlarında ufaladı. Kız gözlerini kapattı ve adam ufalanmış yaprakları kızın burnunun altına tuttu. "Şimdi kokla."

Kız kokladı, gülümsedi ve gözlerini açtı. "Şeker bu," dedi sevinçle. "Keklik üzümü mü?"

"Evet. Her yerde yetişir." Ufalanmış yaprakları ondan aldı ve tekrar kokladı. "Tanrım, açık hava gibi kokuyor."

"Hâlâ geri dönmek istiyor musun?"

"Evet," dedi, sesinde güçlü bir pişmanlık vardı. "Çalışmak zorundayım. Yüzlerce çizimim var ve onlarla bir şeyler yapmaya başlamalıyım. Minneapolis'teki galerimi aradım ve birkaç iyi parça sattım. Bekleyen param var."

"Neredeyse bu işten para kazanmaya başlayabilirsin," dedi Lucas alaycı bir ifadeyle.

"Neredeyse. Chicago'dan bir galeri sahibinin bazı eserlerimi gördüğünü söylediler. Benimle bir anlaşma hakkında konuşmak istiyor. O yüzden gitmem gerek."

"Geri gelebilirsin. Ne zaman istersen."

Carla bir an için çizim yapmayı bıraktı ve bacağını okşadı. "Teşekkürler. Belki baharda tekrar gelmek isterim. Bu ayın benim için neler yaptığını tahmin bile edemezsin. Tanrım, o kadar çok işim var ki aklım almıyor. Buna ihtiyacım vardı."

"Salı gecesi dönecek misin?" "Tamam."

Lucas ayağa kalktı ve rıhtıma doğru yürüyüp teknesine baktı. On dört metrelik fiberglas üç gövdeli bir tekneydi ve arkasında yirmi beş beygir gücünde bir Johnson dıştan takma motor vardı. Küçük bir tekne, geniş açık, tam da misk balığı avlamaya uygun. Gövdenin etrafında bir pislik çizgisi vardı. Tekne sonbahar boyunca yeterince kullanılmamıştı.

Kıyıya doğru geri yürüdü. "Gitmeden önce tekneyi çıkarmam gerekecek," dedi. "Fazla kullanılmıyor. Maddog sonbaharı öldürdü."

"Ben de ormanda yürümekle meşgul olduğum için suya çıkamadım," dedi Carla basitçe.

"Balık tutmaya gitmek ister misin? Şimdi mi?"

"Elbette. Bunu bitirmem için bana on dakika ver." Yukarıya ve gölün karşı kıyısına baktı. "Tanrım, ne gün ama."

Öğleden sonra, öğle yemeğinden sonra ormana doğru yürüdüler. Carla tabancayı belinde taşıyordu. Tepenin dibinde, yirmi metreden kıyıya doğru ateş ederken, iri bir adamın eli büyüklüğündeki bir alana art arda on sekiz el ateş etti. Kumda çizdiği siluetin tam ortasındaydılar. Son mermiyi de ateşledikten sonra tabancanın namlusunu dudaklarına götürdü ve var olmayan dumanı kayıtsızca üfledi.

"Bu iyi," dedi Lucas.

"İyi mi? Ben oldukça iyi olduğumu düşünmüştüm."

"Hayır. Sadece iyi," diye tekrarladı Lucas. "Eğer onu kullanmak zorunda kalırsan, belki karanlıkta, belki de adam sana doğru koşarken bir saniye içinde karar vermen gerekecek. Farklı olacak."

"Tanrım. Ne faydası var ki?"

"Bir dakika bekle," dedi Lucas aceleyle. "Seni küçümsemek istememiştim. Bu gerçekten çok iyi. Ama kafanı bu kadar büyütme."

"Dediğim gibi, oldukça iyi." Ona sırtarak baktı. "Kılıf hakkında ne düşünüyorsun? Çok güzel, değil mi?" Siyah naylon kapağın içine bir gül dikmişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde adamın göbeğine üfledi ve başını kaldırıp şöyle dedi: "Bu geçirdiğim en iyi tatil olabilir. Önümüzdeki birkaç gün de dahil. Sana bir soru sormak istiyorum ama bunu mahvetmek istemiyorum."

"Mahvetmeyecek. Bunu mahvedecek bir soru düşünemiyorum." "Peki. Önce bir önsözümüz var."

"Önsözleri severim; umarım bir sonsözle bitirirsiniz. Bir dizin bile iyi olurdu, ya da belki-"

"Kapa çeneni. Dinleyin. Tatil olmasının yanı sıra, burada muazzam miktarda iş yaptım. Sanırım aştım. Sanırım daha önce hiç olmadığım kadar iyi bir sanatçı olacağım. Ama senin gibi adamlarla tanıştım. St. Paul'de bazı yönleriyle sana çok benzeyen bir ressam var ve sen başka kadınlara gideceksin. Biliyorum, sorun değil. Mesele şu ki, bunu yaptığında hala arkadaş olabilir miyiz? Hâlâ buraya gelebilir miyim?"

Lucas güldü. "Yeni başlayan bir ereksiyonu yok etmek için biraz dürüstlük gibisi yoktur."

"Onu geri alabiliriz," dedi. "Ama bilmek istiyorum-"

"Dinleyin. Bize ne olacağını bilmiyorum. Yıllar boyunca bir dizi ilişkim oldu ve kadınların birçoğu hala arkadaşım. Hatta birkaçı buraya geliyor. Bu şekilde, bir aylığına değil ama hafta sonları. Bazen birlikte uyuyoruz. Bazen de yatmayız, eğer ilişkimiz değiştiyse. Sadece gelir ve takılırız. Yani ..."

"Güzel," dedi. "Ayrıldığımızda yıkılmayacağım. Aslında, o kadar meşgul olacağım ki, bir ilişkiyi sürdürebilir miyim bilmiyorum."

birlikte bir ilişki. Ama geri dönmek isterim."

"Tabii ki yaparsın. Bu yüzden arkadaşlarım ona kedi tuzağı diyor.

-Ah, ah, bırak, lanet olsun."

"Bir dakikan var mı?" Sloan kapı aralığına doğru eğildi. Plastik bir sigara yedek parçasını emiyordu.

"Elbette."

Lucas Minneapolis'e döndüğünde o kadar rahatlamıştı ki sanki omurgası alınmış gibi hissediyordu. Bu his polis merkezinde Anderson'la konuşurken, defterini güncellerken on beş ekşi dakika boyunca sürmüştü. North Woods'un havası dağılmış bir halde ofisine doğru yürüdü. Anahtarı kapısına yerleştirirken Sloan koridorda belirdi, onu gördü ve aşağı indi.

"Şu Doğulu sanat adamından bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Sloan, Lucas'ın boş sandalyesine otururken sordu.

"Evet. Orada bir şey mi var?"

"Bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Acaba onunla birkaç kelime konuşabilir misin?"

"Eğer yardımı olacaksa."

"Sanırım olabilir," dedi Sloan. "Tatlı dil konusunda çoğunlukla iyiyimdir. Bu adamın biraz daha sert bir şeye ihtiyacı var." Lucas saatine baktı. "Şimdi mi?"

"Elbette. Eğer vaktin varsa."

Onlar içeri girdiğinde Alan Nester küçük bir porselen tabağın üzerine çömelmiş, sırtı kapıya dönüktü. Lucas etrafına bakındı. Parke zemini oryantal bir halı kaplıyordu. Porselen, seramik ve yeşim taşından yapılmış çok az eşya sarı meşe dolaplarda sergileniyordu. Sergilenenlerin azlığı başka bir yerde bir sanat deposu olduğunu ima ediyordu. Nester kapı ziline sesiyle döndü ve kaşları çatıldı.

"Çavuş Sloan," dedi hışımla. "Size katkıda bulunacak bir şeyim olmadığını açıkça söyledim."

"Teğmen Davenport'la konuşmanız gerektiğini düşündüm," dedi Sloan. "Belki o her şeyi daha net açıklayabilir diye düşündüm."

"Neyi araştırdığımızı biliyorsunuz ve Çavuş Sloan bir şeyler sakladığınızı hissediyor," dedi Lucas. Narin bir porselen vazoyu eline aldı ve gözlerini kısarak inceledi. "Buna gerçekten izin veremeyiz. Ah, özür dilerim, bu kadar sert konuşmak istememiştim. Ama mesele şu ki, alabileceğimiz her kelimeye ihtiyacımız var. Her kelimeye. Eğer bir şeyi saklıyorsanız, bunun bir önemi olmalı, yoksa saklamazdınız. Nereden geldiğimizi anlıyor musun?"

Nester öfkeyle, "Ama ben bir şey saklamıyorum," diye bağırdı. Ayağı kalktı, uzun boylu bir adamdı ama mavi balıkçıl kuşu gibi inceydi ve halının üzerinden geçip Lucas'ın elinden vazoyu aldı. "Lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Bu hassas bir malzeme."

"Öyle mi?" dedi Lucas. Nester vazoyu yerine koyarken küçük bir seramik kâse aldı.

"Tek bilmek istediğimiz," dedi, "Rice'ların evinde olan her şey. Sonra da gideceğiz. Sorun yok."

Nester, Lucas'ın küçük kâseyi kenarından tutuşunu izlerken gözleri kısıldı.

"Bana bir saniye izin verin." Odanın sonundaki camekâna doğru ilerledi, bir telefon aldı ve çevirdi.

"Evet, ben Alan Nester. Paul'le konuşmama izin verin lütfen. Çabuk olun." Beklerken odanın diğer ucundaki Lucas'a baktı. "Paul? Ben Alan. Polis memurları geri geldi ve içlerinden biri on yedi bin dolar değerinde bir S'ung Hanedanı kâsesini ağızından tutmuş, açıkça düşürmekle tehdit ediyor. Onlara söyleyecek bir şeyim yok ama bana inanmayacaklar. Aşağı gelebilir misiniz? . . . Oh? Bu iyi olur. Numara sizde var."

Nester ahizeyi tekrar yerine taktı. "Arayan avukatımdı," dedi. "Burada biraz beklerseniz ya şefinizden ya da belediye başkan yardımcısından bir telefon bekleyebilirsiniz."

"Hımm," dedi Lucas. Göz dişlerini göstererek gülümsedi. "Sanırım gerçekten hoş karşılanmıyoruz, değil mi?" Kaseyi dikkatle rafına geri koydu ve Sloan'a döndü. "Hadi gidelim," dedi.

Dışarıda Sloan ona yan gözle baktı. "Çok fazla değildi."

"Geri döneceğiz," dedi Lucas memnuniyetle. "Kesinlikle haklısın. Orospu çocuğı bir şeyler saklıyor. Bu iyi haber. Birinin Maddy davasında saklayacak bir şeyi var ve biz bunu biliyoruz."

Mary Rice'ı bir sokak telefonundan aradılar. Onlarla konuşmayı kabul etti. Sloan eve doğru ilerledi ve kapıyı çaldı.

"Bayan Rice?"

"Siz polissiniz."

"Evet. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Mary Rice'ın yüzü yaşlanmıştı, cildi sarı ve kahverengi, buzdolabında uzun süre kalmış bir portakal gibi gergin ve sertti.

"İçeri gel, soğğun içeri girmesine izin verme," dedi. Bu tam olarak bir inilti değildi. Ev dayanılmaz derecede sıcaktı ama Mary Rice ağır bir Orlon hırkaya sarınmış ve yün pantolon giymişti. Burnu kızarmış ve şişmişti.

Mutfak masasının etrafına yerleştiklerinde Sloan, "Kocanızdan fildişi oymaları satın alan adamla konuştuk," dedi. "Biz de onu merak ediyoruz. Siz-"

"Katilin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu, gözleri yuvarlaktı.

Sloan, "Hayır, hayır, sadece onu daha iyi tanımaya çalışıyoruz," dedi. "Kocanız onun hakkında alışılmadık ya da ilginç olduğunu düşündüğünüz bir şey söyledi mi?"

Kadının alnı konsantrasyonla kırıştı. "Hayır... hayır, sadece onlara küçük oymalar aldığını ve Larry'nin başka şeyleri olup olmadığını sordu. Bilirsiniz işte, eski kılıçlar falan. Larry'de yoktu."

"Başka bir şey hakkında konuştular mı?"

"Hayır, bilmiyorum. Larry adamın acelesi olduğunu ve kahve ya da başka bir şey istemediğini söyledi. Sadece parayı verdi ve gitti."

Sloan Lucas'a baktı. Lucas bir dakika düşündükten sonra, "Bu oymalar neye benziyordu?" diye sordu.

"Bende hâlâ bir tane var," diye teklif etti. "Bu sonuncusu. Larry onu bana evlendiğimizde hatıra olarak vermişti. Ona bakabilirsin."

"Bakabilirsen."

Rice sendeleyerek evin arka tarafına doğru gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve elini Lucas'a uzattı. Avucunun içinde fildişinden küçük bir fare vardı. Lucas onu aldı, baktı ve nefesini tuttu.

"Tamam," dedi bir dakika sonra. "Bunu ödünç alabilir miyiz Bayan Rice? Size bir makbuz verebiliriz."

"Elbette. Ama makbuza ihtiyacım yok. Siz polissiniz." "Tamam. Size geri getireceğiz."

Dışarıda Sloan, "Ne?" dedi.

"Sanırım dostumuz Alan Nester'ı kısıkvrak yakaladık, ama sanırım ne hakkında yalan söylediğini de biliyorum. Ve bu Maddy değil," dedi Lucas kasvetle. Fareye bakmak için elini açtı. "Sanat hakkında bildiğim her şeyi bir posta pulunun arkasına yazabilirsin. Ama şu şeye bir bak. Nester bunlardan on beş tanesini beş yüz dolara almıştı. Bahse girerim bu şey tek başına beş yüz dolar eder. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Farenin yüzündeki ifadeye bak. Eğer bu beş yüz dolar etmezse, mahkemenin bahçesinde kıcını öperim."

İkisi de Lucas'ın eline bakıyordu. Fare çok zarıftı, küçücük ön ve arka bacakları bir kamışı sıkıyordu, böylece bacakların arasında önden arkaya doğru bir delik uzanıyordu. "Bunu bir şey için kullanmış olmalılar, bir düğme ya da onun gibi bir şey," dedi Lucas.

Sloan başını kaldırdı ve Lucas dönüp onun bakışlarını takip etti. Sokakta bir devriye arabası durmak üzereydi, iki polis sürücü tarafındaki camdan onlara bakıyordu.

"Uyuşturucu işi yaptığımızı sanıyorlar," diye güldü Sloan. Rozetini çıkardı ve arabaya doğru yürüdü. Polisler camı indirdi ve Lucas, "Harika görünümlü bir fare görmek ister misin?" diye seslendi.

Rice'in evinden ayrıldıklarında Sanat Enstitüsü kapalıydı ve Lucas fareyi bir geceliğine eve götürdü. Çalışma odasındaki bir kitap yığınının üzerine oturmuş, Everwhen oyunundaki son masaları bitirirken onu izliyordu.

Lucas yatmadan hemen önce, "Lanet olsun, sana sahip olmak isterdim," dedi. Ertesi sabah erkenden kalktı ve ilk iş ona baktı. Gece hareket etmiş olabileceğini düşündü.

Bunu öğrenmesi biraz zaman aldı. Lucas Sloan'ı evinden aldı. Sloan'ın karısı onunla birlikte dışarı çıktı ve "Hakkında o kadar çok şey duydum ki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

"Her şey yolunda sanırım."

Kadın güldü ve Lucas ondan hoşlandı. "Sloan'a iyi bak," dedi ve içeri döndü.

"Karım bile bana Sloan der," dedi Sloan arabayla uzaklaşırlarken.

Sanat enstitüsündeki bir küratör fareye şöyle bir baktı, ısıklık çaldı ve "Bu iyiydi. Hadi kitapları alalım."

"İyi bir tane olduğunu nereden biliyorsun?" Lucas peşinden gelirken sordu.

"Çünkü geceleri etrafta dolaşıyor gibi görünüyor," dedi küratör.

Arama biraz zaman aldı. Lucas döndüğünde Sloan fotoğraf galerisinde dolaşıyordu.

"Ne?" dedi başını kaldırarak.

"Sekiz bin," dedi Lucas ona.

"Ne için? Fare için mi yoksa on beşinin hepsi için mi?"

"Fare için. Bu onun düşük tahmini. Açık artırmada iki katına çıkabileceğini söyledi. Yani eğer sekiz bin dolarsa ve diğerleri de aynı değerdeyse, Nester kanserden ölmek üzere olan bir adama yüz yirmi bin dolar ile çeyrek milyon arasında bir değere sahip netsukeler için beş yüz dolar ödedi." "Net-skiler" dedi.

"Vay be." Sloan şaşkındı. Miktarlar çok büyüktü. "Bunlar bu kadar mı? Net kayak mı?"

"Sanırım. Küratörün söylediği buydu."

"Bilmiyordum."

"Eminim Alan Nester biliyordur."

Rice'ın evinde durdular.

"Sekiz bin dolar mı?" dedi şaşkınlıkla. Bir yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Ama onlardan on beş tane aldı..."

"Bayan Rice, sanırım kocanız Bay Nester'dan buraya gelmesini istediğinde aslında tek istediği onları daha sonra satabilmek için bir değerlendirme yapmaktı, bize söylediğiniz bu değil miydi?" Lucas sordu.

"Şey, gerçekten hatırlamıyorum..."

"Bunu ilk görüşmede söylediğini hatırlıyorum," dedi Sloan ısrarla.

"Belki de," dedi şüpheyile.

"Çünkü eğer söylediyse, o zaman seni kandırmış demektir," dedi Lucas ısrarla. "Bir sahtekârlık yapmış olur ve sen de onları geri alabilirsin."

"Zaten bunun için gelmişti, onlara değer biçmek için," dedi Mary Rice, başını kuvvetle sallayarak, hafızası birden canlanmıştı. Fareyi eline aldı ve şefkatle tuttu. "Sekiz bin dolar."

"Şimdi ne olacak? Arama emri mi çıkartalım?" Sloan sordu. Yine Rice'ın evinin önündeki yürüyüş yolundaydılar.

"Henüz değil," dedi Lucas. "Yeterli delilimiz var mı bilmiyorum. Önce Nester'a gidelim. Ona elimizde ne olduğunu söyleyelim ve silah konusunda işbirliği yapmasını isteyelim. Eğer işbirliği yaparsa, bunu kendi avukatı ile Rice'ın avukatı arasında sivil bir mesele olarak bırakacağımızı söyle. Eğer yapmazsa, arama emri çıkartıp onu tutuklarız ve basına veririz. Kanserden ölmek üzere olan ve karısına bir şeyler bırakmaya çalışan bir adamı nasıl kazıkladığını."

"Oooh, bu çok çirkin." Sloan gülümsedi. "Ben beğendim."

"Nester nerede?"

Tezgâhın arkasındaki adam ufak tefek, esmer ve Nester'den çok daha gençti.

"Burada değil," dedi adam. Havada bir soğukluk vardı; Lucas ve Sloan müşteri gibi görünmüyorlardı. "Kimin sorduğunu öğrenebilir miyim?"

"Polis. Onunla konuşmamız gerek."

"Korkarım konuşamazsınız," dedi genç adam kaşlarını kaldırarak. "Öğlen Chicago'ya gitmek üzere yola çıktı. Çoktan orada olacak ve nerede kaldığını bilmiyorum."

"Kahretsın," dedi Sloan.

"Ne zaman dönecek?" Lucas sordu.

"Salı sabahı. Öğlene kadar burada olur." "Hiç netsukeniz var mı?" Sloan sordu.

Genç adamın kaşları tekrar havaya kalktı. "Sanırım var, ama Alan'a sormanız gerekecek. Bütün pahalı eşyalarla o ilgileniyor."

BÖLÜM 22

Lucas ceketini çıkarıp şiltenin üzerine attı. Biri uzun, diğeri kısa boylu iki gözetim polisi katlanır sandalyelerde karşılıklı oturmuş, aralarında bir sandalye daha vardı. Cin oynuyorlardı, kartlar ortadaki sandalyenin koltuğuna dizilmişti. Polislerden biri pencereyi izlerken diğeri elini inceliyordu. Bu işte iyidiler. Vardiyaaları en iyi zamanı kapsıyordu.

"Bir şey yok mu?" diye sordu Lucas.

"Hiçbir şey," dedi uzun boylu polis.

"Arabalardan bir şey çıktı mı?"

"Hiçbir şey yok."

"İçlerinde kim var?"

"Davey Johnson ve York, kuzeyde, McGowan'ın arkasında. Sally Johnson ve Sickles, doğuda. Blaney batı tarafında, Cochrane adında yeni bir adamla birlikte. Onu tanımıyorum."

Kısa boylu polis, "Cochrane şu uzun boylu sarışın çocuk, ligde basketbol oynuyor," diye araya girdi. Elindeki kartları havalandırdı, aralarındaki sandalyenin koltuğuna bıraktı ve "Cin" dedi.

Bir duvarın dibindeki radyoda altın rengi rock çalıyordu. Yanında da bir polis telsizi sessizce duruyordu.

"Zamanı gelmek üzere," dedi Lucas sokağa bakarak.

"Bu hafta," diye onayladı kısa boylu olan. "Düşündüğün zaman garip geliyor."

"Tuhaf olan ne?"

"Şey, bıraktığı notlardan birinde 'Bir düzen kurmayın,' gibi bir şey yazıyordu. Peki o ne yapıyor? Her iki haftada bir birini öldürüyor. Gördüğüm kadarıyla bu bir düzen."

"İhtiyacı olduğunda öldürüyor," dedi Lucas. "İhtiyacı artıyor ve sonunda buna dayanamıyor."

"Oluşması iki hafta mı sürüyor?"

"Öyle görünüyor."

Polis telsizi geçirdi ve üçü de dönüp t e l s i z e baktı. "Araba" diyordu. Ve bir dakika sonra, "Ben Cochrane. Kırmızı bir

Pontiac Bonneville."

Uzun boylu polis arkasına yaslandı, bir mikrofon aldı ve "Dikkat et. Yanlış renkte olsa bile doğru boyutta."

"Size doğru geliyor," dedi Cochrane. "Etiketi aldık, araştıracağız."

Lucas ve gözetleme polisi arabanın sokaktan aşağı yuvarlanıp iki ev ötedeki kaldırıma yanaşmasını izlediler. Araba bir, iki dakika boyunca ışıkları açık bir şekilde durduktan sonra Lucas, "Ben aşağı iniyorum," dedi.

Uzun boylu polis, "Dur bakalım," dediğinde merdivenlere varmıştı. "Ne?"

"O kız."

"Sokağın aşağısındaki liseli kız," dedi kısa boylu polis. "Şimdi eve çıkıyor. Randevusu olmalı."

Lucas tam zamanında geri dönerek kızın verandanın kapısından içeri girdiğini gördü. Araba gitti.

Kısa boylu polis bir süre sonra, "Telefonlarıyla ilgili bir şeyler olabilir," dedi. Telefon izleme istasyonu McGowan'ın evinin arkasındaki diğer gözetleme noktasındaydı.

"Ne? McGowan'ın evini mi kastediyorsun?" diye sordu Lucas.

"Geçen hafta ve hafta sonu bir sürü arama oldu. Aşağı yukarı yarım saat arayla bir grup oluyordu. Ama arayan her kimse telesekretere mesaj bırakmıyor. Telesekreter cevap veriyor ve telefonu kapatıyorlar."

"Bunu herkes yapar, telesekreteri kapatırlar," dedi Lucas.

"Evet ama bu biraz farklı. İlk kez oluyor, bir kere bir sürü arama var. Ve kayıtlı olmayan bir numarası var. Eğer bir arkadaşı olsaydı tekrar tekrar aramak yerine mesaj bırakırdı diye düşünürsün."

"Sanki biri onu kontrol ediyor gibi," dedi uzun boylu polis. "İzini süremiyor musunuz?"

"İki kez çaldı ve tık, gitti."

"Belki de makineyi değiştirmeliyiz," dedi Lucas. "Belki de. Bir buçuk saat sonra eve dönecek, değil mi?" "Onun gibi bir şey."

"O zaman yapabiliriz. Beş zil sesine ayarla."

Lucas yatağa geri döndü ve iki polis tekrar cin oyununa başladı.

"Sana borcum ne kadar?" diye sordu uzun boylu polis. "Yüz elli bin," dedi kısa boylu olan. "Tek oyun, iki katı ya da hiç?"

Lucas sırtıttı, gözlerini kapadı ve Alan Nester'ı düşünmeye çalıştı. Orada bir şey vardı. Muhtemelen netsuke alımının fark edilip sorgulanacağı korkusuydu. Satın alma sahtekârlık sınırındaydı. Neredeyse kesin olan buydu. Lanet olsun. Başka ne vardı?

Yarım saat sonra polis telsizi tekrar öttü.

"Ben Davey," dedi heyecanlı bir ses. "Gösteri zamanı millet."

Lucas ayağa kalktı ve uzun boylu polis arkasına uzanıp mikrofonu aldı.

"Elinde ne var Davey?"

Davey Johnson, "Koyu renk pantolon, koyu renk ceket, koyu renk eldiven, saat şapkası, koyu renk ayakkabı giymiş, yaya, beyaz bir erkek var," dedi. Johnson yıllardır sokaklarda çalışıyordu. Sebepsiz yere heyecanlanmazdı ve sesi şiddetle çatlıyordu. "Size doğru geliyor, sokağın aşağısından size doğru geliyor. Eğer McGowan'ın evine doğru gidiyorsa, bir dakika içinde arka taraftaki evi görüyor olacak. Bu adam bir şeylerin peşinde, dostum, kır gezintisine çıkmayacak."

"York seninle mi?"

"Yaya olarak bu adamın arkasından gidiyor, gözden uzak duruyor. Ben birlikte kalıyorum. Lanet olsun, adam yürüyor, karşıdan karşıya geçiyor, siz kanattaki diğer adamlar, harekete geçin, lanet olsun-"

"Onu evimizin yan penceresinden görüyoruz," dedi yeni bir ses.

Uzun boylu polis Lucas'a, "Bu Kennedy, diğer karakolda," dedi.

Lucas döndü ve merdivenlere yöneldi. "Ben gidiyorum."

İlk birkaç basamağı koşarak inerken Kennedy'nin, "Ara sokağa giriyor," diye seslendiğini duydu. "Onun bahçesinde. Siz gidin."

Lucas ön kapıya çıkan üç basamağı koşarak indi ve koridorda elinde bir gazete ve pipoyla duran beyaz saçlı mimarı geçip bahçeye çıktı.

Deli köpek McGowan'ın evinden beş blok ötede, eyaletler arası yola bakan bir yere park etti. Sokak tabelalarını kontrol etti. Park yeri iyiydi. Sokağın aynı tarafında bir sürü araba vardı.

Hava sabahın erken saatlerinde kötüleşmişti. Öğleden sonra bir süre soğuk bir yağmur yağmış, sonra kesilmiş, tekrar başlamış ve durmuştu. Şimdi kar yağıyor gibiydi. Deli köpek arabanın kapısını açık bırakmıştı. Bu mahallede pek riskli değildi.

Kaldırım hâlâ nemliydi ve bir kolu sallanırken diğeri y a n ı n d a kısa, geniş bir levye tutarak hızlı adımlarla yürüdü. Tam arka kapıya göre bir şeydi.

Bir blok aşağı, bir tane daha, üç, dört, McGowan'ın bloğuna. Bir yerde bir araba çalıştı ve deli köpek başını o yöne çevirdi, yavaşladı. Başka bir şey yoktu. Etrafına hızlıca baktı, sadece bir kez, ürkekliğin kendi başına dikkat çektiğini biliyordu. Kasıkları giriş öncesi heyecanla karıncalanmaya başladı. Bu bir başyapıt olacaktı. Kasabayı ayağa kaldıracaktı. Bu onu Sam'den daha ünlü, Manson'dan daha ünlü yapacaktı.

Belki de Manson'dan değil, diye düşündü.

Ara sokağa döndü. Başka bir araba motoru. İki araba mı? Sokaktan aşağı yürüdü, McGowan'ın bahçesine ulaştı, tekrar etrafına baktı, bahçeye doğru yarım düzine adım attı. Bir blok ötede, sokağın diğer ucunda bir arabanın tekerleği yavaşlayarak gıcırdadı.

Polisler.

O anda, dönen tekerlekler asfaltta gıcırdadığında, kandırıldığını anladı.

Biliyordu. Polisler.

Geldiği yoldan geri koştu.

Sokağın aşağısında başka bir araba. Arkasında büyük bir gürültü koptu; arabalardan biri bir şeye çarpmıştı. Daha fazla polis. Bir kapı çarptı. Sokağın karşısında. McGowan'ın evinin arkasında bir tane daha vardı.

Ara sokaktan döndü, levye ceketinin altından kayarak çimlere düştü ve bir evin bahçesine doğru koştu

McGowan'dan ařađı, gelin řelenklerinin arasından, gecenin içinde kořarken, bir leylak çalıřına çarptı, dűřtű, insanlar "Durun durun durun ..." diye bađırıyordu.

Deli kűpek kořtu.

Direksiyonda aylak Cochrane vardı ve yavařlayıp ara sokađa dođru sola kırdıđında lastikler gıcırdadı, istenmeyen bir gıcırdama ve ortađı "Tanrım!" diye mırıldandı ve bir sıçan gibi hızla dűnerek, űnlerindeki ara sokađa dođru kořan deli kűpeđi gűrdűler. Cochrane arabayı ara sokađa dođru sűrdű, iki boř űp kutusunu ezdi ve peřinden gitti.

Cochrane neredeyse ona arpacakken diğer kanatlı araba ara sokağa dalıp onlara doğru koşmaya başladı. Diđer arabanın kapıları açıldı ve içerideki iki polis dışarı fırlayıp kűpeđin peşinden gitti. Cochrane'in ortağı Blaney, "Dűn, caddeye doğru dűn ..." diye bağırdı ve Cochrane arabayı diğer birimin yanından geçirerek sokağın sonundaki caddeye doğru savurdu.

Sally Johnson arabasından atladı ve caddenin karřısından beyaz tiřűrtűyle kořarak gelen Lucas'ı gűrdű ve Cochrane'in arabası onun arabasının etrafından dolanıp caddeye çıkarken o da dűnűp ortađı Sickles'in peřinden evlerin arasından kořmaya bařladı.

Deli kűpek bir sonraki sokağı çoktan geçmişti ve Sally Johnson telsizini belindeki taşıyıcıdan kaptı ve yayın yapmaya çalıştı ama Sickles'in on beř adım gerisinde koşarken kelime bulamadı, Sickles silahını çıkarmıştı. Bařka bir polis, York, yan taraftan ve arkasından silahını çıkarmış olarak geldi ve Sally Johnson silahını çıkarmaya çalıştı ve deli kűpeđin caddenin karşısındaki tahta çitin űzerinden geçip gittiğini gűrdű.

Korku ve adrenalin onu űnűndeki tűnelden bařka bir řey gűrmez hale getirmiřti, polislerin olmadığı bir bořluk, caddeyi hiç kořmadıđı kadar hızlı kořarak geçti, tahta ite çarptı ve tek bir hareketle atladı. Bunu dűřűnseydi asla **y a p a m a z d ı**, it dűrt fit yűkseklide, gűğsű kadar yűksekti, ama bir Olimpiyatı gibi atladı ve boř bir yűzme havuzu, brandaya sarılmıř kűűk bir tekne ve bir kűpek kulűbesi olan bir bahçeye indi.

Köpek kulübesinin kapıları kilim kaplı iki ayrı bölmesi vardı ve her bölmenin içinde birinin adı Temmuz, diğerrinin adı Ağustos olan siyah-tan bir Doberman pinscher vardı.

August kargaşayı duydu ve kulaklarını dikip başını dışarı çıkardı ve tam o sırada deli köpek çitin üzerinden süzölerek geldi, sendeledi, bahçeyi koşarak geçti ve arka çitin üzerinden gitti. Geldiğine dair en ufak bir fikirleri olsaydı, her iki köpek de onu yakalayabilirdi. Öyle de oldu, kulübesinden fırlayan July bir an için adamın bacağını yakaladı, tırmıkladı ve sonra adam gitti. Ama gelecek daha çok iş vardı. July daha birini arka çitin üzerinden kaçırmamıştı ki, bir başkası ön çitin üzerinden geldi.

Deli köpek, yan taraftan yaklaşıana kadar Doberman'ı hiç görmedi. Bu iyi bir şeydi, çünkü tereddüt edebilirdi. Çite çarptığı anda onu gördü, ayaklarının dibinde karanlık bir gölge vardı ve arka çitin üzerinden geçerken baldırındaki acıyı hissetti.

Carl Werschel ve karısı Lois, köpekler arka bahçede çılgına döndüğünde neredeyse yatmaya hazırıldı.

"Bu da ne?" Lois sordu. Gergin bir kadındı. North Woods'un ücra bir otoyolunda siyah motorcu tecavüzcü çeteleri tarafından tecavüze uğramaktan endişe ediyordu, ancak ne kendisi ne de bir başkası North Woods'ta siyah motorcu çetesi görmemişti. Yine de rüyalarında, motorcuların 47 model bir Cadillac'ın kaputuna benzeyen bir şeyin üzerinde ona doğru eğildikleri, kuzgunların tepesinde daireler çizdikleri açıkça görülüyordu. "Sanki ..."

"Burada bekle," dedi Carl. Kendisi de siyah motorcu çetelerinden endişe eden çok şişman bir adamdı ve o güne karşı hem cephane hem de bol miktarda kamuflaj kıyafeti stoklamıştı. Yatak başının altından Remington on iki kalibrelik pompalıyı aldı ve aceleyle arka kapıya yöneldi, giderken fişek yatağına bir mermi sürdü.

Kırk beş yaşındaki Sickles, tahta çitleri aşarken bir an için sevinçten havalara uçtu. Kırk fit ve bir çit

Maddog'un arkasındaydı ve iyi durumdaydı ve şanslıysa diğer adamlar da yandan geliyordu.

Köpekler ona bir kasırğa gibi çarptı ve yere düştü, silahını sıkı ama diğer elindeki el fenerini kaybetti. Köpekler omuzlarına, sırtına saldırmış, çılgına dönmüş, havlıyor, hırlıyor, ellerini ve ensesini parçalıyorlardı.

Sally Johnson çiti aştı ve neredeyse Sickles'in etrafındaki öfke yumağının içine düşüyordu ve köpeklerden biri ona doğru döndü, salyalarını akıtarak geliyordu ve Sally Johnson köpeği iki kez vurdu ve sonra diğeri geliyordu ve döndü ve tabancasını doğrulttu, Sickles'in sol tarafta elleri ve dizleri üzerinde olduğunu fark etti, yeterli boşluk vardı ve tetiği bir, iki kez çekti.

Carl Werschel on iki kalibrelik silahıyla yan kapıdan dışarı koştu ve kot pantolonlu, siyah ceketli genç serserinin köpeklerine ateş ettiğini, onları vurduğunu gördü. "Dur!" diye bağırdı ama aslında "Dur" demek istemiyordu, "Öl" demek istiyordu ve atavistik bir Prusya savaşçısı neşesiyle tüfeği otuz metre mesafeden Sally Johnson'ın genç kafasına ateşledi. Sally Johnson'ın gördüğü son şey silahın uzun namlusunun yukarıya doğru çıkmasıydı ve bunun olmasını engellemek için telsizden bir şey söyleyebilmeyi diledi.

Sickles köpeklerin gittiğini hissetti ve dışarıya doğru yuvarlanmaya başladı, o sırada uzun ateş parmağı uzandı ve az önce onu köpeklerden kurtaran ortağını geri püskürttü. O kadarını biliyordu, kurtarıldığını. Ateşten parmak tekrar parladı ve Sally yere düştü. Sickles, "Pompalı tüfek," diye düşünecek kadar uzun süredir buralardaydı ve kanlar içinde yarı kör yuvarlanırken polislerin ses tonu şiiri bilinçaltında bir yerlerde mırıldanıyordu: "Karnına iki, kafasına bir, bir adamı yere serer ve öldürür." Üç kez ateş etti, bir atış Werschel'in karnını deldi, karaciğerini sildi, onu geriye doğru savurdu, ikinci atış kalbini mahvetti. Werschel yere düşmeden ölmüştü ama zihni birkaç saniye daha çalışmaya devam etti. Sickles'in üçüncü kurşunu evin duvarından geçip yemek odasına girdi, bir porselen dolabını ve içindeki tabak yığnını delip geçti.

karşı duvardan geçerek, daha sonra soruşturmayı yürüten polislerin kanıtlayabildiği kadarıyla, uzaya fırladı. Kurşun asla bulunamadı.

Werschel av tüfeğiyle ateş açtığında, deli köpek caddenin karşısına geçmiş ve b i r yağmur suyu kanalını değiştirmek için kazılan bir çukura düşmüştü. İçi ıslak, sarı kil doluydu. Neden henüz yakalanmadığını anlayamadan çamur topuna dönmüş bir halde dışarı tırmandı.

Ve Davey Johnson'ın içinde bulunduğu kuzey arabası, pompalı tüfek patlaması mahalleyi aydınlattığında bloğa yaklaşmış olmasaydı, yakalanacaktı. Johnson aracı terk etti ve çatışmaya girdi. Yaya olan ortağı York, deli köpek yön değiştirdiğinde bloğun ortasında kalmış, bunun olduğunu görmemiş ve Sickles ile Sally Johnson'ın arkasından ve McGowan'ın bahçesinden geçen Lucas'ın hemen önünden koşmaya başlamıştı.

Cochrane ve Blaney, çatışma başladığında ara sokaktan kuzeye, köpeğin koştuğu yöne dönmek niyetiyle çıkmışlardı. Çatışma tüm önceliği aldı. Sickles ve Sally Johnson'ın köpeği köşeye sıkıştırdıklarını, silahlı olduğunu gördüklerini ve vurduklarını düşündüler. Kötü adam pompalı tüfekle ateş ediyorsa. Davey Johnson gibi onlar da arabalarını bırakıp yaya olarak içeri girdiler.

Lucas daha çitleri yeni geçmişti ki, elinde silah, bağırarak birinin ambulans ve destek çağırmasını istedi, o sırada deli köpek hendekten çıktı ve karartılmış başka bir bahçeden, bir sokaktan, başka bir bahçeden geçti ve devam etti. Kırk saniye içinde arabasına ulaştı. Bir dakika sonra da otoyola yaklaşıyordu. Arkasında ışık yoktu. Bir şey olmuştu ama ne?

Werschel'lerin bahçesinde Lucas, anlamsız olduğunu bile bile gömleğini Sally Johnson'ın boynundaki açık deliğe sokuyordu ve Sickles *Aman Tanrım, Aman Tanrım* diye bağırıyordu ve Cochrane elinde silahıyla çitin üzerinden gelip *Ne oldu, ne oldu diye* bağırırdı ve ölü Werschel'i gösterip *Bu o mu diye* bağırırdı.

Lois Werschel evinin yan kapısından çıktı ve "Carl?" diye seslendi.

Blaney çatışmadan birkaç saniye sonra destek çağırdı. Daha sonra basına dağıtılan telsiz kayıtları, Lucas'ın Cochrane'in ahizesini kullanarak Güney Minneapolis'teki tüm koyu renkli son model Thunderbird'lerin dondurulmasını ve içindekilerin kontrol edilmesini istediğinde aradan altı dakika geçtiğini gösteriyordu.

Santral memuru bir polisin vurulduğunu duyunca bir an için kendini kaybetti ve kimlik ve durum sorarak ambulansları ve destek ekiplerini mahalleye yönlendirmeye başladı. Tüm Thunderbird'lerin dondurulması talebini, diğer trafikten daha düşük bir önceliğe sahip olduğunu varsayarak iki dakika daha tekrar yayınlamadı. O sırada deli köpek Minneapolis şehir merkezini geçiyordu. İki dakika sonra evinin çıkışındaydı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra da garaj kapısı otomatik olarak açılırken garaj yolunda bekliyordu.

Sağlık görevlileri Werschel'lerin evine deli köpek eve varmadan ulaşmışlardı ama Sally Johnson ve Carl Werschel için artık çok geçti. Sağlık görevlileri Werschel'e bir göz atıp onu sildiler ama Sally'nin kalbi hâlâ çok zayıf atıyordu ve serum fizyolojik vermeye başlayıp boynundaki yarayı sıkıştırmaya çalıştılar ama başındaki yara i ç i n yapacak bir şey yoktu ve onu ambulansa bindirip kalp atışını durdurdular, bir uyarıcı enjekte ettiler ve Hennepin Tıp Merkezi'ne doğru yola çıktılar ama gözbebekleri sabitlenmiş ve büyümüştü ve denemeye devam ettiler ama öldüğünü biliyorlardı.

Lucas onun öldüğünü biliyordu. Onu dışarı çıkardıklarında Werschel'lerin evinin önündeki bulvarda durdu ve gözden kaybolana kadar flaşörleri izledi. Sonra iki sağlık görevlisinin daha şoka girmiş olan Lois Werschel ve Sickles'la ilgilenmekte olduğu çitlerle çevrili bahçeye döndü. Karaya vurmuş bir balinaya benzeyen Carl Werschel, kahverengi, dondan ölmüş kadife çiçeği yatağında sırtüstü yatıyordu.

"Arabadaki kimdi, tekerlekleri öttüren?" Lucas sessizce sordu. Blaney, Cochrane'e baktı, Lucas da bakışları yakaladı ve Cochrane açıklamak için ağzını açınca Lucas ona vurdu

tam burnuna. Cochrane yere yığıldı ve sonra ışık onlara vurdu ve Lucas Cochrane'i gömleğinden yakalayıp yarı ayağa kaldırdı ve diğer eliyle ağzına tekrar vurdu ve York Lucas'ı arkadan sarıp güreşerek uzaklaştırdı.

Lucas, "Seni orospu çocuğu, Sally'yi öldürdün, seni cahil bok kafalı," diye bağırdı ve ışık onu kör etti ve York, "Dur bakalım, dur bakalım," diye bağıırıyordu ve Cochrane bir eliyle kırık burnunu ve dişlerini kapatıyor, diğer eliyle de yerden kalkmaya çalışıyordu, yüzü Lucas'a dönüktü, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Lucas birkaç saniye York'a karşı mücadele etti ve sonunda yere yığılıp gevşedi, York onu itti ve Lucas dönüp çitin üzerinden bahçedeki gruba odaklanmış televizyon kamerasını ve ışıkları gördü. Işıkların arkasındaki figürler tanınmaz haldeydi ve ışıkları indirmek niyetiyle onlara doğru ilerlemeye başladı ki Annie McGowan onların arasından çıkıp, "Lucas? Onu yakaladın mı?"

- - -

Toplantı başladığında ofisin pencerelerinden gün ışığı sızıyordu. Daniel'in yüzü gergin, neredeyse cılız görünüyordu. Tıraş olmamıştı ve kravat takmamıştı. Lucas onu ofiste kravatsız hiç görmemişti. İki şef yardımcısı şaşkın görünüyor ve sandalyelerinde gergin bir şekilde kıpırdanıyorlardı.

" ... neden bir şey olmaya başladığı anda tüm Thunderbird'leri otomatik olarak durdurmadığımızı anlamıyorum," diyordu Daniel.

"Yapmalıydık ama kimse kimin arayacağına karar vermedi. İşler sarpa sardığında, kavga başladığında ve Blaney önce destek, sonra da ambulans için bağırımaya başladığında kendimizi kaybettik," dedi gözetleme ekibinin amiri. "Lucas çok çabuk yayına girdi, altı dakika-"

"Altı dakika, Tanrım," dedi Daniel, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri kapalı. Sakince konuşuyordu ama sesi titriyordu. "Gözetleme ekiplerinden biri aşağı inmeye başladığı anda arasaydı, yeniden yayınlanırdı ve Blaney yayına girmeden önce yolda arabalarımız olurdu. Bu, hareket memurunun yaptığı hatayı ortadan kaldırırdı. Sekiz ya da dokuz dakika içinde

dakika daha hızlı. Eğer Lucas haklıysa ve otoyolun girişine yakın bir yere park ettiyse, biz arabasını aramaya başladığımızda şehir merkezinde bir şeyler içiyordu."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Peki ya şu Werschel denen adam?" diye sordu şef yardımcılarının biri.

Daniel bir gözünü açtı ve odanın arka tarafında oturan, ayaklarının arasında bir evrak çantası olan şehir avukat yardımcısına baktı.

"Henüz çözemedik," dedi avukat. "Bir tür dava açılacak ama katilin peşinden bahçesine girme hakkımız vardı. Teknik olarak, çit ne kadar yüksek olursa olsun köpeklerinin zapt edilmesi gerekirdi. Dışarı çıkıp ateş açtığına da Sickles'ın kendini ve ortağını savunma hakkı vardı. Doğru olanı yaptı."

Şef yardımcılarının biri, "Yani burada bir sorunumuz yok," dedi.

"Jüri karısına birkaç dolar verebilir ama ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi avukat.

"Bizim sorunumuz," dedi Daniel uzaktan gelen sesiyle, "bu katilin hala serbestçe dolaşıyor olması ve bizim de etrafta dolaşıp sivilleri ve birbirimizi öldüren bir grup palyaço gibi görünmemiz. Sonrasında birbirimizi dövmekten bahsetmiyorum bile."

Bir sessizlik daha oldu. "İşimize geri dönelim," dedi Daniel sonunda. "Lucas? Seninle konuşmak istiyorum."

"Başka neyin var?" diye sordu yalnız kaldıklarında.

"Hiçbir şey. McGowan olayı hakkında içimde bir his var-"

"Saçmalık Lucas, ona tuzak kurdun ve bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve Tanrı yardımcım olsun, bunu tekrar yapabilseydik devam et derdim. İşe yaramalıydı. Orospu çocuğu. Orospu çocuğu." Daniel masasının tepesine vurdu. "Onu avucumuzun içine almıştık. Herif elimizdeydi."

"Her şeyi berbat ettim," dedi Lucas karamsar bir ifadeyle. "Silahlı çatışma çıktı ve ben çitin karşısına geçip Werschel'i orada yatarken gördüm ve onun deli olmadığını anladım çünkü deli siyahlar giymişti. Sally yerdeydi ve hala kan pompalıyordu, Sickles ona ve diğer adamlara yardım etmek için oradaydı ve ben devam etmeliydim.

Maddog'un peşinden arka çitin üzerinden gitmeli ve Sally'yi diğer adamlara bırakmalıydım. Öyle düşünmüştüm. Devam etmek için içimde bir dürtü vardı ama Sally kan pompalıyordu ve başka kimse hareket etmiyordu ..."

"İyi iş çıkardın," dedi Daniel, sayıklamayı durdurarak. "Hey, gözünün önünde bir polis havaya uçtu. Durmak sadece insani bir şey."

"Her şeyi berbat ettim," dedi Lucas. "Ve şimdi gidecek hiçbir şeyim yok."

"Çiviler," dedi Daniel. "Ne?"

"Medyanın tırnaklarını çıkardığını duyabiliyorum. Biz olacağız çarmıha gerildi."

"Artık umursamak oldukça zor," dedi Lucas.

"Birkaç gün bekle. Umursamaya başlayacaksın." Tereddüt etti.

"Kanal Sekiz'in elinde Cochrane'le çekilmiş bazı filmler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Lanet olsun, bunun için üzgünüm. O bir çaylak. Az önce kaybettim."

"Duyduğuma göre, geri almak oldukça zor olacak. dedin. Dışarıdaki polislerin çoğu haklı olduğunu düşünüyor. Ve Sally'nin birkaç yılı vardı. Cochrane biraz ağırdan alsaydı, deli köpek senin geldiğini anlamadan o sokağa girmiş olurdu. Onu aranızda sıkıştırırdınız ve kimse o lanet köpeklerle bahçeye giremezdi."

"Ne kadar yaklaştığımızı bilmek durumu daha iyi yapmıyor," dedi Lucas.

"Biraz uyu ve öğleden sonra buraya dön," dedi Daniel. "O zamana kadar bu şey sallanmaya başlar. Medyadan ne bekleyeceğimizi bileceğiz. Ve bundan sonra ne yapacağımızı düşünmeye başlayabiliriz."

"Sana ne yapacağını söyleyemem," dedi Lucas. "Boş koşuyorum."

BÖLÜM 23

Onun için gelmediler.

Kafasının arkasında bir yerlerde, onun için gelmediklerine inanamıyordu.

Garajdan dairesine açılan bağlantı kapısından sendeleyerek geçti, ön odaya bir adım attı, halıya yapışkan sarı kil sürdüğünü fark etti ve durdu. Bir dakika durdu, nefes aldı, yeniden düzenledi, sonra dikkatlice mutfağın karo zeminine geri adım attı ve soyundu. İç çamaşırları da dahil olmak üzere her şeyi çıkardı ve yerde bir yığın halinde bıraktı.

Bacağı kanıyordu ve küvetin kenarına oturup bacağına baktı. Isırıklar çok derin değildi ama yırtılmışlardı. Başka bir durumda olsa acil servise gider ve dikiş attırırdı. Ama şimdi yapamazdı. Acıya aldırmadan yaraları sabun ve sıcak suyla dikkatlice yıkadı. Yaraları olabildiğince iyi temizledikten sonra küvetin etrafındaki duş perdesini çekti ve vücudunun geri kalanını yıkadı. Ellerini, saçlarını, yüzünü dikkatlice yıkadı. Kilin bir kısmının yapışmış olabileceği tırnaklarına özellikle dikkat etti.

Duşun yarısında fenalaştı ve öğürmeye başladı. Duvara yaslandı, adrenalini ve korkudan boğuluyordu. Ama kendini bırakamadı. Böyle bir lüksü yoktu. İçinde bulunduğu durumu düşünme lüksü de yoktu. Harekete geçmeliydi.

Deli köpek kendini kontrol etmek için savaştı. Yıkamayı bitirdi, sert bir havluyla kurulandı ve bacağındaki yaraları gazlı bez ve yapışkan bantla sardı. Sonra yatak odasına gitti, temiz giysiler giydi ve mutfağa döndü.

O gece giydiği tüm giysiler her yerde bulunabiliyordu: Levi's, sıradan bir balıkçı yaka gömlek, bir outdoor mağazasından alınmış siyah bir kayak ceket. Jokey iç çamaşırı. İşaretlenmemiş sentetik bir saat şapkası. Koşu ayakkabısı. Ceketin ceplerini boşalttı. Kotex pedi, eldivenler, bant, çorap ve patates, lastik paketi, hepsi yerde bir yığın haline geldi. Pry bar'ı kaybetmişti.

Koşuyordu ama temiz olmalıydı; polisler bundan bir şey anlamazdı. Giysi ve ayakkabı yığınının çamaşır odasına taşıdı ve çamaşır makinesine attı.

Giysiler yıkandıktan sonra küçük bir elektrik süpürgesi aldı, garaja gitti ve arabayı temizledi. Kilin bir kısmı hâlâ nemliydi ve inatla halıya yapışmıştı. Eve geri döndü, bir şişe bulaşık deterjanı ve bir tava aldı, tekrar dışarı çıktı ve kilin izini gösteren her alanı dikkatlice şampuanladı. Eğer polisler arabayı suç laboratuvarına gönderirlerse, hâlâ bazı parçacıklar bulabilirlerdi. Bunu düşünmek zorunda kalacaktı. Ve kesinlikle, nemli halı kuruduktan sonra tekrar süpürürdü.

Arabayla işi bittiğinde, deli köpek içeri girip çamaşır makinesini kontrol etti; yıkama işlemi tamamlanmıştı

-Giysileri ve ayakkabıları kurutucuya aktardı. Sonra saldırılarında kullandığı cerrah eldivenlerinin kutusunu buldu ve bir çiftini giydi. Mutfak lavabosunun altından bir rulo siyah plastik çöp torbası aldı, birini açtı, süpürgenin toz torbasını çıkardı ve içine attı. Sonra giysilerinden çıkardığı malzemeleri ve arka dolabında sakladığı Kotex ped kutusunu da içine attı.

Başka bir şey var mı? Patatesleri. Ama bu çok saçmaydı. Evde herkesin patatesi vardı. Öte yandan, belki de aynı yerden geldiklerini gösterebilecek bir tür genetik inceleme vardı. Patatesler çöp torbasına gitti.

Giysiler hâlâ kurutucuda duruyordu ve deli köpek yatak odasına dönüp gazete kupürlerinin olduğu dosyayı çıkardı. "SERİ KATİL İKİ ŞEHİRDEKİ KADINLARI ÖLDÜRDÜ" yazıyordu ilkinde. Dosyayı çıkarıp banyoya taşırken son bir kez hızlıca okudu. Klipsleri teker teker çıkararak konfeti şeklinde yırttı ve tuvalete atıp sifonu çekti.

Giysiler kuruduktan sonra başka bir torbaya koydu. Saat on bire kadar tüm ekipmanını ve McGowan'ın evinde giydiği kıyafetleri toplamayı bitirmişti. Havaalanındaki bir araba kiralama acentesini aradı ve bir saat daha açık olacağı söylendi. Visa kartından bir araba ayırttı, bir taksi çağırdı, havaalanına gitti, bir araba için imza attı ve geri getirdi. En iyisi bu olacaktı.

arabasını bir süreliğine sokaklardan uzak tutmak için. McGowan'ın evinde çok fazla kargaşa olmuştu, silah sesleri, bütün mahalle uyanmış olmalıydı. Biri arabasının gittiğini fark etseydi. Ve polisler otoyolda buldukları her Thunderbird'ü durdurup isimlerini alacak ve kontrol edecek kadar çaresiz olabilirlerdi.

Daireye döndüğünde, giysi ve ekipman dolu çöp torbalarını kiralık arabaya yükledi. Gece yarısından birkaç dakika sonra 94 numaralı eyaletler arası yola çıktı, doğuya, St. Paul'e ve Wisconsin'e doğru ilerledi. St. Paul ve Eau Claire arasındaki her dinlenme tesisinde durarak farklı ekipman ve giysi parçalarını ayrı çöp kutularına attı.

Kayak ceketini için yüz altmış dolar ödemişti ve gittiğini görmekten nefret ediyordu. Ama gitmeliydi. Sarı kilin mikroskobik parçacıkları kumaşın içine ayrılmaz bir şekilde işlemiş olabilirdi. Onu bir çöp tenekesine atamazdı. Çok pahalıydı. Birileri neden atıldığını merak edebilirdi ve McGowan'ın siyah giysili bir deli tarafından öldürülmeye çalışılması büyük yankı uyandırırды. Sonunda ceketini, sanki unutulmuş gibi, bütün gece açık olan bir kamyon durağındaki dinlenme odasında bir kancaya asılı bıraktı. Şansı yaver giderse, Boise'e ulaşacaktı.

Aynı sorunu ayakkabılar için de yaşadı. Yeni Reeboks'lardı, modaaya uygun mat bir siyah. Onları sevmiştir. Onları ayrı ayrı arabanın camından yol kenarındaki hendeğe attı, bir mil kadar arayla. Eskiye Nike Air'lerinin yerine yeni bir çift alması gerekecekti. Polislerin çamurlu hendekte parmak izi bulup Reebok'larla eşleştirmesi ihtimaline karşı Air'lerden şaşmasa iyi olur diye düşündü.

Eau Claire'de deli bir motele yerleşti ve ödemeyi Visa kartıyla yaptı. Makbuzda zaman damgası yoktu. Polis bir gün peşine düşerse, uykulu tezgâhtarın onu hatırlamayacağı, hatta ne zaman geldiğini bile hatırlamayacağı kesindi. McGowan saldırısının olduğu gece Eau Claire'de olduğunu kanıtlayacak bir makbuzu olacaktı.

Odasında soyundu, tekrar duş aldı ve köpek ısırıklarına yeni bir pansuman yaptı. Sabah üçe kadar her şey bitmişti.

Yatağındaydı, ışıklar sönmüştü, battaniyeleri çenesinin altına kadar çekmişti.

Düşünme zamanı. Karanlıkta uyanık yattı ve arabadan McGowan'ın evine doğru attığı adımları zihninde yeniden gözden geçirdi. Karanlık ara sokaklardan aşağıya. Araba çalışıyordu. Neredeydi? Deli köpek henüz ara sokağa dönmemişti. Sonra ikinci araba çalıştı.

McGowan'ın evini gözetim altında tuttuklarını fark etti. Onu pusuya düşürmüşlerdi ve pusu işe yaramış olmalıydı. Davenport mu? Neredeyse kesin. Muhtemelen kadının işbirliğiyle bir saldırıya yönlendirilmişti.

Deli köpek bir gün yakalanabileceğini biliyordu. Bu konuda hiçbir hayali yoktu. Ama yakalanırsa, bunun kontrol edilemeyen ve öngörülemeyen koşulların bir bileşimi olacağını düşünmüştü. Uyanıkken gördüğü kâbuslarda, belki de Carla Ruiz'le olan mücadelesine benzer bir kadınla mücadele ettiğini hayal etmişti. Ve başka bir adamın, hatta belki de bir kalabalığın müdahalesini; bir linç güruhunun. Her nasılsa, bu imgelemlerde, kalabalık onu bir mağazanın içinden takip ediyor gibiydi; kadın giysi rafları havada uçuşuyor, müşteriler çığlık atıyor ve cam vitrinler kırılıyordu. Gülünçtü ama gerçek gibiydi, içinden kaçtığı sonsuz giysi koridorları, kalabalık sadece bir ya da iki raf gerisinde ve yanlardan yaklaşıyordu.

Manipüle edildiğini, kandırıldığını, enayi yerine konulduğunu hayal bile etmemişti. *Oyunu kalitesiz bir oyunla kaybetmeyi* hayal bile etmemişti.

Ama neredeyse kaybediyordu.

Kafasının arkasında hâlâ onun için gelmediklerine inanamıyordu. Artık onun kim olduğunu bilmiyorlardı.

Dairesindeki kanıtların yok edilmesini zihninde gözden geçirdi. İyi bir iş çıkardığı sonucuna vardı, ama bir yerlerde çamur izi var mıydı? Birinin arabasının ruhsatını görmüş olması mümkün müydü?

Video kaset. Lanet olsun. Üzerinde haber yayınlarının olduğu kaseti unutmuştu. Ama bekleyin: Haber yayınlarının ne zaman deli köpekle ilgili hikâyeler yayınlayacağını asla bilemezdi, bu yüzden tüm yayınları dikkatlice kaydetmişti. Bazıları hakkında hiçbir şey yazmıyordu.

Son birkaç haftadır böyle şeyler pek olmamıştı. Yani kaset iyi olmalı. Tek tek gazete kupürleri kadar Maddog'a özgü değildi.

Küpürleri yok ettiği için bir parça pişmanlık hissetti. Belki onları saklayabilirdi, belki arabaya taşıyabilirdi ve yarın Eau Claire'de bir kiralık kasa kiralayabilirdi. Çok geç kalmıştı. Ve muhtemelen aptalcaydı. Kadınlarla işi bittiğinde, İkiz Şehirler'den ayrılırken -belki de zamanı gelmişti- kütüphaneden kopyalarını alabilirdi.

Akşam yaşananlar zihninde bir pachinko topu gibi dönüp dururken, baldırı artık ateş gibi yanan deli köpek battaniyeleri biraz daha yukarı çekti ve şafağı bekledi.

BÖLÜM 24

Lucas eve gitmeden önce McGowan'ın evine döndü. Werschel'in evinde yarım düzine ekip arabası, üç belediye arabası ve bir teknisyen minibüsü vardı. McGowan'ın sokağında iki ekip daha park etmişti. Üstünde mikrodalga fırın çanağı olan bir Kanal Sekiz kamyonu evin bahçesine girmiş ve yarım düzine siyah kablo kamyonun arkasından eve doğru uzanarak içeride kaybolmuştu.

Bir devriye teğmeni Lucas'ın kaldırımından aşağı indiğini gördü ve arabasından indi.

"Lucas. Eve gittiğini sanıyordum," dedi teğmen. "Yoldayım.

Nasıl görünüyor?"

"Her şeyi örtbas ediyoruz. Şu hendekte bazı ayak izleri bulduk, tam içine düşmüş gibi görünüyor. Kendini yaralamış olabilir."

"Hiç kan var mı?"

"Hayır. Ama el ilanlarındaki eşkale göre hastanelere genel bir uyarı gönderdik ve kille ilgili bazı şeyler ekledik. Ona dikkat etmeleri gerekiyor."

"Güzel. Hendekten çıktıkktan sonra onu gören birini buldunuz mu? Daha kuzeyde?"

"Şimdilik kimse yok. Altı ya da yedi blok ötedeki kapıları çalacağız-"

"Otoyola çıkan caddeye odaklanın. Oraya park ettiğine dair sol taşağım üzerine bahse girerim."

Teğmen başını salladı. "Bunu zaten yaptık. Hava henüz karanlıkken başladık, insanları yataklarından kaldırdık. Hiçbir şey bulamadık."

"Peki ya ayak izleri? Net bir şey var mı?"

"Evet. Oldukça iyiler. Nike Airs giyiyordu-" "Nike

Airs," diye araya girdi Lucas.

"Hayır," dedi teğmen, alını kırışarak. "Onlar Reebok'tı. Aradığımızda teknisyene elimizde bazı baskılar olduğunu söyledik ve o da yanında bir referans kitabı getirdi. Kalıp yapıyorlar, yani

Laboratuarda bakabilirler ama hiç şüphe yok. Yepyeni Reebok'lardı. Tabanlarında aşınma izi yok."

Lucas başını kaşıdı. "Reeboks mu?"

Annie McGowan pırıl pırıldı. Sabahın yedisiydi ve sanki saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyordu.

"Lucas," diye seslendi onu kapının yanında gördüğünde. "İçeri gelsene."

"Bu gece büyük bir gösteri mi var?"

"Öğlen, öğleden sonra ve gece desek daha doğru olur. Şu anda *Günaydın Şovu* için uzaktan kumandayı hazırlıyoruz." Saatine baktı. "On beş dakika."

Bir yapımcı oturma odasından çıktı, Lucas'ı gördü ve aceleyle yanına geldi. "Teğmen, sizinle birkaç dakikalık kayıt yapma şansımız nedir?"

"Ne hakkında?"

"Tüm kurulum hakkında. Nasıl çalıştığını, neyin yanlış gittiğini."

Lucas omuz silkti. "B e r b a t ettik. Bunu bir de Hava mı?"

"Bu durumda, eğer söylemek isterseniz, sanırım bunu başarabiliriz." yapımcı dedi ki.

"Dövüş kasetini mi kullanacaksın?"

Yapımcının gözleri kısıldı. "Bu inanılmaz bir aksiyon parçası," dedi.

"Eğer kullanacaksan yorum yapmayacağım," dedi Lucas. "Onu geride tut, ben de konuşayım."

"Sana bunun sözünü veremem," dedi yapımcı. "Ama haber müdürüyle bu konuda konuşabilirim."

"Tamam," dedi Lucas bitkin bir halde. "Birkaç dakika konuşacağım. Ama hangi soruların geleceğini bilmek istiyorum ve aldatıcı şeyler istemiyorum."

"Harika."

"Dövüş kasetini tutmayı da düşünüyor musun?"

"Evet, tabii."

McGowan'ın kumandası için ara verilen kayıt neredeyse bir saat sürdü. Eve döndüğünde Lucas telefonların fişini çekti ve soyunma zahmetine girmeden yüzüstü yatağa uzandı. Bir çarpma sesiyle uyandı, doğrulup saate baktı. Öğleden sonra birden biraz önceydi.

Çarpma sesi kesilince ayaklarını yere koydu, ensesini ovuşturdu ve ayağa kalktı. Yatak odasının penceresinden keskin bir tıkırtı sesi geldi ve kaşlarını çatarak jaluziyi geri çekti. Jennifer Carey, çimenlerin üzerindeydi.

"Kapıyı aç," diye bağırdı. Başını salladı ve perdeyi indirip kapıya doğru gitti.

"Anladım," dedi öfkeyle. "Neden görmediğimi bilmiyorum ama saldırıyı duyar duymaz anladım." Ceketini çıkarmadı ve her zaman yaptığı gibi mutfağa doğru yürümek yerine koridorda durdu.

"Neyi çözdün?" Lucas uykulu bir şekilde sordu.

"McGowan'a tuzak kurdun. Kasıtlı olarak. Deli köpeği kızdırmak ve onu McGowan'a çekmek için ona o tuhaf ipuçlarını veriyordun."

"Ah, Tanrım, Jennifer."

"Haklıyım, değil mi?"

Onu başından savdı ve oturma odasına geri döndü. "Sana borcunu ödediği kesin," dedi Jennifer.

Lucas döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"İtiraf ettiğin o korkunç kaset. Bilirsin, her şeyin senin hatan olduğunu söylediğin. Sonra da o zavallı çocuğu dövdüğün kavga kaseti."

"Onu göstermeyeceklerdi," dedi Lucas içi boş bir sesle. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Ne anlaşması?"

"Onlara röportajı verdim ve yapımcı haber müdürünü arayarak kavga kasetini kullanmamalarını isteyeceğini söyledim."

Jennifer başını iki yana salladı. "Tanrım, Lucas, bazen çok *saf oluyorsun*. Bu medya işleri hakkında her şeyi bilmen gerekiyor, değil mi? Ama o kaseti kullanmamalarının imkânı yoktu. Dostum, bu müthiş bir aksiyon. Büyük bir silahlı çatışma, iki ölü ve bir polis teğmeni.

Buna sebep olan polis kardeşini dövmek mi? O kaset muhtemelen bu akşam haber bültenlerine çıkacak."

"Ah, lanet olsun." Kanepeye yığıldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Jennifer yumuşadı ve başının tepesine dokundu.

"Buraya seni bir kez daha kullanabilir miyiz diye bakmaya geldim.

Kullanmaktan

bahsediyorum."

"Ne?"

"Seninle ve Carla Ruiz'le ortak bir röportaj yapmak istiyoruz. Sen katil hakkında bildiklerini anlatacaksın, Ruiz de saldırı hakkında bilgi verecek. Röportajı Ellie Carlson yapacak. Yapımcılığını ben üstleniyorum."

"Neden şimdi?"

"Gerçeği mi? Çünkü bu gece için ağır bir tanıtım yapmazsak McGowan ve Kanal 8 bizi öyle bir dövecek ki haftalarca canımız yanacak. Yine de yapacaklar ama ortak bir röportajla en azından haber programlarından biri için izleyicilerin hatırı sayılır bir kısmını elimizde tutabiliriz. Özellikle de doğru tanıtım yaparsak."

"Bu hafta süpürme haftası mı?" "Tamamdır."

"Şefle konuşmam gerekecek."

Daniel kasvetliydi, içine kapanıktı. Lucas'a bir sandalye işaret etti ve kendi sandalyesine dönerek ofisinin penceresinden sokağa baktı.

"Kanal Sekiz'deki röportaj kasetini gördüm. Suçu üstleniyor. İyi denemeydi."

"Yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

"Hiç şansın yok. Cochrane'e iki hafta ücretli idari izin verdim, medyadan uzak durmasını ve yüzünü düzeltmesini söyledim. Onu gerçekten çok hırpaladın."

"Onu bulmaya çalışacağım, onunla konuşacağım," dedi Lucas.

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Belki de bir süre uzak dursan daha iyi olur."

Lucas rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunu konuşmak için kötü bir zaman ama Jennifer Carey benimle ve Carla Ruiz'le ortak bir röportaj yapmak istiyor. Bu konuda açık sözlü. Bu haftaki çekimler yüzünden. Ama eğer biraz kaset alıp promosyon yapabilirlerse, bunun

Kanal 8'in etkisi. En azından olumlu bir şey yapmış oluruz."

"İstiyorsan devam et," dedi Daniel. Pek umurunda değil gibiydi ve sokağa bakmaya devam etti.

"Olay yerindeki adamlar kullanabileceğimiz bir şey buldular mı?"

"Bana söyledikleri kadarıyla hayır," dedi Daniel. Bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra Daniel içini çekti ve sandalyesini salladı.

"Cinayet masası, kazara olmadığı sürece adamı yakalayamayacak," dedi. "Bu yakın takiple onu bir ya da iki haftalığına korkutabiliriz, ama geri dönecektir. Ya da belki şehri terk eder ve başka bir yerde başlar. Biliyor musunuz? Bunu yapmasını istemiyorum. Onu burada çivilemek istiyorum. Ve bunu yapmak zorunda kalacaksın. McGowan olayı bir felaketti, tamam, ama düşünmeye devam ediyorum, tam bir felaket değildi. Davenport'un adamı çözdüğünü düşünüp duruyorum. Ve bir kez yaptıysa, belki tekrar yapabilir. Belki de . . . Bilmiyorum."

"Kafamda hiçbir fikir yok," dedi Lucas.

"Kafayı yemişsin," dedi Daniel. "Ama geçecek. Kafan yeniden çalışmaya başlayacak."

"Onu nasıl kıracağımız konusunda yanılıyorsun," dedi Lucas. "Bu onu çözdüğüm için olmayacak, çünkü çözmedim. Onu yakaladığımızda, şans eseri yakalamış olacağız."

"Şansa güvenmekten nefret ediyorum; daha güvenilir bir şey bulabileceğimizi umuyordum."

"Bu dünyada güvenilir hiçbir şey yok," dedi Lucas. "Deli köpek harika bir oyun çıkardı. Ruiz bize anlattığından daha fazlasını anlatabilmeliydi -yani elleri gerçekten de onun üzerindeydi. Eğer maskesini çıkarmış olsaydı. Brown'a yapılan saldırıyı daha iyi tanımlayabilirdik. Düşünüp duruyorum: Keşke Sparks sokağın diğer tarafında olsaydı. Onu tam yüzüyle görebilirdi. Düşünmeye devam ediyorum: Keşke Lewis ajandasına adamın adını yazsaydı. Ya da onun hakkında bir şeyler yazsaydı. Onu McGowan'ın yerinde yakalamalıydık; kaçtığında arabasını dondurabilirdik, eğer gerçekten bir Thunderbird ise. İnanılmaz derecede şanslıydı. Ama kesin olan bir şey var.

oyun dünyası: şans dönecek. Her zaman öyle olur. Onu yakaladığımızda, bir parça şansla yakalayacağız."

"Tanrı biliyor ya, sıra bize de geldi," dedi Daniel.

Jennifer Carla'yla bir röportaj için konuşmuştu ve Lucas kabul etmek için aradığında Carla'nın hazır olduğunu söyledi. Saat üçte çekecekler ve saat altıda erken ve kısa bir versiyonunu yayınlayacaklardı. Daha uzun bir versiyonu ise saat on haberlerinde yayınlanacaktı ki kanal röportajı yayınlamak için bu süreyi uzatmaya karar vermişti.

Takım elbise giy, dedi, ve mavi bir gömlek. Yine tıraş ol.

Röportaj bir saat sürdü, Lucas soğukkanlı ve dalgın, Carla sıcak ve ısrarcıydı. Düzgün bir kesimle iyi görünecekti. Jennifer görüşmecinin onlarla konuşmasını izledi ve yarı yolda Lucas ile Carla'nın birlikte uyuduklarını fark etti. Ya da yatmışlardı.

Röportaj bittiğinde Lucas'la birlikte ayrıldı ve minibüse malzeme taşıyan kameraman ve ses teknisyeninin arkasından gitti. Asansörde yalnızken, "McGowan'la yatıyor olabileceğini düşünmüştüm. Görüyorum ki yanılmışım. Carla Ruiz'miş."

"Ah, dostum, Jennifer, bugün bununla uğraşamam," dedi Lucas asansörün zeminine bakarak.

"O kadar da umurumda değil," dedi üzüntüyle. "Bunun olacağını biliyordum. Bu kadar erken olmamasını umuyordum."

"Sanırım her şey bitti," dedi Lucas umutsuzca.

"Öylece çarpıp geçecek miyiz?"

Lucas başını iki yana salladı. "Birkaç gün önce benimle küçük bir konuşma yaptı. Benden hoşlanıyor ama işiyle ters düştüğümde beni işten çıkarmaya hazır."

"Tanrım, bu daha önce hiç olmamıştı, değil mi?" Jennifer sordu. Sesi hafif, hatta alaycıydı ama yanağından bir damla yaş süzüldü. Lucas elini uzatıp gözyaşını uzaklaştırdı. "Tanrı aşkına, yapma bunu."

"Neden yapmayayım? Gerçek duygulara tahammül edemiyor musun?"

Ayaklarının arasındaki zemine baktı, sonra başını ona doğru eğdi. "Bazen insanlar birbirlerini sandıkları kadar iyi tanımazlar. Bana bok atıyorsun ve benim bunu bir erkek gibi karşılamam gerekiyor, değil mi? Ne hissettiğimi biliyor musun? Eve gidip kırk beşliğimi ağzıma sokmak ve beynimi dağıtmak istiyorum. Deli bir adam tarafından dövüldüm. İyileşebilirim. İyileşmeyebilirim de. Ama bunu asla unutmayacağım. Bu hayatta asla."

Asansörün kapısı açıldı ve adam arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Elle onu geniş oyun tahtasının üzerinden izledi. Bahisçi ve avukat birlikte gitmiş, iki öğrenci de birkaç dakika sonra onu takip etmişti. Bakkal hâlâ haritaya bakıyor, bir şeyler düşünüyordu.

Meade aptal değildi. Güney'in Gettysburg'un güneyindeki tepelerin çoğunu kontrol ettiği bir günlük çatışmadan sonra, ihtiyatlı bir şekilde güneye, Washington'a doğru çekildi. Orada hazır bekleyen mevziler vardı. Artık top Lee'nin sahasındaydı. Lee -Lucas'ın tavsiyesiyle Longstreet olarak- Kuzey'i işgal etmeye devam edebilirdi. Bu giderek savunulamaz görünüyordu. Ya da Meade'in güneydeki ordusunun peşine düşebilirdi. O ordunun her halükarda yok edilmesi gerekecekti. Ama Lee Meade'in peşinden giderse, bu gerçek Gettysburg'da başarısız olan Napolyonvari bir saldırı anlamına gelecekti. Washington civarında, batısında dağlar ve güneyinde Potomac'ın suları varken yakın muharebeye girdiğinde, ya ölecek ya da ölecekti. Lucas'ın oyunu İç Savaşı iki yıl erken bitirebilirdi.

"Bunu düşünmeye devam edemezsin," dedi Elle.

"Neyi?" Lucas sandalyesinin iki ayağının üzerinde dengede durmuş, gözlerini tavana dikmişti.

"Muhabirin evindeki trajedi hakkında kara kara düşünmeye devam edemezsin. Bu anlamsız. Ve onu neredeyse yakalıyordun. Onu kendine çektin. Kendine acımayı bırakırsan yeni bir şeyler bulabilirsin."

Lucas sandalyeyi yere bıraktı ve ayağa kalktı.

"Benim sorunum hiçbir şey düşünemem. Kafam donup kaldı. Sanırım o gitti."

"Hayır. Bir şeyler olacak," dedi Elle. "Bu oyunların nasıl bir ritmi olduğunu biliyor musun? Hepimiz bir şey olacağını bildiğimiz zaman, olması gerekmesi bile? Burada da aynı tür bir ritim hissediyorum. Bu ritim her şeyin kendi kendine çözüleceğini söylüyor."

"Sorun şu ki, nasıl?" diye araya girdi bakkal.

"Sorun da bu zaten," dedi Lucas parmağını bakkala doğru şaklatarak. "Aynen öyle. Diyelim ki adam işi terk ederek çözdü? Her şeye başka bir yerde yeniden başlayabilir ve bizim bundan haberimiz bile olmaz. Ve elimizde gerçekten hiçbir şey yok. Hiçbir ipucu yok. Gitmek istiyorsa gidebilir."

"Gitmeyecek," dedi Elle olumlu bir ifadeyle. "Bu iş bir sonuca varmak için acele ediyor. Çarkların döndüğünü hissedebiliyorum."

"Umarım öyledir," dedi Lucas. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Senin için dua ediyoruz," dedi Elle ve Lucas ikinci kez rahibe de onu izliyordu. Başını salladı. "Her gece. Tanrı cevap verecektir. Onu yakalamalısın."

BÖLÜM 25

Deli köpek Eau Claire'den hasta olduğunu söyledi. Yatağında uzanarak Cities'den kablolu televizyon izledi ve nihayet öğlen çıkış saatinden hemen önce motelden ayrıldı. Öğleden sonra erken saatlerde dairesine döndü, temizlendi, ofisine gitti ve kendini daha iyi hissettiğini söyledi. Çalışmayı denedi. Başarısız oldu.

McGowan'ların evindeki fiyasko büyük haberdı. Tüm ofis bunu konuşuyordu. Deli köpek bu konuşmalardan hiç zevk almıyor, hiçbir güç hissetmiyordu. Fare kapanına kısılmıştı. Bunu Davenport yapmıştı, onu McGowan'a çekmişti. Davenport onu çok iyi anlıyordu. Onu takip etmişti. Bir daha asla tekrarlanamayacak kadar tuhaf bir dizi koşul yüzünden başarısız olmuştu.

Deli köpek şanslı olduğunu biliyordu. Çok şanslıydı. Oyunu yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmişti. Belki de durmalıydı. Çok öndeydi. Puanları vardı. Ama durabilir miydi? Emin değildi. Yapamazsa, belki başka bir yere gidebilirdi. Teksas'a. Soğuktan uzaklaşırdı. Oyunu yeniden düşünebilirdi.

Masasını toplaması, rutin emlak ve veraset işlerini bitirmesi beşi epey geçene kadar sürdü. Oradan ayrıldığında, iş arkadaşlarının ofislerinden birinde, normal iş günü boyunca izin verilmeyen bir hoşgörü olan televizyon yanıp sönüyordu. Lucas Davenport'un yüzü ekrandaydı, kamera yüz hatlarına odaklanmıştı. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ama kendini iyi kontrol ediyordu. Görüntü bir an dondu ve sonra kameralar spiker kadına geçti.

Dinlemek için bir adım daha yaklaştı. " ... Hayatta kalan Carla Ruiz ve Teğmen Lucas Davenport ile yapılan röportajın tamamı bu akşam TV3'ün Saat On Raporu programının genişletilmiş bölümünde."

Kanal Sekiz ve TV3 arasında kararsız kalmıştı. Kanal Sekiz maç boyunca en ilginç haberleri veriyordu ama TV3'teki röportaj ona kendisini fare kapanına kısıtıran adam hakkında daha fazla şey söyleyebilirdi. Sonunda videosuna danıştıktan sonra karar verdi

Kanal Sekiz'i izlerken TV3'ü kaydedebileceğini söyledi. Bunu bir komedi dizisiyle denedi. İşe yaradı.

McGowan, çok güzeldi, akşam haberlerini yönetti, ona hükmetti. Gözetleme olayını anlattı, kemerine taktığı alarmlı çağrı cihazını gösterdi. Geceleri yatak odasında tek başına oturduğunu, her sesi dinlediğini, deli köpeğin gelip gelmediğini merak ettiğini anlattı. Tek başına bir kadın porsiyonu kızartma yaparken kaydedilmiş. Kullanılmamış bakır tavalar duvarlara asılmıştı. Arka planda eski moda sarkaçlı bir saat tıkırdıyordu.

Sahne hazırlandıktan sonra saldırıyı anlattı, arkasında zıplayan bir kamerayla gece boyunca koştu, McGowan'ın tüm rolleri oynadığı, kamerayla etkinleştirilen bir silahlı saldırı canlandırmasıyla sona erdi. Ardından son çitten geçerek kanalizasyon çukuruna gitti ve burada sarı balçıktaki deli köpeğin ayak izlerini g ö s t e r d i .

Bu muhteşem bir tiyatroydu ve tüm muhteşem tiyatrolar gibi bir yumrukla sona erdi: sert ışıkta kavga, Davenport çaylak polisi yok ediyor, elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki zar zor görülebiliyordu. Sonra Davenport, McGowan'ın sesiyle durdurulana kadar gözlerinde cinayetle kameralara doğru ilerliyor.

Vahşice. Davenport sadece bir oyuncu değildi. O bir hayvandı.

Program sona erdiğinde, deli köpek birkaç dakika televizyona baktı, sonra TV3 röportajının kasetini açtı.

Yine Davenport, ama farklı bir Davenport. Daha soğukkanlı. Hesaplayan. Bir avcı, bir dövüşçü değil. Deli köpek bu niteliği içgüdüsel olarak tanımıştı, babasının çiftliğinin etrafındaki çiftlik sahiplerinde, *geyiklerim* ve *antiloplarım* hakkında konuşan adamlarda görmüştü.

Ruiz onu hâlâ kendine çekiyordu, yüzü, kara gözleri. Aralarındaki bağ esaslı değildi, bir Seçilmiş'le hissettiği bağ değildi - Ruiz bu ayrıcalığın ötesine geçmişti. Ama önceki ilişkilerinin inkâr edilemez bir kalıntısı vardı ve deli köpek bunu hissediyor ve düşünüyordu.

Yine manipüle mi ediliyordu? Bu da başka bir Davenport numarası mıydı? Öyle düşünmüyordu.

Deli köpek hiçbir zaman bir kadınla iki taraflı bir ilişki yaşamamıştı ama başkaları arasındaki ilişkilere karşı son derece duyarlıydı. Görüşmenin yarısında, Davenport'un bir kadınla

ve Carla Ruiz'in bir şekilde birbirleriyle ilişkisi varmış. Cinsel olarak mı? Cinsel olarak mı? Evet. İzledikçe, haklı olduğuna daha çok ikna oluyordu. İlginç.

BÖLÜM 26

"Haydi. Yapalım şu işi." Sloan kapı aralığına doğru eğilmişti.

"Bir anlamı yok dostum," dedi Lucas. Kendini uyuşuk ve duygusal olarak donmuş hissediyordu. "Ne sakladığını biliyoruz. İtibarı için endişeleniyor. Rice'ları soydu ve birilerinin bunu öğrenmesinden korkuyor."

"Sen nasıl

hissediyorsun?" "Ne?"

"Nasıl hissediyorsun? Siktiğimden beri mi?"

Lucas kendine rağmen sırtıttı. McGowan'daki felaketin adı Fuckup'tı. Belediye başkanından kapıcılara kadar herkes bunu kullanıyordu. Lucas kasabadaki herkesin öyle olduğundan şüpheleniyordu. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Haydi," diye ısrar etti Sloan. "Gidip şu anneyi soyalım. *kalk*. Bu bezlerinizi temizler."

Ofiste oturmaktan daha iyiydi. Lucas ayağa fırladı. "Pekâlâ. Ama arabayı ben kullanacağım. Daha sonra dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler alabiliriz."

"Sen mi ismarlıyorsun?"

Tezgâhtar onları gördüğüne sevinmeyen Nester'ı çağırmak için arka odaya gitti.

"Durumumu anladığınızı sanıyordum," dedi telefona doğru giderken. "Bu artık tacize dönüştü. Sizi dinlemektense ilk iş avukatımı arayacağım."

"Bu sana kalmış, Nester," dedi Lucas dişlerini göstererek.

"Aslında bu kötü bir fikir olmayabilir. Seni dolandırıcılık suçundan mı tutuklayacağımıza yoksa Bayan Rice'ın avukatının bunu sivil bir mesele olarak ele almasına izin mi vereceğimize karar vermeye çalışıyoruz. İnatçı olmak istiyorsan, kelepçeleri takar, seni şehir merkezine sürükler ve hemen kaydını yaparız."

Tezgâhtarın kafası tenis maçındaki bir seyircininki gibi ileri geri sallanıyordu. Nester eli telefonda ona baktı ve "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Elbette biliyorsun," dedi Lucas. "Çeyrek milyon dolar değerinde olabilecek ve sigorta amacıyla değer biçmeniz istenen netsukelerden bahsediyoruz. Sahibine neredeyse değersiz olduklarını söylediniz ve onları bir şarkı karşılığında satın aldınız."

"Ben asla," diye kekeledi Nester. "O netsukelere değer biçmem hiç istenmedi. Satışa sunuldu ve ben de istenen fiyatı ödedim. Hepsi bu."

"Bayan Rice öyle demiyor. Bunu mahkemeye taşımaya istekli."

"Sizce bir jüri inanır mı bazı . . . bazı

Benim yerime *çamaşırcı kadın* mı? Onun sözüne karşı benim sözüm-"

"Hiç şansın olmazdı," dedi Sloan en sabunsu sesiyle. "Hiç şansın olmazdı. Burada ülkesi için savaşmış ve ne olduğunu bilmeden eve birkaç hatıra getirmiş bir adam var. Sonra iyi bir adam olarak süpürge iterek hayatını sürdürüyor ve sonunda vücudunu yavaş yavaş yiyip bitiren ve onu santim santim öldüren kanserden ölüyor. Öldükten sonra karısına yardım edebilmek için sahip olduğu her şeyi satmak ister. Kendisi de yaşlanıyor ve kıt kanaat geçiniyorlar. Muhtemelen köpek maması yiyorlardır, avukatlarının işi bitene kadar öyle olacaklarını garanti edebilirim."

"Belki kedi maması. Ton balığı parçaları," diye araya girdi Lucas.

"Ve farkında olmadan bu hazineye sahip oldular," diye devam etti Sloan. "Tıpkı bir TV filmindeki gibi mutlu bir son olabilir. Ama ne oluyor? Çeyrek milyon dolar değerindeki sanat eserleri için onlara beş yüz dolar veren kurnaz bir sanat eseri satıcısı ortaya çıkıyor. Gerçekten jürinin sizden yana olacağını düşünüyor musunuz?"

"Eğer öyle düşünüyorsan hayal dünyasında yaşıyorsun demektir," dedi Lucas. "Basında bazı dostlarım var, biliyor musun? Onlara bu hikâyeyi anlattığımda deli katilden daha ünlü olacaksın."

"Bu hiç de fena bir fikir değil, biliyor musun?" Sloan, Lucas'a yan yan bakarak ipucunu anladığını söyledi. "Onu yakalarız, dolandırıcılıktan tutuklarız ve hikayeyi yayınlarız. Bu, olayın sıcaklığını biraz azaltabilir."

"Ofisime dönseniz iyi olur," dedi Nester, artık beti benzi atmıştı.

Onu dar bir kapıdan geçerek arka tarafa kadar takip ettiler. Alanın çoğunu çelik tel örgüyle korunan bir depo kaplıyordu; küçük ama zarif bir şekilde döşenmiş bir ofis de arka tarafa gizlenmişti.

bir tarafa. Nester masanın arkasına geçti, bir süre takvim sayfalarını karıştırdıktan sonra, "Bu konuda ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Seni dolandırıcılıktan tutuklayabiliriz ama bunu gerçekten istemiyoruz. Başka şeyler için endişeleniyoruz," dedi Lucas, antika bir sandalyeye çökerek. "Bize sadece bilmek istediğimiz şeyi söylerseniz, Bayan Rice'a bir avukat tutmasını ve bu işi sivil mahkemede çözmesini önereceğiz. Ya da belki bir anlaşma için pazarlık yapabilirsiniz."

Nester, Sloan'a başıyla işaret ederek, "Bu kişiyle *konuştum*," diye itiraz etti. "Ona Bay Rice ile aramızda geçen her şeyi anlattım."

"Kendini tuttuğuna dair çok güçlü bir his vardı içimde," dedi Sloan. "Genelde yanılmam."

"Şey. Açıkçası, netsukeler için ödenen fiyatı öğrenirseniz -ki Bay Rice'ın istediği fiyat buydu- bunun uygunsuz olduğunu düşünebileceğinizi düşündüm. Saklamıyordum, sadece ihtiyatlı davranıyordum."

Lucas yüzünü buruşturdu. "Bunu bize söyleseydin, hatta önerseydin, seninle uğraşmazdık," dedi. "Rice'ın elindeki silahın izini sürmeye çalışıyoruz. Silah ondayken onunla konuşan herkesi araştırıyoruz."

Nester, "Ben hiç silah görmedim, o da hiç silahtan bahsetmedi ya da silah satmayı teklif etmedi," dedi. "Oradayken başka kimseyi görmedim, Bayan Rice'ı bile. Konuşmadık. İçeri girdim ve netsukelere bakmak istediğimi söyledim. Tekerlekli sandalyesini geri çekti, onları bir kutudan alıp bana verdi ve okumaya geri döndü. Ne kadar olduğunu sordum, beş yüz dolar dedi. Ona bir çek verdim ve ayrıldım. Elli kelimeden fazla konuşmadık."

"Bu Rice'ın yapacağı bir şey değil," dedi Sloan. "Çok konuşkan biri olması gerekirdi."

"Benimle değil," dedi Nester.

Lucas Sloan'a baktı ve başını salladı.

"Sanırım vasiyetiyle çok ilgilendiği için," diye devam etti Nester. "Avukatı almadan önce okuyup imzalaması gerekiyordu."

"Avukatı mı?" Lucas sordu. Sloan'a döndü. "Avukatı mı?" Sloan çalışma kitabını karıştırmaya başladı.

"Avukatının yolda olduğunu söyledi," dedi Nester, birinden diğerine bakarak. "Bu yardımcı olur mu?"

"Herhangi bir avukat göstermiyoruz," dedi Sloan.

Lucas boğazının düğümlendiğini hissetti. "Avukatının adının ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedi. Ya da ben hatırlamıyorum," dedi Nester.

"Seninle biraz daha konuşmak isteyebiliriz," dedi Lucas ayağa kalkarak. "Haydi, Sloan."

Sloan ankesörlü telefona bir çeyreklik attı. Mary Rice ilk çalışta telefonu açtı.

"Kocanızın vasiyeti Bayan Rice, orada bir kopyası var mı? Getirebilir misiniz? Ben beklerim."

Lucas onun yanında durmuş, sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyor, ayaklarının üzerinde zıplayarak hesap yapıyordu. Bir avukat. Uyabilirdi. Ama bu çok saçmaydı. Bu çok kolay olurdu. Sloan bir ayağından diğerine geçerek bekledi.

"Şifonyerinin en üst çekmecesine baktın mı?" Sloan sonunda söyledi. "Hatırlıyor musun, bir keresinde bana oraya bir şeyler koyduğunu söylemiştin. . . Evet, bekleyebilirim."

"O ne yapıyor?" Lucas ağzından kaçırdı. Telefonu Sloan'dan koparıp almak ve kadına bağırarak itaat etmesini sağlamak istiyordu.

"Bulamıyorum," dedi Sloan.

"Oraya koşup evin altını üstüne getirelim ya da-"

Sloan elini kaldırdı ve telefona geri döndü. "Yaptın mı? Güzel. Son sayfaya bak. Avukatın adı orada mı? Hayır, firmanın değil, avukatın. İmzalı bir isim olmalı ve altında da aynı isim yazmalı. Tamam, benim için hecele. L-o-u-i-s V-u-l-l-i- o-n. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Lucas omzunun üzerinden bakarken o ismi defterine yazdı. "Adını hiç duymadım," dedi Lucas başını sallayarak.

"Başka bir arama," dedi Sloan. Gömleğinin cebinden küçük siyah bir defter çıkardı, açtı, bir numara buldu ve cebinden bir çeyreklik çıkardı. Elleri boş çıktı.

"Bir çeyrekliğin var mı?" diye sordu Lucas'a. Lucas el yordamıyla ceplerini karıştırdı. "Hayır."

"Kahretsin, bozuk para bulmamız lazım..."

"Bekle, bekle, arama kartımı kullanabiliriz, sadece sıfırı tuşla. İşte, telefonu bana ver. Kim bu arada?"

"Eyalet Kamu Güvenliği'nden tanıdığım bir hatun."

Lucas numarayı çevirdi ve çalmaya başladığında ahizeyi Sloan'a uzattı. Sloan Shirley'i sordu.

"Ben Sloan," dedi, "Minneapolis Polisi'nden. Nasılsınız? . . . Evet. Evet. Evet, iyiyim. Harika. Dinle, sıcak bir tane var, benim için çalıştırabilir misin? Şimdi mi? . . . Teşekkürler. Adım Louis Vullion." Onun için heceleledi. Bir süre bekledi, sonra "Evet, hepsini söyle." dedi.

Dinledi, "Kahretsin," ve "Vay canına," ve "Hey, teşekkürler tatlım," dedi. Telefonu kapattı ve Lucas'a döndü.

"Evet?"

"Louis Vullion. Beyaz erkek. Yirmi yedi yaşında. Beş on, bir doksan, mavi gözlü. Biraz iyi, biraz da kötü haberlerim var. Önce ne istiyorsun?"

"Kötü haber," dedi Lucas çabucak.

"Sparks onun siyah saçlı olduğundan emin. Ama yok. O lanet olası bir kızıl saçlı."

Lucas bir an için Sloan'a baktı ve dudaklarını yaladı. "Kızıl saçlı mı?" "Ehliyetinde öyle yazıyor."

"Bu harika," diye fısıldadı Lucas, yüzü taş gibiydi. "Ne?" Sloan şaşkındı.

"Carla onun açık tenli olduğundan emindi. Kesinlikle emindi. Kızıl saçlıdan daha açık tenli birini bulamazsın. Sparky onun koyu renk saçlı olduğundan emindi. Ben anlayamadım. Ama kızıl saçlı birini geceleri Hennepin'deki cıva buharlı ışıkların altına koyarsan ..." Parmağıyla Sloan'ın göğsünü işaret ederek onu yönlendirdi.

"Orospu çocuğu. Karanlık görünebilir," dedi Sloan aniden heyecanlanarak.

"Sikerim öyle işi," dedi Lucas. "Karanlık görünebilir. Özellikle de uzaktan. Uyuyor; bir şiir gibi." Dudaklarını tekrar yaladı. "Kötü haber buysa, iyi haber ne?"

Sloan parmağını kaldırdı. "Gece mavisi bir Ford Thunderbird'ün kayıtlı sahibi," dedi. Üç ay önce satın almış.

Daniel'ın kapısı kapalıydı. Sekreteri Linda mektupları daktilo ediyordu.

"İçeride kim var?" Lucas kapıyı işaret ederek sordu. Sloan topuklarının üzerinde dikiliyordu.

"Muhasebeden Pettinger," dedi Linda. "Lucas, bekle, oraya giremezsin. . ."

Lucas ofise girdi, Sloan da bilinçsizce arkasından geliyordu. Daniel şaşkınlıkla başını kaldırıp onların yüzlerini gördü ve muhasebeciye döndü.

"Seni dışarı atmak zorundayım Dan," dedi. "Öğleden sonra geri döneceğim."

"Tabii." Muhasebeci bir yığın bilgisayar çıktısı aldı, Lucas ve Sloan'a merakla baktı ve çıkıp gitti.

Daniel kapıyı iterek kapattı. "Kim o?" diye homurdandı.

"Bir avukat," dedi Lucas. "Louis Vullion adında bir avukat."

BÖLÜM 27

"Nerede o?" Lucas, deli köpeğin evinden bir blok ötede kaldırıma yanaştığında ahizeye konuştu. Beş yaşındaki Ford Escort mahalleye kusursuz bir şekilde uyum sağlamıştı.

"Köprüyü geçiyor, güneye doğru gidiyor. Burnsville Alışveriş Merkezi'ne gidiyor gibi görünüyor. Şu anda oranın hemen kuzeyindeyiz."

Deli köpeğin etrafında altı birimlik bir ağ vardı, on iki polis, yedi kadın, beş erkek. Onu dairesinden ofisine çok uzak olmayan bir otoparka kadar takip ettiler. Ofise girerken, şehir merkezindeki bir şarküteride tek başına öğle yemeği yerken onu izlediler. Biraz topalladığını ve bir bacağını tuttuğunu söylediler. Hendeğe düştüğü için mi? Ofise dönüşünü, adliyeye gidişini, katibin ofisine çıkışını ve ofisine dönüşünü izlediler.

O öğleden sonra çalışırken, bir elektronik teknisyeni arabasının tamponunun altına küçük ama güçlü bir radyo vericisi bağladı. Deli köpek gece ofisten çıktığında, gözlemciler onu arabasına kadar takip ettiler. Dairesine döndü, görünüşe göre akşam yemeği yedi ve sonra tekrar ayrıldı. Güneye doğru gidiyor.

"Alışveriş merkezinin otoparkına girdi."

Lucas saatine baktı. Deli köpek geri dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde dairesine geri dönse bile yine de yirmi dakika sürerdi. Bu neredeyse yeterli bir süreydi.

"Arabasından çıktı, içeri giriyor," diye geçirdi telsiz. Ağ şimdi yerde, onun etrafında hareket ediyor olmalıydı.

Lucas telsizi kapattı ve ceketinin cebine soktu. Uygunsuz bir anda cebinden polis çağrılarının fışkırmasını istemiyordu. Elektrikli maymuncuk ve tek kullanımlık el feneri koltuğun altındaydı. Onları aldı, feneri başka bir cebe soktu ve maymuncuğu ceketinin altına, kolunun altına soktu.

Arabadan indi, yakasını kaldırdı ve kaldırım boyunca, sırtı rüzgâra dönük, sonbaharın son kuru yaprakları ayak bileklerinin yanından geçerek hızla ilerledi.

Maddy, her biri çatı katıyla birlikte iki katlı olan ve Viktorya döneminden kalma bir malikâneye benzeyen binanın dikey bir köşesini işgal eden dört katlı bir apartmanda yaşıyordu. Dört dairenin her birinde tek arabalık küçük bir garaj ve petunya ve sardunyaların sergilenmesi için kısa bir parmaklığı olan küçük bir ön sundurma vardı. Çiçek saksıları boş ve soğuk duruyordu.

Lucas doğruca deli köpeğin dairesine yürüdü, giriş kapısından döndü ve aceleyle merdivenleri çıktı. Kapı ziline bir, iki kez bastı ve telefonu dinledi. Hâlâ çalışıyordu. Etrafına bakındı, güç kazmasını çıkardı ve kilide itti. Kazma çok yüksek bir ses çıkardı ama etkili oldu. Kapı bir anda açıldı, sonra güvenlik zincirinin ucuna çarparak durdu. Maddy garajdan çıkmıştı ve o kapı otomatik olarak kilitlenecekti.

Lucas küfredip el yordamıyla cebini karıştırdı ve raptiyelerle dolu bir tahta ile birkaç lastik bant çıkardı. Etrafına tekrar baktığında boş sokaktan başka bir şey görmedi ve kapıyı zincirin ucuna gelene kadar iterek açtı. Uzanabildiği kadar içeri uzanarak, bir raptiyeyi kapının arkasındaki tahtaya, altındaki lastik bantla birlikte itti. Sonra lastik bandı, kapı zincirindeki topuzun üzerinden geçirene kadar gerdi. Kapıyı hafifçe kapattığında, lastik bant büzüldü ve zincir topuzunu kanalının sonuna kadar çekti. Birkaç kez sallayınca da düştü.

"Hey, Louis, neler oluyor?" Lucas kapıyı iterek açarken seslendi. Yanıt gelmedi. Bir köpek için ısıklık çaldı. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı iterek kapattı, koridorun ışığını açtı ve raptiyeyi kapıdan çıkardı. Delik belli belirsizdi. Ahizeyi çıkarıp açtı ve gözetleme ekibini aradı.

"Nerede o?"

"Az önce bir spor mağazasına girdi. Ceketlere bakıyor."

Lucas seti monitör konumuna getirdi ve Vullion'ın deli olduğuna dair herhangi bir belirti var mı diye daireyi hızla kontrol etti. Çalan telefonun yanından geçerken onu kancasından kaldırdı ve sonra tekrar yerine bırakarak susturdu.

Birinci katı hızlıca gözden geçirdiğinde, içinde su ısıtıcısı, çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve küçük bir çalışma tezgahı bulunan bir hizmet odası buldu

çekmecesi yarıya kadar ucuz aletlerle doluydu. Hizmet odasındaki bir kapı garaja açılıyordu. Kapıyı açtı, ışığı yaktı ve etrafına bakındı. Küçük bir kar küreme makinesi, bir çift kar küreği ve kahverengi alışveriş torbalarına atılmak üzere paketlenmiş bir yığın gazete. Eğer vakti olursa, geri dönüp gazeteleri gözden geçirecekti. Şansı yaver giderse, Maddy'nin kurbanlarının cesetlerine bırakılan mesajlar için kesilmiş olanlardan birini bulabilirdi. İlgi çekici başka bir şey yoktu.

Garaj kapısını kapattı, küçük mutfaktan geçti, geçerken dolap kapaklarını açıp kapattı, kafasını oturma odasına soktu, küçük bir yarım banyoyu ve bir IBM bilgisayar ile birkaç hukuk kitabının bulunduğu biraz daha büyük bir ofis alanını kontrol etti.

İkinci kat iki yatak odası ve büyük bir banyo arasında bölünmüştü. Yatak odalarından biri mobilyalıydı; diğeri ise depo olarak kullanılıyordu. Depoda Maddy'nin boş valizini, neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünen bir elektronik klavyeyi ve amatör ağırlıklarla dolu ucuz bir ağırlık sehpasını buldu. Ağırlıkların kenarlarını kontrol etti. Klavye gibi onlar da neredeyse hiç dokunulmamış görünüyordu. Vullion, ilgileri bitmek bilmeyen bir adamdı.

Bir köşede yıpranmış bir kanep, üç kutu dolusu dergi, bir düzine yıl ya da daha öncesine ait olduğu anlaşılan bir *Playboy* koleksiyonu duruyordu. Depodan çıktı ve diğeri yatak odasına doğru yürüdü.

İki yatak odası arasındaki koridorun tavanında tavan arasına giriş için bir panel ve ona bağlı çelik bir kol vardı. Lucas kolu aşağı çekti ve hafif bir merdiven katlanarak koridora *ind i*. Birkaç basamak çıktı, başını tavan arasına soktu ve ışığı etrafta gezdirdi. Tavan arası ince kontrplak levhalarla dört daire arasında bölünmüştü. Vullion'un yeri boştu. Geri çekildi, kapısı takılı merdiveni yerine itti ve ahizeyi çıkardı.

"Nerede o?"

"Hâlâ dükkânda."

Çalışma zamanı.

Lucas telsizi cebine geri koydu, diğ erinden minyatür bir ses kayıt cihazı alıp çalıştırdı ve yatak odasına gitti.

"Yatak odası," dedi. "Dolap. Spor ceket, kırk iki normal. Takım elbise, normal kırk iki. Pantolon, bel otuz altı. Ayakkabılar. Nike Airs, mavi, dış tabanı kabarcıklı. Reeboks yok . . .

"Yatak odası şifonyeri . . yağlanmış Trojan profilaktikler, on iki kutu, yedi tanesi eksik . . .

"Ofis," dedi. "Minnesota Üniversitesi Hukuk Mezunları Derneği'nden fatura. Sekiz yıllık federal vergi beyannameleri. Minnesota, Minnesota, Minnesota, Minnesota, Minnesota, Texas, Texas, Texas. Louis Vullion adı altında Houston, Teksas'taki adresi gösteriyor.

"Bilgisayar dosyaları, tüm hukuk işleri ve yazışmalar, açılış yazışmaları, tüm iş

"Mutfak. Lavabonun altında. Soğan torbası, patates yok ..."

Lucas, Vullion'ı cinayetlerle doğrudan ilişkilendirebilecek herhangi bir şey bulmak için daireyi metodik bir şekilde gözden geçirdi. Nike Air'ler dışında hiçbir şey yoktu. Ama dolaylı kanıtlar yığılmıştı: Minnesota Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki bir yıldan önce Teksas'taki yaşamı, bedeninin doğru olduğunu gösteren giysiler, koruyucu ilaçlar ...

"Nerede o?"

"Ayakkabılara bakıyor."

Doğrudan kanıt olmaması çileden çıkarıcıydı. Eğer Vullion cinayetlerden hatıralar saklamış olsaydı, Lucas bir kutu Kotex'le birlikte bir kutu cerrah eldiveni ve yanlarında bir rulo bant bulsaydı ... ya da mutfak masası mesajlarından birinin kesildiği bir gazetenin parçalarıyla dolu olsaydı ...

Eğer bunları saklamış olsaydı, arama emri çıkartıp onu almanın bir yolunu bulabilirlerdi. Ama hiçbirisi yoktu. Lucas kollarını iki yana açarak doğal olmayan bir şekilde düzenli olan oturma odasına baktı ve sonra fark etti: doğal olmayan bir şekilde düzenliydi.

Lucas yüksek sesle, "Şerefsiz herifi korkuttuk, o da her yeri temizledi," dedi. Eğer Nester'la b i r önceki hafta, McGowan'daki olaydan önce konuşmuş olsalardı. Bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Oturma odasından çıkmaya başlamıştı ki video kaset kaydedici gözüne çarptı. Ortada kaset yoktu ama televizyonun yanında boş bir kaset kutusu duruyordu. Aşağı uzandı,

makineyi açtı ve çıkarma düğmesine bastı. Bir dakika boyunca çalkalandıktan sonra VCR bir kaset üretti.

"Nerede o?"

"Ayakkabı mağazasından çıkıyor."

Lucas televizyonu açtı ve kaseti çalıştırdı. Kaset boştu. Durdurdu, geri aldı, tekrar çalıştırdı ve ekranda kendi yüzü belirdiğinde irkildi.

"Lanet olsun, röportaj," diye mırıldandı Lucas kendi kendine. Kamera Carla'ya döndü. Röportajı sonuna kadar izledi, ekran kararana kadar bekledi ve kayıt cihazıyla televizyonu kapattı.

İçindeki küçük şüphe de video kaydıyla birlikte yok olmuştu. Yatak odasına geri döndü, yatak örtüsünü kaldırdı ve kolunu şilte ile bazanın arasına soktu. Hiçbir şey yoktu.

Ceketinin cebine geri döndü ve bir zarf çıkarıp resimleri salladı. Lewis, Brown, Wheatcroft, diğerleri. Fotoğrafları kenarlarından tutarak, ulaşabildiği kadarıyla yatağın altına itti. Kapsamlı bir arama onları bulabilirdi.

İşi bittiğinde yatak örtüsünü düzeltti ve daireden çıkmaya başladı, çıkarken de girerken olduğu gibi metodik bir şekilde çalışıyordu. Her şey yerli yerindeydi. Her şey kontrol edildi. Tüm ışıklar söndü. Kaldırımından dışarı baktı. Kimse yoktu. Zinciri ön kapıya geri taktı ve garaja girdi. Gazeteleri kontrol etmek için on dakikasını ayırdı. Hiçbiri parçalanmamıştı. Demetleri bulduğu gibi yeniden istifledi ve garaj kapısından dışarı çıktı.

Kaldırıma dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Ford Escort'a neredeyse ulaşmıştı ki monitör bip sesi verdi.

"Alışveriş merkezinden çıktı, arabasına doğru gidiyor. Üç ve beş yerde kalsın, öncü arabalar hemen yola çıksın "

Lucas ve Daniel, Daniel'ın loş ofisinde tek başlarına oturmuş, masa lambasının yaydığı sarı ışık havuzunun içinden birbirlerine bakıyorlardı. "Yani içeri girsek bile bir şey bulamayız," diye bitirdi Daniel.

"Buna yemin edemem ama bana burayı temizlemiş gibi geliyor. Bir şeyler saklamış olabilir, burayı gerçekten didik didik edecek kadar zamanım olmadı," dedi Lucas. "Ama kesin bir şey bulamadım. Nike'lar doğru, lastikler doğru, bedeni doğru, araba doğru. Ama sen de ben de biliyoruz ki bu kombinasyonu dışarıda elli kişide bulabiliriz."

"Aynı zamanda avukat olan, adliye çevresinde takılan, Teksas aksanına sahip ve Rice'tan silah alabilecek elli kişi mi?"

"Ama silahı Rice'tan aldığına dair elimizde doğrudan bir kanıt yok. Ve diğer her şey çok zayıf. En iyi avukatı tutacağına ve iyi bir avukatın da bizi paramparça edeceğine inanmalısınız."

"Peki ya kasetlerdeki ses analizi?"

"Mahkemelerin bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun." "Ama bu başka bir şey."

"Evet. Biliyorum. Çok cazip."

"Ama?"

"Ama onu izlemeye devam edersek, onu yakalamalıyız. Avını alamadı. Şimdi korkuyor, ama öldürmeye mecbur kalırsa, tekrar dışarı çıkacaktır. Er ya da geç. Bahse girerim önümüzdeki hafta içinde. Bu sefer onu kaybetmeyeceğiz. Onu bir yere sokacağız ve Kotex, patates ve eldiven gibi her şey yanında olacak. Onu üşüteceğiz."

"Bölge savcısıyla konuşacağım. Ona şu anda elimizde ne olduğunu ve ne bulabileceğimizi söyleyeceğim. Bakalım ne diyecek. Ama temelde haklı olduğunu düşünüyorum. Riske atılamayacak kadar zayıf."

Maddog'un evinin karşısındaki bir apartmana ve bir ev aşağısına; iki ev aşağısına ve arkasına gözetleme noktaları yerleştirildi.

"Yapabileceğimizin en iyisi buydu ve hiç de fena değil," dedi gözetleme şefi. "Her iki kapıyı ve tüm pencereleri görebiliyoruz. Otoyol güneyde olduğu için mahalleden sadece kuzeye çıkabilir ve biz onun kuzeyindeyiz. Zaten bizi göremez."

"Bu parıltı da ne? Yatağında kitap mı okuyor?"

"Gece lambası olduğunu düşünüyoruz," dedi gözetleme şefi.

Lucas başıyla onayladı. Yatak odasında bir tane gördüğünü hatırlıyordu ama tam olarak söyleyemiyordu. "Kâbusları uzak tutmaya çalışıyor," dedi onun yerine.

Gözetim şefi, "Herkes görseydi o da görürdü," dedi. "Bizimle düzenli bir program dahilinde mi çalışacaksın?"

"Her gece burada olacağım," dedi Lucas. "Gün içinde düzenli çalışma düzenini bozarsa, bana bip sesi çıkarmanı istiyorum. Koşarak gelirim. Sabahın erken saatlerinde kimseye vurmadı, bu yüzden o yattıktan sonra eve gideceğim. Biraz uyu. Sabah ilk iş gözetleme ekibini kontrol edeceğim."

"Yakın durun. İşler kötüye gittiğinde çok hızlı olabilir." "Evet. Fuckup'taydım, hatırladın mı?"

Lucas pencereden dışarı, deli köpeğin dairesine, ikinci kattan gelen sabit loş ışığa baktı. Bu sefer bir hata olmayacaktı.

BÖLÜM 28

Maddog gözetimi asla fark etmemeliydi. Bu tamamen bir kazaydı.

İkiz Şehirlerin yirmi küsur mil güneyinde, Mississippi Nehri kasabası Hastings'deki bir bankada öğleden sonra bir emlak kapanışından çıkmıştı. Hava karanlıktı. Hastings köprüsünden Mississippi'yi geçti ve Cottage Grove, St. Paul Park ve Newport gibi banliyö kasabalarından geçerek 61 numaralı otoyolda kuzeye doğru ilerledi. Paul Park'tan geçerken kendini üstü açık bir çakıl kamyonunun arkasında buldu. Kamyonun arkasından sıçrayan çakıl parçaları otoyol boyunca uzanıyordu. Büyük bir tanesi ön cama çarpabilirdi.

Yeni Thunderbird'ünün parlak kaplamasını düşünen deli köpek sol şeride geçti ve kamyonun etrafından dolanarak hızlandı. Arkasındaki yakın takip aracı bir an sonra kamyonu yakaladı. Maddog'un özel bir acelesi yokmuş gibi görüldüğünden, sadece kamyonun önünde kalmaya niyetli olduğundan, gözetleme aracı onun arkasına düştü.

Çakıllar gözetleme aracının etrafında zıpladı ama içindeki polislerin umurunda değildi. Araba mekanik olarak sağlamdı, ama çoğu gözetleme arabası gibi pek göze çarpmıyordu, sadece sıradan bir Dodge'du. Az ya da çok birkaç çizik bir fark yaratmazdı. Ve çakıl kamyonu mükemmel bir siper oluşturunuyordu.

Özellikle büyük bir taş otoyoldan sekip kehribar rengi sola dönüş lambasının plastik merceğinin yarısını kırmasaydı bunların hiçbiri önemli olmayacaktı. İçerideki polisler gümbürtüyü duydular ama kırık merceği göremediler.

Gözetleme yapan polislerden biri taş sekerken "Bu pisliğe ceza kesmeliyiz," dedi.

"Doğru," diye cevap verdi sürücü. "Devam et ve ışığı tavana yapıştır."

"Daniel'in yüzünü görebiliyor musun? 'Şey, onu takip ediyorduk ki bir kamyon dolusu taşla bu inanılmaz pisliğe rastladık...' deriz. "

"Bizi hapse atar," dedi ilk polis. "Bir yolunu bulurdu."

Deli köpek, I-494 numaralı eyaletler arası döngü otoyolundaki bir fast-food restoranında durmaya karar verdi. Döngü, Newport kasabasının hemen kuzeyinde 61. Otoyol ile kesişiyordu. Maddy, I-494'ün dairesel giriş rampasına yanaştığında, dikiz aynasına baktı ve yüz metre gerideki bir arabanın alışılmadık dönüş sinyalini özel bir ilgi duymadan fark etti. Sinyal kehribar rengi ve korumasız beyazın tuhaf bir kombinasyonuyla yanıp sönüyordu.

Yakın takipteki araba, deli köpeğin kuyruğuna normalde olması gerekenden daha sıkı yapışmıştı. Öndeki araç 61. Otoyoldan I-494 kavşağına kadar devam etmişti ve şimdi geri dönüp arkadan yetişmek için bir yer bulmak zorundaydı. Bu arada, takip eden gözetleme araçlarından biri lider pozisyona geçene kadar, yakın gözetleme aracındaki polisler işi şansa bırakamazdı. Yakın durdular.

Deli köpek Robert Caddesi çıkışından dönüp kavşağın hemen kuzeyindeki restoranlardan birine yöneldiğinde hâlâ yakındaydılar. Rampadan aşağı inip yavaşlayarak durduğunda, Maddog yine garip dönüş ışığı olan arabayı fark etti. Bir sorun olduğunu düşündü. Kırık bir mercek ya da başka bir şey. Araba arkasındaki rampadan inerken yavaştı.

Trafik işareti yeşile döndüğünde, deli bunu unuttu ve sola döndü, tepeye çıktı ve bir restoranın otoparkına girdi. Girişin dışında *USA Today*'in bir kopyasını aldı ve içeri taşıdı.

Maddy yemeğini yer ve gazetesini okurken, gözetleme polisleri de sırayla yarım mil ötedeki McDonald's'ta hamburger ve kola stokluyordu. İki ekip her zaman deli köpeği izledi.

Restorandan çıktığında, Maddy Robert Caddesi'nden St. Paul'e gitmeye karar verdi. Kalabalık ve zorlu bir caddeydi ama az ileride iki sinema salonu vardı. Bir film iyi giderdi.

Robert Caddesi'nin yarısında parçalanmış dönüş lambasını gördü. Üç araba gerideydi. Önce emin olamadı ama sonra tekrar, daha net gördü. Ve tekrar.

Peşindeydiler.

Bunu biliyordu.

Arkasındaki arabalar korna çalmaya başlayana kadar önündeki caddeye kör gözlerle bakarak yeşil ışığın yarısında durdu. Kaçmalı mıydı?

Hayır. Eğer izleniyorsa, bu bildiğini onlara belli ederdi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca, belki de yanılıyordu. Işık konusunda emin değildi. Bir tesadüf olabilirdi.

Ama tesadüf gibi gelmiyordu.

Bir alışveriş merkezini geçti, sağa döndü ve kuzeye giden ve Eyaletlerarası 94 ile kesişen yüksek hızlı Otoyol 3'e doğru ilerledi. Çıkış rampasından inerken aynaya baktı. Rampada bir araba onu takip ediyordu ama dönüş lambasını göremeyeceği kadar uzaktaydı.

Arabayı kenara çekip sorun varmış gibi davranmayı düşündü; ama bu bir şeyleri hızlandırabilir, ellerini zorlayabilirdi. Bunu yapmak istediğinden emin değildi. Zihinsel bir katalog yaptı. Dairede hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Arabada da bir şey yoktu. Onu asacak hiçbir şey yoktu. Eğer gerçekten izliyorlarsa, bir saldırı bekliyor olmalıydılar.

LaFayette Köprüsü'nün karşısındaki I-94 kavşağına yaklaşırken, deli köpek hızını aniden düşürdü. Arkasındaki arabalar yaklaştırmaya başladı ve yan şeritteki gözetleme aracını fark etti. Hâlâ net olarak göremiyordu ama dönüş sinyalinde kesinlikle bir sorun vardı.

Arkadan gelen bir gözetleme aracındaki iki polis ilerlemiş ve sonunda 3. Otoyolda kuzeye doğru ilerlerken deli köpeği geçmişti. I-94'e yaklaştıklarında, yeni öncü araçtaki iki kadın polis mantıklı bir karar verdi: Maddog eyaletler arası yoldan Minneapolis'e geri dönüyordu. Rampaya doğru ilerlediler. Arkalarında, deli köpek kavşaktan geçip St. Paul'un Lowertown'ındaki karanlık sokaklara girdi. Ağ, paralel sokaklarda etrafına yayıldı ve iletişim halinde kaldı. Yine öncü araç dışarıda kalınca, yakın takip aracı biraz daha yaklaştı. Öyle ki bir köşeyi döndüklerinde Maddog'u durmuş, park yerine geri geri girerken buldular ve yanından geçmek zorunda kaldılar.

Ve onları izleyen deli, dönüş sinyalindeki kırık merceği net b i r şekilde yakaladı.

İzleniyordu. Tesadüf başka bir şeydi. Tüm bu görüntülerin tesadüf olduğuna inanmak peri masallarına inanmak demektir.

Deli arabasını kilitledi ve hızlı adımlarla şehir merkezindeki bir alışveriş merkezine girip iki kat yukarı çıktı. Ağ daha inceydi ama hâlâ yerindeydi. Takip eden birimlerin sürücüleri, Maddog'un park ettiği yakın gözetim aracı tarafından uyarılmıştı. Yolcu polisler daha Maddog park yerine tam olarak girmeden sokaktaydı.

Onu tiyatroya kadar takip ettiler. Tiyatro düşünmek için bir yerdi. Onu nasıl bulmuşlardı? Belki de McGowan'ın evini gözetim altında tuttukları sırada mahalledeki tüm arabaların plakalarını rutin olarak not etmişlerdi. Belki de birileri silah seslerini duymuş, onun uzaklaştığını görmüş ve plakayı not etmişti. Belki de ellerinde mahalleye pek uymayan bir numaradan başka bir şey yoktu. Belki de orada olduğuna dair bir mazeret hazırlamaya başlamalıydı. Aklına hemen bir şey gelmiyordu ama sorunu düşünürse aklına bir şey gelebilirdi.

Eğer onu takip ediyorlarsa, bu konuda yapabileceği çok az şey vardı. Gözetlenmekten kaçmaya cesaret edemedi. Bu onun suçlu olduğunu teyit ederdi. Kendisini suç mahallinde gösterebilecek tüm kanıtları ortadan kaldırmıştı. Bildiği kadarıyla, hiçbir yerde aleyhinde kesin bir kanıt yoktu.

Film bittiğinde, deli köpek arabasına doğru yürüdü, etrafına bakma, kapı aralıklarında gözcüler arama isteğine karşı koydu. Elbette onları göremeyecekti. Bunun için fazla iyilerdi. I-94'e kadar şehir sokaklarında kaldı, sonra kendi çıkışına doğru doğuya döndü. Eyaletlerarası yola çıkarken sinyal lambasının bozuk olduğunu görmedi. Bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu ama yine de küçük bir umut dalgasını bastıramadı. Belki de tesadüftü.

Eyaletlerarası yol kalabalıktı ve dikkat etmesine rağmen sinyalleri bozuk bir araba görmemişti. İç çekti, gerginliğin dışarı sızdığını hissetti. Çıkışa ulaştığında arabayı rampadan yukarı sürdü.

trafik işaretine gidip bekledim. Arkadan başka bir araba geldi. Rampayı yavaşça çıktı. Çok yavaş.

Trafik ışığı yeşile döndü. Deli köpek bekledi. Diğer araba yavaşladı. Sol ön sinyal bozulmuştu, beyaz ışık kehribar rengi ışığın arkasından parlıyordu. Maddy yukarı baktı, yeşili gördü ve sağa döndü.

"Tanrım, pek iyi görünmüyorsun. Hasta mısın?" Sekreteri endişeli görünüyordu.

"Hayır, hayır. Sadece son birkaç gecedir biraz uykusuzluk çekiyorum. Parker-Olson'ın kapanış evraklarını getirebilir misin?"

Deli adam masasında oturuyordu, ofis kapısı kapalıydı, önünde boş sarı bir kağıt vardı. Düşün.

McGowan'ın evinin gözetlenmesiyle ilgili haberlerde polislerin hem ön hem de arka tarafa gözetleme noktaları kurduklarından bahsediliyordu. Aynı şeyi onun evinde de yapmış olabilirler mi? Muhtemelen. Bloкта boş daireler vardı; işaretleri görmüştü ama pek dikkat etmemişti. Komşularını da tanı mıyordu, dört katlı evindeki diğerlerine başıyla selam vermek dışında. Diğer gözetleme noktalarını tespit edebilir miydi?

Deli ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, elleri ceketinin cebinde, gözlerini dikmiş sokağa bakıyordu.

Belki de. Belki onları tespit edebilir, belki nerede olduklarını anlayabilirdi. Bu onu nereye götürecekti? Eğer onun için gelirlerse, karşı koymayacaktı. Bu anlamsız olurdu. Kendini mahkemede, kendisini suçlayanlara karşı savunurken hayal etmemiş miydi? Belagatiyle jüriyi ele geçirmeyi hayal etmemiş miydi?

Hayal etmişti. Ama şimdi muhteşem bir savunma hayali o kadar kolay gelmiyordu. Kalbinin derinliklerinde, onların haklı olduğunu biliyordu. İyi bir avukat değildi; en azından mahkemede. Bu gerçeği hiç çıkarıp bakmamıştı, ama gerçek oradaydı, bir taş gibi.

Dudağını çekiştirerek iki adım ileri, iki adım geri yürüdü. İzliyorlardı. Başka bir kadını elde etme dürtüsünü ne kadar bastırırsa bastırsın, eninde sonunda geleceklerdi. Sonsuza kadar bekleyemezlerdi.

Oturdu, sarı deftere baktı ve özetledi:

Henüz onu tutuklayacak kadar emin değillerdi.

Sonsuza kadar bekleyemezlerdi.

Ne yapacaklardı?

Oyuncu Davenport'u düşündü. Bir oyuncu ona ne yapabilirdi?

yapmak?

Garajda dizlerinin üzerinde yarım dakikada

Arabadaki radyo vericisi. Fotoğrafları yatağın altında bulmak bir saat daha sürdü. Çağrı cihazını yerinde bıraktı. Fotoğraflara korkuyla baktı. Eğer polis şu anda kapıdan içeri girerse, Minnesota'da ömür boyu hapis cezası olan on sekiz yıl hapis yatacaktı.

Fotoğrafları mutfığa götürdü ve teker teker yaktı, resimler sobanın alevleri arasında kıvrılıp kömürleşti. Kömüre dönüştüklerinde, kararmış kalıntıları ezerek toz haline getirdi ve mutfak lavabosunda yıkadı.

O gece kendini on beş dakika yatakta yatmaya zorladı, sonra pencereye gidip sokağa baktı. Bir yığın ışıklı pencere vardı ve bir o kadarı da karanlıktı. İzledi ve bir süre sonra sürünerek yatağına geri döndü, iki yastığı da aldı ve birini y e r e , diğerini de yaslanabileceği duvara dayadı. Uzun bir gece olacaktı.

Üç saat sonra, deli köpek uyuyakaldı ve başı öne düştü. Tekrar dikleştirdi ve halsiz bir şekilde pencereden baktı. Her şey hemen hemen aynıydı ama daha fazla izleyemezdi. Hâlâ açık olan sadece iki ışık vardı, onları not etmişti ve devam edemeyecek kadar yorgundu.

Yastıkları taşıyarak ayağa kalktı ve yüzüstü yatağa uzandı. Paradoksal bir şekilde, uyumak için kendine izin verdiği anda kendini daha uyanık hissetti. Düşünceler bir gece treni gibi beyninden geçiyordu, sert ve hızlı ve bağımsız fikirler olarak zorlukla ayırt edilebiliyordu. Karmakarışık bir görüntü -kadınlar, onların gözleri, Lucas Davenport, McGowan'ın önündeki kavga, kırık sinyal.

Bu karmaşanın içinden bir fikir çıktı. Deli köpek önce buna direndi, çünkü bir kâbus niteliği taşıyordu ve en yoğun stres altında geniş kapsamlı bir eylem gerektiriyordu. Sonunda üzerinde düşündü ve itirazları teker teker sıraladı. Zihninde ne kadar uzun süre döndürürse, o kadar sağlamlaştı.

Kazandıran bir hamleydi. Peki ya gözetleme? Daha iyi bir mazeret bulabilir miydi? Bu hamleyi yapacak cesareti var mıydı? Yoksa korkmuş bir tavşan gibi orada oturup avcı tarafından boynunun kırılmasını mı bekleyecekti?

Dudağını ısırıldı. O kadar sert ısırıldı ki ertesi sabah yastığında kan buldu. Ama kararını vermişti. Deneyecekti.

BÖLÜM 29

Lucas üç ayaklı uzun bir tabureye oturmuş, çalışma tezgâhının üzerine eğilmiş, iki inçlik beyaz polivinil klorür boru parçalarını, kelebek somunları, cıvataları, alüminyum boruları ve normalde kışlık montlarda yalıtım malzemesi olarak kullanılan Thinsulate keçe parçalarını manipüle ediyordu.

Deli köpeği kendi başına çözmeyi umuyordu. Bunun yerine, soruşturma sıkıcı bir kale-piyon oyununa doğru ilerliyordu. Sonuç muhtemelen bir *darbe* yerine zahmetli bir manevrayla belirlenecekti.

Yine de, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması halinde *darbe* için hazırlık yapacaktı.

İlk susturucu yapma girişimi kanına mal olmuştu.

"Bilmiyorum," dedi yüksek sesle. İşe yaraması gerekiyordu ama berbat görünüyordu. Bir metre uzunluğunda bir PVC boru uzunlamasına ikiye bölünmüş, kelebek somunlarla birbirine vidalanmış ama yarık boyunca boşluklar bırakılmıştı. Boşluklardan, sıkıca sarılmış keçe yumuşak kabarcıklar halinde dışarı çıkıyordu. Alüminyum boru derinlerde, elle açılmış düzinelerce delikle delinmişti.

Düzeneği soğuk sokak silahlarından biri olan dokuz milimetrelik parabellum Smith & Wesson Model 39'un namlusuna taktı. Minyatür bir ses kayıt cihazını çalıştırdı, fişek yatağına bir mermi sürdü, silahı St. Paul Sarı Sayfalar yığınının doğrulttu ve tetiği çekti. Atıştan çok az ses çıktı, ancak telefon kitapları zıpladığında mekanik bir çınlama oldu ve aynı anda susturucu elinde büküldü ve yarıya kadar ayrıldı. PVC borunun keskin kenarı orta parmağının yan tarafını kesti.

"Orospu çocuğu," dedi. Kayıt cihazını kapattı ve yukarı çıktı, yüzeysel olan kesiğe baktı, yıkadı, bandajladı ve merdivenlerden geri indi.

Teyp atış sesini ve susturucunun ayrılırken çıkardığı tıngırtıyı yakalamıştı ama bu seslerin ikisini de atış olarak tanımlayamazdı.

Susturucu darmadağınktı. İç tüp, ya kurşunun önündeki gaz patlaması ya da kurşunun kendisi tarafından silahın namlusuyla aynı hizadan çıkarılmıştı. Kurşunun yörüngesini pek değiştirmemişti. Susturucuda yapılacak değişikliklerle ilgili bazı zihinsel notlar aldı. Ana gereksinim, silahtan kolayca ayrılması ve aynı şekilde kolayca sökülmesiydi. Doğruluk hiç önemli değildi.

Susturucuyu incelemeyi bitirdiğinde ve yapacağı değişikliklere karar verdiğinde, telefon rehberinden kurşunu çıkardı ve ona baktı. Bu bir tabanca avcısına ait içi boş bir kurşundu ve o kadar deforme olmuştu ki tam kalibresini belirlemek için bir uzmana ihtiyaç vardı.

Lucas başını salladı. Doğru mühimmatı bulmuştu ama susturucu üzerinde çalışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Henüz kurusıkıyı yapmamıştı.

Kuşluk vakti. Kahve ve eski bir simitle uyanmaya çalışırken gri ışık mutfak penceresinden içeri süzülüyordu. Susturucusu değiştirilmiş ve yeniden takılmış Smith, arka dolapta bulunduğu itibarsız görünümlü bir spor çantasındaydı. Silah/susturucu kombinasyonu fena halde yasa dışıydı. Eğer bir şekilde arabasında bulunursa, onu sokaktan aldığını iddia edecekti.

Bir arabanın kapısı çarparak yaklaştı ve kahve fincanını alıp koridora çıktı ve ön pencerelerden dışarı baktı. Carla Ruiz garaj yolundan geliyor, bir taksi uzaklaşıyordu. Spor çantasını mutfak lavabosunun altına koydu, yatak odasına geri döndü ve bir çift eşofman altı giydi. Kapı çaldı ve üzerine bir sweatshirt geçirip kapıya çıktı ve onu içeri aldı.

"Merhaba," dedi usulca, yüzü eğikti, ona sadece kısa yan bakışlarla bakıyordu.

"Sorun nedir?"

"Biraz kahve içmemiz gerektiğini düşündüm."

"Elbette," dedi adam merakla. "Biraz sıcak suyum var." Onu mutfığa götürdü, büyük boy bir seramik fincana bir çay kaşığı hazır kahve doldurdu ve ona uzattı.

"Dün gece Jennifer Carey geldi," dedi otururken.
Çeketinin düğmelerini açtı ama üzerinde bıraktı.

"Ah." Lucas masanın karşısına oturdu.

"Biraz konuştuk."

Lucas ondan uzaklaşıp ön odaya doğru baktı. "Peki geleceğime karar verdiniz mi? İkinizin arasında mı?"

Carla çok küçük bir gülümsemeyle gülümsedi. "Evet," dedi.
Kahvesinden bir yudum aldı.

"Bana haber vermeniz iyi oldu," dedi Lucas ekşiyerek.

"Yapılacak en kibar şeyin bu olduğunu düşündük," dedi Carla ve
Lucas kendine rağmen gülmek zorunda kaldı.

"Neye karar verdiniz?"

"Velayeti o alacak," dedi Carla.

"Senin için sakıncası yok mu?"

"Benim için sakıncası var, sayılır. Biri burada, diğeri North Woods'ta olmak üzere dönüşümlü olarak bizimle yatıyor olman beni kızdırıyor. Ama ilişkimizin uzun sürmeyeceğini anladım. Farklı yerlerde yaşıyoruz. Ben dokuyorum, sen insanları vuruyorsun. Ve bebekle birlikte onun daha öncelikli bir hakkı varmış gibi görünüyordu."

"Peki ya benim ne istediğim?"

"Bunun çok da önemli olmadığına karar verdik. Jennifer kıpırdanıp kıvranacağını ama sonunda yola geleceğini söyledi."

"İşte *bu* beni kızdırıyor," dedi Lucas, artık gülümsemiyordu.

"Zor," dedi Carla.

Masanın karşısında birbirlerine baktılar. Önce Lucas irkildi.
"Jennifer'a çekip gitmesini söyleyebilirim," dedi.

"Hamileyken olmaz," dedi Carla başını sallayarak. "Hiç şansın yok. Bu Jennifer'ın kararı ve ben de aynı fikirdeyim. Ona başka biriyle gidersen ne yapacağını sordum. Oraya gidip o başkasıyla bir kez daha konuşacağını söyledi."

"Tanrım," dedi Lucas. Gözlerini kapadı ve başını arkaya yatırıp ensesine masaj yaptı. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

"Çok fazla kadınla yattın," dedi Carla. "Aslında düşününce oldukça gurur verici. Yakışıklı ve zeki biri. Ve kendi berbat yöntemiyle, sana aşık. Benim

Ama yine de kulübeyi yılda birkaç kez kullanmak istiyorum. Kendime ait bir evim olana kadar."

"Her zaman," dedi Lucas hüzünle. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama aklına bir şey gelmiyordu.

Carla kahvesinden son bir yudum aldı, hâlâ yarısı dolu olan fincanı masanın ortasına itti ve ayağa kalktı.

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Taksi birazdan gelir." Lucas olduğu yerde oturdu. "Şey, gerçekti."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu kadın çantasını alırken.

"Söyleyecek bir şey bulamadığında böyle dersin işte." "Tamam." Ceketinin düğmelerini ilikledi. "Görüşürüz."

"Jennifer neden mesajı iletmedi?"

"Bunu konuştuk ve benim yapmam gerektiğine karar verdik. Bu aramızda temiz bir ayrılık yarattı. Ayrıca, yarım saat kadar Katolik suçluluk duygusuna kapılacağını, sonra öfkelenip bir şeyleri tekmeleyeceğini, sonra da ona bağırarak için telefonla aramaya çalışacağını söyledi. Yaklaşık iki saat sonra da gülmeye başladınız. Ön hazırlıkları atlamayı tercih edeceğini söyledi." Carla saatine baktı. "İki saat içinde bitecek."

"Orospu çocuğu," dedi Lucas inanamayarak.

"Haklısın," dedi Carla kapıdan çıkarken. Sarı bir taksi bekliyordu. Paravan kapısı hâlâ açıkken durdu. "Gelecek bahar seni ararım. Kulübe hakkında."

Üç saat gibi bir şeydi. Jennifer geldiğinde en ufak bir utanç duymadı.

"Merhaba," dedi adam kapıyı açtığında. Onun yanından geçip ceketini çıkardı ve kanepenin üzerine attı. "Carla aradı, konuşmanın iyi geçtiğini söyledi."

"Çok mutsuzum-" diye başladı Lucas ama kadın onu başından savdı.

"Boş ver beni. McGowan ağa girecek bu arada. Her şey şehir üzerinde."

"McGowan'ı sikeyim."

"Acele etsen iyi olur," dedi Jennifer. "Bir ay içinde gitmiş olacak. Ama yine de yaptığın şeyin korkunç olduğunu düşünüyorum. McGowan bu kadar aptal olamayacak kadar

onu tanı."

"Lanet olsun, Jennifer ..."

"Eğer bağırıcaksan, bu konuşmayı başka bir zaman yapabiliriz."

"B a ğ ı r m a y a c a ğ ı m ," dedi yüzünü buruşturarak.

Boğulabileceğini düşündü.

"Tamam. Ben de sana pozisyonumu açıklayabileceğimi düşündüm. Tabii duymak istersen."

"Elbette. Yani, neden olmasın? Hayatımın geri kalanını sen yönetiyorsun."

"Benim görüşüm, ben hamileyim ve babanın bebek doğana kadar kimseyle yatmaması gerektiği ve belki de" -durakladı, sanki teklifinin adilliğini düşünüyormuş gibi- "belki bir yaşında. Belki iki yaşında. Böylece evliymişim gibi davranabilirim ve seninle bebek hakkında konuşabilirim, gün içinde neler yaptığımızı, ilk kelimelerini ve nasıl yürüdüğünü anlatabilirim ve senin etrafta dolaşmaktan endişe etmem gerekmez. Ve sonra, dayanamayıp tekrar aylaklık etmeye başladığında, boşanmışım gibi davranabilirim."

Parlak bir şekilde gülümsedi. Lucas dehşete düşmüştü.

"Bu hayatımda duyduğum en soğuk şey," dedi.

"Bu tam olarak doğaçlama bir konuşma değil," dedi kadın. "Yaklaşık on iki kez yeniden yazdım. Bence oldukça mantıklı bir şekilde ifade edilmişti ama inandırıcı olması için yeterli duyguyu da içeriyordu."

Lucas güldü, sonra gülmeyi bırakıp yerine oturdu. Adam bitkin görünüyordu, diye düşündü. Ya da telaşlı. "Pekâlâ. Pes ediyorum," dedi.

"Hepsine tamam mı?"

"Evet. Hepsine."

"Scout'un onuru mu?"

"Elbette." Üç parmağını kaldırdı. "Scout'ın onuru."

Akşam geç saatlerde Lucas gözetleme ekibinin yatağına uzandı ve bunu düşündü. Bununla yaşayabilirdi, diye düşündü. İki yıl boyunca mı? Belki de.

"Bu çok garip. Bunu gördün mü?" dedi ilk gözetleme polisi.

"Ben bir şey görmedim," dedi ortağı.

"Ne?" diye sordu Lucas.

"Bilmiyorum. Sanki orada bir hareket var. Sadece birazcık, pencerenin kenarında."

Lucas sürünerek dışarı baktı. Maddog'un dairesi gece lambasının zayıf ışıltısı dışında karanlıktı.

"İl Yapma. bkz. herhangi bir şey," o dedi. "Sen düşünmek o Bir şey mi yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey. Sadece arada bir . Sanki *bizi* izliyor *gibi*."

BÖLÜM

30

Kazanan vuruş buydu. Eğer cesareti varsa, bunu başarabilirdi. Davenport'un yüzünü hayal etti. Davenport *bilecekti* ama nasıl yapacağını *bilmeyecekti* ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.

Elbette bazı açılardan bu onun en entelektüel görevi olacaktı. Bu özel kadına *ihtiyacı yoktu* ama yine de onu alacaktı. Polis için -Davenport için değil ama diğerleri için- bunun bir mantığı olacaktı. Anlayabilecekleri bir mantık.

Bu arada *diğer* baskı da artmaya başlamıştı. Richfield kasabasında yaşayan bir kadın vardı, badem gözlü, gür samur saçlı, Rus kızlarınıninki gibi geniş dişli bir öğretmendi. Onu bir grup çocuğuyla birlikte Hükümet Merkezi'nin bodrum katında, bir ilkokulun sanat sergisini kurarken görmüştü.

Hayır. Onu aklından çıkardı. İhtiyaç artacaktı ama bunu kontrol edebilirdi. Bu bir irade meselesiydi. Ve *felçle* başa çıkabilmesi için zihninin açık olması gerekiyordu.

Önce iki saatliğine de olsa özgür kalmalıydı. Onları görmüyordu ama oradaydılar, bundan emindi; şehrin sokaklarında ve gökyüzünde ona eşlik eden bir gözcü ağı. Gece nöbetleri ve tavan arasındaki keşifleri verimli olmuştu. Gözetleme noktalarından ikisinin nerede olduğunu bildiğini düşünüyordu. Işıklandırma düzenleri aileler ya da bireyler için yanıltıcı ve gecenin tuhaf saatlerinde hep aynı iki evden gelip giden araba ışıkları görüyordu. Evlerden birinin yakın zamana kadar boş olduğundan emindi.

Onun taşınmasını bekliyorlardı. Bunu yapmadan önce özgür kalmalıydı. Sadece iki saatliğine. Bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Woodley, Gage & Whole hukuk bürosu, kendi evinden iki blok ötedeki bir ofis binasının üç katını işgal ediyordu. Avukatlarından biriyle, Kenneth Hart adında bir adamla, emlak kapanışlarında iki kez karşılaşmıştı. Her kapanıştan sonra öğle yemeği yiyorlardı. Eğer

Birisi deli köpeğe arkadaşlarının kim olduğunu sormuş olsaydı, Hart'tan bahsederdi. Şimdi Hart'ın onu hatırlamasını umuyordu.

Woodley, Gage'de statü kat atamasıyla belirtilirdi. Ana resepsiyon alanı üçüncü kattaydı, ortakların paylaştığı kat. Daha küçük ışıklar dördüncü kattaydı. En küçük ışıklar ise beşinci kattaydı. Daha az varlıklı bir firmada, dördüncü veya beşinci kattaki bir avukatı aramak için üçüncü kattaki resepsiyon alanına gelen bir müvekkil, koridorun aşağısındaki asansörlere yönlendirilirdi. Bu firmada böyle bir yan yolculuğa gerek yoktu. Dahili bir asansör ve dahili bir merdiven vardı.

Hepsinden iyisi, ilk sekiz katın hepsinde kapalı otoparka çıkışlar vardı. Üçüncü kattaki Woodley, Gage'e girebilirse ve polisler dahili asansörü bilmiyorsa, beşinci kattan sıvışabilirdi.

Woodley, Gage'i kullanmadan önce bir ön gezi yapması gerekecekti ve bu da gözcülerinin burnunun dibinde gerçekleşmeliydi.

Çılgın köpek ofisten erken çıktı, dinlenen Thunderbird'ünü Lake Caddesi'nin güneyine sürdü, park edecek bir yer buldu, indi ve harap dükkânlar sırası boyunca yürüdü. Bir antika satıcısının önünden geçti, karanlık camdan içeri baktı ve rahat bir nefes aldı. Balık yemleri hâlâ vitrindeydi.

Yarım blok daha yürüdükten sonra bir bilgisayar malzemeleri satan dükkâna girdi, bir karton bilgisayar kâğıdı aldı ve hâlâ vitrinlere bakarak yavaşça arabaya doğru ilerledi. Antika satıcısının önünde tekrar durdu ve içeri girip girmemeyi tartışıyormuş gibi yaptı. Fazla abartmaması gerektiğini düşündü; gözcüler profesyonel olacaktı ve bir şeyler sezebilirlerdi. İçeri girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dükkânın arka tarafından bir kadın çıktı. Demir rengi saçlarını arkadan topuz yapmış, ellerini önünde kavuşturmuştu. Üzerinde bir şal olsaydı, çikolata parçacıklı kurabiye paketinin üzerindeki sahte büyükanneye benzeyecekti. Oysa üzerinde ucuz mavi bir takım elbise ve kırmızı bir kravat vardı ve uzun süredir alkolik olan birinin gergin romatizmalı görüntüsüne sahipti.

"Vitrindeki şu olta yemleri pahalı mı?" diye sordu deli köpek.

"Bazıları öyle, bazıları değil," dedi kadın. Adamın etrafından dolanıp vitrine doğru manevra yaptı, dengesini sağlamak için ayaklarını iki yana açtı. Kadın sarhoş, diye düşündü Maddy.

"Mavi ringa balığına ne dersin?" diye sordu.

"O Winnibigoshish'te elle oyulmuş, elle boyanmış. Etrafta bir sürü sahesi var, biliyorsun, ama bu gerçek. Hepsini geçen yaz eski bir tatil köyü sahibinden aldım, mahzenini temizliyordu."

"Peki ne kadar?"

Kadın spekülâtif bir şekilde ona baktı. "Yirmi mi?" "Sattım."

Keşke daha fazla isteseydim der gibi bir hali vardı. "Artı vergi," dedi. Yemi kahverengi bir kâğıt torbaya koyarak dükkândan çıktı ve bankaya giderek iki bin dolarlık bir çek yazdı.

Mavi balık yekpare bir çam ağacından oyulmuştu ve üzerinde üç adet paslı tiz kanca sallanıyordu. Kadın, muhtemelen otuzlu yıllarda oyulmuş eski bir turna yemişti, dedi. Deli köpek balık yemleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu yemde gerçek bir halk sanatının rustik doğruluğı vardı. Eğer bir şey biriktirseydi, diye düşündü, Hart gibi o da bunları biriktirebilirdi. Yarın öğle yemeğinden hemen sonra Kenneth Hart'ı arayacaktı.

Gece boyunca tüm projeyi yeniden düşündü ve iptal etmeye karar verdi. Şafak vakti, sersemlemiş bir halde sendeleyerek banyoya gitti ve yarım bir hap içti. İlaç onu alıp götürmeden hemen önce fikrini tekrar değiştirdi ve devam etmeye karar verdi.

"Alo, Ken?"

"Ben Ken Hart ..." Biraz temkinli.

"Ben Louis Vullion, Felsen'den..." "Tabii. Ne var ne yok?" Şimdi dostça.

"Birkaç dakikalığına burada olacak mısınız?"

"Saat ikide bir toplantım var."

"Sadece bir dakikalığına seni görmek istiyorum. Aslında senin için bir şeyim var."

"Buraya gel."

Görünmez ağın, gökyüzü yollarında ilerlerken etrafına yayıldığını düşündü. Bakmamaya çalıştı ama kendine engel olamadı. Gözcülerin çoğunun kadın olduğunu biliyordu. Onlar en iyi kuyruklardı. En azından kitaplar öyle diyordu.

Deli köpek her zamanki yün paltosunu ofisinde bıraktı ve Hart'ın ofisine bir takım elbise giyerek ve bir evrak çantası taşıyarak gitti. Pahalı olmayan taba rengi bir trençkot rulo haline getirilmiş ve ezilebilir bir tüvit şapka ile birlikte çantanın içine tıktırılmıştı.

Deli köpek doğrudan Hart'ın şirketinin üçüncü kattaki resepsiyon bölümüne gitti.

Resepsiyon görevlisine, "Ken Hart'ı görmeye geldim," dedi. "Randevunuz var mıydı, Bay ?"

"Vullion. Ben Felsen-Gore'dan bir avukatım. Birkaç dakika önce Ken'i arayıp buraya geleceğimi söyledim."

"Tamam." Ona gülümsedi. "Koridordan aşağı in "

O da elinden geldiğince hoş bir şekilde gülümsedi. "Yolu biliyorum."

Koridordan aşağı indi ve beşinci kata çıkan özel asansöre bindi. Ağın üçüncü kattaki resepsiyon alanına sabitlenmiş olduğunu umuyordu.

"Ken?" Diğer avukat bir dosyayı karıştırıyordu ve kafasını kaldırıp deli köpeğe baktı.

"Hey. Louis. İçeri gel, otur."

"Uh, gerçekten gelemem, acelem var," dedi deli köpek, kol saatine bakarak. "Bir şey bırakmak istiyordum. Öğle yemeği yediğimiz zamanı hatırlıyor musun, eski balık yemeklerini topladığından bahsetmiştin? Birkaç hafta önce kuzeydeydim..." Kâğıt torbadan çıkardığı yemekleri Hart'ın masasına bıraktı.

"Vay be. Bu iyi bir tane," dedi Hart, memnun görünüyordu. "Sağ ol dostum. Sana ne kadar borcum var?"

"Bu şeyi neredeyse çaldım," dedi deli köpek başını sallayarak. "Size söylemeye utanırım. Elbette, bir sonraki kapanıştan sonra çizburger almak istersen "

Hart heyecanla, "Anlaştık," dedi. "Kahretsin, bu gerçekten iyi bir anlaşma."

"Buradan çıkmam gerek. Bu kattan çıkabilir miyim, yoksa aşağıya doğru koşmak zorunda mıyım? ?"

Hart, "Hayır, hayır, koridorun sonunda," dedi. Onunla birlikte ofisinin kapısına kadar geldi ve işaret etti. "Ve Tanrım, Louis, çok teşekkürler."

Teşekkür ederim, diye düşündü deli köpek giderken. Bütün bu maskaralık beşinci kattaki kapıdan geçmek için bir bahaneydi. Kapıyı itmeden önce tereddüt etti. Bu çok önemliydi. Dışarıda koridorda insanlar varsa ve park rampasından çıkarken onlardan biri arkasından gelirse, bu işi iptal etmek zorunda kalacaktı. Bir nefes aldı ve kapıyı itti. Koridor boştu.

Deli köpek binanın eni boyunca park rampasına kadar yürüdü, çelik yangın kapısının önünde durdu, paltosunu ve şapkasını çıkarıp giydi ve dışarı çıktı. Rampanın kendi asansörü vardı ama deli köpek merdivenleri kullandı, her kata çıkmadan önce aşağıya baktı. Zemin katta başını eğdi ve Hart'ın binasının girişinden tam bir blok ötedeki kaldırıma çıktı. Karşıdan karşıya geçti, kırmızı ışıktaki geçti, başka bir ofis binasına girdi, bir kat yukarı çıktı ve sistemdeki en uzak hava yollarından birine girdi. İki dakika yürüdü ve arkasına baktı. Arkasında kimse yoktu.

Yalnızdı.

Deli bir taksi çağırdı ve doğrudan dairesinden bir mil ötedeki Üniversite Caddesi'ndeki ikinci el araba galerisine gitti.

Araba sırasına baktı ve kahverengi bir Chevrolet Cavalier seçti. Ön camında poster boyasıyla "\$1,695" yazıyordu. Sürücü tarafındaki camdan baktı. Kilometre sayacında 94651 yazıyordu. Bir satıcı, ellerini kerpeten gibi ovuşturarak ona yaklaştı.

"Bu havayı nasıl buluyorsun, gerçekten bir şey, ha?" dedi satıcı.

Deli köpek bu gambiti görmezden geldi. Araba doğruydu. "Karım için ucuz bir şey arıyorum. Kışı geçirecek bir şey," dedi.

Satıcı, "Bu iş görür, emin olabilirsiniz," dedi. "Küçük, iyi bir araba. Biraz yağ kullanır ama-"

"Bunun için sana bin dört yüz dolar veririm, vergisini de sen ödersin," dedi deli köpek.

Satıcı ona baktı. "Bin beş yüz ve vergiyi *sen* al."

"Düz bin beş yüz," dedi deli. "On beş ve vergiyi bölüşürüz."

"Tapusu burada mı?" diye sordu satıcı. "Elbette var."

"Ön camdaki boyayı temizleyecek ve yan camdaki tüketici uyarısını kaldıracak birini bul," dedi satıcı. Satıcıya bir demet ellilik gösterdi. "Bunu yanımda götüreceğim."

Onlara adının Harry Barber olduğunu söyledi. Bir yığın ellilik orada dururken kimse kimlik sormadı. Sigortası olduğuna dair bir ifade imzaladı.

Evine dönerken bir hurdacıda durdu ve iki ayak uzunluğunda bir otomobil ısıtma hortumu, bir torba kedi kumu, bir rulo gümüş koli bandı ve bir çift iş eldiveni aldı. Kasanın önünden geçerken Carla Ruiz'in üzerinde kullandığına benzer göz yaşartıcı gaz kapsüllerinin sergilendiğini gördü.

"Bunlar işe yarıyor mu?" diye sordu kasiyere. "Elbette. Harika çalışıyor."

"Bana bir tane ver."

Arabada, ısıtma tüpünün açık ucunu sızdırmaz hale gelene kadar koli bandıyla sardı, sonra tüpü kedi kumuyla doldurdu ve diğer ucunu kapattı. İşini bitirdiğinde elinde iki ayak uzunluğunda, hafif esnek bir lastik sopa vardı. S o p a y ı koltuğun altına, bandı da kedi kumunun bulunduğu torbaya koydu.

Sonra, eğer üniversite günlerinden doğru hatırlıyorsa ...

Moteldeki otomatların hepsi ayrı bir bölmede toplanmıştı. Bozuk paraları attı ve tekli Kotex paketini alıp cebine attı. Birkaç bozuk parayla iki ince tıbbi yapışkan bant aldı.

Kedi kumu çuvalını ve koli bandını motelin çöp kutusuna attı, diğer her şeyi arabanın bagajına kilitleti ve

hızlı ama dikkatli bir şekilde kendi mahallesine geri döndü. Dairesinden üç blok ötede bir ara sokağa park etti ve yasal bir yerde olduğundan emin olmak için dikkatlice kontrol etti. Araba birkaç gün idare ederdi. Şansı yaver giderse ve sinirlerine hâkim olursa, birkaç saatten fazla beklemesi gerekmeyecekti.

Saatine bir göz attı. Hart'ın ofisinden çıkmalı bir buçuk saat olmuştu. Oyun zarafetinin zirvesini denemek istiyorsa, Hart'ın beşinci kattaki ofisine geri dönecek, merdivenlerden inecek ve resepsiyon görevlisinin yanından çıkacaktı. Bir şans vardı

-Hatta büyük bir ihtimalle polisler nerede olduğunu hiç sormamışlardır.

Ama eğer sormuşlarsa ve Hart'ın ofisinden ayrıldığını biliyorlarsa, o zaman sahte bir dönüş onları uyarırdı. Onun *bildiğini* anlardı. Yapabilirlerse ona karşı harekete geçerlerdi ve o da vaktinden önce tuzağa düşmek istemiyordu.

Öte yandan, eğer masum bir şekilde üçüncü kattaki hukuk bürosunun önünden geçip, iyi kullanılan ana hava yolunda, gözcülerin tam yanından, üzerinde sadece takım elbisesi varken, paltosuz ve şapkasız yürürse...

Neredeyse kesinlikle, nasıl çıkmış olursa olsun, bir tür masum geziye çıkmış olduğunu varsayacaklardı. Öğle yemeği.

Böyle düşüneceklerini umuyordu. *Felç* buna bağlıydı.

Deli köpek taksi çağırmak için bir üniversite yurduna doğru yürüdü.

BÖLÜM

31

"Onu kaybettin mi?" Lucas'ın gözleri öfkeden simsiyah olmuştu.

"En az iki saat boyunca," diye itiraf etti gözetim şefi. Cochrane'i ve Fuckup'tan sonraki kavgayı hatırlıyordu. "Bizi kandırdı mı yoksa öylece çekip gitti mi bilmiyoruz."

"Ne oldu?" Vullion'ın ofisinin önündeki caddede, Lucas'ın arabasının ön koltuğundaydılar. Deli köpek içeride, işinin başındaydı.

"Her zaman yaptığı gibi evrak çantasını taşıyarak yola çıktı ama üzerinde palto, şapka ya da başka bir şey yoktu."

"Paltosu yok muydu?"

"Palto yok ve hava da soğuk. Her neyse, iki blok ötedeki başka bir hukuk bürosuna doğru yürüdü. Büyük bir büro. Hops Exchange'in üçüncü katında camlı bir resepsiyon alanı var."

"Evet, biliyorum. Woodley ve bir şey-bir şey."

"İşte bu. Biz de arka taraftan çıkma ihtimaline karşı kapıyı ve üçüncü katın geri kalanını gözetlemeye başladık. Üst katta ve birinci katta çıkışları gözleyen adamlarımız vardı. Bir buçuk saat kadar sonra dışarı çıkmayınca endişelenmeye başladık. Carol'ı aradık-"

"Umarım iyi bir mazereti vardır."

"Yarı saçmaydı ama iyi dayandı. Aradı ve Bay Vullion'a önemli bir mesajı olduğunu ve resepsiyon görevlisinin onu alabileceğini söyledi. Resepsiyonist birini aradı -bunu camın arkasından izliyoruz- ve sonra geri geldi ve Carol'a onun uzun zaman önce ayrıldığını söyledi. Hart adında bir adamı görmek için beş dakikalığına uğramış."

"Peki nereye gitti?"

"Ona geliyorum," dedi gözetleme görevlisi savunmacı bir tavırla. "Carol bu mesajın önemli olduğunu söylüyor ve kız kıza, onun gittiğini görüp görmediğini soruyor. O kadar dalgın ki, diyor, avukatlar nasıldır bilirsiniz. Resepsiyon görevlisi hayır diyor, onu çıkarken görmemiş ama beşinci kattaki çıkışlardan çıktığını varsaymış. Gördün mü, sadece

Resepsiyon bölümünden giriyorsunuz ama üç kat var ve herhangi birinden çıkabiliyorsunuz. Bir iç asansörleri var ve biz bunu bilmiyorduk."

"Bunu biliyor olabilirdi," dedi Lucas. "Muhtemelen biliyordu. Kasıtlı mıydı? Seni fark ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum. İnsanlarla konuştum, hepsi temiz olduğumuzu düşünüyor."

"Tanrım, ne karmaşa ama," dedi

Lucas. "Sence onu götürmeli miyiz?"

"Bilmiyorum. Onu nasıl geri aldınız?"

"Şey, çıldırmak üzereydik ve *bir şey*, bir iz var mı diye herkesle konuşuyordum. Sonra işte geldi, kocaman bir şeydi, hava yolundan geçiyordu. Elinde evrak çantası ve rulo yapılmış bir *Wall Street Journal* vardı ve sanki acelesi varmış gibi gökyolundaki adamın yanından geçip gitti."

"Doğruca ofisine mi döndü?"

"Doğruca geri döndü."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Gözetleme görevlisi dudağını kemirdi ve sorunu düşündü. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Mesele şu ki, eğer bizi kasten kaybetmeye çalışıyorsa, beşinci kattaki park rampasından çıkabilirdi. Ama diğer şey ..."

"Öyle mi?" Lucas sordu.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama hava yolundaki adamı atlatmış olabilir. Tamamen masumca. Bizi bir şekilde atlatması ihtimaline karşı engellememiz gereken bir sürü nokta vardı. Hava yolunda hem asansörleri hem de merdivenleri izleyen bir adamımız vardı. Asansörler doğru anda açıldıysa ve adamımız onlara baktıysa ve Vullion tam o anda merdivenlerden çıkıp diğer tarafa döndüyse ..."

"Geçebilir miydi?"

"Geçebilirdi. Orada olduğumuzu bile bilmeden."

"Tanrım. Yani bilmiyoruz," dedi Lucas. Vullion'un jaluzilerle kapatılmış ofis penceresine baktı. Işıklar hâlâ açıktı.

"Sanırım..."

"Ne?" Lucas sordu.

"Onu tekrar aldığımızda geldiği yerin aşağısında bir sürü eğrelti otu türü restoran var. Ve o kâğıdı sanki daha önce bakmış gibi rulo halinde taşıyordu. Mahkemede yemin edemem ama sanırım öğle yemeği için aşağı inmiş olabilir. Henüz öğle yemeği yememişti."

"Hmph."

"Ee? Ne yapacağız?"

Lucas parmak uçlarıyla saçlarını taradı ve Fuckup'ı düşündü. Onu etkilememesi gerektiğini biliyordu ama etkilemişti.

"Bırakalım onu," dedi Lucas. "Umarım gökyüzündeki bir dükkânın tezgâhının altından cesetler çıkmaz."

"Güzel," dedi gözetim şefi rahatlayarak. Eğer Vullion'u gözetleme işi berbat olduğu için yakalamak zorunda kalırlarsa, şubat ayında birileri kendini çekici görevinde bulabilirdi.

Oyun bitmişti; son gece oyun değil, tartışma gecesiydi. Büyük bir başarı olarak değerlendirildi. Birkaç rötuş yapılması istenebilirdi.

Lee, Meade'in Pipe Creek boyunca mevzilenmiş, iyi korunan birlikleri tarafından bozguna uğratılmıştı. Meade'in kendisi de ağır kayıplar vermişti. Üç gün süren çatışmalar Wilderness ya da Shiloh kadar karışık ve kanlıydı. En kötüsü Pickett'in başına gelmişti: Gettysburg'a ilk giren tümen, kasabanın hemen güneyindeki yüksek araziye tutmuştu. Birlik kuvvetleri Washington'a doğru çekilirken onları takip eden Pickett'in tümeni yürüyüş rotasında en sonda yer alıyordu. Pipe Creek'teki son günde Lee, Pickett'in nispeten taze tümenini hattın ortasına atmıştı. Orada öldü. Birlik topraklarını korudu ve Konfederasyonlar Potomac'ın aceleyle yeniden geçilmesine doğru sürüklendi. Güneyin dalgası sönüyordu.

"Bir şeyler değişti," dedi Elle Lucas'a. Diğerlerinden uzakta, çıkışa yakın bir yerde duruyorlardı. Elle alçak sesle konuşuyordu.

Lucas başını salladı, sesi Elle'inkine uyacak kadar alçalmıştı. "Onun kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Belki de senin dualarındı: Tanrı'nın bir hediyesi. Bir kaza. Kader. Her neyse."

"Onu neden tutuklamadınız?"

Lucas omuz silkti. "Kim olduğunu biliyoruz ama kanıtlayamıyoruz. Tam olarak değil. Bir hamle yapmasını bekliyoruz."

"Zeki bir adam mı?"

"Gerçekten bilmiyorum." Odaya göz gezdirdi, sesini bir kademe daha alçalttı. "Bir avukat."

"Dikkatli ol," dedi Elle. "Bu iş dörtnala bir sonuca doğru gidiyor. Bir oyun oynuyor ve eğer gerçek bir oyuncuysa, eminim o da bunu hissediyordur. Bir *darbe* yapmaya kalkışabilir."

"Onun için uygun bir fırsat olduğunu sanmıyorum. Onu ezip geçeceğiz."

"Belki de," dedi kadın, ceketinin koluna dokunarak. "Ama unutma, onun kazanma fikri yakalanmaktan kaçmak olmayabilir. O bir avukat: belki de kendini mahkemede kazanmış olarak görüyor. Beraat ettikten sonra cezasız bir şekilde tahtadan inmeyi. Bu **h e r** yönüyle çok zor bir durum."

Lucas saat sekizde St. Anne's'den ayrıldı, huzursuzca eve gitti, kelime işlemcisini çalıştırdı, bir ışık havuzunda oturdu ve Everwhen senaryosuna son rötuşları yapmaya çalıştı. Açılış düzyazısı gür olmalı, büyük kıçlı çıplak göğüslü kızları, karanlık tünellerde kılıç dövüşlerini, uzun yolculukları ve sakın ve iyi arkadaşları ima etmeliydi - on beş yaşındaki bir banliyö bilgisayar ucubesinin sahip olmadığı ve özlemine duyduğu her şeyi. Ve tüm bunları yaparken pornografiden ya da çocuğun annesini rahatsız edecek herhangi bir şeyden titizlikle kaçınmak zorundaydı.

Lucas'ın içinde böyle bir şey yoktu. İcini çekti ve bilgisayarı kapattı, kelime işlemci diskini yazılım dosyasına attı ve kütüphaneye doğru yürüyüp karanlıkta oturarak düşünmeye başladı.

Kayıp iki saat onu endişelendiriyordu. Bu bir kaza *olabilirdi*. Ve eğer deli köpek kasten kaçtıysa, bunu neden yapmıştı? Nereye gitmişti? Gözcüleri nasıl ve ne zaman fark etmişti? Öldürmek için dışarı çıkmamıştı - çantasında taşımadığı sürece teçhizatı yanında olmazdı ve o kadar aptal değildi.

Önceki gün antika dükkânına yaptığı gezi de endişe vericiydi. Doğru, deli köpek önce bilgisayara uğramıştı.

ve bir kutu kâğıt aldı. Ama Lucas yazıcının altında duran yarım kutu kâğıdı hatırladı. Gerçekten daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Bunun için özel bir yolculuk yapacak kadar kötü değildi. Sonra antika dükkânına girmiş ve caddenin karşı tarafından geçmekte olan gözcülerden biri dükkân sahibinin balık yemini vitrinden çıkardığını görmüştü. Deli köpek gittikten sonra, Sloan kadını pompalamak için gönderildiğinde bu doğrulanmıştı.

Antika bir balık oltası. Neden? Maddy'nin dairesinde neredeyse hiç süs eşyası yoktu, bu yüzden Lucas bunu kendisi için aldığına inanamıyordu.

Bir hediye mi? Ama kimin için? Söyleyebildikleri kadarıyla hiç arkadaşı yoktu. İş görüşmeleri dışında hiç telefon görüşmesi yapmıyordu ve evine de kimse gelmiyordu. Mektupları faturalar ve reklamlardan oluşuyordu.

Bu cazibe ne içindi?

Karanlıkta gözleri kapalı otururken problemi zihninde evirip çeviriyor, Rubik Küpü gibi oynatıyor ve her seferinde uyumsuz taraflarla karşılaşılıyordu.

Burada oturmanın bir anlamı yok, diye düşündü. Saatine baktı. Saat dokuzdu. Kalktı, ceketini giydi ve arabaya gitti. Geceler artık çok soğuk olmaya başlamıştı ve yüzüne vuran rüzgâr kayakla ilgili bir anıyı tetikledi. Yokuş aşağı kayaklarını akort ettirme ve kros kayaklarını kazıma ve sıcak cilalama zamanı gelmişti. Kış bittiğinde her zaman yorulurdu ama başlangıcını severdi.

Maddog'un dairesi Lucas'ın evinden beş mil uzaktaydı.

Lucas *Powder* and *Skiing*'in kopyalarını almak için bir gazete bayisinde durdu.

"Bir şey yok," dedi gözetleme polisi merdivenlerden çıkarken. "Televizyon izliyor."

Lucas pencereden dışarı, deli köpeğin dairesine baktı. Oturma odasının perdeleri arasından televizyonun mavi parıltısından başka bir şey göremiyordu. "Çekil, seni orospu çocuğu," dedi.

BÖLÜM

32

Deli köpek kendini yemek yemeye, temizlik yapmaya zorladı. Her şey her zamanki gibiydi. Saat yedide televizyonu açtı. Tüm perdeler çekildi. Etrafına baktı. Şimdi ya da asla.

Deli köpeğin pek fazla alet edevata ihtiyacı olmamıştı ama bu karmaşık bir iş olmayacaktı. Çalışma odasından uzun saplı bir tornavida, bir çekiç, bir pense ve bir elektrik feneri alıp yukarı taşıdı. Yatak odasında ayak seslerini bastırmak için iki çift atletik çorap giydi. Hazır olduğunda tavan arası merdivenlerini indi.

Çatı katı, apartmanın saçaklarının altında, dört daire arasında çeyrek inçlik kontrplakla bölünmüş bir sürünme alanından biraz daha iyiydi. Dairenin yalıtımı çatı katına yapıldığından ve çatı katı ısıtılmadığından soğuktu ve yalnızca Minnesota'nın kış soğuğundan zarar görmeyecek eşyaların depolanması için uygundu. Deli köpek daha önce sadece iki kez girmişti: bir kez daireyi kiraladığında, bir kez *de felç* geçirdiği gün kontrplak bölmeleri incelemek için.

Çatı katında sessizce ilerleyen deli köpek, kendi dairesinin yanında bulunan ve caddeye bakan dairenin bölmesine geçti. Çatı katının kendi bölümü ile karşı taraf arasındaki kontrplak paneller onun tarafından yerine çakılmıştı. İş özensizdi ve tornavidanın ucunu panelin kenarının altından geçirip dikkatlice kaldırmayı başardı. Paneli, tırnak çekici ve pense ile çivileri çıkarabileceği kadar gevşetmek yirmi dakika sürdü. Yine baştan savma bir iş yapılmıştı: kontrplak paneli yerinde tutan bir düzineden fazla çivi yoktu.

Panel gevşediğinde, tavan arasının diğer tarafına geçebileceği kadar geriye çekti. Diğer taraf da neredeyse onunki kadar boştu, sadece katlanmış merdivenlerin yanına yığılmış birkaç yapboz vardı. Sessizlik artık çok önemliydi ve bir sonraki iş için acele etmedi. Bolca zamanı olduğunu düşündü. Polis casusları onun yatakta olduğunu düşünene kadar hareket etmedi. Sessizce çalışarak ve

Elektrik fenerinin ışığında inatla, komşusunun tavan arası ile çaprazındaki dairede yaşayan kadının tavan arası arasındaki kontrplak panelleri gevşetti.

Amacı buydu. Ev sahibi kısa süre önce boşanmış bir cerrahi hemşiresiydi ve daireye taşındığından beri St. Paul Ramsey Tıp Merkezi'nin travma bakım ünitesinde gece vardiyasında çalışıyordu. Ofisinden hastaneyi aramış, onu sormuş ve saat on birde işe başlayacağı söylenmişti.

Çatı katının onun tarafına geçmesi soğuk bir yarım saat sürmüştü. Giriş temizlendiğinde, panelleri sessizce yerine yerleştirdi, böylece sıradan bir inceleme kayıp çivileri ortaya çıkarmayacaktı. El fenerini, aletleri ve çivileri merdivenlerin başında bırakarak merdivenlerden yatak odasına geri döndü. Geri döndüğünde çivileri elden geldiğince deliklerine yerleştirecekti. Yarın sabah, karşıdaki insanlar işe gittiğinde ve deli köpeğin son kurbanı bulunmadan önce geri dönecek ve çivileri yerlerine çakacaktı.

Yine alt katta, mahalledeki markete hızlı bir yolculuk yapmayı düşündü. Yürüyerek bir gezi. Gereksiz bir tahrik olabilirdi ama öyle düşünmedi. Televizyonu kapattı, ceketini giydi, cüzdanını kontrol etti ve ön kapıdan çıktı. İki blok boyunca oyalanmaya çalıştı, belli ki acelesi yoktu. Marketin siyah asfaltlı park alanını geçti, içeri girdi, biraz unlu mamul, biraz hazır sıcak mısır gevreği, bir sürahi süt ve *Penthouse*'un bir kopyasını aldı. Dışarıda bir bismarck ısırdı, ağzına fışkıran vişne dolgusunun tadını çıkardı ve eve geri döndü.

Bu işe yaramalıydı. Bu onları gecenin geri kalanında içeride olacağı fikrine psikolojik olarak hazırlamalıydı. Verandayı geçti, içeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi, mısır gevreğini ve sütü yerine koydu ve futbol maçını açtı.

Maç yeni başlamıştı. Cowboys ve Giants. İlk yarıyı boş gözlerle ekrana bakarak izledi, ne olduğunu pek umursamıyordu; Giants yuvarlanmaya başladığında daha az umursadı. Devre arasında Davenport'un kasetini video kaset kaydediciye yerleştirdi ve röportajı izledi. Davenport, oyuncu. Carla Ruiz, bir kez ve asla Seçilmiş. İkinci kez çalıştırdı ve kapattı.

kasıtlı olarak dairenin etrafında yürüdü. Mutfağa kadar. Çatal bıçak çekmecesine baktı. Buzdolabını aç, süt iç, bardağı dolaba koy. On kırk beş. Telefonu al, hemşireyi ara. Yirmi çalıyor. Otuz çalıyor. Kırk. Elli. Hastaneyi arayıp onu sormak istiyordu ama yapmasa daha iyiydi. Telefon dinleniyor olabilirdi. Bu bir riskti ama bununla yaşamak zorundaydı.

Işıkları söndürdü ve üst kata çıktı, orada soyundu, giysilerini bir yığın halinde bıraktı ve yeniden giyinmeye başladı. Koyu renk balıkçı yaka. Kot pantolon. Bağcıkları birbirine bağlanmış ve boynuna dolanmış Nike Airs. Göğsünde koyu turkuaz bir parıltı olan lacivert yeni kayak ceket. Eldivenler. Saat şapkası. Yatak odasının ışığını söndürdü.

Koridordan aşağı indi ve çoraplı ayaklarıyla tavan arası merdivenlerini çıktı, karanlıkta bir elini duvara dayayarak kendine rehberlik etti. Basamakların tepesinde ışığı buldu, açtı ve önce tavan arasının diğer bölümüne, sonra da hemşire bölümüne geçti. Merdivenlerin açma düğmesine bastı, koridor kapağını bir santim kadar açtı ve dinledi. Ses yoktu. Işık da yoktu.

Kadının dairesi kendisinininkinin solak versiyonu gibi düzenlenmişti. Önce yatak odasını kontrol etti, açık kapıdan ışığı yaktı. Yatak düzgünce yapılmış ve boştu. Mutfağa doğru gitti, telefonu gördü, durdu ve düşündü: Neden olmasın? Telefon rehberine baktı, hastaneyi aradı ve onu sordu.

"Ben Sylvia." Sanki bir hat sorunu varmış gibi telefonu hızla kapattı. Sylvia oradaydı, hastanedeydi.

Mutfaktan geçip hizmet odasına girdi ve garajın kapısını araladı. Boştu. Çevre düzenlemesi göz önüne alındığında -arazinin arka tarafındaki çit- garaj kapısını görünmeden bir adım ya da daha fazla açabilmeliydi. Garajın kilitli olmadığından emin olmak için kontrol etti ve yavaşça, yavaşça kaldırdı. Bir adım kadar yükseldi i ğ i n d e , sırt üstü dışarı kaydı.

Karanlık bir geceydi, hava bulutluydu ve bir süre kapı aralığında, sokaktan görünmeyecek şekilde yatarak cesaretini topladı. Kendini kontrol edebildiğinde, kapıyı aşağıya doğru hafifçe indirdi ve bir inç kadar boşluk bıraktı. Geri döndüğünde kaldırması daha kolay olacaktı.

Şimdi sıra kötü kısımda, diye düşündü. Elleri ve dizleri üzerinde, çitin dibine geçti ve kaldırıma kadar takip etti. İki tarafa da baktı. Etrafındaki evlerin hepsinde aileler oturuyordu. Kendi dairesinin yanlarını kaplayacak olan iki gözetleme evi şimdi arkasındaydı. Tek sorunu, sokakta, dairesinin görüş alanının dışında kanat arabaları olmasıydı. Polis açısından, hedefin dairesini göremeyecekleri bir yere adam yerleştirmek pek mantıklı olmazdı, ama ne yapıyor olabileceklerini kim bilebilirdi?

Kendini toparlayarak harekete geçti. Kaldırıma çıktı ve başını sallayarak evden uzaklaştı. Bunu belli etmemeye çalıştı ama park etmiş arabaları kontrol etti. Hiç kimse yoktu. Eğer gözetleme arabaları varsa, kanatların üzerinde olmalıydılar. Eyaletler arası yolun arka tarafına park etmiş olmaları pek olası değildi: o taraftan çıkış yoktu.

Arabaya üç blok kalmıştı. Arabanın kilidini açtı, içeri girdi ve durumu değerlendirdi. Serbestti, bundan emindi. Her şey yolundaydı. Bir süre oturdu, etrafındaki ortamı *hissetti*, kendini gecenin içine doğru uzattı. Özgürdü. Işığı yaktı, motoru çalıştırdı ve yola koyuldu. Bunu düşünmüş ama bir türlü karar verememişti. Şimdi karar vermişti. Gazeteler Davenport'un Porsche kullandığını yazıyordu. Gözetleme evlerinden birine park etmiş olabilir miydi? Eğer gözetleme evleriye? Kendi evinin bir arka sokağına saptı ve şüphelendiği evin yanından geçti. İki araba, sıradan Ford sedanlar. Polislerin kullanabileceği türden. Peki ya diğer ev? Sola döndü, iki blok sonra farları karşıdan gelen bir arabaya çarptı. Aslında bir Porsche. Köşeyi dönerken Davenport'un yüzünü bir anlığına gördü. Deli köpek yavaşladı, U dönüşü yaptı ve geri döndü. Davenport'un arabası ikinci gözetleme evinin önünde durmuştu. Elinde bir çeşit beyaz dikdörtgen kutuyla iniyordu. Bir pizza.

Bir pizza.

Bu onun için bir sonraki sorunun cevabıydı. Ruiz'in dairesine nasıl gireceğine karar vermemişti. Yangın alarmını çalıştırmayı düşünmüştü. Koridora adım attığında ona vuracaktı. Ama kapıcı bunun yanlış alarm olduğunu öğrenince, daireyi kontrol edebilirdi.

bina sakinlerine bir sorun olup olmadığını sordu. Ve koridora Ruiz'den önce başka birinin girme ihtimali de vardı. Lucas'ın sesini taklit etmeyi düşünmüştü ama ya kapı zincirle bağlıysa ve Ruiz dışarı baktığında orada bir yabancı varsa? *Anlardı.*

Ama bir pizza...

Durdu ve bir pizza aldı, yavaş hareket eden pizzacı hamuru yoğururken, sağa sola savururken, döverken ve fırına sürerken sabırsızlıkla bekledi. Pişmesi bir on dakika daha sürdü. Deli köpek saatine baktı. On bir buçuk. Acele etmesi gerekiyordu. Kapıcı Ruiz'in binasını genellikle gece yarısı kilitlerdi.

St. Paul'deki eski, derme çatma depoya on dakika daha vardı; çıkış rampasına doğru ilerlerken otoyoldan görebiliyordu. Binanın ana kapısına yakın bir yere park etti ve bagajdan ekipmanlarını çıkardı: kedi kumu dolu hortum, Mace kutusu, bant rulosu, iş eldivenleri. Hortum hariç her şey ceplerine girdi.

Kapıdan içeri girdi ve merdivenlerden yukarı çıktı; asansör operatörü olarak görev yapan kapıcı genellikle asansör kapısının yanında durur ve boombox'ını dinlerdi. İlk iki kat sessizdi. Üçüncü katta biri radyo çalışıyordu ve belli belirsiz bir kahkaha beton koridorlardan aşağı süzülüyordu. Dördüncü kat da beşinci kat gibi sessizdi.

Dört kapı aşağı. Kapısının altında ışık vardı. Rahat bir nefes aldı. Kız içerideydi. İptal etmeye, gerekirse baştan yapmaya hazırdı. Artık yapamayacaktı. *İnme* gerçekleşecekti.

Sarı pamuklu eldivenlerini giydi, bir nefes aldı, bıraktı, kapıya vurdu ve "Pizza" diye seslendi. Onun yüzünü hiç görmemişti.

Yerden geçen ayak seslerini duydu. "Ben pizza sipariş etmedim," dedi kapının diğer tarafından.

"Bu stüdyo için Lucas Davenport'a pizza aldım. Şarabın yolda olduğunu söylemem gerekiyordu, eğer çoktan gelmediyse."

Bir an sessizlik oldu, sonra yumuşak bir "Oh, hayır."

Ne olmuştu? Yanlış olan neydi? Deli köpek gerildi, kaçmaya hazırdı ama kapı açılıyordu. Bir zincir vardı. Ruiz yalnız görünüyordu. Dışarı baktı ve kutuyu gördü.

"Bir dakika," dedi sesinde bir teslimiyet notasıyla. Anlamadığı bir şeyler oluyordu. Kadın kapıyı itti ve adam zincirin koptuğunu duydu. Pizzayı hortumu tutan elinin üzerinde dengede tutuyordu. Mace diğer elindeydi. Ruiz kapıyı açtı, arkasında kimse yoktu. Deli köpek pizzayı ona doğru itti ve bir adım öne çıktı. Kadın geri adım attı, pizza beklenmedik bir sertlikle üzerine gelirken ona baktı, eldivenleri gördü ve sonra bir anda *anladı*, ama kutu havadaydı ve adam spreyi ağzına ve gözlerine sıktı, kadın pizzayı düşürdü ve yüzünü kapatmaya çalıştı, boğuldu ve geriye doğru sendeledi. Deli köpek dairenin içine girdi ve hortumu savurdu. Kadının bir kolu havadaydı ve hortum sıyrıp geçti. Öğürerek yarı dönmüş ve ellerini uzatarak bir kitaplığa doğru tökezlemişti ve deli köpek bir an durup kapıyı tekmeleyerek kapatmış ve peşinden gitmişti. Kadın hala kör bir şekilde kitaplığı kurcalıyordu, bir şeyler arıyordu, bakıyordu, ve deli köpek onun peşindeydi ve bir eli küçük krom çelik bir tabancanın üzerindeydi ve adam ona hortumla vurdu ve kadın yere düştü ve silah hala elindeydi ve su kristali kadar keskin, net ve keskin bir görüşle silahın sadece kabzasından tuttuğunu gördü, Parmakları tetik korkuluğundan geçmiyordu ve doğru geri dönüşü yapmak için saniyenin sadece bir parçasını aldı ve onu tekrar başının arkasına vurdu ve sonra omzundan sekerek tekrar ve tekrar, doğrudan yüzüne . Kadın hareket etmeyi bıraktı, cenin pozisyonunda kıvrıldı.

Zor nefes alan deli köpek hortumu bıraktı ve kazığa oturtulmuş bir keçinin üzerine atlayan bir kaplan gibi kadının üzerine düştü. Başını geriye doğru çekerek Kotex'i ağzına soktu ve başını bantla sardı. Kadın sersemlemişti ve direnmiyordu. Bir an için onu öldürdüğünden endişelendi ve saçma bir şekilde şöyle düşündü: Bu bir Seçilmiş değil, bu bir baskın, öldüğünde hiçbir şey fark etmez ...

Tabanca yerde duruyordu ve onu itti, ayağa kalktı, onu gömleğinin yakasından yakaladı ve yatak odasına sürükledi ve onu yatağa bağlamak için bant kullandı. Kadının üzerinde bir erkek fanilasası vardı ve adam gömleği yırtıp açtı, bir düğme koptu ve duvara çarptı, deli köpeğin işitme duyusu artık doğaüstü bir şekilde keskindi, duyusal yükseliş aceleyle geliyordu. Gömleğin yan tarafını kaptı.

Sütyeninin arka askısını kopardı ve omuz askılarını da kopardı. Kot pantolonunu çözdü ve bacaklarının yarısına kadar indirdi. Donunun ağ kısmını yırttı ve karnına doğru çekti.

Geride durup mahkûmu inceledi. Doğru. Bir Seçilmiş değildi ama eğlenceli olabilirdi. Elini uzatıp kasık kıllarını okşadı.

"Gitme," dedi tatlı bir alaycılıkla. "Bunun geri kalanı için keskin bir şeye ihtiyacım olacak."

BÖLÜM

33

"Yatmaya mı gitti?" Lucas sordu.

"Evet," dedi ilk gözcü, uzun boylu olan.

"Kahretsin." Lucas kara kara düşünerek tavana baktı. Belki de onları fark etmişti. "Yakında harekete geçmek zorunda. Gitmek *zorunda*."

"Midem hareket ediyor," dedi ikinci gözetleme polisi. "Yiyecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Üç saat daha," dedi birincisi.

"Tanrım." İkinci polis Lucas'a baktı. "Ee, ne yapıyorsun?"

Lucas gözetleme yatağına uzanmış, *Powder*'ın bir kopyasını okuyordu.

"Uh ..."

"Sanırım bir pizzayla ilgilenmezsin?" "Elbette.

Sanırım." Lucas ayağa kalktı.

"Üniversitenin orada bir yer var. Oldukça iyi," dedi aç polis. "Ben ararım, sen oraya vardığında hazır olur."

"Ahizen yanında mı?" diye sordu ilk polis.

"Evet."

"Bir şey olursa seslenirim."

Oraya vardığında pizza hazır değildi ama beş dakika sonra hazırды. Pizzayı arabaya götürdü ve geri döndü, Porsche'nin biraz çalışmasına izin verdi, gözetleme evine giden sokağa dönerken karşıdan gelen bir arabaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Bunu yapamam, diye düşündü diğer arabanın farları onu tararken. İhtiyacı olan son şey, yolunun kesilmesinden hoşlanmayan taşralı bir cahille yumruk yumruğa kavgaya etmekti.

Sıcak pizzayı üç kat merdiven çıkarak en üst kattaki gözetleme noktasına götürdü.

"Bir şey yok," dedi ilk polis.

"Lanet olası bir tavşan kadar sessiz," dedi aç olan. Pizza kutusunun üstünü kaldırdı. "Eğer bu şeyin üzerinde ançüez varsa, sen bir

ölü adam."

Lucas pizzadan bir parça aldı ve dergiye geri döndü. "Gece lambası yanmış olmalı," dedi ilk polis bir süre sonra.

bir süre.

"Hmmp?"

"Bu gece gece lambası yok."

Lucas sürünerek pencereye gitti ve dışarı baktı. Maddog'un yatak odasının penceresi düz, siyah bir dikdörtgendi. En ufak bir ışık parıltısı bile yoktu. Bu tuhaf, diye düşündü Lucas. Eğer bir adam gece lambasıyla uyuyorsa, genellikle ona ihtiyaç duyardı.

"Kahretsin," dedi, dönüp sırtını duvara dayayarak oturdu ve dizlerini önünde büktü.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Başını çevirdi ve pencere pervazının üzerinden baktı. "Bu beni korkutuyor. Bu doğru değil."

"Sadece lanet olası bir gece lambası," dedi aç polis pizzanın sonunu bitirip parmaklarını yalarken.

"Bu doğru değil," dedi Lucas. Yanlışlığın kokusunu almıştı. Neredeyse iki haftadır onu izliyordu, her gece bir gece lambası. Ama evden çıkmanın başka yolu yoktu. Duvarlarda bir delik açmadığı sürece.

Tavan arası diye düşündü. Şu lanet tavan arası.

Lucas sürünerek telefona gitti. "Numarası ne?" diye sordu ilk gözetleme polisine, parmaklarını şıklatarak.

"Tanrım, ne yapacaksın-?"

"Ver şu lanet numarayı," dedi Lucas, sesi soğuktu.

İlk polis artık aç olmayan arkadaşına baktı, o da omuz silkti ve cebinden küçük bir not defteri çıkarıp numarayı okudu. Lucas numarayı tuşladı.

"Eğer cevap verirse yanlış numaradır," dedi diğerlerine bakarak. "Louise'i soracağım." Maddog'un telefonu çaldı. On beş kez. Otuz. Elli kez. Pencerede ışık yoktu. Hiçbir şey yoktu.

İlk polis, "Orospu çocuğu," dedi.

"Bana numarayı tekrar ver. Belki yanlış tuşlamışımdır," dedi Lucas. Polis ona numarayı okudu ve o da tekrar tuşladı. "Doğru numara olduğuna emin misin?"

"Doğru," dedi polis. Telefon çaldı. Ve çaldı. Cevap yoktu. "Bırak çalsın," dedi Lucas, kapıya doğru koşarak. "Ben oraya gidiyorum. Orada."

"Tanrım..."

Lucas gözetleme evinin ön kapısını çarparak çıktı ve sokağı geçip deli köpeğin verandasına koştu. Telefonun çaldığını duyabiliyordu ve kapı ziline basıp basılı tuttu. Beş saniye, on saniye. Işık yok. Fırtına kapısını kırarak açtı ve iç kapıyı denedi. Kilitliydi. Kurnazlık için zaman yoktu. Bir adım geri çekildi ve tüm gücüyle kilide tekme atarak kapıyı kırıp açtı.

İçeride, merdivenlerin dibine doğru koştu.

"Vullion?" Elinde Heckler & Koch P7 vardı ve merdivenlerden yukarı çıkarken onu avucunun içine almıştı. "Vullion?"

Oturma odasında bir ışık yandı ve Lucas'ın kafası geriye gitti ve tabancasını çekmiş onu takip eden ilk gözetleme polisini gördü. Lucas merdivenleri sonuna kadar çıktı ve tavan arasındaki basamakları gördü. Koridora doğru çekilmişlerdi.

"Orospu çocuğu gitmiş," diye bağırdı arkasındaki polise. "Şu telefonu kapatır mısın?" Lucas yatak odasını kontrol ettikten sonra tavan arasına çıkan merdivenleri tırmandı. Tavan arasını ayıran bölmeler gevşemişti. Lucas merdivenlerden geri geri inerken telefonun sesi kesildi.

"Tavan arasından diğer dairelerden birine girdi ve şu taraftan çıktı," diye bağırdı polise. "Herkes sokağa çıksın, yaya bir adam arayın. Yakalayın onu. Onu ev hırsızlığından yakaladık, başka bir şey olmasa bile."

Gözetleme polisi ön kapıdan koşarak çıktı. Lucas ön odaya doğru ilerledi, bir kez dönüp baktı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Gözleri kısıldı ve yatak odasına geri dönüp elini yatağın altına soktu. Sonra etrafına bakındı. Resimler yoktu.

Tekrar aşağı indi ve telefona yöneldi. Daniel'i ara, diye düşündü. Buraya biraz yardım getir. Telefonu açtığında gözü videonun üzerindeki küçük, dikdörtgen kırmızı ışığa takıldı. Vullion bir kaset izliyordu. Lucas telefonu bıraktı ve

Televizyonu açtım, kaseti birkaç sayı geriye sardım ve açma düğmesine bastım. Carla. Lucas başını kaldırdı, gözleri kararmıştı. Röportaj. Carla.

Koştı, zihni olasılıkları eliyor, vücudu zihninin eninde sonunda karar vereceği şeyi yapıyordu. Vullion, Carla'nın peşinden gidiyordu. Otobüse binmediğine göre bir şekilde arabası olmalıydı. Lucas'ın bir ahizesi vardı. St. Paul polislerini arayabilir ve üç ya da dört dakika içinde Carla'nın dairesine birini gönderebilirdi. Polislerin onun ne dediğini anlamaları, bir araya gelmeleri ve Carla'nın deposuna gitmeleri de bu kadar sürerdi.

Ama sadece 6 mil uzaktaydı. Hepsi Eyaletlerarası. Porsche beş dakika içinde orada olabilirdi, dışarıda altı. Fazladan dakikalar onu öldürecek miydi? Eğer öldürmezlerse, *darbeyi* yapabilirdi.

Lucas Porsche'ye atladı, gaza bastı, ilk virajdan kaydı, ikincisine kırk beşle girdi, eyaletler arası rampaya çıkmak için elli fren yaptı. Rampada önünde bir Honda Civic vardı ve Lucas iki tekerleğini çimlerin üzerine koyup Honda'yı yetmişle geçti, diğer sürücünün korkmuş yüzü görüş alanının çevresinde yarım ay gibi belirdi. Rampadan inerken seksen beşle gidiyordu ve gaza bastı, hız göstergesi tereddüt etmeden yüz işaretine, bir on, bir yirmiye tırmandı. Orada bıraktı, otoyoldaki arabaların yanından geçti, çıkışlar kalp atışları gibi tıkırdıyordu.

İki dakika. Lexington Bulvarı. Üç dakika. Dale. Üç dakika, yirmi saniye, Onuncu Cadde çıkışına girdi, vites küçülttü, makine ilk kavşağı tırmalayarak geçti, depo önünde belirdi. Arabayı caddenin kenarına çekti, koltuğun arkasından içinde susturuculu tabancası olan spor çantasını aldı ve binanın yan kapısına doğru koştu.

O yaklaşırken kapıcı elinde anahtarlarla belirdi. "Hayır," diye bağırdı Lucas ve hademe durakladı. Lucas el yordamıyla gömleğinin cebinde kimliğini buldu ve kapıdan içeri girerken kimliğini gösterdi.

"Sen burada kal," dedi ağzı bir karış açık duran kapıcıya. "Bazı St. Paul polisleri buraya gelecek,

ve onları asansörle yukarı çıkaracaksın. Sen burada bekle, anladın mı?"

Hademe başıyla onayladı. "Burada bekle," dedi.

"Tamam." Lucas onun omzunu sıvazladı ve hızla merdivenleri çıktı.

Son birkaç basamağı çıkarken Carla'nın kapısının daha iyi kilitleri olduğunu düşündü nefes nefese ama yine de berbat bir kapıydı. Bunu düşünecek zaman yoktu. Tanrım, eğer deli köpek burada değilse, bu utanç verici olacaktı. Aceleyle kapı aralığına indi, altından gelen ışığı gördü. Spor çantasını bıraktı, bir adım geri çekildi ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi. Lucas tabancasını iki eliyle kavrayarak odaya daldı.

Stüdyo boştu.

BÖLÜM

34

Soldan, kitaplıktan düşen bir kedi gibi sessiz bir ses geldi. Ama bu kedi değildi. Lucas döndü ve silahını uzattı. Küçük bir oda vardı, karanlık, mağara gibi. Bir inilti. İleri doğru adım attı. Göremiyordu. Bir adım daha attı, hâlâ göremiyordu. Bir adım daha, kapıdan üç adım ötede. Beyaz bir şekil, kafesli, kemerli, yatağın üzerinde, başka bir inilti, başka bir şey yok

... ..

Bir adım daha attı ve Vullion aniden oradaydı, gözleri haşlanmış yumurta gibi iri ve sertti, elleri tüylü sarı eldivenlerle kaplıydı, bir elinde bir çeşit boru vardı, boru aşağı doğru iniyordu ve Lucas ateş etmek için gereken son üç santimi çevirdi, boru elinin arkasına çarptı ve silah yere düştü. Lucas sağ elindeki kemiklerin gittiğini hissetti ve sol eliyle boruyu yana doğru itti, Vullion'ın diğer eli uzun bir hamleyle yukarı çıkıyordu ve içinde bıçak Lucas'ın bağırsaklarına doğru bir kısa kılıç gibi parlıyordu. Lucas dönüp kırık eliyle hamleyi yakaladı ve elinin büküldüğünü hissedip çığlık attı ama bıçak kolunun altından geçip gitti ve sol eliyle Vullion'ın bıçaklı elini yakalayıp sağ dirseğini Vullion'ın göz çukuruna çarptı. Darbe Vullion'ı geriye kaldırdı ve birlikte sendeleyerek küçük yatak odasına geri döndüler ve Vullion yatağa çarparken bacakları altına katlandı ve birlikte Carla'nın üstüne düştüler ve Lucas ön koluyla Vullion'ın yüzüne bir, iki, üç kez vurdu, kırık elinin acısı beyinde şimşek gibi çaktı.

Ve sonra Vullion durdu. Sonra Lucas bıçağın kolunu bükte ve bıçak yere düştü. Vullion sersemlemişti ama bayılmamıştı. Lucas sol eliyle Vullion'un kulağına iki kez vurdu, sonra onu Carla'nın üzerinden yatakla duvar arasındaki dar boşluğa yuvarlayıp başına ve omuzlarına diz çöktü.

"Orospu çocuğu," diye inledi Lucas. Kendi nefesi kulaklarında sert ve hırıltılıydı. Sağlam eliyle beceriksizce cebine uzandı ve anahtarlığını çıkardı. Yüzükten minyatür bir Tekna bıçağı sarkıyordu. Bıçağı plastik kılıfından çıkardı.

ve bıçağı yavaşça Carla'nın başını çevreleyen ve tıkaç yerinde tutan bandın altına kaydırdı. Koteksi ağzından çektiğinde Carla önce soluk soluğa kaldı, sonra da bir tavşaninki gibi hayvani bir çığlık atarak inledi. Yaşıyordu.

"Canımı yak," diye inledi Vullion, Lucas'ın dizlerinin altından. "Canım yanıyor."

"Kapa çeneni, orospu çocuğu," dedi Lucas. Kapalı sol yumruğuyla kafasına vurdu ve Vullion seğirip tekrar inledi.

Lucas öne uzanıp Carla'nın kollarını yatağa bağlayan bandı kesti, sonra da bacaklarını serbest bıraktı.

"Benim, Lucas," dedi Carla'nın kulağının yanında. "İyi olacaksın. Ambulans geliyor, sen burada kal."

Kendini yataktan kaldırdı, Vullion'ı gömleğinin arkasından yakaladı ve onu fiziksel olarak yerden kaldırıp yarı sürükleyerek, yarı yönlendirerek stüdyoya soktu. Lucas'ın tabancası duvarın dibinde duruyordu. Bir tekmeyle Vullion'ın bacaklarını altından çekti ve başını koruyarak vücudunun üst kısmını yere indirdi. Onun bayılmasını istemiyordu. Vullion bir paçavra gibi yere düştü.

O yerdeyken Lucas tabancayı aldı ve hızlı adımlarla koridora doğru yürüyüp spor çantasını aldı ve içeri getirdi. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Yüzüstü yatan Vullion ellerini kulaklarına götürdü.

Lucas Vullion'a, "Ayağa kalk," dedi. Vullion cevap vermeyince Lucas kalçasına bir tekme attı. "Ayağa kalk. Hadi, kalk."

Vullion debelenerek ayağa kalktı, karnının üstüne düştü ve sonra tek dizinin üstüne kalktı. Burnundan ağzına doğru kan akıyordu. Gözlerinden birinin gözbebeği büyümüştü. Diğer gözü kapalıydı, kapağı ve göz çukurunun etrafındaki et kanlı ve şişti.

"Ayağa kalk, pislik, yoksa yemin ederim seni öldürene kadar tekmelerim."

Vullion elinden geldiğince onu izliyordu, hâlâ sersemlemişti. Yorgun bir hamleyle ayağa kalktı ve sallanmaya başladı.

"Şimdi geri çekil. Beş adım." Lucas tabancayı Vullion'ın göğsüne doğru itti. Vullion dikkatle geri adım attı ama kendine gelmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Şimdi sen orada dur," dedi Lucas telefona doğru adım atarken.

"Gözetlendiğimi biliyordum," dedi Vullion kırık dişlerinin arasından.

"Bunu yaklaşık on dakika önce anladım," dedi Lucas. Sol eliyle bir işaret yaptı.

"Elin kırık mı?"

"Kapa çeneni," dedi Lucas. Ahizeyi telefondan kaldırdı.

"Beni buraya kasten mi çektin? Arkadaşınla birlikte? McGowan'a yaptığın gibi mi?"

"Bu sefer değil. McGowan yemdi ama," dedi Lucas.

"Bazı açılardan benden daha kötüsün," dedi Vullion. Çenesinden aşağı kan damlıyordu. Tekrar sallanmaya başladı ve kendini desteklemek için Carla'nın lavabosuna uzandı. "Ben insanları alıyordum. . çipleri. Bir arkadaşını ayarladın. Eğer bir arkadaşım olsaydı, bunu asla yapmazdım."

"Gazetelere de söylediğim gibi, o kadar da oyuncu değilsin," dedi Lucas fısıltının biraz üstünde bir sesle.

"Bunu göreceğiz," dedi deli köpek. Gittikçe güçleniyordu ve Lucas kendisine rağmen etkilenmişti. "Savunmalarım var. Cinayetlerin hiçbirini kanıtlayamayacaksın. Ne de olsa Bayan Ruiz'i ben öldürmedim. Ve bu sefer yöntemimin farklı olduğunu fark edeceksiniz. Bir not bulamayacaksınız. Daha sonra burada yapacaktım. İş pazarlığa gelirse, delilik savunması yapacağım. Devlet hastanesinde birkaç yıl geçirdikten sonra çıkarım. En kötüsü olsa ve birinci dereceden ceza alsam bile, Stillwater'da on sekiz yıl. Bunu yapabilirim."

Lucas başını salladı. "Bunu ben de düşündüm. Senin canlı kurtulduğunu görmek kaybetmek gibi bir şey olurdu. Buna gerçekten dayanamazdım. Kendimden aşağı bir oyuncuyla olmaz."

"Ne?"

Lucas onu görmezden geldi. El yordamıyla pantolonunun cebini karıştırdı ve cebinden dokuz milimetrelik tek bir mermi çıkardı. Vullion'ı dikkatle izleyerek tabancayı koltuk altına dayadı ve şarjörü tabancanın kabzasından çıkardı. Vullion'un harekete geçeceği an buydu, tabii eğer harekete geçecekse, ama geçmedi; kıpırdamadan durdu, şaşkındı, Lucas

boş kovani üstteki yuvaya itti, şarjörü dipçiğe geri soktu ve mermiyi fişek yatağına sürdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Vullion sordu. Bir şeyler oluyordu. Doğru olmayan bir şeyler.

"Önce polisleri arayacağım," dedi Lucas. Carla'nın duvar telefonuna gitti ve 911'i aradı. Santral memuruna ulaştığında kendini tanıttı ve bir ambulans ile destek istedi. Operatör hattı açık bırakmasını istedi ve Lucas da bırakacağını söyledi. Bu standart operasyon prosedürüydü. Lucas telefonun sallanmasına izin verdi ve ondan uzaklaştı.

Vullion hâlâ kaşlarını çatmış onu izliyordu. Lucas telefondan uzaklaştığında deli köpek lavabodan geri adım attı. Lucas tabancasını tavana doğrultup bir el ateş etti, gözleri fırlayan mermiyi takip ediyordu, maddog'un gözleri keskin patlamayla istemsizce açıldı. Lucas iki el daha ateş ettiğinde hâlâ tepki veriyordu. Biri Vullion'ın sağ akciğerine, diğeri sol akciğerine isabet etti.

Üç atış hızlı bir müzik ritmindeydi; bang; bang- bang.

Vullion bir, iki adım geriye savruldu ve sonra kemikleri erimiş gibi dümdüz yere düştü. Ağzı birkaç kez çalıştı ve sırt üstü yuvarlandı. Atışlar öldürücü atışlardı ama çok iyi değildi; çok hedefli değildi. Bunun bir silahlı çatışma olması gerekiyordu. Lucas ölmekte olan adama bakmak için yanına geldi.

"Ne oldu?"

Ses bir hayvandan geliyor olabilirdi. Lucas döndü ve Carla yatak odasının kapısında duruyordu. Artık kanaması yoktu ama darp edilmiş, burnu kırılmış ve yüzü kesilmişti. Sendeleyerek Lucas'ın yanına geldi.

"Geri dönüp uzanmalısın," dedi Lucas. Bir tanık onu öldürebilirdi.

"Bekle," dedi Carla, Lucas onun kolunu tutarken. Vullion'a baktı. "O öldü mü?"

"Evet. Öldü."

Ama Vullion tam olarak gitmemişti. Gözleri kısık bir şekilde başında duran siyah saçlı kadına doğru kaydı ve küçük bir

Dudakları kasıldı ve açılırken ağzının kenarından kan damladı.

"Anne?" diye sordu.

"Ne?" dedi Carla. Vullion'ın bacakları kasıldı.

"Unut gitsin," dedi Lucas. Onu fiziksel olarak yatak odasına doğru götürdü ve yatağın üzerine itti. "Burada kal. Yaralısın." Kadın aptalca başını salladı ve vücudunun geriye düşmesine izin verdi.

Artık neredeyse hiç zaman yoktu. St. Paul polisleri saniyeler içinde burada olacaktı. Hızlı adımlarla odadan çıkıp Vullion'a doğru ilerledi. Vullion ölmüştü. Lucas başıyla onayladı, spor çantasını aldı ve susturuculu tabancayı çıkardı. Vullion'ın eldivenli eline taktı, Carla'nın sanat kitapları rafına doğrulttu ve tetiği çekti. Kurşun, *Fransız Empresyonizminin Büyük Kitabı*'nin üç inç kalınlığındaki kopyasına isabet ettiğinde bir pat sesi duyuldu. Lucas namludaki susturucuyu çıkardı ve silahı Vullion'un uzattığı elinin birkaç adım ötesinde yere bıraktı. Yerde etrafına bakındı, ateşlediği kurusıkı merminin kovanını buldu ve cebine attı.

Asansörler çalışmaya başladı ve Lucas olay yerini gözden geçirirken susturucuyu çıkardı.

Vullion'ın eldiveninde, çıplak bileğinde, ceketinin kolunda ve yüzünde barut kalıntıları, nitritler olacaktı. Kitaplıktaki kurşun, eğer kurtarılabilirse, Vullion'un cesedinin yanında yerde bulunan Smith'in test atışlarıyla eşleşecekti. Hem Smith hem de Lucas'ın P7'si dokuz milimetreydi, bu da atışların 911 kasetinde aynı şekilde duyulmasını açıklıyordu. Ve atışlar o kadar yakın sıralanmıştı ki kimse Lucas'ın kendini savunmak için ateş ettiğinden şüphe etmeyecekti.

Bunun işe yarayacağını düşündü memnuniyetle. Hikâyesi üzerinde biraz çalışması gerekecekti. O ve Vullion yatak odasında kavga ettiler. Carla'yı tehlikeye atmak istemediği için Vullion'u dışarı sürükledi ve odanın dışında Vullion beline soktuğu tabancayı çekmişti. Bu iş görürdü. Zaten kimse çok fazla şey bilmek istemezdi.

Bir pencereye doğru yürüdü, pencereyi açtı ve iki büyük plastik parçayı susturucuyu dışarı attı. Sadece daha fazla sokak ıvır zıvır.

Thinsulate sargı ve iç t p  Carla'nın dokuma malzemeleri stoğunun arasına attı. Daha sonra geri alacak, ondan kurtulacaktı.

Kendi tabancasını kılıfına yerleştirdi ve Carla'nın yatak odasına doğru y r d . Carla yatakta hareketsiz yatıyordu ama g ğs  d zenli olarak inip kalkıyordu.

Sağlam eliyle bacağını kavrayarak, "Yine Lucas," dedi ona. "Her şey yoluna girecek. Lucas arıyor."

St. Paul'den gelen ilk polisin odaya girdiğini duydu ve "Buraya gelin, Minneapolis polisi, Lucas Davenport, hemen bir ambulansa ihtiyacımız var..." diye bağırdı.

Bağırırken Vullion'un sersemlemiş ve  lmek  zere olan y z  Lucas'ın aklının bir k şesinde canlandı.

"Altı etti." diye d ş nd .

BÖLÜM

35

Noel'den iki gün sonra, ameliyattan altı hafta sonra eli hâlâ alçıdayken Lucas boş bir kampüste, kar fırtınasının içinden geçerek Elle Kruger'ın Fat Albert Hall'daki ofisine doğru yürüdü. Ofisi üçüncü kattaydı. Yıpranmış beton basamakları çıktı, parkasının fermuarını açtı ve tırmanırken omuzlarındaki karı fırçaladı. Üçüncü kattaki koridor karanlıktı. En uçtaki bir ofiste buzlu camdan ışıklı bir bölme görünüyordu. Aşağı inip kapıyı çaldığında ayak sesleri yankılandı.

"İçeri gel Lucas."

Kapıyı iterek açtı. Elle masanın bir yanında duran ve küçük bir kanepeye bakan koltukta kitap okuyordu. Ucuz bir müzik seti, *Pictures at an Exhibition*'dan "The Great Gate of Kiev "i çalıyordu. Lucas ceketinin cebinde taşıdığı bir paketi ona uzattı.

"Bir hediye." Kadın mutlu bir şekilde gülümsedi, yüzü aydınlanmıştı ve elindeki paketi tartıyordu. "Umarım pahalı bir şey değildir."

Lucas parkasını portmantoya astı ve koltuğa çöktü. "Doğruyu söylemek gerekirse bir kol ve bir bacağa mal oldu."

Gülümsemesi hafifçe azaldı. "Yoksulluk peşinde olduğumuzu biliyorsun."

"Bu seni daha zengin yapmayacak," dedi Lucas. "Eğer bunu satarsan gelip seni boğarım."

"Ah. O zaman sanırım ..." Başını salladı ve kutuyu açmaya başladı. "Benim en büyük sorunum, en büyük günahımın nedeni merak."

"Kiliseyi asla anlayamayacağım," dedi Lucas.

Rahibe küçük kırmızı kutuyu açtı ve içinden uzun bir altın zincir üzerinde sarı altından bir madalyon çıkardı. "Lucas," dedi rahibe.

"Oku şunu," dedi rahibe.

Elinde çevirdi ve okudu, "*Agnus Dei: qui tollis peccata mundi, miserere nobis*' ... Missal'dan. 'Ey dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu, bize merhamet et. "

"Bu kesinlikle yeterince dindarca."

İç çekti. "Yine de altın."

"Öyleyse küçümseyerek tak. Hoşuna gitmeye başladığında Rahibe Teresa'ya gönder."

Güldü. "Rahibe Teresa," dedi. Madalyona tekrar baktı, sonra daha yakından baktı ve "Bu ne? Diğer tarafta."

"Küçük bir yazı."

"Harfler çok küçük." Burnundan on santim uzakta tutarak baktı.

*Zorunluluğun kanunu yoktur
Augustine'in onu tarif ettiği gibi,
Böylece deli köpek, Bilge Nun'un
yardımıyla dünyaya getirildi.*

Nefes nefese kaldı, sonra gülmeye başladı, başını arkaya atıp yuvarlanmasına izin verdi. "Bu *korkunç*," dedi sonunda. "Augustine mezarında dönüyor."

"O kadar da kötü değil," dedi Lucas biraz donuk bir ifadeyle. "Aslında..."

"Lucas, bu *korkunç*." Tekrar gülmeye başladı ve sonunda Lucas da onunla birlikte gülmeye başladı. Durduğunda gözlerindeki yaşları sildi ve, "Bunu sonsuza dek saklayacağım. Kız kardeşlerim bunu bedenimde bulduklarında ne düşünecekler bilmiyorum..."

"Rahibe Teresa'ya gönderebilirler," diye önerdi Lucas.

Eski arkadaşlar gibi konuşuyorlardı: okuldan sonra tespih çekerken geçirdikleri sahte bayılmalardan, dördüncü sınıfta Tanrı'ya inanmadığını itiraf eden çocuktan. Adı Gene'di, hatırlayabildikleri tek şey buydu.

"İyi misin?" diye sordu bir süre sonra.

"Sanırım iyiyim."

"Ve ilişkiniz ..."

"İyi gidiyor, teşekkür ederim. Onunla evlenmek istiyorum ama o istemiyor."

"Resmi olarak dehşete düştüm. Gayri resmi olarak ise oldukça zeki bir kadın olduğundan şüpheleniyorum. Siz kesinlikle yüksek riskli bir teklifsiniz. Peki ya Carla Ruiz?"

"Chicago'ya gitti. Yeni bir arkadaşı var."

"Kabuslar?"

"Kötüleşiyor."

"Olamaz."

"Bir danışmanla görüşüyor."

Ve daha sonra.

"Louis Vullion'un ölümünden hiç rahatsızlık duymuyor musun?" "Hiç. Hissetmeli miyim?"

"Durumunu merak etmiştim," dedi kadın.

Lucas bir an için düşündü. "Elle. Eğer her şeyi bilmek istiyorsan sana her şeyi anlatırım."

Düşünme sırası ondaydı. Büyük pencereye döndü, cama vuran karda siyah bir silüet vardı.

Sonunda başını salladı ve adam onun madalyonu tuttuğunu fark etti. "Hayır. Her şeyi bilmek istemiyorum. Ben günah çıkaran bir rahip değilim. Senin için ve Louis Vullion için dua edeceğim. Ama bilmeye gelince..."

Geri döndü, yüzünde küçük, acımasız bir gülümseme vardı. " . . . Nun the Wiser olmaktan memnunum."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

